

STEVE BERRY

MOȘTENIREA TEMPLIERILOR

Traducere din limba engleză și note
GINA FRÂNCU

Editura RAO
2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERRY, STEVE

Moștenirea Templierilor / Steve Berry; trad.:

GINA FRÂNCU. - București: RAO International Publishing
Company, 2006

ISBN 973-576-900-X

GINA FRÂNCU (trad.)

94(100)

RAO International Publishing Company
Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA

www.raobooks.com

www.rao.ro

STEVE BERRY

The Templar Legacy

©

All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

februarie 2007

ISBN 973-576-900-X

CUPRINS

Mulțumiri

Prolog

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

PARTEA A DOUA

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

PARTEA A TREIA

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

PARTEA A PATRA

Capitolul 45

Capitolul 46

Capitolul 47

Capitolul 48

Capitolul 49

Capitolul 50

Capitolul 51

Capitolul 52

Capitolul 53

Capitolul 54

Capitolul 55

Capitolul 56

PARTEA A CINCEA

Capitolul 57

Capitolul 58

Capitolul 59

Capitolul 60

Capitolul 61

Capitolul 62

Capitolul 63

Capitolul 64

Capitolul 65

Capitolul 66

Capitolul 67

Nota autorului

*Pentru Elizabeth,
Întotdeauna*

Isus a spus: „Cunoaște ceea ce ai în fața ochilor, iar ceea ce-ți este ascuns îți va deveni limpede. Fiindcă nimic din ceea ce este ascuns nu va rămîne nedezvăluit”.

EVANGHELIA DUPĂ TOMA

„Ne-a servit de minune, mitul acesta al lui Hristos.”

PAPA LEON AL X-LEA

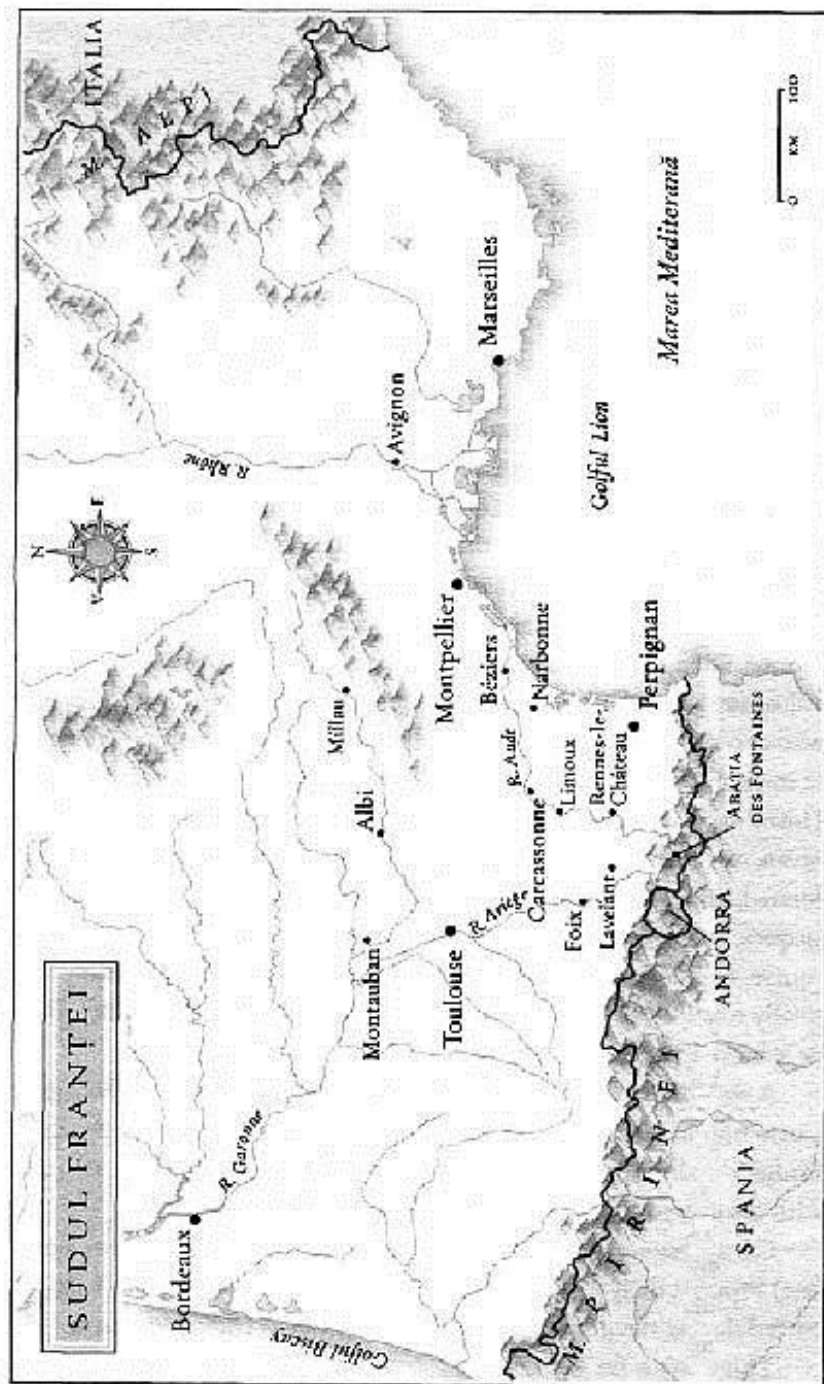
Mulțumiri

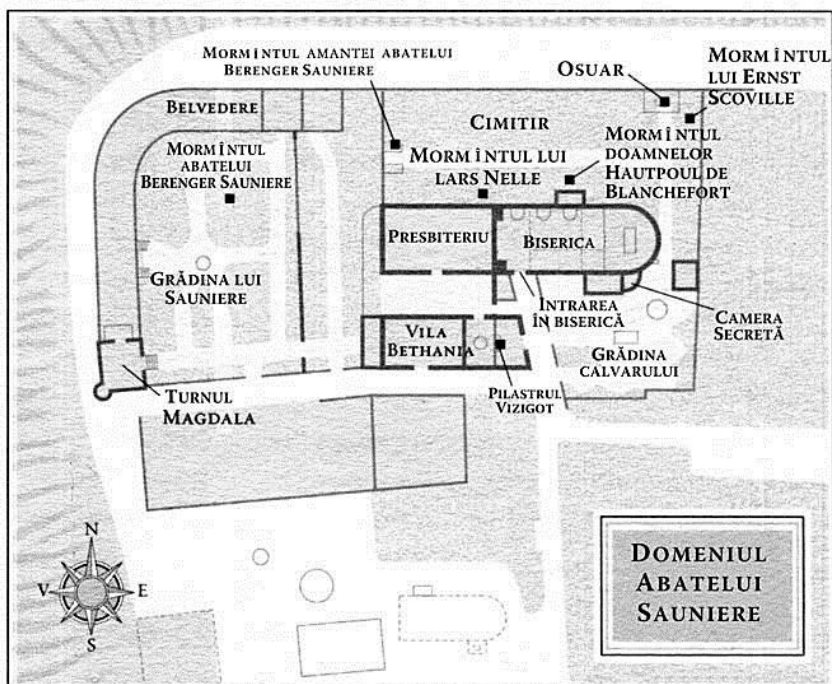
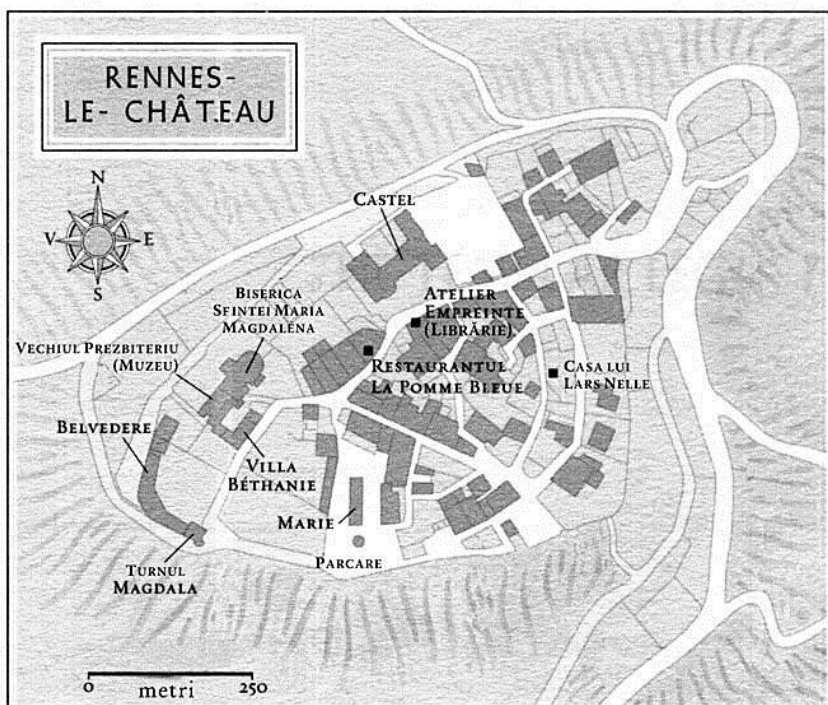
Am fost norocos. Aceeași echipă care mi-a editat cel dintâi roman, *Camera de chihlimbar*, în 2003, a rămas neschimbată. Puțini scriitori se pot bucura de o asemenea favoare. Prin urmare, încă o dată, nenumărate mulțumiri pentru fiecare, în ordine. Mai întâi, pentru Pam Ahearn, agentul meu, care a crezut de la bun început în proiect. În continuare, pentru oamenii minunați de la Random House: Gina Centrello, un editor extraordinar; Mark Tavani, un redactor mult prea înțelept pentru vârsta pe care-o are (și un prieten grozav, de asemenea); Ingrid Powell, pe care te poți baza oricând; Cindy Murray, care se ridică la un nivel foarte înalt atunci când e vorba să mă facă să dau bine în fața presei (ceea ce constituie o piatră de încercare în și pentru sine); Kim Hovey, care sondează piața cu precizia unui chirurg; Beck Stvan, talentatul artist răspunzător pentru coperta minunată; Laura Jorstad, un redactor cu ochi de vultur, care mă menține pe drumul corect; Crystal Velasquez, directorul de producție, care dirijează zilnic toate operațiunile pe făgașul potrivit; Carole Lowenstein, care a făcut încă o dată ca paginile să strălucească; și, în cele din urmă, tuturor celor care s-au ocupat de promovare și de vânzări: absolut nimic nu s-ar fi izbutit fără eforturile lor de un nivel superior.

O mulțumire specială pentru una dintre „fete”, Daiva Woodworth, care i-a dăruit numele lui Cotton Malone. Dar nu pot să le uit pe celelalte două „fete” ale mele, Nancy Pridgen și Fran Downing. Inspirația dăruită de toate trei stăruie în mintea mea în fiecare zi.

Ca o notă personală: fiica mea Elizabeth (care crește atât de repede) mi-a adus zi de zi bucurie, față de toate încercările și necazurile de care am avut parte până la finalizarea acestei cărți. Ea e, cu adevărat, o comoară.

Cartea aceasta e pentru ea.
Întotdeauna.

Prolog

Paris, Franța Ianuarie 1308

Jacques de Molay își dorea moartea, știind că de scăpare nu va mai avea parte vreodată. Era cel de-al douăzeci și doilea maestru al Cavalerilor Săraci ai lui Hristos și al Templului lui Solomon, un ordin religios care dăinuia de două sute de ani sub pavăza Domnului. Numai că, în ultimele trei luni, el, la fel ca și cinci mii dintre frații săi, fusese prizonier al lui Filip al IV-lea, regele Franței.

— Te vei ridica, porunci Guillaume Imbert, din pragul ușii.
De Molay rămase întins pe pat.

— Ești insolent, până și în fața propriei morți, constată Imbert.

— Aroganța e cam tot ceea ce mi-a mai rămas.

Imbert era o ființă diabolică, cu o față de cal care, după cum observase de Molay, părea la fel de impasibilă ca o statuie. Era marele inchișitor al Franței și confesorul personal al lui Filip al IV-lea, ceea ce însemna că avea în puterea sa urechile regelui. Cu toate acestea, de Molay se întrebase de multe ori ce anume, în afara durerii, putea să-i mai procure plăcere sufletului dominicanului. În schimb, știa ce putea să-l irite.

— N-o să fac nimic din tot ceea ce vrei.

— Deja ai făcut mai multe decât îți imaginezi.

Era purul adevăr, iar de Molay, încă o dată, își deplânse slăbiciunea. Torturile suferite din partea lui Imbert, după arestarea din ziua de 13 octombrie, fuseseră brutale, iar mulți dintre frați mărturisiseră c-ar fi comis fărădelegi. De Molay se chirci amintindu-și de propriile mărturisiri: cum că toți cei care erau primiți în rândurile ordinului se lepădau de Isus

Hristos și scuipau pe Cruce, ca semn de dispreț față de El. De Molay chiar se înjosise într-atât, încât scrisese o scrisoare, cerându-le fraților săi să mărturisească aidoa lui, o parte considerabilă dintre aceștia supunându-se.

Dar, cu numai câteva zile mai devreme, soli din partea Sanctității Sale Clement al V-lea ajunseseră în sfârșit la Paris. Despre Clement se știa că e marioneta lui Filip, motiv pentru care de Molay adusese cu el, cu o vară în urmă, în Franța, florini din aur și doisprezece cai de povară încărcăți cu lingouri din argint. În cazul în care lucrurile aveau să se înrăutățească, banii aceștia ar fi fost folosiți pentru cumpărarea favorurilor regelui. Cu toate acestea, îl subestimase pe Filip. Regele nu mai tânjea după un tribut parțial. El își dorea tot ceea ce se afla în posesia ordinului. Prin urmare, se ticluiseră acuzații de erezie și mii de templieri fuseseră arestați într-o singură zi. În fața solilor papei, de Molay dezvăluise torturile la care fusese supus și-și renegase în mod public mărturisirile, despre care știa bine că ar fi atras represalii asupra-i. Prin urmare, zise:

— Îmi închipui că Filip își face griji acum, ca nu cumva papa chiar să aibă șira spinării.

— Nu e înțelept să-l insulti pe cel care te ține-n captivitate, îi atrase atenția Imbert.

— Și cam ce-ar fi înțelept să fac?

— Să te supui în fața voinței noastre.

— Și atunci, cum aș putea să dau seamă în fața Dumnezeului meu?

— Dumnezeul tău așteaptă de la tine, ca și de la toți ceilalți templieri, să răspunzi.

Imbert vorbea cu tonul lui aspru obișnuit, care nu trăda nici urmă de emoție.

De Molay nu mai dorea să-l contrazică. În ultimele trei luni, îndurase interogatorii nesfârșite și fusese privat de somn. Fusese pus în fiare, cu tălpile unse cu grăsime și ținute

aproape de flăcări, cu trupul întins pe grătarul de tortură. Fusesse chiar silit să asiste atunci când temnicerii beți îi torturaseră pe ceilalți templieri, cea mai mare parte a acestora fiind doar fermieri, cărturari, funcționari, meșteșugari, navigatori și clerici. Se rușina de ceea ce fusese deja forțat să spună și nu era câtuși de puțin dispus să meargă mai departe. Se întinse pe spate pe patul împuțit, sperând că temnicerul său va pleca.

Imbert făcu un semn și două gărzi se strecurară prin cadrul ușii, smucindu-l pe de Molay în picioare.

— Aduceți-l, le porunci Imbert.

De Molay era prizonier la închisoarea Temple din Paris din luna octombrie a anului precedent. Temnița înaltă, cu cele patru turnulețe în colțuri, fusese un sediu al templierilor, un centru financiar, nefiind prevăzută cu vreo cameră pentru tortură. Imbert o improvisase, transformând capela într-un loc al unor chinuri de neînchipuit, unul pe care de Molay îl vizitase adesea în decursul ultimelor trei luni.

De Molay se pomeni târât înăuntrul capelei și dus în mijlocul podelei în carouri albe și negre. Numeroși frați fuseseră primiți în rândurile ordinului sub acest tavan presărat cu stele.

— Mi s-a spus, rosti Imbert, că locul acesta este cel în care se desfășurau cele mai secrete dintre ceremoniile voastre.

Francezul, înveșmântat într-o mantie neagră, se îndreptă cu pași țănoși către una dintre laturile lungii încăperi, în apropierea unui potir sculptat pe care de Molay îl cunoștea prea bine.

— Am studiat conținutul vasului acestuia. În el se află un craniu omenesc, două femururi și un giulgiu alb. Ciudat, nu?

N-avea de gând să-i răspundă. În schimb, se gândi la cuvintele pe care le rostea fiecare aspirant, atunci când era primit în rândurile ordinului. „Voi îndura tot ceea ce-l va fi pe plac lui Dumnezeu.”

— Mulți dintre frații tăi ne-au mărturisit la ce foloseau obiectele acestea. Imbert clătină din cap. Într-atât de dezgustător a ajuns ordinul vostru.

Îndurase destul.

— Noi răspundem numai în fața papei, ca slujitori ai slujitorului lui Dumnezeu. Numai El are căderea să ne judece.

— Papa al tău e supus al seniorului și stăpânului meu. El n-o să te salveze.

Era cât se poate de adevărat. Solii papei îi dăduseră limpede de înțeles că aveau să transmită renegarea mărturisirilor lui de Molay, dar și că se îndoiau de faptul că aceasta va aduce vreo schimbare în ceea ce privea soarta templierului.

— Dezbrăcați-l, ordonă Imbert.

Cămașa pe care-o purta încă din ziua arestării sale îi fu sfâșiată pe trup. Nu-i părea neapărat rău s-o vadă distrusă, fiindcă pânza murdară duhnea a fecale și a urină. Dar Legea îi interzicea oricăruia dintre frați să-și expună trupul; știa că Inchiziția prefera ca victimele ei să fie despuiate – lipsite de orgoliu – așa că-și impuse să nu se împotrivescă gestului insultător al lui Imbert. Trupul său, în vârstă de cincizeci și șase de ani, încă avea o aparență măreață. La fel ca toți ceilalți frați cavaleri, se îngrijise de propria persoană. Își îndreptă spinarea, adunându-și întreaga demnitate și întrebând calm:

— De ce trebuie să fiu umilit?

— La ce te referi?

Întrebarea conținea în ea o doză de neîncredere.

— Această încăpere era un lăcaș de cult; cu toate acestea, mă despoi și te holbezi la goliciunea mea, știind bine că frații se încruntă în fața unor asemenea expuneri.

Imbert își desfăcu veșmintele la piept, căută cu mâna, apoi scoase o fâșie lungă de pânză țesută în diagonală.

— Zece acuzații au fost ridicate împotriva scumpului tău

ordin.

De Molay le cunoștea pe toate. Mergeau de la negarea Scripturilor până la închinarea la idoli, de la făptuirea unor acte imorale până la tolerarea homosexualității.

— Cea care mă îngrijorează în cea mai mare măsură, continuă Imbert, este cerința voastră ca fiecare dintre frați să se lepede de Domnul nostru Hristos și să scuie și să calce în picioare adevărata Cruce. Unul dintre frații tăi ne-a mărturisit chiar că vreo câțiva s-au pișat pe imaginea de pe Cruce a Domnului nostru Hristos. E adevărat?

— Întreabă-l pe fratele acela.

— Din nefericire, n-a supraviețuit încercărilor.

De Molay nu răspunse.

— Regele meu și Sanctitatea Sa au fost mult mai tulburați de această acuzație decât de celelalte. Cu siguranță, ca om născut în cadrul Bisericii, îți dai seama în ce măsură au fost mâniați de lepădarea voastră de Isus, ca Mântuitor al nostru!

— Prefer să răspund numai în fața papei.

Imbert făcu un semn și cele două gărzi închiseră cu zgomot două verigi late peste încheieturile mâinilor lui de Molay, apoi se traseră înapoi și-i întinseră brațele într-o parte și-n cealaltă, cu prea puțină milă față de mușchii săi zdrobiți. Imbert scoase la iveală, de sub mantia sa, un bici cu multe cozi. Vârfurile acestora se ciocniră între ele, iar de Molay constată că fiecare dintre curele avea la capăt câte un os.

Imbert șfichiui cu biciul peste brațele întinse și peste spatele dezgolit ale lui de Molay. Durerea îi izbucni prin tot trupul, apoi se mai domoli, lăsând în urmă o usturime care n-avea de gând să dispară. Înainte să aibă timp carnea să-și revină, asupra ei se abătu o altă lovitură, apoi o alta. De Molay n-ar fi vrut să-i ofere lui Imbert nici o urmă de satisfacție, dar durerea îl copleși, și scoase un țipăt de agonie.

— N-o să-ți mai bați joc de Inchiziție, îi atrase atenția

Imbert.

De Molay își adună simțirile. Se rușina pentru faptul că tipase. Privi în ochii alunecoși ai inchișitorului, așteptând ceea ce avea să urmeze.

Imbert îi întoarse privirea, sfidător.

— Te-ai lepădat de Mântuitorul nostru, spunând că era doar un om ca toți oamenii, și nu Fiul lui Dumnezeu? Ai pângărit adevărata Cruce? Foarte bine. O să vezi ce înseamnă să înduri crucea.

Biciul lui se năpusti din nou pe spinare, pe fese, pe picioare. Sângele țâșnea pe măsură ce vârfurile din os atingeau pielea.

Întreaga lume părea că se clatină.

Imbert se opri din biciuit.

— Încoronați-l pe maestru, țipă el.

De Molay își înălță capul și se strădui să-și concentreze privirea. Zări ceea ce părea să fie o bucată circulară de fier negru. De marginile acesteia erau prinse piroane, cu vârfurile îndoite în jos, spre interior.

Imbert se apropie.

— Să vezi ce-a îndurat Domnul nostru. Domnul Isus Hristos, de care tu și cu frații tăi v-ați lepădat.

Coroana îi fu potrivită pe craniu și apăsată cu putere. Piroanele îi străpunseră pielea capului, iar sângele țâșni din răni, mânjindu-i coama de păr unsuros.

Imbert își azvârli biciul deoparte.

— Aduceți-l.

De Molay se trezi târât de-a lungul capelei, spre o ușă înaltă din lemn care odinioară ducea către apartamentul său particular. Aduseră un taburet și-l ridicară peste acesta. Unul dintre soldați îl ținu drept, în timp ce celălalt aștepta, pregătit pentru eventualitatea în care ar fi opus vreo rezistență, numai că el era prea slăbit ca să se mai zbată.

Îi desfăcură cătușele.

Imbert îi întinse trei piroane celeilalte gărzi.

— Brațul drept sus, porunci Imbert, așa cum am stabilit.

Brațul îi fu întins deasupra capului. Soldatul se apropie și de Molay zări barosul.

Și înțelese ceea ce aveau de gând să facă.

Bunule Dumnezeu!

Simți o mână înșfăcându-i încheietura, apoi vârful unui piron apăsându-i carnea asudată. Văzu barosul dându-se înapoi, după care auzi metalul ciocnindu-se de metal.

Pironul îi străpunse încheietura, făcându-l să urle de durere.

— Ai nimerit peste vreo venă? îl întrebă Imbert pe gardian.

— Nici vorbă de-așa ceva.

— Bine. Nu trebuie să sângereze de moarte.

În vremea când era un frate mai tânăr, de Molay luptase în Țara Sfântă, atunci când ordinul dăduse ultima sa bătălie, la Acra. Își aminti de senzația prin care trecuse atunci când lama unei spade îi pătrunsese în carne. Adâncă. Grea. Stăruitoare. Totuși, un piron înfipt în încheietură era ceva mai rău.

Brațul stâng îi fu smucit în sus și un alt piron i se înfipse prin carne în încheietură. Își mușcă limba străduindu-se să se stăpânească, dar agonia îi descleștă dinții. Sângele îi umplu gura, făcându-l să-l înghită.

Imbert izbi taburetul cu piciorul, astfel încât întreaga greutate a trupului înalt de peste un metru și optzeci de centimetri al lui de Molay ajunse să fie suportată doar de încheieturile sale, pe măsură ce unghiul format de brațul stâng îl presa pe cel drept, aproape făcându-l să se rupă. Ceva i se înfipse în umăr și durerea îi năpădi creierul.

Unul dintre soldați îi ridică piciorul drept, examinându-i carnea. Se pare că Imbert avusese grijă să aleagă acele puncte în care să fie înfipse cuiele, astfel încât acolo să se afle

cât mai puține vase de sânge. Piciorul stâng îi fu apoi tras în spatele celui drept, ambele fiind pironite de ușă cu un singur cui.

De Molay ajunsese mai presus de țipete.

Imbert își examinează opera.

— Puțin sânge. Bine lucrat.

Făcu un pas înapoi.

— Tot ceea ce a îndurat Domnul și Mântuitorul nostru vei îndura și tu. Cu o singură deosebire.

Acum, de Molay înțelegea de ce aleseseră ușa. Imbert împinse ușor lemnul, făcându-l să se rotească pe balamale, deschizând ușa și apoi trântind-o, astfel încât să se închidă.

Trupul lui de Molay fu aruncat într-o parte, apoi în alta, legănându-se pe articulațiile dislocate ale umerilor, rotindu-se în jurul piroanelor. Nu-și imaginase vreodată c-ar putea exista agonia prin care trecea.

— Ca și tortura, spuse Imbert. Unde durerea poate să fie aplicată în trepte. Acesta e, de asemenea, un element care ține de stăpânire. Pot să te las să atârni. Pot să te leagăn de colo-colo. Sau pot să te fac să trăiești iar ce s-a petrecut acum, ceea ce este mai rău decât orice.

Lumea înconjurătoare pâlpâia, tot apărând și dispărând, iar el abia dacă mai putea să respire. Crampele îi cuprinseseră toți mușchii. Inima-i bătea cu sălbăticie. Sudoarea îi curgea prin toți porii și se simțea ca și cum ar fi avut temperatură, trupul fiindu-i o vâlvătaie mugindă.

— Acum îți mai bați joc de Inchiziție? îl întrebă Imbert.

Ar fi vrut să-i răspundă lui Imbert că ura Biserica pentru ceea ce făcea. Un papă nevolnic, controlat de un monarh francez falit, care, cine știe cum, izbutise să răstoarne cele mai mari organizații religioase pe care le cunoscuse vreodată omenirea. Cincisprezece mii de frați împrăștiți de-a lungul și de-a latul Europei. Nouă mii de domenii. Un grup de frați care odinioară stăpânise peste Țara Sfântă, întinzându-și

dominația de-a lungul a două sute de ani. Cavalerii Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon reprezentau chintesența a tot ceea ce era mai bun. Dar izbânda lor hrănise invidia și, în calitate de maestru, ar fi trebuit să-și dea seama de implicațiile furtunilor politice care se stârniseră în jurul lor. Să fie mai puțin rigid, mai docil, nu atât de deschis. Slavă Cerului, anticipase câte ceva din ceea ce se întâmplase deja și-și luase măsurile de precauție. Filip al IV-lea n-avea să vadă niciodată un gram din aurul și din argintul templierilor.

Și, cu atât mai puțin, avea să vadă comoara cea mai mare dintre toate.

Așa că de Molay își mobiliză ultimele rămășițe de energie și-și înălță fruntea. Imbert, mai mult ca sigur, crezu că avea de gând să vorbească, așa că se apropie.

— Fii blestemat, să te înghită iadul, îi șopti de Molay. Fii blestemat, împreună cu toți cei care-ți servesc cauza diavolească!

Bărbia i se prăbuși din nou pe piept. Îl auzi pe Imbert urlându-și poruncile ca ușa să fie din nou legănată, numai că durerea era atât de intensă și i se strecura în creier din atâtea direcții, încât abia dacă mai simțea ceva.

Fu dus jos. Nu știa cât timp stătuse atârnat, dar relaxarea de care aveau parte membrele sale rămăsese neobservată, deoarece mușchii îi amortiseră de multă vreme. Îl târâseră ceva vreme și apoi își dăduse seama că se afla în propria celulă. Cei care-l țineau în captivitate îl întinseră pe saltea și, în timp ce trupul său se înfunda între faldurile moi, o duhoare cunoscută îi invadă nările. Își simți capul ridicat pe o pernă și brațele întinse într-o parte și-n cealaltă.

— Mi s-a spus, rosti liniștit Imbert, că atunci când e primit câte-un nou frate în rândurile ordinului vostru, aspirantul e înfășurat, în jurul umerilor, cu un giulgiu din pânză. Ceva care să simbolizeze moartea, apoi renașterea într-o nouă viață, în

calitate de templier. Și tu, de asemenea, vei avea parte de această onoare. Am așternut sub tine giulgiul pe care l-am găsit în cufărul din capelă.

Imbert se întinse și înfășură pânza țesută până în jurul picioarelor lui de Molay, de-a lungul trupului umed al acestuia. Privirea îi era acum umbrită de bucata de pânză. Mi s-a spus că era folosit de ordin în Țara Sfântă, după care a fost adus aici și înfășurat în jurul fiecăruia dintre noii adepți din Paris. Acum, ai renăscut, îl batjocori Imbert. Rămâi aici să zaci și să meditezi la păcatele tale. O să mă-ntorc.

De Molay era prea slăbit ca să-i mai răspundă. Știa că Imbert, după toate probabilitățile, dăduse ordin să nu fie ucis, dar, în același timp, își dădea seama de faptul că nimănui n-avea să-i pese de el. Prin urmare, rămase nemișcat. Amorțeala se risipea, lăsând locul unei cumplite agonii. Inima încă i se zbătea, iar trupul lui asuda în cantități înspăimântătoare. Își spuse sieși că trebuie să se liniștească și să-și aducă în minte gânduri plăcute. Unul care-i tot venea în minte era referitor la ceea ce-și doreau să știe cei care-l țineau în captivitate, mai presus de orice. El era singurul om în viață care cunoștea răspunsul. Așa se procedă în cadrul ordinului. Fiecare dintre Maeștri îi transmitea secretul celui care-l urma, în așa fel încât numai urmașul putea să-l cunoască. Din nefericire, din cauza arestării lui neașteptate și a exterminării ordinului, transmiterea, de data aceasta, urma să fie dusă la îndeplinire pe o altă cale. N-avea de gând să îi permită lui Filip sau Bisericii să izbândească. Vor afla din ceea ce știe numai ceea ce va vrea el ca ei să afle. Ce spunea Psalmul? „Limba ta minciuni ticlui-va, ca o lamă ascuțită, împrăștiind înșelăciunea.”

Dar, apoi, un alt pasaj din Biblie îi răsări în minte, unul în măsură să-i aducă alinare sufletului său chinuit. Așa că, zăcând înfășurat în giulgiul său, cu trupul șiroind sânge și sudoare, se gândi la Deuteronom.

„Lăsați-mă singur, astfel încât să-i pot distruge.”

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Copenhaga, Danemarca

Joi, 22 iunie, în prezent, ora 14:50

Cotton Malone observă cuțitul în același timp în care-o observă pe Stephanie Nelle. Stătea la o masă de pe terasa de la Café Nikolaj, simțindu-se confortabil într-un scaun alb din împletitură. După-amiaza însorită era plăcută, iar Højbro Plads, populara piațetă daneză care se întindea în fața lui, gema de lume. Cafeneaua își desfășura obișnuita ei activitate energetică – „febrilă”, ar fi fost cuvântul potrivit – și, de vreo jumătate de oră, el o tot aștepta pe Stephanie.

Era o femeie mărunțică, la vreo șaiszeci de ani, cu toate că niciodată nu-și mărturisise vârsta, iar dosarele personale ale Departamentului de Justiție, pe care Malone le văzuse la un moment dat, conțineau doar un șovăielnic N/A în spațiul rezervat datei nașterii sale. Părul ei negru era străbătut de valuri argintii, iar în ochii căprui i se oglindeau atât privirea plină de compasiune a unui liberal, cât și scânteierea feroasă a unui acuzator. Doi președinți încercaseră s-o convingă să accepte funcția de procuror general, dar ea respinsese ambele oferte. Un anumit procuror general se străduise din greu să facă demersuri pentru concedierea ei – mai ales atunci când fusese desemnată de FBI să-l investigheze tocmai pe el – dar Casa Albă respinsese întru totul ideea, din moment ce, printre altele, Stephanie Nelle era de o onestitate scrupuloasă.

Prin contrast, bărbatul cu cuțitul era scund și îndesat, cu trăsături ascuțite și părul tuns periută. Un aspect de om hăituit îi umbrea chipul de est-european – o impresie de nefericire care-l îngrijora pe Malone mai mult decât lama

sclipitoare – și era îmbrăcat neglijent, în pantaloni din denim și o geacă sângerie.

Malone se ridică de pe scaun, dar își menținu privirea ațintită asupra Stephaniei.

Se gândi s-o strige, ca un avertisment, dar ea era prea departe, iar în jurul lor era mult prea mult zgomot. Pentru o clipă, n-o mai văzu, din cauza uneia dintre acele sculpturi moderniste care împestrițau Hojbro Plads, în cazul acesta fiind vorba despre o femeie obscen de obeză, care zăcea, goală, pe burtă, cu fesele ei mult prea evidente rotunjite ca piscurile muntoase în bătaia vântului. În clipa în care Stephanie apăru, de partea cealaltă a siluetei din bronz, bărbatul cu cuțitul se apropiase, iar Malone îl privi cum reteza o curelușă de pe umărul ei stâng, făcând să cadă geanta din piele, apoi cum o îmbrâncea pe Stephanie spre dalele din piatră.

O femeie scoase un țipăt și panica izbucni la vederea hoțului de poșete agitând un cuțit prin aer.

Geacă Roșie se năpusti înainte, cu geanta lui Stephanie în mână, îmbrâncindu-i pe oamenii care-i stăteau în cale. Câțiva se traseră îndărăt. Hoțul coti spre stânga, pe după o altă sculptură din bronz, izbutind până la urmă s-o rupă la fugă. Drumul lui părea să ducă spre Kobmagergade, o alee rezervată pietonilor care șerpuia spre nord, pornind din Hojbro Plads și pătrunzând adânc în cartierul comercial al orașului.

Malone țâșni de la masă, hotărât să-i taie calea atacatorului înainte ca el să treacă de colț, numai că un grup de biciclete îi blocă trecerea. Evită bicicletele și sprintă înainte, ocolind o fântână înainte să-și înșface prada.

Se izbiră de piatra masivă, Geacă Roșie suportând în cea mai mare măsură impactul, iar Malone observă imediat faptul că adversarul său era destul de musculos. Geacă Roșie, neintimidat de atac, se rostogoli o dată, apoi își repezi un

genunchi în stomacul lui Malone.

Acesta își pierdu brusc răsuflarea.

Geacă Roșie țâșni în picioare și porni în goană spre Kobmagergade.

Malone se ridică și el, dar în clipa imediat următoare se chircoli și trase câteva guri firave de aer.

Fir-ar să fie! Nu mai avea antrenament.

Își reveni și-și continuă urmărirea, prada lui având acum un avans de vreo cincisprezece metri. Malone nu văzuse cuțitul pe timpul încăierării lor, dar în timp ce se opintea pe stradă printre magazine, observă că bărbatul încă ținea strâns geanta din piele. Simțea că-i arde pieptul, dar se apropia de țintă.

Geacă Roșie smulse un cărucior cu flori din mâinile unui bătrân sfrijit, unul dintre multele astfel de cărucioare care mărgineau pe de-o parte și pe cealaltă atât Hojbro Plads, cât și Kobmagergade. Malone nu putea să-i sufere pe vânzătorii ambulanți, care aveau o plăcere deosebită să-i blocheze lui intrarea în librărie, mai ales în zilele de sâmbătă. Geacă Roșie împinse cu putere căruciorul pe pavaj, în direcția lui Malone. Acesta nu putea să lase căruciorul în voia lui: erau prea mulți oameni pe stradă, inclusiv copii, așa că țâșni înainte, îl prinse și-l învârti puțin, ca să-l oprească.

Aruncă o privire în spate și-o zări pe Stephanie, după colț, pe Kobmagergade, împreună cu un polițist. Erau la o distanță cam cât o jumătate de teren de fotbal, așa că nu mai era timp de așteptat.

Malone se năpusti mai departe, întrebându-se încotro avea de gând să se îndrepte hoțul. Poate că avea undeva lăsat un vehicul, sau îl aștepta un șofer acolo unde Kobmagergade dădea într-o altă piață aglomerată din Copenhaga, Hauser Plads. Spera să nu fie cazul. În locul acela era o aglomerație de coșmar, dincolo de rețeaua de alei pietonale care formau Mecca tuturor cumpărătorilor,

cunoscută sub numele de Strøget. Coapsele îl dureau în urma acestui efort neașteptat, mușchii săi abia amintindu-și de zilele petrecute în marină și la Departamentul de Justiție. După un an de rezervă voluntară, era clar că actuala sa condiție fizică nu l-ar fi impresionat câtuși de puțin pe fostul său angajator.

În față, se contura Round Tower, cuibărit cu hotărâre lângă biserica Trinity, ca un termos legat de un coșuleț pentru picnic. Solidă clădire de formă cilindrică se înălța pe nouă etaje. Regele Christian al IV-lea al Danemarcei îl ridicase în anul 1642, iar simbolul domniei lui – un 4 aurit îmbrățișat de un C – sclipea pe sumbra fațadă din cărămidă. Cinci străzi se intersectau în locul în care se afla Round Tower, iar Geacă Roșie putea s-o aleagă pe oricare dintre ele, încercând să scape.

Apărură și mașinile de poliție.

Una dintre ele se opri, cu pneurile scrâșnind pe asfalt, la sud de Round Tower. O alta veni din depărtare, pe Købmagergade, blocând orice cale de scăpare spre nord. Geacă Roșie era acum izolat, în piața ce se întindea în jurul turnului. Prada lui șovăi, părând să analizeze situația, apoi o rupse la fugă spre dreapta, dispărând în Round Tower.

Ce tot făcea nebunul ăsta? Nu exista nici o ieșire, în afara porticului de la parter. Dar poate că Geacă Roșie nu știa asta.

Malone alergă spre intrare. Îl cunoștea pe omul de la casa de bilete. Norvegianul își petrecuse multe ore în librăria lui Malone, literatura engleză fiind pasiunea lui.

— Arne, unde s-a dus omul ăla? îl întrebă el în daneză, încercând să-și recapete răsuflarea.

— A fugit pe-aici fără să plătească.

— Mai e cineva?

— A urcat o pereche de bătrâni acum puțin timp.

Nu existau nici scări, nici ascensor care să ducă spre vârf. În loc de așa ceva, o potecă în spirală își croia drum în sus,

fiind concepută inițial astfel încât voluminoasele instrumente astronomice ale secolului al XVII-lea să poată fi transportate pe roți. Ghidurile turistice locale povesteau că, odinioară, Petru cel Mare al Rusiei trecuse pe-aici călare, urmat de împărăteasa lui, în trăsură.

Malone auzi un zgomot de pași care-și răspândea ecourile de la nivelul de deasupra. Clătină din cap, cu gândul la ceea ce-l aștepta.

— Spune-le polițiștilor că suntem sus.

Porni în goană.

La jumătatea pantei primei spirale, trecu pe lângă o ușă care ducea în Sala Mare. Ușa din sticlă era încuiată, iar luminile, stinse. Ferestrele duble, ornamentate, se înșirau de-a lungul pereților exteriori ai turnului, dar fiecare dintre ele era zăbreliată. Se opri din nou să asculte și auzi iarăși zgomot de pași în fugă, deasupra.

Își continuă drumul, răsuflând din ce în ce mai slab și mai greu. Încetini pasul în clipa în care trecu pe sub un echer medieval, folosit pentru trasarea hărților astronomice, fixat sus pe perete. Știa că ieșirea spre terasa clădirii era la doar câțiva metri distanță, pe la ultima cotitură a rampei.

Nu mai auzi zgomot de pași.

Se strecură înainte și pași prin arcadă. Un observator de formă octogonală – nu din vremea regelui Christian, ci de o origine mai recentă – se înălța în mijloc, înconjurat de o terasă întinsă.

În stânga lui, un gard decorativ din fier împrejmua observatorul, singura sa intrare fiind ferecată cu lanțuri. La dreapta, o rețea complicată de zăbrele din fier mărginea cealaltă muchie a turnului. Dincolo de grilajul scund, se întindeau acoperișurile orașului, din țiglă roșie și cu fleșe verzi.

Dădu roată platformei și găsi un bărbat mai în vârstă, zăcând întins cu fața în jos. Lângă trupul lui, Geacă Roșie

stătea în picioare, cu un cuțit la gâtul unei bătrâne și cu brațul înlănțuindu-i pieptul. Femeia părea că vrea să țipe, dar frica îi înăbușise vocea.

— Stați potolită, o sfătui Malone, în daneză.

Îl examinează pe Geacă Roșie. Aceași privire hăituită se citea în ochii lui întunecați, aproape funebri. Picăturile de sudoare îi scânteiau în lumina strălucitoare a soarelui. Totul îi dădea de înțeles lui Malone că nu era cazul să mai facă vreun pas. Zgomotele de pași venind de jos semnalau faptul că polițiștii aveau să ajungă în câteva clipe.

— Ce-ar fi să te liniștești? Întrebă el, încercând să deschidă o conversație în limba engleză.

Observă că bărbatul înțelesese, dar cuțitul rămase la locul lui. Privirea lui Geacă Roșie continuă să rătăcească grăbită, ba spre cer, în sus, ba înapoi. Părea nesigur pe sine, ceea ce-l îngrijora și mai mult pe Malone. Persoanele disperate recurg adesea la gesturi disperate.

— Lasă cuțitul jos. Vine poliția. N-ai pe unde să scapi.

Zgomotul de pași de dedesubt se auzea tot mai tare.

— Polițiștii sunt aici.

Geacă Roșie făcu câțiva pași înapoi, spre grilajul din fier, dar nu-și slăbi strânsoarea asupra bătrânei. Malone simți că răceala de oțel a unui ultimatum l-ar putea sili să facă o alegere, așa că-i atrase din nou atenția.

— N-ai pe unde să scapi.

Geacă Roșie își încleștă și mai tare strânsoarea, apoi se trase înapoi, împleticindu-se, ajungând să se sprijine cu totul de grilajul exterior care-i venea până la brâu, dincolo de el și de ostatica lui nemaifiind decât aerul.

Expresia panicată îi dispăru din ochi și deodată calmul se așternu asupra bărbatului. O împinse în față pe bătrâna, iar Malone o prinse înainte să-și piardă de tot echilibrul. Geacă Roșie își făcu semnul crucii și, cu geanta lui Stephanie în mână, se răsuci peste grilaj, răcni un cuvânt - *beauseant* -

apoi își tăie beregata cu cuțitul și trupul se prăbuși spre caldarâm.

Femeia începu să urle, în timp ce polițiștii dădeau buzna prin portic.

Malone îi dădu drumul și se repezi spre balustradă.

Geacă Roșie zăcea pe pietrele pavajului, la vreo treizeci de metri mai jos.

Se întoarse și-și ridică privirea spre cer; dincolo de catargul din vârful observatorului, Dannebrog-ul danez – drapelul cu o cruce albă pe fundal roșu – atârna parcă fără vlagă pe cerul liniștit.

La ce s-o fi uitat omul acela? Și de ce-o fi sărit?

Privi din nou țintă în jos și-o zări pe Stephanie făcându-și drum cu coatele prin mulțimea din ce în ce mai numeroasă. Geanta ei din piele zăcea la câțiva metri distanță de cadavru, așa că o privi cum o ridică de pe pavaj, topindu-se apoi în mulțime. O urmări cu privirea pe măsură ce se strecură printre oameni și se îndepărta, fără să privească înapoi, pe una dintre străzile care porneau de lângă Round Tower, ducând spre aglomerata Strøget.

Clătină din cap văzând retragerea ei grăbită și bombăni:

— Ce mama dracului?

Capitolul 2

Stephanie se simțea zguduită. După douăzeci și șase de ani în care lucrase pentru Departamentul de Justiție, ultimii cincisprezece la Magellan Billet¹, învățase că tot ceea ce stătea pe patru picioare, avea trompă și mirosea a alune, se numea elefant. N-avea nevoie să aibă și o plăcuță atârnată pe piept. Ceea ce însemna că bărbatul cu geacă roșie nu era un hoț de genți.

Era, cu siguranță, altceva.

Iar asta însemna că altcineva știa cu ce se ocupă ea.

Văzuse cum hoțul se prăbușea din turn... era prima dată când vedea cu ochii ei moartea. Atâția ani îi auzise pe agenții ei vorbind despre ea, dar o prăpastie uriașă se așternea între lectura unui raport și priveliștea morții cuiva. Trupul se izbise de pietrele pavajului cu un bubuit dezgustător. Să fi sărit din proprie inițiativă? Sau l-o fi obligat cumva Malone? O fi avut loc o luptă? O fi vorbit, înainte să sară?

Ea venise cu un anumit scop în Danemarca și se hotărâse, dacă tot era acolo, să-l viziteze pe Malone. Cu ani în urmă, el fusese una dintre primele douăsprezece persoane din care trebuia să aleagă pentru Magellan Billet. Îl cunoscuse pe tatăl lui Malone și urmărisese ascensiunea sigură a fiului, bucurându-se să-l primească atunci când el îi acceptase ofertă și se mutase de la compartimentul juridic al marinei la Departamentul de Justiție. Cu timpul, Malone ajunsese să devină cel mai bun agent al ei, iar Stephanie se întristase atunci când el se hotărâse, cu un an în urmă, să se retragă.

Nu-l mai văzuse de-atunci, cu toate că vorbiseră la telefon de câteva ori. Atunci când se lansase în urmărirea hoțului,

¹ Organizație federală antiteroristă fictivă, cu sediul în orașul Atlanta, din statul american Georgia (n. tr.)

observase că trupul lui înalt își menținuse musculatura, iar părul îi rămăsese des și ondulat, cu aceeași ușoară nuanță cafenie, asemănătoare cu cea a pietrelor vechi care alcătuiau clădirile din preajma ei. În cei doisprezece ani în care lucrase pentru ea, Malone fusese întotdeauna deschis și independent, ceea ce făcea din el un bun agent operativ – unul în care putea să aibă încredere – dar, pe lângă asta, mai era vorba și despre un anumit sentiment. În realitate, el îi fusese mai mult decât un angajat.

Îi era prieten.

Dar asta nu însemna că-și dorea ca el să se amestece în treburile ei.

Să-l urmărească pe bărbatul cu geacă roșie era ceva tipic pentru Malone, dar însemna în același timp și o problemă. Dacă-l vizita acum, ar fi urmat anumite întrebări, unele la care ea n-avea de gând să răspundă.

Întâlnirea cu un vechi prieten trebuia să fie amânată pentru o altă ocazie.

Malone ieși din Round Tower și porni după Stephanie. În clipa în care părăsea terasa turnului, o echipă de medici de ambulanță se îngrija de cuplul în vârstă. Bătrânul era în stare de șoc ca urmare a unei lovituri primite la cap, dar avea să-și revină. Femeia fusese cuprinsă de isterie, iar el îl auzise pe unul dintre medici că trebuia transportată de urgență la ambulanța care aștepta.

Trupul lui Geacă Roșie zăcea încă pe pavaj, acoperit cu un cearșaf de un galben pal, iar polițiștii se ocupau să-i dea la o parte din drum pe curioși. Croindu-și drum prin mulțime, Malone privi cum cearșaful e ridicat, iar fotografia poliției își îndeplinește misiunea. Era limpede că hoțul își tăiasse beregata. Cuțitul însângerat zăcea la câțiva metri distanță de brațul contorsionat într-o poziție nefirească. Sângele cursese din tăietura de la gât, întinzându-se pe pavaj într-o băltoacă

întunecată. Craniul era sfărâmat, pieptul zdrobit, picioarele răsucite, de parcă n-ar fi avut oase. Polițiștii îi ceruseră lui Malone să nu plece: aveau nevoie de o declarație din partea lui, dar, în clipa aceea, el trebuia s-o găsească pe Stephanie.

Ieși din adunătura de gură-cască și-și înălță privirea spre cerul serii, pe care un soare târziu strălucea cu o măreție risipitoare. Nici un nor nu se zărea prin apropiere. Putea să fie o seară excelentă în care să privești stelele, dar nimeni n-avea să viziteze observatorul din vârful turnului. Nu. Era închis în seara aceea, fiindcă un bărbat se aruncase de-acolo și murise.

Și ce era cu bărbatul acela?

În gândurile lui Malone era un amestec de curiozitate și de neliniște. Știa foarte bine c-ar fi trebuit să se întoarcă la librăria lui și să uite tot ceea ce era legat de Stephanie Nelle și ceea ce făcea ea, orice-ar fi fost. Treburile ei nu mai erau și ale lui. Dar știa la fel de bine că așa ceva n-avea să se întâmple.

Ceva nu se lega, iar asta nu era bine.

O descoperi pe Stephanie la vreo cincizeci de metri în față, pe Vestergade, una dintre acele străduțe lungi care împăienjenesc cartierul comercial din Copenhaga. Mersul îi era sprinten, grăbit; brusc, coti la dreapta și dispăru într-una dintre clădiri.

Grăbi pasul și ajunse la Hansen's Antikvariat, o librărie al cărei proprietar era unul dintre cei câțiva locuitori ai orașului care nu-i oferiseră o primire călduroasă lui Malone. Lui Peter Hansen nu-i plăceau străinii, în mod special americanii, ba chiar încercase să împiedice pătrunderea lui Malone în Asociația Anticarilor Danezi. Din fericire, antipatia lui Hansen nu se dovedise contagioasă.

Vechile instincte ieșeau la iveală, simțăminte și intuiții care zăcuseră adormite încă de la retragerea lui, petrecută cu un an în urmă. Senzații care nu-i erau pe plac. Și totuși, ele

întotdeauna îl ajutaseră să meargă înainte.

Se opri brusc în fața intrării principale și o zări înăuntru pe Stephanie, stând de vorbă cu Hansen. Apoi, cei doi se retraseră ceva mai încolo în magazin, care ocupa întregul parter al unei clădiri cu trei niveluri. Cunoștea dispunerea interiorului, fiindcă studiasse cu un an în urmă toate librăriile din Copenhaga. Aproape toate erau ca un testament al acurateței nordice, cărțile fiind așezate în funcție de subiect și aranjate cu grijă în rafturi. Cu toate acestea, Hansen era mai dezordonat. Anticariatul său era un amestec eclectic de vechi și nou, în special nou, fiindcă nu era omul care să plătească bani grei pentru achiziții de la particulari.

Malone se strecură în spațiul slab luminat, sperând că nici unul dintre angajați nu-și va aminti de numele lui. Cinase de câteva ori cu directoarea magazinului lui Hansen, ocazie cu care aflase că nu era tocmai o persoană preferată de acesta. Spre norocul său, ea nu era pe-acolo și numai vreo zece persoane examinau rafturile. Se îndreptă în grabă spre partea din spate, unde, din câte știa el, erau nenumărate cotloane, fiecare dintre ele fiind înțesat cu rafturi. Nu se simțea deloc în largul lui să se afle aici; la urma urmei, Stephanie doar îl sunase și-i spusese c-o să fie prin oraș timp de câteva ore și că voia să-l salute; dar asta se întâmplase înainte de povestea cu Geacă Roșie. Iar el era al naibii de curios să afle pentru ce murise omul ăla.

Nu trebuia să fie surprins de comportamentul lui Stephanie. Ea întotdeauna își păstrase toate problemele pentru sine, câteodată mult prea în secret, ceea ce deseori ducea la ciocniri. Una era să fii în siguranță într-un birou din Atlanta și să lucrezi la un computer, dar cu totul altceva să lucrezi pe teren. Deciziile bune nu se pot lua niciodată în lipsa unor informații pe măsură.

Îi descoperi pe Stephanie și pe Hansen într-un fel de alcov fără ferestre, care-i servea lui Hansen drept birou. Malone

fusesse o dată în vizită pe-acolo, atunci când încercase să se împrietenească, la început, cu idiotul ăla. Hansen era un tip cu pieptul masiv și cu un nas lung care atârna deasupra unei mustăți cenușii. Malone se plasă în spatele unui șir de rafturi supraîncărcate și înșfăcă un volum, prefăcându-se că citește.

— De ce-ați bătut atâta drum pentru asta? întrebă Hansen, cu vocea lui puternică, hârâită.

— Sunteți familiarizat cu licitațiile de la Roskilde?

Era ceva tipic pentru Stephanie, să răspundă la o întrebare de care n-avea chef printr-o altă întrebare.

— Particip deseori. Se vând o grămadă de cărți.

Malone, la rândul lui, era familiarizat cu aceste licitații. Roskilde se afla la o jumătate de oră de Copenhaga, spre vest. Anticarii din oraș se strâneau acolo, o dată la trei luni, pentru licitații la care se adunau cumpărători din toată Europa. La două luni după ce-și deschisese magazinul, Malone câștigase aproape două sute de mii de euro acolo, de pe urma a patru cărți pe care izbutise să le găsească la o licitație obscură a unei proprietăți din Republica Cehă. Fondurile acestea îi asiguraseră tranziția de la postura de funcționar salariat al guvernului la cea de întreprinzător mult mai puțin stresat. Dar, în același timp, născuseră gelozii, iar Peter Hansen nu-și ascunsese invidia.

— Am nevoie numai de cartea aceea despre care am vorbit. În seara asta. Ați spus că n-o să fie nici o problemă s-o cumpărați, zise Stephanie, pe tonul cuiva obișnuit să dea ordine.

Hansen chicoti.

— Americanii... Toți sunteți la fel. Lumea se învârtește în jurul vostru.

— Soțul meu mi-a zis că sunteți omul capabil să găsească și ceea ce e de negăsit. Cartea pe care-o vreau eu a fost deja găsită. Am nevoie doar să fie cumpărată.

— Și va aparține persoanei care licitează cel mai mult.

Malone tresări. Stephanie n-avea habar pe ce teritoriu primejdios se avântase. Cea dintâi regulă a unei tocmeli era să nu dezvălui niciodată cât de mult îți dorești un lucru.

— E o carte oarecare, de care nu-i pasă nimănui, replică ea.

— Dar se pare că dumneavoastră vă pasă, ceea ce înseamnă c-ar putea să mai existe și alții.

— Haideți să ne asigurăm că noi vom licita cel mai mult.

— Dar ce-are cartea asta, de e atât de importantă? N-am auzit niciodată de ea. Autorul e necunoscut.

— Puneți sub semnul întrebării motivele soțului meu?

— Ce-nseamnă asta?

— Nu-i treaba dumneavoastră. Faceți rost de carte și-o să vă plătesc comisionul, așa cum ne-am înțeles.

— Dar de ce n-o cumpărați dumneavoastră înșivă?

— N-am de gând să-mi explic motivele.

— Soțul dumneavoastră a fost cu mult mai cumsecade.

— A murit.

Cu toate că în această declarație nu era nici urmă de emoție, urmă o perioadă de tăcere.

— O să mergem spre Roskilde împreună? se interesă Hansen, părând să fi înțeles faptul că n-avea să mai poată afla nimic de la ea.

— Ne întâlnim acolo.

— Abia aștept.

Stephanie ieși grăbită din birou, iar Malone se chirci și mai mult în firida lui, întorcându-și fața în timp ce ea trecea pe lângă el. Auzi trântindu-se ușa de la biroul lui Hansen și profită de ocazie, grăbindu-se spre ieșirea din față.

Stephanie ieși din prăvălia întunecoasă și coti la stânga. Malone așteptă, apoi se strecură pe urmele ei, privindu-și fosta șefă cum își croiește drum printre mușteriii de după-amiază, înapoi spre Round Tower.

Rămase puțin în urmă, apoi porni după ea.

Stephanie nu-și întoarse capul nici măcar o dată. Părea să nu-și închipuie că s-ar putea interesa cineva de ceea ce făcea. Cu toate acestea, ar fi trebuit să-și închipuie, mai ales după ceea ce se întâmplase cu Geacă Roșie. Chiar se întrebă de ce-și lăsase garda jos. Lucru sigur, nu era bună de agent de teren, dar nici nu era proastă.

Ajungând la Round Tower, în loc să cotească la dreapta și să meargă spre Højbro Plads, unde se afla librăria lui Malone, ținu drumul drept. După alte trei cvartale, dispăru în Hotelul d'Angleterre.

O privi intrând.

Se simți lezat de faptul că avea de gând să cumpere o carte din Danemarca, fără să-i ceară lui sprijinul. Era limpede că nu voia să-l implice. De fapt, după ceea ce se întâmplase la Round Tower, părea că nici măcar nu mai vrea să stea de vorbă cu el.

Aruncă o privire spre ceas. Era trecut de 16:30. Licitația începea la ora 18:00, iar până la Roskilde făceai o jumătate de oră cu mașina. El n-avusese de gând să participe. Catalogul care-i fusese trimis cu câteva săptămâni în urmă nu conținea nimic demn de interes. Dar acum era cu totul altceva. Stephanie se purta ciudat, chiar și pentru ea. Și o voce familiară, venind din adâncurile propriei minți, una care-l ajutase să-și păstreze viața timp de doisprezece ani, cât lucrase în echipa operativă guvernamentală, îi șopti că ea urma să aibă nevoie de el.

Capitolul 3

Abația des Fontaines, Pirineii Francezi **Ora 17:00**

Seneșalul² îngenunche lângă pat, căutând să-și aline maestrul muribund. Timp de mai multe săptămâni, se tot rugase să nu vină clipa aceasta. Dar curând, după ce condusese cu înțelepciune ordinul vreme de douăzeci și opt de ani, bătrânul care zăcea pe pat avea să obțină binemeritata pace și să li se alăture, în Ceruri, predecesorilor săi. Din nefericire pentru seneșal, tumultul lumii materiale avea să continue, perspectivă care-l înspăimânta.

Încăperea era spațioasă, bătrânele ziduri din piatră și lemn fiind lipsite de urmele decăderii, doar grinzile din lemn de pin ale tavanului ajungând să fie înnegrite de trecerea timpului. O singură fereastră, ca un ochi sumbru, străpungea peretele exterior, încadrând splendoarea unei cascade umbrite de un munte cenușiu și sterp. Amurgul, din ce în ce mai pronunțat, îngroșa ungherele camerei.

Seneșalul îi apucă mâna bătrânului. Era rece și umedă la atingere.

— Mă puteți auzi, Maestre? întrebă el, în franceză.

Ochii istoviți se deschiseră.

— Nu m-am dus, încă. Dar curând...

Îi auzise și pe alții, în ultimele lor clipe de viață, rostind astfel de declarații, ceea ce-l făcea să se întrebe dacă trupul, pur și simplu, își epuiza resursele, rămânând fără energia necesară plămânilor ca să respire, sau a inimii, ca să bată, moartea triumfând până la urmă acolo unde viața fusese,

² *seneșal* s.m. (în Ev. Med., mai ales în Franța) Ofițer la curtea unui senior sau a unui rege care, în afara atribuțiilor militare, exercita și funcția de șef al justiției sau pe cea de șef al finanțelor. pl. -i.

odinioară, înfloritoare. Apucă mai strâns mâna bătrânului.

— O să-mi lipsiți.

Un zâmbet apăru pe buzele subțiate.

— M-ai slujit bine, așa cum știam c-o s-o faci. Tocmai de aceea te-am și ales.

— O să avem parte de multe conflicte în zilele care vor urma.

— Ești pregătit. Am avut grijă de asta.

El era seneșalul, cel de-al doilea la comandă după maestru. Se ridicase repede în rang, prea repede după părerea unora, și numai fermitatea cu care condusesse maestrul ținuse în frâu nemulțumirile. Dar moartea urma să-și reclame curând drepturile asupra protectorului său și se temea că avea să urmeze o revoltă deschisă.

— Nu există nici o garanție că voi fi urmașul vostru.

— Te subestimezi.

— Respect puterea adversarilor noștri.

Tăcerea se așternu asupra lor, permițându-le ciocârlilor și mierlelor de dincolo de fereastră să-și anunțe prezența. Privi în jos, spre stăpânul său. Bătrânul era îmbrăcat cu un halat azuriu, presărat cu stele aurii. Cu toate că trăsăturile feței îi fuseseră ascuțite de apropierea morții, se întrevedea încă o urmă de vigoare în trupul uscățiv al bătrânului. Barba sură atârna, lungă și nepieptănată, mâinile și picioarele îi erau chircite din cauza artritei, dar ochii continuau să arunce scânteii. Știa că douăzeci și opt de ani de conducere îl învățaseră multe pe bătrânul războinic. Probabil că lecția cea mai importantă fusese despre cum să afișezi, chiar și în fața morții, o mască de conveniență.

Medicul confirmase existența cancerului cu mai multe luni în urmă. Așa cum cerea Legea, bolii i s-a permis să-și urmeze cursul, consecințele firești ale acțiunii Divine fiind acceptate. Mii de frați, de-a lungul secolelor, suferiseră același sfârșit, ceea ce făcea de neînchipuit ca tocmai maestrul să le

întineze tradiția.

— Mi-aș dori să simt mirosul apei, șopti bătrânul.

Seneșalul aruncă o privire spre fereastră. Obloanele din secolul al XVI-lea fură date în lături, permițând mirosului dulceag de piatră umedă și de ierburi înverzite să i se strecoare în nări. Apa din depărtare urla pe o tonalitate bolborosită de tenor.

— Camera dumneavoastră oferă locul perfect de întâlnire.

— E unul dintre motivele pentru care am vrut să fiu maestru.

Zâmbi, știind că bătrânului îi plăcea să glumească. Citise Cronicile și știa că mentorul său își desăvârșise ascensiunea prin faptul că fusese capabil să se agațe de fiecare întorsătură de situație norocoasă cu abilitatea unui geniu. Mandatul său fusese unul al păcii, dar toate acestea aveau să se schimbe, curând.

— Ar trebui să mă rog pentru sufletul dumneavoastră, zise seneșalul.

— E timp pentru asta, mai târziu. În loc de așa ceva, ar trebui să te pregătești.

— Pentru ce?

— Pentru conclav³. Strânge voturi. Fii gata. Nu le permite dușmanilor să se regrupeze. Amintește-ți de tot ce te-am învățat.

Vocea răgușită era întretăiată de momente de slăbiciune, dar exista o anumită fermitate în tonul ei.

— Nu știu sigur dacă vreau să fiu maestru.

— Ba da.

Prietenul său îl cunoștea bine. Modestia îi cerea să șovăie să primească mantia, dar își dorea mai mult decât orice altceva pe lume să fie următorul maestru. Simți cum mâna ținută într-a lui tremură. Bătrânul avu nevoie de câteva respirații firave ca să-și recapete fermitatea.

³ Întrunire a cardinalilor în vederea alegerii unui nou papă.

— Am pregătit mesajul. E aici, pe birou.

Știa că studierea testamentului cădea în sarcina celui care va deveni următorul maestru.

— Datoria trebuie dusă la îndeplinire, rosti maestrul. Așa cum s-a făcut încă de la începuturi.

Seneșalul nu dorea să audă vorbindu-se despre datorie. Pe el îl preocupau mai mult sentimentele. Privi de jur împrejurul încăperii, în care se aflau doar un pat, un *prie-dieu*⁴ pus față-n față cu un crucifix din lemn, trei scaune împodobite doar cu câte-o veche pernă tapisată, un birou pentru scris, precum și două statui antice din marmură, plasate în nișele pereților. Fusesse o vreme când încăperea era plină de mobilier englezesc, tapiserii din piele din Spania, porțelanuri din Delft. Numai că temeritatea fusesse de multă vreme epurată din personalitatea ordinului.

Ca și din a lui.

Bătrânul horcăi, încercând să ia o gură de aer.

El își coborî privirea spre bărbatul care zăcea cuprins de somnolența agitată a bolii. Maestrul își recăpătă suflarea, clipi de câteva ori, apoi zise:

— Nu încă, prietene. Dar... curând.

⁴ Scaunel pentru rugăciuni - în limba franceză, în original (n. tr.)

Capitolul 4

Roskilde Ora 18:15

Malone așteaptă să înceapă licitația, înainte să se strecoare în sală. Modul de organizare îi era cunoscut și știa că licitațiile nu aveau să înceapă înainte de ora 18:30, fiindcă trebuiau să se desfășoare operațiunile preliminare, cu înregistrarea cumpărătorilor și contractele vânzătorilor, care trebuiau să fie verificate în prealabil, înainte ca banii să înceapă să treacă dintr-o mână în alta.

Roskilde era un orașel vechi, cuibărit lângă un fiord subțire, cu apă sărată. Întemeiat de vikingi, jucase rolul de capitală a Danemarcei până în secolul al XV-lea, dar emana în continuare o grație regească. Licităția se ținea în centrul comercial al orașului, în apropiere de Domkirke, într-o clădire de lângă Skomagergade, unde odinioară predominaseră cizmarii. Vânzarea cărților era o formă de artă în Danemarca. Exista o anume apreciere pe plan național pentru cuvântul scris, una pe care Malone, bibliofil de-o viață, ajunsese s-o admire. De unde cărțile fuseseră, odată, doar o pasiune, un mod de distragere de la tensiunile riscantei sale cariere, acum ajunseseră să fie viața lui.

Descoperindu-i pe Peter Hansen și pe Stephanie undeva în față, rămase în spatele sălii, dincolo de unul dintre stâlpii din piatră care sprijineau tavanul boltit. N-avea de gând să liciteze, așa că n-avea importanță dacă adjudecătorul putea sau nu să-l vadă.

Cărțile apăreau și dispăreau, unele dintre ele în schimbul unor sume respectabile de coroane. La un moment dat, îl observă pe Peter Hansen țâșnind în sus, atunci când se

prezentă următorul obiect.

— Pierres Gravées du Languedoc (Pietrele gravate din Languedoc), de Eugène Stüblein. Copyright 1887, anunță adjudecătorul. O poveste locală, destul de comună pentru acel timp, tipărită în doar câteva sute de exemplare. Face parte dintr-o proprietate pe care am achiziționat-o recent. Cartea este de o calitate foarte bună, legată în piele, fără zgârieturi, cu câteva planșe extraordinare, una dintre ele fiind reprodușă în catalog. Nu este ceva cu care să ne fi bătut capul, în mod obișnuit, numai că volumul este încântător, așa că am considerat că poate să trezească un oarecare interes. Faceți oferta de deschidere, vă rog.

Trei oferte se auziră repede, toate la nivel scăzut, ultima fiind de patru sute de coroane. Malone făcu un calcul. Șaizeci de dolari. Hansen ridică apoi la opt sute. Nu se mai auziră alte oferte din partea potențialilor cumpărători, până când unul dintre împluterniciții care țineau legătura prin telefon cu cei care nu putuseră să participe personal anunță o ofertă de o mie de coroane.

Hansen păru tulburat de această concurență neașteptată, mai ales una venită din partea unui licitator aflat la distanță, așa că-și ridică licitația la o mie cincizeci de coroane. Omul de la telefon ripostă cu două mii. Un al treilea licitator intră în bătălie. Strigătele continuară, până când licitația se avânta la nouă mii de coroane. Încă un minut de licitații intense se încheie cu oferta lui Hansen, de douăzeci și patru de mii de coroane.

Mai mult de patru mii de dolari.

Malone știa că Stephanie avea salariu de bugetar, undeva pe la nivelul de șaptezeci-optzeci de mii de dolari pe an. Soțul îi murise cu câțiva ani în urmă și-i lăsase moștenire unele bunuri, dar nu era bogată și în nici un caz nu era colecționară de cărți, așa că se întrebă de ce-ar fi fost dispusă să plătească atât de mult pentru un obscur jurnal de călătorie.

Oamenii îi aduceau așa ceva în prăvălia lui cu lăzile, multe dintre volume fiind din secolul al XIX-lea sau de la începutul celui al XX-lea, vremuri în care povestirile personale despre locuri îndepărtate erau la modă. Multe dintre ele se avântau într-o literatură bombastică, fiind, în cel mai bun caz, fără valoare.

Aceasta însă părea să constituie, evident, o excepție.

— Cincizeci de mii de coroane, anunță împuternicitul omului de la telefon.

Mai mult decât dublu față de ultima ofertă a lui Hansen.

Capetele se întoarseră, iar Malone se retrase în spatele stâlpului, în timp ce Stephanie se răsucea, să dea cu ochii de reprezentantul celui de la telefon. Malone aruncă o privire pe lângă stâlp, observând cum Stephanie și Hansen discută între ei, apoi își întorc atenția spre adjudecător. Trecură câteva clipe de tăcere, timp în care Hansen părea să-și analizeze următoarea mutare, dar era clar că impulsurile îi veneau de la Stephanie.

Ea clătină din cap.

— Obiectul îi este vândut licitatorului de la telefon pentru suma de cincizeci de mii de coroane.

Adjudecătorul extrase cartea de pe standul de expunere și anunță o pauză de cincisprezece minute. Malone înțelese că, de fapt, reprezentanții casei de licitații intenționau să arunce o privire pe Pierres Gravées du Languedoc, să vadă ce-o făcea să valoreze mai mult de opt mii de dolari. Știa că negustorii de la Roskilde erau vicleni și nu obișnuiau să lase comorile să treacă pe lângă ei. Dar, după cum se părea, de această dată așa se întâmplase.

Continuă să îmbrățișeze stâlpul, în timp ce Stephanie și Hansen nu se îndepărtară de la locurile lor. Numeroase chipuri familiare împânzeau holul, iar el speră ca nimeni să nu se trezească să-l strige pe nume. Mulți leneveau pe lângă colțul opus, așteptând să se servească răcoritoarele. Observă

doi bărbați apropiindu-se de Stephanie și prezentându-se. Ambii erau îndesați, cu părul tuns scurt, îmbrăcați în pantaloni de bumbac și tricouri, pe sub haine largi din piele tăbăcită. În timp ce unul din ei se aplecă să-i strângă mâna lui Stephanie, Malone observă umflătura caracteristică a unei arme cuibărite în apropierea coloanei vertebrale.

După câteva schimburi de replici, bărbații se retraseră. Conversația păruse să fie prietenoasă și, în timp ce Hansen se îngămădea să bea o bere pe gratis, Stephanie se apropie de unul dintre funcționari, discută cu el preț de câteva clipe, după care ieși din hol pe o ușă lateralnică.

Malone se îndreptă iute spre același funcționar, pe numele său Gregos, un danez slăbănog pe care-l cunoștea bine.

— Cotton, ce plăcere să te văd!

— Mereu în căutare de chilipiruri.

Gregos zâmbi.

— Cam greu de găsit așa ceva pe-aici.

— Se pare că ultimul obiect a fost chiar o lovitură.

— Credeam c-o s-aducă, poate, cinci sute de coroane. Dar cinci mii? Incredibil.

— Ai vreo idee de ce?

Gregos clătină din cap.

— Mă depășește.

Malone făcu un gest spre ușa lateralnică.

— Femeia cu care-ai vorbit adineauri... încotro se ducea?

Funcționarul îi aruncă o privire de cunoscător.

— Te interesează tipa?

— Nu așa cum crezi tu. Dar mă interesează.

Malone era unul dintre privilegiații casei de licitații de când, cu câteva luni în urmă, când îi ajutase pe cei de-acolo să-l găsească pe un vânzător năbădăios care le oferise trei volume din Jane Eyre, cam de prin 1847, despre care se aflase ulterior că erau furate. Atunci când poliția confiscase cărțile de la noul cumpărător, casa de licitații fusese obligată

să returneze banii până la ultima coroană, fiindcă vânzătorul deja încasase cecul emis. Făcându-le o favoare, Malone îl descoperise pe individ în Anglia și recuperase banii. Ca urmare a acestui fapt, își făcuse în noua lui țară câțiva prieteni care-i purtau recunoștință.

— M-a întrebat despre Domkirke, pe unde se află. În mod special, despre capela lui Christian al IV-lea.

— Ți-a spus și de ce?

Gregos scutură din cap.

— Numai c-avea de gând s-o ia pe jos într-acolo.

Își întinse mâna și i-o strânse pe cea a danezului. În palmă, avea o bancnotă împăturită de o mie de coroane. Văzu că Gregos apreciasse darul și strecurase, cu un gest neglijent, banii în buzunar. Micile atenții erau întâmpinate cu încruntări la casa de licitații.

— Încă un lucru, continuă el. Cine-a fost tipul de la telefon, care-a făcut licitația maximă pentru cartea aia?

— După cum știi și tu, Cotton, această informație este strict confidențială.

— După cum știi și tu, nu pot să sufăr regulamentele. Îl cunosc pe cel care-a licitat?

— E proprietarul clădirii pe care-ai închiriat-o, în Copenhaga.

Schiță un fel de zâmbet. Henrik Thorvaldsen. Ar fi trebuit să-și dea seama.

Licitația urma să se reia. În timp ce cumpărătorii își ocupau din nou locurile, el își croi drum spre ieșire, observând că Peter Hansen se așezase. Ajungând afară, se pomeni pășind prin aerul rece al unei seri daneze, în care, chiar dacă era ora opt, cerul de vară încă se mai vedea luminat de dungi purpurii palide, venind dinspre soarele care apunea alene. La câteva străzi mai încolo, se zărea catedrala din căramidă roșie, Domkirke, acolo unde regii danezi fuseseră înmormântați încă din secolul al XIII-lea.

Ce-o fi făcând Stephanie acolo?

Tocmai se pregătea să se îndrepte în acea direcție, când doi bărbați se apropiară de el. Unul din ei îi împinse cu putere ceva în spinare.

— Stați cuminte, domnule Malone, sau vă împușc aici, pe loc, îi șopti o voce la ureche.

Privi repede în stânga și-n dreapta.

Cei doi bărbați care discutaseră pe hol cu Stephanie îl flancau acum. Și, în trăsăturile lor, descoperi aceeași privire neliniștită pe care-o văzuse, cu câteva ore mai înainte, pe chipul lui Geacă Roșie.

Capitolul 5

Stephanie intră în Domkirke. Tipul de la casa de licitații îi spusese că era ușor să dea de clădire și avusese dreptate. Monstruosul edificiu din cărămidă, mult prea mare pentru orașul care-l înconjura, domina cerul amurgului.

În interiorul clădirii monumentale descoperi mai multe anexe, capele și porticuri, toate acoperite de un tavan înalt, boltit, și prevăzute cu ferestre înalte cu vitralii care confereau zidurilor străvechi o aparență celestă. Putea să-și dea seama de faptul că, în prezent, catedrala nu mai era una catolică – luterană, după decorațiuni, dacă nu se înșela – cu o arhitectură care lăsa să se întrevadă un aspect franțuzesc distinct.

Era furioasă pentru faptul că pierduse cartea. Se gândise că n-avea să se vândă cu mai mult de trei mii de coroane, ceea ce însemna vreo cincizeci de dolari, sau cam așa ceva. În loc de asta, cine știe ce cumpărător anonim plătise mai mult de opt mii de dolari pentru o povestire despre sudul Franței, scrisă cu mai bine de o sută de ani în urmă.

Încă o dată, cineva era la curent cu afacerile ei. Să fi fost persoana care-o aștepta? Cei doi bărbați care se apropiaseră de ea, după licitație, îi spusese că totul îi va fi explicat dacă doar își va da osteneala să facă o plimbare până la catedrală și va găsi acolo capela lui Christian al IV-lea. Ea fusese de părere că o astfel de excursie era prostescă, dar mai avea de ales? Avea la dispoziție un timp foarte scurt, în care trebuia să facă multe.

Se ghidă după instrucțiunile pe care le primise și ocoli vestibulul. În naosul din dreapta ei, în fața altarului principal, se oficia un serviciu religios. Vreo cincizeci de persoane îngenuncheaseră în strane. Muzica provenită de la o orgă

răsuna în incintă, răspândindu-și vibrațiile metalice. Găsi capela lui Christian al IV-lea și pătrunse în ea trecând de un grilaj complicat din fier.

O aștepta un bărbat scund, cu un smoc de păr cenușiu pleoștit pe craniu, pe care-l acoperea ca o bască. Avea o față colțuroasă, bărbierită la sânge, și purta pantaloni din bumbac de culoare deschisă și o cămașă descheiată la gât. O haină din piele îi acoperea torsul îndesat și, pe măsură ce se apropia de el, Stephanie observă că ochii lui întunecați adăposteau o privire pe care imediat o califică drept rece și bănuitoare. Poate că și el îi sesizase neliniștea, fiindcă expresia îi deveni mai blândă și-i aruncă un rânjel dezarmant.

— Doamnă Nelle, îmi face o deosebită plăcere să vă întâlnesc.

— De unde știți cine sunt?

— Cunosc foarte bine lucrările soțului dumneavoastră. A fost un mare erudit în câteva domenii care mă interesau.

— Care anume? Soțul meu se ocupa de multe subiecte.

— Rennes-le-Château este cel care mă interesează în principal. Lucrarea lui despre așa-numitul secret care învăluie orașul cu pricina și împrejurimile sale.

— Nu cumva sunteți chiar persoana care tocmai a licitat peste mine?

Bărbatul își ridică brațele, într-un gest batjocoritor de predare.

— Nu eu, tocmai acesta fiind motivul pentru care am vrut să vorbesc cu dumneavoastră. Am avut un împruternicit la licitație, dar – la fel ca și dumneavoastră, sunt convins – am fost șocat de prețul la care-a fost adjudecată.

Simțind nevoia unui răgaz pentru gândire, ea se apucă să hoinărească în jurul mormântului regal. Picturile murale de dimensiuni monstruoase, care dădeau de la distanță o aparență de realitate, acopereau pereții orbitori din marmură. Cinci sicrie ornamentate umpleau centrul încăperii, sub o

boltă enormă.

Bărbatul făcu un gest spre sicrie.

— Christian al IV-lea e considerat cel mai mare dintre monarhii Danemarcei. La fel ca Henric al VIII-lea în Anglia, Francisc al II-lea în Franța sau Petru cel Mare în Rusia, a schimbat țara în mod fundamental. Influența lui se vede pretutindeni.

Stephanie nu era interesată de o lecție de istorie.

— Ce vreți, de fapt?

— Dați-mi voie să vă arăt ceva.

Se îndreaptă spre grilajul metalic de la intrarea în capelă. Ea îl urmă.

— Legenda spune că diavolul însuși a schițat gravurile astea. Lucrătura e extraordinară. Înfățișează monogramele regelui și reginei, precum și o mulțime de creaturi fabuloase. Dar priviți mai îndeaproape baza.

Stephanie zări câteva cuvinte gravate în metalul decorativ.

— Aici scrie, îi spuse el, *Caspar Fincke bin ich genannt, dieser Arbeit binn ich bekannt*. Caspar Fincke mie mi se spune, ăstui lucru-i datorez al meu renume.

Stephanie se întoarse cu fața spre el.

— Unde vreți s-ajungeți?

— În Copenhaga, deasupra lui Round Tower, pe marginea lui, există un alt grilaj din fier. Tot Fincke l-a gravat și pe acela. L-a făcut scund, astfel încât ochiul omenesc să poată zări acoperișurile orașului, dar, în același timp, să se și poată sări cu ușurință de-acolo.

Ea pricepu substratul.

— Tipul care-a sărit azi lucra pentru dumneavoastră?

El încuviință cu un semn din cap.

— De ce-a murit?

— Cavalerii lui Hristos luptă în numele Domnului, fără teama c-ar păcătui măcelărindu-și inamicii sau că și-ar

primejdui propria viață.

— Și-a luat singur viața.

— Atunci când moartea trebuie dată, nu-i nici o crimă în asta, ci e multă fală.

— Nu știți să răspundeți la o întrebare.

Bărbatul zâmbi.

— Doar îl citam pe un mare teolog, care-a scris toate acestea acum opt sute de ani. Sfântul Bernard din Clairvaux.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— De ce nu mi-ați spune Bernard?

— Și ce vreți?

— Două lucruri. Mai întâi, cartea pe care amândoi am pierdut-o la licitație. Dar recunosc că dumneavoastră n-o puteți procura. Pe cel de-al doilea, îl aveți. V-a fost trimis acum o lună.

Stephanie își menținu o expresie impasibilă. Într-adevăr, acesta era omul care-i cunoștea afacerile.

— Și care-ar fi acela?

— A, e un test... O modalitate prin care vreți să-mi evaluați credibilitatea... E-n regulă. Pachetul care v-a fost trimis conținea un jurnal care odinioară i-a aparținut soțului dumneavoastră. Un caiet de notițe personale pe care l-a ținut până la moartea sa prematură. Am trecut proba?

Ea nu-i răspunse.

— Am nevoie de jurnalul acela.

— De ce e atât de important?

— Mulți spuneau despre soțul dumneavoastră c-ar fi ciudat. Diferit. Altă generație. Comunitatea academică îl lua în derâdere, iar presa îl lua în bășcălie. Dar, după părerea mea, era un om strălucit. Putea să vadă lucruri pe care alții nu le-ar fi observat niciodată. Uitați-vă numai la ceea ce a reușit: a fost la originea acestei întregi atracții la modă, cu Rennes-le-Château; cartea lui a fost cea dintâi care a atras atenția lumii întregi asupra minunilor din acele locuri. A

vândut cinci milioane de exemplare în toată lumea. E chiar o reușită.

— Soțul meu a vândut multe cărți.

— Paisprezece titluri, dacă nu mă-nșel, dar nici unul dintre ele n-a fost la înălțimea celei dintâi, Comoară din Rennes-le-Château. Mulțumită lui, la ora actuală există sute de volume publicate despre subiectul acesta.

— Și ce vă face să credeți că jurnalul soțului meu e la mine?

— Știm la fel de bine amândoi că ar fi fost acum în posesia mea, dacă nu s-ar fi amestecat un individ pe nume Cotton Malone. Din câte știu, odinioară a lucrat pentru dumneavoastră.

— Și ce făcea?

Bărbatul păru să înțeleagă faptul că ea îl provocă în continuare.

— Sunteți unul dintre profesioniștii Departamentului de Justiție al Statelor Unite și conduceți o unitate cunoscută sub numele de Magellan Billet. Doisprezece avocați, fiecare dintre ei selecționat în mod special de dumneavoastră, lucrează sub conducerea și îndrumarea dumneavoastră nemijlocită la, să le zicem așa, anumite afaceri sensibile. Cotton Malone a lucrat timp de mai mulți ani pentru dumneavoastră. Numai că anul trecut s-a retras, iar acum e proprietarul unei librării din Copenhaga. Dacă n-ar fi fost nefericita acțiune a angajatului meu, ați fi savurat un prânz frugal alături de domnul Malone, v-ați fi luat rămas-bun de la el, apoi ați fi venit înapoi, la licitație, care constituia adevăratul scop al venirii dumneavoastră în Danemarca.

Era timpul să renunțe la prefăcătorii.

— Pentru cine lucrați?

— Pentru mine însumi.

— Mă cam îndoiesc.

— De ce-ați face una ca asta?

— Datorită anilor de experiență.

El zâmbi iarăși, ceea ce-o enervă.

— Caietelul, vă rog.

— Nu e la mine. După tot ceea ce s-a întâmplat azi, am considerat că trebuie să fie păstrat într-un loc mai sigur.

— E la Peter Hansen?

Ea nu-i răspunse.

— Nu. Presupun că n-aveți de gând să recunoașteți nimic.

— Cred că discuția noastră s-a sfârșit.

Se întoarse spre poarta deschisă și se grăbi să iasă prin ea. În dreapta ei, în spate, spre intrările principale, zări alți doi bărbați cu părul tuns scurt; nu erau aceiași de la casa de licitații, dar își dădu imediat seama sub comanda cui se aflau.

Aruncă o privire în spate, spre bărbatul al cărui nume nu era Bernard.

— La fel ca și asociatul meu, mai devreme, la Round Tower, nu aveți unde să vă duceți.

— Du-te-n mă-ta!

Se răsuci pe călcâie spre stânga și se grăbi să traverseze în grabă catedrală.

Capitolul 6

Malone cântări situația. Se afla într-un loc circulat, lângă o stradă aglomerată. Oamenii tot veneau și plecau de la casa de licitații, în timp ce alții așteptau ca angajații să le aducă automobilele din parcare alăturată. Era limpede că faptul c-o supraveghease pe Stephanie nu trecuse neobservat, de aceea se muștră în sinea lui, învinuindu-se că nu se mișcase mai repede. Cu toate acestea, ajunse la concluzia că, în ciuda amenințărilor, cei doi bărbați care-l încadrau de-o parte și de cealaltă n-ar fi riscat să se expună. Era doar reținut, nu eliminat. Probabil că sarcina lor era să asigure timpul necesar pentru ca orice s-ar fi întâmplat la catedrală cu Stephanie să nu poată fi împiedicat.

Ceea ce însemna că el trebuia să acționeze.

Urmări cum din ce în ce mai mulți proprietari de librării ieșeau în valuri din casa de licitații. Unul dintre ei, un danez burduhănos, avea o librărie în Strøget, în apropierea magazinului lui Peter Hansen. Așteptă ca un angajat să-i aducă mașina acestuia.

— Vagn! îl strigă Malone, îndepărtându-se de arma care-l împungea în spinare.

Prietenul său își auzi numele și se întoarse.

— Cotton, ce mai faci? îi răspunse acesta, în daneză.

Malone se îndreptă cu un mers nepăsător spre mașină, întorcându-și privirea la timp cât să-l vadă pe bărbatul tuns scurt cum își ascunde la iuțeală arma sub haină. Îl prinsese pe picior greșit, ceea ce-i confirma gândurile din urmă cu câteva clipe. Băieții ăștia erau niște amatori. Era gata să pună pariu că nici măcar nu înțelegeau daneza.

— Pot să te deranjez cu rugămintea să mă duci până la Copenhaga? îl întrebă el pe Vagn.

— Sigur. E loc. Hai sus.

Se urcă pe locul din dreapta al banchetei din spate.

— Mulțumesc. Persoana care m-a adus o să mai piardă timpul pe-aici și eu trebuie să ajung acasă.

În timp ce trântea portiera automobilului, le făcu un semn cu mâna pe fereastră celor doi, pe chipurile cărora se așternuse o expresie de nedumerire, văzând că mașina pornește.

— Nimic interesant pentru tine, astăzi? îl întrebă Vagn.

Se întoarse către șofer.

— Absolut nimic.

— Nici pentru mine. Ne-am hotărât să plecăm și să luăm cina mai devreme.

Malone aruncă o privire spre femeia de lângă el. Un alt bărbat stătea pe locul din față. Nu-i cunoștea pe nici unul din ei, așa că se prezentă. Automobilul își croi încetitor drumul spre ieșirea din labirintul înghesuit al străduțelor din Roskilde, îndreptându-se spre autostrada care ducea către Copenhaga.

Observă cu coada ochiului fleșele gemene și acoperișul din alamă al catedralei.

— Vagn, poți să mă lași aici? Trebuie să dau o mică raită, puțină vreme.

— Ești sigur?

— Tocmai mi-am amintit că trebuie să rezolv ceva.

Stephanie trecu paralel cu naosul și se afundă și mai mult în catedrală. Dincolo de masivii stâlpi care se înălțau în dreapta ei, slujba religioasă se oficia în continuare. Tocurile ei joase țacăneau pe lespezile din piatră, dar era singura care putea auzi zgomotul, grație orgii bubuitoare. Culoarul pe care mergea ocolea altarul principal, după care o serie de ziduri și de monumente despărțeau galeria de strană.

Privi repede în spatele ei și-l zări pe bărbatul care-și spunea Bernard ținându-l după ea, dar ceilalți doi indivizi nu se

vedeau pe nicăieri. Își dădu seama de faptul că foarte curând avea să se îndrepte chiar spre intrarea principală a bisericii, numai că de cealaltă parte a clădirii. Pentru prima dată, înțelese riscurile la care se supuneau agenții ei. Ea nu lucrase niciodată pe teren – asta nu făcea parte din îndatoririle ei – numai că aceasta nu era o misiune oficială. Era ceva personal și, din punct de vedere formal, ea se afla în concediu. Nimeni nu știa că venise în Danemarca; nimeni, cu excepția lui Cotton Malone. Și, judecând după situația dificilă în care ajunsese, acest anonim devenise o problemă.

Dădu roată galeriei.

Urmăritorul ei păstra o distanță discretă în urmă, fiind convins de faptul că n-avea cum să-i scape. Stephanie coborî o scară din piatră, care ducea spre o altă capelă lăaturalnică, iar atunci îi zări, la vreo cincisprezece metri în fața ei, pe ceilalți doi bărbați, apărând în vestibulul din spate și barându-i trecerea. În spatele ei, Bernard continua să înainteze, hotărât. În stânga ei era o altă încăpere funerară, cunoscută sub numele de Capela Magilor.

Dădu buzna înăuntru.

Două morminte din marmură se aflau între zidurile cu decorațiuni strălucitoare, ambele amintindu-i de templele romane. Se retrase spre cel mai îndepărtat dintre ele. Apoi, o groază sălbatică, irațională, o cuprinse, pe măsură ce-și dădea seama de gravitatea situației.

Era prinsă în capcană.

Malone alergă spre catedrală și intră pe ușile din față. În dreapta, zări doi bărbați – mici și îndesați, tunși scurt, îmbrăcați în haine civile – asemănători cu cei doi de care tocmai scăpase, în fața casei de licitații. Se hotărî să nu riște și-și căută într-un buzunar interior al hainei pistolul Beretta automat, arma standard a agenților de la Magellan Billet. I se permisese să-și păstreze arma atunci când se retrăsese și

izbutise s-o strecoare în Danemarca; aici, portul de armă nu era permis de lege.

Strânse patul armei în palmă, puse degetul pe trăgaci și-o scoase din haină, ascunzând-o lângă coapsă. Nu mai ținuse o armă în mână de mai mult de un an. Era o senzație pe care-o considera ca făcând parte din trecut, una căreia nu-i simțise lipsa. Numai că bărbatul care nu ezitase să se sinucidă îi atrăsese atenția, așa că venise pregătit. Așa trebuia să procedeze un bun agent, dar era și unul dintre motivele pentru care izbutise să-și salveze câțiva prieteni, în loc să fie el însuși târât în cotloanele vreunei biserici.

Cei doi bărbați stăteau cu spatele la el, cu armele ascunse și mâinile goale. Muzica tunătoare de orgă îi acoperi zgomotul pașilor în timp ce se apropia. Ajunse în spatele lor și zise:

— Agitată seară, băieți.

Amândoi se întoarseră, iar el își scoase arma la iveală cu un gest fulgerător.

— Haideți să ne păstrăm în limitele politeții!

Peste umărul unuia din cei doi bărbați îl zări pe un altul, la vreo treizeci de metri dincolo de transept, îndreptându-se ca din întâmplare spre ei. Observă că bărbatul acela își strecurase mâna pe sub haină din piele. Malone nu așteptă să vadă ce avea să urmeze, plonjând spre stânga, într-un rând liber de strane. Un pocnet răsună pe deasupra muzicii de orgă și un glonț se înfipse în lemnul stranei din fața lui.

Îi zări pe ceilalți doi indivizi luându-și armele.

Din poziția sa piezișă, trase de două ori. Împușcăturile explodară prin catedrală, sfâșiind parcă fundalul muzical. Unul din indivizi se prăbuși, iar celălalt o rupse la fugă. Malone se lăsă în genunchi și auzi alte trei pocnete. Se azvârli din nou pe burtă, în timp ce alte gloanțe nimereau în lemnul de lângă el.

Mai trase două împușcături în direcția pistolarului rămas.

Orga se opri.

Oamenii își dădură seama de ceea ce se întâmpla. Mulțimea începu să se reverse din stranele în spatele cărora se ascundea Malone, căutând să se pună la adăpost, ieșind prin ușile din spate. Malone se folosi de zăpăceala generală și aruncă o privire pe deasupra stranei, zărindu-l pe bărbatul îmbrăcat cu haină din piele stând în apropierea intrării uneia dintre capelele lateralnice.

— Stephanie, strigă el încercând să acopere vacarmul.

Nici un răspuns.

— Stephanie! Sunt eu, Cotton! Spune-mi dacă ești bine!

Tot nici un răspuns.

Se târî pe burtă înainte, găsi transeptul din partea opusă, apoi se ridică în picioare. Culoarul din fața lui dădea roată bisericii, ducând spre partea cealaltă. Stâlpii aflați de-o parte și de cealaltă aveau să facă dificilă orice încercare de a trage asupra lui, iar apoi spațiul rezervat corului l-ar fi adăpostit pe de-a-ntregul, așa că porni în goană într-acolo.

Stephanie îl auzise pe Malone strigându-i numele. Slavă Domnului că el nu era în stare să nu se amestece în treburile altora. Încă era în Capela Magilor, ascunzându-se în spatele unui mormânt din marmură neagră. Auzise împușcăturile și înțelesese că Malone făcea tot ceea ce-i stătea în puteri, numai că era în inferioritate numerică, de cel puțin trei contra unul. Ar fi vrut să-i vină în ajutor, dar cu ce-ar fi putut ea să-i fie de folos? N-avea nici o armă asupra ei. Cel puțin, ar fi trebuit să-l anunțe că era teafără. Dar, înainte să-i poată răspunde, printr-un alt grilaj complicat care dădea spre biserică, îl observă pe Bernard, cu pistolul în mână.

Frica îi amorți toți mușchii și i se agăță de creier, într-o panică neobișnuită pentru ea.

Bernard pătrunse în capelă.

Malone ocoli locul destinat corului. Oamenii încă se năpusteau să iasă din biserică, scoțând strigăte surescită, isterice. În mod sigur, cineva chemase poliția. Trebuia doar să-i țină pe loc pe atacatori până când aveau să apară ajutoarele.

Ocoli galeria și-l zări pe unul din bărbații asupra cărora trăsese ajutându-l pe celălalt să iasă pe una dintre ușile din spate. Dar cel care pornise atacul nu se vedea pe nicăieri.

Asta-l îngrijora.

Își încetini pasul și-și pregăti arma.

Stephanie se încordă. Bernard era la doar vreo șase metri depărtare.

— Știu că sunteți aici, rosti el, cu o voce profundă, guturală. Salvatorul dumneavoastră și-a făcut apariția, așa că nu mai am timp să mă târguiesc. Știți ce vreau. O să ne mai întâlnim.

Perspectiva nu era deloc atrăgătoare.

— Nici soțul dumneavoastră n-a fost înțelegător. I s-a făcut o ofertă similară acum unsprezece ani pentru jurnal, și-a refuzat.

Se simți stârnită de cuvintele lui. Știa c-ar fi trebuit să păstreze tăcerea, dar n-avea cum s-o facă. Nu acum.

— Ce știi tu despre soțul meu?

— Destule. Haideți s-o lăsăm așa, pentru moment.

Îl auzi îndepărtându-se.

Malone îl zări pe Haină din Piele ieșind dintr-una dintre capelele lăaturalnice.

— Stai! strigă el.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și-și ridică arma.

Malone se aruncă spre o scară ducând către o altă încăpere care se prelungea spre exteriorul catedralei,

rostogolindu-se în jos pe vreo șase trepte din piatră.

Trei gloanțe plesniră pereții de deasupra lui.

Malone urcă în goană înapoi, pregătit să riposteze cu foc, dar Haină din Piele era deja la vreo treizeci de metri distanță, alergând spre vestibulul din spate și întorcându-se spre cealaltă parte a bisericii.

Malone se ridică în picioare și porni repede înainte.

— Stephanie! strigă el.

— Aici, Cotton.

Își zări fostă șefă apărând din partea cealaltă a capelei. Venea spre el, cu o expresie împietrită pe chipul său calm. De-afară se auzeau sirenele.

— Îți propun s-o ștergem de-aici, zise el. O să se lase c-o grămadă de întrebări și presimt că n-o să vrei să răspunzi la nici una dintre ele.

— Ai dreptate, răspunse ea, trecând ușor pe lângă el.

Malone tocmai se pregătea să-i propună să se folosească de una dintre celelalte ieșiri, când ușile principale se deschiseră cu putere și polițiștii înarmați roiră înăuntru. El încă avea arma în mână, așa că-l descoperiră imediat.

Picioarele se înțepeniră și armele automate se ridicară.

El și Stephanie încremeniră pe loc.

— *Hen til den landskab!* Nu! se auzi comanda. La pământ! Acum!

— Ce vor de la noi? întrebă Stephanie.

Malone își lăsa arma să cadă și-și îndoi genunchii.

— Nimic bun.

Capitolul 7

Raymond de Roquefort stătea în afara catedralei, dincolo de cercul de curioși, privind scena care încă nu se încheiase. El și cei doi acoliți ai săi se topiseră în păienjenişul de umbre lăsat de copacii groși care se înălțau în piațeta din fața catedralei. Izbutise să se strecoare pe o ușă laterală și să se îndepărteze chiar în clipa în care polițiștii dădeau năvală pe ușile din față. Nimeni nu păruse să-l fi observat. Reprezentanții autorităților urmau, deocamdată, să-și concentreze atenția asupra lui Stephanie Nelle și a lui Cotton Malone. Avea să mai treacă o vreme până când martorii să-i descrie pe ceilalți bărbați înarmați. Genul acesta de situații îi era familiar și știa cât de avantajos era să-ți păstrezi calmul. Prin urmare, își impuse să se liniștească. Oamenii săi trebuiau să știe că avea situația sub control.

Fațada catedralei din cărămidă era măturată de lumini intermitente roșii și albe. Tot mai mulți polițiști soseau la fața locului, iar el se minună, întrebându-se cum se făcea că un orașel de dimensiunile acestui Roskilde dispunea de atâtea forțe de apărare a legii. Mulțimea se aduna râuri-râuri dinspre piața principală din apropiere. Întreaga scenă se transforma cu rapiditate într-un haos. Ceea ce era perfect. Întotdeauna își găsise o uimitoare libertate de mișcare prin haos, atunci când el era cel care-l controla.

Se întoarse spre cei doi care-l însoțiseră în biserică.

— Sunteți răniți? i se adresă celui care fusese împușcat.

Individul își desfăcu haina și-i arătă modul în care-și îndeplinise misiunea vesta lui antiglonț.

— Doar o vânătaie.

Îi zări ieșind din mulțime pe ceilalți doi acoliți, pe cei pe care-i trimisese la licitație. Aceștia îi transmiseseră prin

stațiile radio că Stephanie Nelle nu izbândise în cadrul licitației. În consecință, le ordonase s-o trimită într-acolo. Crezuse, probabil, că avea să se lase intimidată, dar strădaniile lui se soldaseră cu un eșec. Mai rău, atrăsese într-o mare măsură atenția asupra lui. Numai că aceasta i se datorase lui Cotton Malone. Oamenii lui îl descoperiseră pe Malone la licitație, așa că le dăduse instrucțiuni să-l rețină acolo, în timp ce el avea să discute cu Stephanie Nelle. După cum se părea, și această încercare eșuase.

Cei doi se apropiară de el, iar unul din ei zise:

— L-am pierdut pe Malone.

— L-am găsit eu.

— E plin de șmecherii. Are tupeu.

Știa că era adevărat. Se informase despre Cotton Malone după ce aflate că Stephanie Nelle urma să vină în Danemarca să-l viziteze. Și, din moment ce Malone avea să facă parte din planurile ei, oricare ar fi fost acestea, își pusese în gând să afle tot ceea ce se putea.

Numele său adevărat era Harold Earl Malone. Avea patruzeci și șase de ani și se născuse în statul american Georgia. Mama sa era de loc din Georgia, iar tatăl, militar de carieră, absolvise Annapolis și se ridicase până la rangul de comandant de navă înainte ca submarinul său să se scufunde, pe când Malone avea zece ani.

Fiul mersese pe același drum ca tatăl său, urmând cursurile Academiei Navale și absolvind printre primii trei din promoția lui. Fusesse admis la școala de zbor, obținând până la urmă note suficient de mari încât să aleagă pilotajul pe avioane de luptă. Apoi, lucru interesant, la jumătatea drumului, își căutase brusc o altă carieră și fusesse admis la Facultatea de Drept a Universității Georgetown, obținându-și licența în Drept în timp ce se afla la Pentagon. După

absolvire, fusese transferat la JAG⁵, unde își petrecuse nouă ani ca avocat. Cu treisprezece ani în urmă, fusese transferat la Departamentul de Justiție, la nou-formatul Magellan Billet al Stephanie Nelle. Rămăsese acolo până anul trecut, trecând prematur în rezervă din funcția de comandant plin.

În ceea ce privește viața personală, Malone era divorțat, iar fiul său, în vârstă de paisprezece ani, locuia împreună cu fosta soție, în Georgia. Imediat după trecerea în rezervă, Malone părăsise America și se mutase în Copenhaga. Era bibliofil convins și catolic botezat, dar nu se constatare c-ar fi prea zelos în ceea ce privește religia. Vorbea destul de fluent vreo câteva limbi, nu manifesta dependențe sau fobii și era predispus la o automotivație dusă până la extrem și la o dăruire obsesivă. De asemenea, avea o memorie eidetică⁶. Una peste alta, era exact genul de om pe care de Roquefort l-ar fi vrut mai degrabă angajat în serviciul lui, decât în al adversarilor săi.

Iar ultimele minute care trecuseră îi dovediseră justețea acestei judecăți.

Faptul că era unul contra trei nu păruse să-l stingherească pe Malone, mai ales atunci când se gândise că Stephanie Nelle ar fi putut să se afle în primejdie.

Mai devreme, tânărul acolit al lui de Roquefort dăduse dovadă de loialitate și, de asemenea, de curaj, cu toate că acționase pripit furându-i geanta lui Stephanie Nelle. Ar fi trebuit să aștepte până după întâlnirea ei cu Cotton Malone, atunci când avea să se întoarcă la hotel, singură și vulnerabilă. Poate că el încercase să se facă remarcant, cunoscând importanța acordată misiunii. Poate fusese, pur și

⁵ Judge Advocate General's Corps reprezintă Departamentul juridic al oricăreia dintre forțele armate ale SUA și este însărcinat cu apărarea sau acuzarea în cazul încălcării legii militare, așa cum este prevăzut în Codul Justiției Militare. (n. tr.)

⁶ Formă specifică a memoriei vizuale, care constă în reprezentarea cu o mare acuitate a unor obiecte văzute anterior (ca și cum acestea ar fi prezente). (n. tr.)

simplicu, vorba despre nerăbdare. Dar, în clipa în care-a fost încolțit în Round Tower, tânărul alesese, în mod corect, moartea în locul captivității. Era păcat, dar așa se desfășura procesul de instruire. Cei care demonștrau că dispun de inteligență și de îndemănare se ridicau. Toți ceilalți erau eliminați.

Se întoarse spre unul din acoliții săi, unul dintre cei care fuseseră la casa de licitații, și-l întrebă:

— Ai aflat cine-a fost cel care a licitat mai mult pentru cartea aia?

Tânărul făcu un semn de încuviințare din cap.

— M-a costat o mie de coroane să-l mituiesc pe funcționar.

Prețul slăbiciunii nu prezenta interes pentru el.

— Numele?

— Henrik Thorvaldsen.

Telefonul din buzunarul lui începu să vibreze. Adjunctul său la comandă știa că era ocupat, ceea ce însemna că era vorba despre un apel important. Deschise clapeta telefonului.

— Clipa se apropie, îi roști vocea la ureche.

— Cât e de aproape?

— În următoarele câteva ore.

Era un bonus neașteptat.

— Am o misiune pentru tine, spuse el la telefon. E un tip, Henrik Thorvaldsen. Un danez înstărit, locuiește în Copenhaga, în partea din nord. Știu câte ceva despre el, dar am nevoie de informații complete în ceea ce-l privește, într-o oră. Sună-mă atunci când o să ai totul.

Închise telefonul și se întoarse spre angajații săi.

— Trebuie să ne întoarcem acasă. Dar, înainte de asta, mai sunt două sarcini de îndeplinit.

Capitolul 8

Malone și Stephanie fură duși la o secție de poliție de la periferia orașului Roskilde. Nici unul din ei nu scoase vreo vorbă pe drum, din moment ce amândoi știau suficient de multe încât să-și țină gura. Malone înțelesese pe deplin faptul că prezența lui Stephanie în Danemarca nu avea nimic de-a face cu Magellan Billet. Stephanie nu făcea niciodată muncă de teren. Ea reprezenta vârful triumphiului: în Atlanta, toată lumea îi dădea ei socoteală. Și, pe de altă parte, atunci când îl sunase, săptămâna trecută, spunându-i că vrea să treacă pe-acolo și să-l salute, dăduse limpede de înțeles că avea de gând să vină în Europa în vacanță. „Ce mai vacanță”, se gândi el, în clipa în care fură lăsați singuri într-o încăpere fără ferestre, puternic luminată.

— A, apropo, cafeaua a fost minunată la Café Nikolaj, zise el. Am mai stat și-am băut-o și pe a ta. Firește, asta a fost după ce l-am urmărit pe individ până în vârful Round Tower și l-am privit cum sare de-acolo.

Ea nu spuse nimic.

— Am izbutit să te zăresc când ți-ai înșfăcat geanta de pe stradă. S-a întâmplat cumva să observi că lângă ea zăcea un om mort? Poate că nu. Păreai să te cam grăbești.

— Ajunge, Cotton, replică ea, pe un ton care-i era foarte cunoscut.

— Acum nu mai sunt în subordinea ta.

— Și-atunci, ce cauți aici?

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare, în catedrală, dar gloanțele mi-au distras atenția.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, ușa se deschise și un bărbat înalt, cu părul blond-roșcat și ochii căprui, spălăciți, intră. Era inspectorul de poliție din Roskilde care-i adusese

acolo de la catedrală și ținea în mână Beretta lui Malone.

— Am sunat acolo unde mi-ați cerut, i se adresă el lui Stephanie. Ambasada americană v-a confirmat identitatea și poziția de la Departamentul de Justiție. Acum aștept ordine de la centru, ca să știu ce să fac.

Se întoarse.

— Cu dumneavoastră, domnule Malone, e o cu totul altă problemă. Aveți o viză de rezidență temporară în Danemarca, în calitate de comerciant. Îi arată arma. Legile noastre nu permit portul de armă, ca să nu mai vorbim despre folosirea ei în catedrala noastră națională, o clădire din patrimoniul mondial, nici mai mult, nici mai puțin.

— Îmi place să încalc numai legile cele mai importante, răspunse Cotton, nevrând să-i dea celuiilalt impresia că poate să-l ia tare.

— Sunt mare amator de umor, domnule Malone. Numai că aici este vorba despre o problemă serioasă. Nu pentru mine, ci pentru dumneavoastră.

— V-au pomenit cumva martorii despre faptul că mai erau și alți trei tipi, și că ei ar fi tras primii?

— Avem unele descrieri. Dar e puțin probabil să mai fie prin preajmă la ora asta. În schimb, dumneavoastră sunteți chiar aici.

— Domnule inspector, interveni Stephanie. Situația creată s-a petrecut din cauza mea, nu a domnului Malone. Îi aruncă o privire. Domnul Malone a lucrat într-o vreme pentru mine și a considerat că aş avea nevoie de ajutorul lui.

— Vreți să spuneți că nu s-ar fi ajuns la împușcături dacă n-ar fi avut loc intervenția domnului Malone?

— Nicidecum. Numai că situația a scăpat de sub control, dar aceasta n-a fost din vina domnului Malone.

Inspectorul îi cântări afirmația cu o evidentă neîncredere. Malone se întreba ce-avea de gând Stephanie să facă. Minciunile nu erau punctul ei forte, dar se hotărî să n-o

contrazică de față cu inspectorul.

— V-ați aflat în catedrală într-o misiune oficială din partea guvernului Statelor Unite? o întrebă inspectorul.

— La asta nu pot să vă răspund. Înțelegeți de ce.

— Funcția dumneavoastră implică anumite activități despre care nu se poate discuta? Aveam impresia că sunteți un om al legii.

— Așa și e. Dar unitatea mea e implicată în mod obișnuit în investigații care țin de siguranța națională. De fapt, este motivul principal pentru care existăm.

Inspectorul nu păru impresionat.

— Ce treabă aveți în Danemarca, doamnă Nelle?

— Am venit să-l vizitez pe domnul Malone. Nu l-am mai văzut de mai mult de un an.

— Acesta a fost singurul dumneavoastră scop?

— De ce nu așteptați ordinele de la centru?

— E o minune faptul că n-a fost nimeni rănit în debandada aia. S-au înregistrat daune în ceea ce privește câteva monumente sfinte, dar nu și răniri.

— L-am împușcat pe unul dintre pistolari, interveni Malone.

— Dacă l-ați nimerit, înseamnă că n-a sângerat.

Asta însemna că atacatorii erau dotați cu veste antiglonț. Echipa venise acolo pregătită, dar pentru ce?

— Cât aveți de gând să rămâneți în Danemarca? o întrebă inspectorul pe Stephanie.

— Plec mâine.

Ușa se deschise și un ofițer îmbrăcat în uniformă îi întinse inspectorului o hârtie. Acesta o citi, apoi spuse:

— Se pare că aveți prieteni foarte bine plasați, doamnă Nelle. Superiorii mei spun că trebuie să vă las să plecați și să nu vă pun nici un fel de întrebări.

Stephanie se îndreaptă spre ușă.

Malone se ridică, la rândul lui.

— E vorba și despre mine în hârtia aia?

— Trebuie să vă eliberez și pe dumneavoastră, de asemenea.

Malone se întinse după armă. Inspectorul îl opri.

— N-am primit instrucțiuni și să vă returnez arma.

Se hotărî să nu se certe cu el. Putea să rezolve problema asta mai târziu. În momentul de față, trebuia să stea de vorbă cu Stephanie.

Se grăbi și o prinse din urmă afară.

Ea se răsuci pe călcâie și-l înfruntă, cu trăsăturile împietrite.

— Cotton, apreciez ceea ce ai făcut în catedrală. Dar ascultă-mă, și vreau să mă ascuți cu atenție: nu te amesteca în treburile mele.

— Habar n-ai ce faci. În catedrală te-ai băgat cu capul înainte, fără nici o pregătire. Tipii ăia trei voiau să te ucidă.

— Atunci, de ce n-au făcut-o? Au avut destule ocazii înainte să apari tu.

— Ceea ce ridică și mai multe semne de întrebare.

— N-ai destulă treabă la librăria ta?

— Ba bine că nu.

— Atunci, vezi-ți de treaba ta. Atunci când ai plecat, anul trecut, ai spus clar că te-ai săturat să se tot tragă în tine. Dacă nu mă-nșel, ai spus că noul tău binefăcător danez ți-a oferit viața pe care ți-ai dorit-o întotdeauna. Așa că, du-te și bucură-te de ea.

— Tu ești cea care m-a sunat să-mi spună că vine în vizită.

— Ceea ce a fost o idee proastă.

— Ăla de azi n-a fost hoț de genți.

— Nu te băga în asta.

— Mi-ești datoare. Ți-am salvat pielea.

— Nimeni nu ți-a cerut să faci asta.

— Stephanie...

— Dă-o dracului, Cotton! N-am de gând să-ți mai spun o dată. Dacă o ții tot așa, n-o să am de ales și-o să trebuiască să iau măsuri.

De data aceasta, el fu cel care se încordă.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Nu numai prietenul tău danez are legături. Și eu pot să aranjez unele lucruri.

— Dă-i bătaie, o îndemnă el, simțind cum se înfurie.

Numai că ea nu-i răspunse. În loc de asta, porni ca o furtună.

Îl bătu gândul să se ducă după ea și să termine ceea ce începuse, dar ajunse la concluzia că ea avea dreptate. Asta nu-l privea câtuși de puțin. Și avusese parte de suficiente neazuri pentru o singură seară.

Era timpul să meargă acasă.

Capitolul 9

Copenhaga, Danemarca **Ora 22:30**

De Roquefort se apropie de librărie. Stradă din fața acesteia, rezervată pietonilor, era pustie. Majoritatea cafenelelor și restaurantelor din cartier erau la câteva străzi distanță, partea aceasta din Strøget fiind închisă toată noaptea. După rezolvarea celor două probleme care-i mai rămăseseră, avea de gând să părăsească Danemarca. Descrierea lui fizică, alături de cea a însoțitorilor săi, fusese între timp, după toate probabilitățile, obținută de la martorii din catedrală. Prin urmare, era foarte important să nu mai zăbovească mai mult decât era necesar.

Și-i adusese cu el din Roskilde pe toți cei patru subordonați ai săi și plănuise să supravegheze fiecare amănunt al acțiunii lor. Fuseseră destule improvizații pentru o singură zi, care-l costaseră viața unuia dintre oamenii săi, ceva mai devreme, la Round Tower. Nu voia să mai piardă un altul. Doi dintre oamenii săi fuseseră deja în recunoaștere în spatele librăriei. Ceilalți doi așteptau, pregătiți, lângă el. La etajul de sus al clădirii, se vedeau luminile aprinse.

Bun.

El și proprietarul trebuiau să stea de vorbă.

Malone își luă o cutie de Pepsi Light din frigider și coborî patru rânduri de scări, până la parter. Librăria lui ocupa întregul imobil, primul etaj fiind rezervat cărților și clienților, următoarele două servind drept depozite, iar în cel de-al patrulea se afla un mic apartament pe care el îl numea „acasă”.

Ajunsese să se obișnuiască în timp cu spațiul locuibil înghesuit, plăcându-i mai mult decât uriașa casă de aproape două sute de metri pătrați al cărui proprietar fusese odată în nordul Atlantei. Vânzarea ei, cu un an în urmă, pentru un pic mai mult de trei sute de mii de dolari, îi adusese un câștig net de șaizeci de mii de dolari pe care putea să-i investească în noua sa viață, cea pe care i-o oferise, așa cum îl zeflemisise mai devreme Stephanie, noul său binefăcător danez, un omuleț ciudat pe numele său Henrik Thorvaldsen.

Un străin în urmă cu paisprezece luni, acum cel mai bun prieten al lui.

Se simțiseră legați încă de la început, cel mai vârstnic zărind în persoana celui mai tânăr ceva – ce anume, Malone n-a știut niciodată, dar ceva – și prima lor întâlnire, în Atlanta, într-o seară ploioasă de joi, le pecetluisese amândurora viitorul. Stephanie insistase ca el să-și ia o lună liberă după ce procesul celor trei acuzați din Mexico City – care implicase contrabandă internațională cu droguri și o asasinare în stil mafiot a unui supraveghetor DEA⁷, întâmplarea făcând ca el să fie unul dintre prietenii personali ai președintelui Statelor Unite – avusese ca rezultat un carnagiu. Întorcându-se la tribunal, în timpul unei pauze pentru prânz, Malone fusese prins într-un schimb de focuri soldat cu un asasinat, faptă întru totul nelegată de proces, dar una pe care el încercase s-o împiedice. Se întorsese acasă cu o rană de glonț la umărul stâng. Rezultatul final al încăierării armate fusese: șapte morți, nouă răniți, unul dintre morți fiind un tânăr diplomat danez numit Cai Thorvaldsen. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră personal, îi spusese Henrik Thorvaldsen.

Stăteau pe scaune, în biroul lui Malone. Îl durea umărul ca dracu'. Nu se deranjase să-l întrebe pe Thorvaldsen cum de îl

⁷ Drug Enforcement Association, agenție a guvernului Statelor Unite ale Americii, înființată în anul 1970 în colaborare cu FBI și având ca scop împiedicarea consumului și a traficului de droguri (n. tr.)

găsise sau cum se făcea că bătrânul ştia că el înţelegea daneză.

— Fiul meu mi-a fost foarte drag, îi spusese Thorvaldsen. Atunci când a intrat în corpul nostru diplomatic eram în al nouălea cer. A cerut să fie trimis în misiune în Mexico City. Studia istoria aztecilor. Într-o zi ar fi putut să devină un membru distins al Parlamentului. Un om de stat.

Vârtejul primelor impresii se învălmăşea în mintea lui Malone. Thorvaldsen era, mai mult ca sigur, de obârşie înaltă, dacă ţinea seama de aerul de distincţie pe care-l emana, în acelaşi timp elegant şi dezinvolt. Numai că sofisticarea era într-un contrast izbitor cu trupul său diform, cu şira spinării gheboşată într-o grotescă şi exagerată înţepenire, în forma unei egrete. O faţă tăbăcită dădea de înţeles că trecuse printr-o viaţă marcată de imposibilitatea opţiunilor, ridurile părând mai degrabă crăpături adânci, cu laba-gâştei întinzându-şi ghearele, cu pete provenite de la ficat şi vinişoare înfurcate, brăzdându-i braţele şi palmele. Părul de culoarea cositorului era des şi stufos, asortat cu sprâncenele, smocuri de un argintiu decolorat care-l făceau pe bătrân să pară neliniştit. Numai în ochii lui se întrezărea patimă. Albaştri-gri, ciudat de clarvăzători, unul din ei pătat de cataractă în formă de stea.

— Am venit aici să-l cunosc pe omul care l-a împuşcat pe asasinul fiului meu.

— De ce? îl întrebase.

— Să-i mulţumesc.

— Puteaţi să daţi un telefon.

— Prefer să stau faţă-n faţă cu interlocutorul.

— În clipa asta, aş prefera să fiu lăsat în pace.

— Am înţeles că era cât pe-acı să fiţi ucis.

Ridicase din umeri.

— Şi că renunţaţi la serviciu. Că vă daţi demisia din funcţie şi că treceţi în rezervă din militarie.

— Știți al dracului de multe.

— Cunoașterea este cel mai mare dintre luxuri.

Nu se lăsase impresionat.

— Vă mulțumesc pentru palma prietenească pe spinare. Am o gaură în umăr care-mi palpită. Prin urmare, din moment ce v-ați transmis mesajul de pace, sunteți amabil să mă lăsați?

Thorvaldsen nu se clintise de pe canapea. Pur și simplu, își plimbă privirea de jur împrejurul biroului și a încăperilor alăturate, vizibile datorită unui hol boltit. Absolut toți pereții erau căptușiți cu cărți. Întreaga casă nu părea să fie altceva decât un adăpost pentru rafturi.

— Și mie-mi plac, spusese oaspetele. Și casa mea e plină de cărți. Le-am colecționat întreaga viață.

Putea să simtă că omul acesta, trecut de șaizeci de ani, era priceput la tactici grandioase. Observase, atunci când îi deschisese ușa, că venise cu o limuzină. Prin urmare, își dorea să afle mai multe.

— De unde știți că înțeleg daneză?

— Vorbiți câteva limbi străine. Am fost mândru să aflu că și limba mea maternă este una dintre ele.

Nu era un răspuns, dar oare aștepta cu adevărat unul?

— Memoria dumneavoastră eidetică trebuie să fie o binecuvântare. A mea s-a cam dus, cu vârsta. Nu-mi prea mai amintesc multe.

Malone se cam îndoia de această afirmație.

— Ce vreți de la mine?

— V-ați gândit la viitor?

Făcu un semn cu mâna de-a lungul încăperii.

— M-am gândit să-mi deschid un anticariat. Am destule de vândut.

— Excelentă idee. Am unul de vânzare, dacă vă este pe plac.

Se hotărâse să intre în joc. Ce mama dracului! Dar exista

ceva în luminițele stăruitoare din ochii bătrânului care-i spunea că vizitatorul său nu glumea.

Palmele aspre căutară printr-un buzunar al hainei de la costum, iar Thorvaldsen depuse o carte de vizită pe canapea.

— Numărul meu personal de telefon. Dacă sunteți interesat, sunați-mă.

Bătrânul se ridică.

— Ce vă face să credeți c-aș fi interesat?

— Sunteți, domnule Malone.

Îi displicuse siguranța bătrânului, mai ales că avea dreptate. Thorvaldsen pornise, târșându-și picioarele, spre ușa din față.

— Unde-i librăria asta? întrebă el, certându-se în gând pentru faptul că-și dădea la iveală interesul.

— În Copenhaga. Unde altundeva?

Își aminti că așteptase trei zile înainte să-l sune. Perspectiva de a trăi în Europa îl tentase întotdeauna. Să fi știut Thorvaldsen și asta? Nu crezuse niciodată c-ar fi posibil să trăiască peste ocean. Era funcționar guvernamental. Născut și crescut în America. Dar asta fusese înainte de Mexico City. Înainte de faza cu șapte morți și nouă răniți.

Încă mai vedea chipul soției sale, înstrăinat, a doua zi după ce sunase la Copenhaga.

— Sunt de acord. Am stat destul despărțiți. Cotton, e timpul să divorțăm.

Declarația fusese rostită cu nonșalanța avocatului din ea.

— Mai e și altceva? o întrebă el, nepăsător.

— Nu c-ar avea vreo importanță, dar mai e. Ce naiba, Cotton, am stat despărțiți cinci ani! Sunt convinsă că nu te-ai călugărit în vremea asta.

— Ai dreptate. A venit vremea.

— Chiar ai de gând să te retragi din marină?

— Am și făcut-o. Practic, ieri.

Ea clătinase din cap, așa cum proceda atunci când Gary

avea nevoie de sfaturi materne.

— O să fii vreodată satisfăcut? Marină, apoi școala de zbor, Facultatea de Drept, JAG, Billet. Și-acum, retragerea subită. Ce urmează?

Lui nu-i plăcuse niciodată tonul ei condescendent.

— Mă mut în Danemarca.

Pe chipul soției sale nu se întrezărise nimic. Putea la fel de bine să-i spună că se mută pe Lună.

— Ce cauți, de fapt?

— M-am săturat să se tragă în mine.

— De când? Îți place la nebunie în Billet.

— E timpul să mă maturizez.

Ea zâmbise.

— Și ai impresia că mutarea în Danemarca va duce la îndeplinire un asemenea miracol?

N-avea nici o intenție să-și explice planurile. Ei nu-i păsa. Nici nu și-ar fi dorit să-i pese.

— Cu Gary vreau să stau de vorbă.

— Pentru ce?

— Vreau să știu dacă e de acord cu asta.

— De când a început să te intereseze ce gândește el?

— El e motivul pentru care am ieșit din asta. Am vrut ca el să aibă un tată prin preajmă...

— Astea-s rahaturi, Cotton. Ai ieșit pentru tine însuși. Nu-l folosi pe el ca o scuză. Orice ți-ai pus în minte, e pentru tine, nu pentru el.

— N-am nevoie să-mi spui tu ce am în minte.

— Atunci, cine să-ți spună? Am fost căsătoriți multă vreme. Crezi c-a fost ușor să te tot aștept să vii de dracu' știe unde? Să mă întreb tot timpul dacă nu cumva o să te-aducă într-un sac? Am plătit pentru asta, Cotton. Și Gary a plătit. Dar băiatul ține la tine. Nu, te adoră, necondiționat. Știm amândoi la fel de bine ce-ar zice, din moment ce are capul mai bine prins pe umeri decât tine. Dacă ne gândim la toate

eșecurile noastre comune, putem să spunem că el e o reușită.

Încă o dată, avea dreptate.

— Ia ascultă, Cotton. Motivul pentru care vrei să te muți dincolo de ocean te privește. Dar, dacă asta te face fericit, fă-o. Numai să nu-l folosești pe Gary ca pe o scuză. Ultimul lucru de care-ar avea el nevoie ar fi un părinte nemulțumit, care să-ncerce să se revanșeze pentru propria copilărie nefericită.

— Îți face plăcere să mă insultți?

— Nu chiar. Dar adevărul trebuie să fie spus, iar tu știi asta.

Privi de jur împrejurul său, în librăria întunecată. Nu obținuse vreodată ceva bun gândindu-se la Pam. Ostilitatea ei împotriva lui avea rădăcini adânci, care datau din urmă cu cincisprezece ani, din vremea în care el era un tip cam nesăbuit. Nu-i fusese credincios, iar ea știa asta. Merseseră la un consilier marital și izbutiseră să-și salveze căsnicia, dar un deceniu mai târziu, se întorsese acasă dintr-o misiune și n-o mai găsisse. Își închiriasse o casă în partea cealaltă din Atlanta, pentru ea și pentru Gary, luându-și doar strictul necesar. Printr-un bilețel, îi aducea la cunoștință nouă ei adresă și faptul că, de-acum, căsnicia lor se sfârșise. Pragmatic și rece, ăsta era stilul lui Pam. Lucru interesant totuși, nu se gândise la un divorț imediat. În loc de asta, pur și simplu trăiseră despărțiți, rămânând căsătoriți din punct de vedere oficial, discutând între ei numai atunci când era necesar, pentru binele lui Gary.

Dar, până la urmă, venise și timpul pentru o decizie: una definitivă.

În consecință, el renunțase la slujba lui, își refuzase misiunile, își încheiase căsnicia, își vânduse casa și părăsise America, toate acestea de-a lungul unei interminabile, îngrozitoare, singuratică, epuizante, dar satisfăcătoare săptămâni.

Se uită la ceas. Chiar era timpul să-i trimită un e-mail lui

Gary. Țineau legătura cel puțin o dată pe zi, iar acum, în Atlanta, era încă seară târziu. Fiul său trebuia să vină în Copenhaga peste trei săptămâni, să-și petreacă o lună întreagă împreună cu el. Același lucru se întâmplase și cu o vară în urmă, iar el abia aștepta să-și petreacă împreună acest timp.

Confruntarea pe care-o avusese cu Stephanie încă-l mai sâcâia. Observase naivități precum a ei la agenți care, deși erau conștienți de riscurile la care se supuneau, pur și simplu nu le băgau în seamă. Ce-i spusese ea întotdeauna? „Zi-o, fă-o, proclam-o, strig-o, dar niciodată, absolut niciodată, să nu crezi în rahaturile pe care le spui.” Un sfat bun, după care ea însăși ar fi putut să se ghideze. Ea n-avea habar de ceea ce făcea. Dar, la urma urmei, el avea? Femeile nu constituiau punctul lui forte. Cu toate că-și petrecuse o jumătate din viață alături de Pam, niciodată nu-și găsisese timpul necesar încât s-o cunoască. Atunci, cum ar fi putut s-o înțeleagă pe Stephanie? Mai bine s-ar ține departe de treburile ei. La urma urmei, despre viața ei era vorba.

Dar mai era ceva care-l sâcâia.

În vremea când avea doisprezece ani, aflate că se născuse cu o memorie eidetică. Nu una fotografică, așa cum preferau s-o portretizeze cărțile și filmele, ci o excelentă rememorare a detaliilor pe care cei mai mulți dintre oameni le uită. În mod sigur, asta-l ajutase la învățat, iar deprinderea limbilor străine fusese ceva simplu, dar faptul de a încerca să extragă un singur amănunt dintre atâtea ar fi putut, în timp, să-i dea bătăi serioase de cap.

Ca și acum.

De Roquefort trase zăvorul ușii de la intrare și pătrunse în librărie. Doi dintre oamenii săi îl urmau înăuntru. Ceilalți doi fuseseră postați afară, să supravegheze strada.

Se strecurară pe lângă rafturile întunecate spre partea din spate a parterului înghesuit, după care urcară scările înguste.

Nici un zgomot nu le trădă prezența. Ajuns la etajul de sus, de Roquefort păși printr-o ușă deschisă într-un apartament luminat. Peter Hansen stătea confortabil într-un fotoliu, citind, cu o bere pe masa de lângă el și o țigară arzând în scrumieră.

Surprinderea se întipări pe chipul librarului.

— Ce căutați aici? întrebă Hansen, în franceză.

— Am avut o înțelegere.

— S-a licitat peste noi. Ce puteam să fac?

— Mi-ai spus că n-o să fie nici o problemă.

Oamenii săi se îndreptară către partea cea mai îndepărtată a încăperii, în apropierea ferestrelor. El rămase în pragul ușii.

— Cartea a fost vândută cu cincizeci de mii de coroane. Un preț scandalos, se justifică Hansen.

— Cine te-a întrecut la licitație?

— Casa de licitații nu e dispusă să ofere o asemenea informație.

Capitolul 10

De Roquefort se întrebă dacă Hansen îl credea într-atât de prost.

— Te-am plătit să te asiguri că Stephanie Nelle va cumpăra cartea.

— Și am încercat. Dar nimeni nu mi-a spus că s-ar putea vinde cartea la un asemenea preț. Am continuat să licitez, dar ea mi-a făcut semn să mă opresc. Erați dispus să plătiți mai mult decât cincizeci de mii de coroane?

— Aș fi plătit oricât ar fi fost necesar.

— Dar n-ați fost acolo, iar ea n-a fost atât de hotărâtă.

Hansen părea să se fi liniștit, surprinderea de la început fiind înlocuită de o îngâmfare pe care lui de Roquefort îi era greu s-o ignore, în ciuda oricărui efort.

— Și, la urma urmei, ce-are cartea asta atât de valoros?

De Roquefort examină încăperea strâmtă, care duhnea a alcool și a nicotină. Sute de cărți zăceau împrăștiate printre stive de ziare și reviste. Se întrebă cum ar putea cineva să trăiască într-o asemenea dezordine.

— Tu să-mi spui.

Hansen ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Ea n-a vrut să-mi spună de ce și-o dorea.

Răbdarea lui de Roquefort se apropia de limită.

— Știu cine te-a întrecut la licitație.

— Cum?

— După cum bine știi, funcționarii de la licitație au prețul lor. Doamna Nelle te-a contactat să acționezi ca agent al ei. Iar eu te-am contactat ca să mă asigur că ea va obține cartea, astfel încât să pot să-mi fac o copie înainte ca tu să i-o dai. Pe urmă, ai aranjat să apară un licitator la telefon.

Hansen zâmbi.

— V-a luat mult până să vă imaginați una ca asta.

— De fapt, mi-a luat doar câteva clipe, din clipa în care am avut informația.

— Din moment ce acum sunt în posesia cărții și Stephanie Nelle a ieșit din schemă, la ce v-ar folosi s-o aveți?

De Roquefort știa deja încotro avea să se îndrepte discuția.

— De fapt, întrebarea este: cât de mult valorează pentru tine cartea?

— Pentru mine nu înseamnă nimic.

Făcu un semn și cei doi acoliți ai săi îl înșfăcărară pe Hansen de brațe. De Roquefort repezi un pumn în abdomenul librarului.

Hansen scuiă un jet de aer, apoi se prăbuși în față, rămânând susținut pe verticală doar de membrele sale.

— Am vrut ca Stephanie Nelle să aibă cartea, după ce-aș fi făcut o copie, zise de Roquefort. Pentru asta te-am plătit. Nu pentru altceva. Pentru o vreme, mi-ai fost de folos. Acum nu mai e cazul.

— Dar eu... am... cartea...

Ridică din umeri.

— Minți. Știu precis unde e cartea acum.

Hansen scutură din cap.

— N-o să puneți mâna pe ea.

— Greșești. De fapt, va fi ceva foarte ușor de rezolvat.

Malone aprinse lumina în secțiunea de istorie. Cărți de toate formele și de toate mărimile și culorile umpleau rafturile negre lăcuite. Dar era un anumit volum de care-și amintea, de vreo câteva săptămâni. Îl cumpăraseră, împreună cu alte istorii de la mijlocul secolului al XX-lea, de la un italian care era de părere că marfa lui valora cu mult mai mult decât era

Malone dispus să plătească. Majoritatea vânzătorilor nu înțelegeau faptul că valoarea depindea de dorință, de raritate și de unicitate. Vechimea nu era neapărat importantă din moment ce, la fel ca și în secolul al XX-lea, întotdeauna s-au tipărit tot felul de porcării.

Își aminti că vânduse câteva dintre cărțile italianului, dar spera că măcar una dintre ele mai era pe-acolo. Nu-și amintea ca ea să fi părăsit magazinul, cu toate că era posibil s-o fi vândut vreunul dintre angajații lui. Din fericire, cartea rămăsese pe rândul al doilea de sus, exact acolo unde-o așezase.

Copertă, legată în pânza, nu era protejată de vreo învelitoare, fapt pentru care, deși odată fusese de un verde intens, acum se decolorase până la nuanța cojii de lămâie. Paginile ei erau subțiri ca foițele din mătase, cu marginile poleite, presărate cu gravuri. Titlul încă era vizibil, scris cu litere aurii, neregulate.

Cavalerii Templului lui Solomon

Anul apariției era trecut ca fiind 1922 și, atunci când văzuse pentru prima dată cartea, Malone devenise interesat de ea, templierii constituind un subiect despre care citise prea puține până atunci. Știa că ei nu fuseseră deloc niște călugări, ci mai degrabă războinici în numele religiei: un fel de unitate specială armată spiritualizată. Dar imaginea mai degrabă simplistă pe care și-o făurise în legătură cu ei îi înfățișa ca pe niște bărbați înveșmântați în alb, arborând elegante cruci roșii. Un stereotip de la Hollywood, firește. Și-și aminti de fascinația pe care-o resimțise atunci când frunzărise volumul.

Luă cartea cu el și se îndreptă spre unul dintre fotoliile care împânzeau magazinul, se cuibări în el și începu să citească. Cu timpul, începu să i se contureze în minte o imagine generală.

Prin Anul Domnului 1118, creștinii puseseă din nou stăpânire pe Țara Sfântă. Prima Cruciadă avusese un succes răsunător. Și, cu toate că musulmanii fuseseră înfrânți, pământurile lor fuseseră confiscate, orașele ocupate, ei nu se supuseseră întru totul. Dimpotrivă, rămăseseră la hotarele noului regat întemeiat de creștini, provocându-le distrugeri tuturor celor care se aventurau în Țara Sfântă.

Pelerinajul în siguranță spre orașele sfinte constituia unul dintre motivele pentru care se puseseă la cale cruciadele, iar taxele pe drumuri însemnau principala sursă de venituri pentru nou-întemeiatul regat creștin al Ierusalimului. Pelerinii intrau în valuri zi de zi în Țara Sfântă, venind de unii singuri, în cupluri, în grupuri sau uneori în veritabile comunități dezrădăcinate. Din nefericire, drumurile de intrare și de ieșire nu erau sigure. Musulmanii stăteau la pândă, bandiții bântuiau nestingheriți, ba chiar și soldații creștini reprezentau o amenințare, din moment ce jaful însemna, pentru ei, o sursă firească de aprovizionare.

Așa se făcuse că, atunci când un cavaler venit din regiunea Champagne, Hugues de Payens, întemeiasse o nouă mișcare în care erau cuprinși el și alți opt, un ordin monahal de frați luptători al cărui scop era să le ofere drumuri sigure pelerinilor, ideea fusese primită cu o aprobare aproape unanimă. Baldwin al II-lea, care cârmuia Ierusalimul, i-a oferit noului ordin adăpost în moscheea al-Aqsa, un loc despre care creștinii credeau c-ar fi fost odinioară Templul lui Solomon, așa că noul ordin și-a luat numele de la sediul său: *Cavalerii Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon din Ierusalim*.

La început, frăția era redusă din punct de vedere numeric. Fiecare dintre cavaleri depunea jurămintele de sărăcie, castitate și supunere. Nu aveau nici un fel de avere, ca indivizi. Toate bunurile lor pământești intrau în posesia ordinului. Trăiau în comun și mâncau în tăcere. Își tundeau părul, dar își lăsau bărbile să crească. Hrana și veșmintele

erau procurate din mila altora, iar Sfântul Augustin le era modelul vieții monahale. Însemnul ordinului avea o simbolistică deosebită: doi cavaleri, călărind un singur cal, o aluzie limpede la vremurile în care cavalerii nu-și permiteau să aibă fiecare calul propriu.

Un ordin religios alcătuit din luptători nu însemna, potrivit concepțiilor medievale, o contradicție. Dimpotrivă, noul ordin întrunea, în egală măsură, fervoarea religioasă și dibăcia într-ale războiului. Întemeierea lui rezolva, de asemenea, o altă problemă, aceea a apărătorilor, deși până atunci existaseră întotdeauna luptători încercați.

Prin 1128, frația își mărise deja efectivul, găsindu-și sprijin politic printre cei puternici. Principi și prelați din Europa le donaseră pământuri, bani și materiale. Până la urmă, papa recunoscuse ordinul, așa că, foarte curând, cavalerii templieri deveniseră unica armată stabilă din Țara Sfântă.

Se conduceau după un regulament strict, alcătuit din 686 de legi. Vânătoria era interzisă. Nu li se permiteau jocurile de noroc, negoțul sau speculațiile. Vorbele lor trebuiau să fie cumpătate și lipsite de veselie. Podoabele le erau interzise cu desăvârșire. Dormeau cu luminile aprinse, înveșmântați în cămăși, veste și pantaloni, pregătiți pentru luptă.

Maestrul era conducătorul lor absolut. După el veneau seneșalii, care jucau rolul de adjuncți și de sfetnici. Mareșalii comandau armatele pe timpul bătăliilor. *Servientes*, în latină, *sergents*, în franceză, erau meșteșugarii, lucrătorii și scutierii aflați în slujba fraților cavaleri, cei care formau osatura ordinului. Conform unei bule papale⁸, emise în 1148, fiecare dintre cavaleri trebuia să poarte o emblemă constând într-o cruce de culoare roșie, cu toate brațele egale, lățite la capete, pe o mantie albă. Templierii au constituit cea dintâi armată regulată, disciplinată și echipată, după vremea romanilor. Frații cavaleri aveau să participe la toate cruciadele

⁸ Act oficial, emis de papă

următoare, fiind primii aruncați în focul luptei, ultimii care se retrăgeau și cei niciodată răscumpărați. Credeau că serviciile pe care le aduceau ordinului aveau să le netezească drumul spre rai și, de-a lungul a două secole de războaie permanente, vreo douăzeci de mii de templieri au devenit martiri murind în bătălii.

În anul 1139, o altă bulă papală a plasat ordinul sub controlul exclusiv al papei, ceea ce-i permitea să-și desfășoare nestingherit operațiunile pe toate teritoriile creștinătății, fără vreo îngrădire din partea monarhilor. Era un fapt fără precedent și, pe măsură ce ordinul dobânda putere politică și economică, acumula o avuție imensă. Regii și patriarhii le lăsau sume importante prin testament. Baronii și negustorii beneficiau de împrumuturi în schimbul promisiunii că, la moartea lor, casele, pământurile, viile și grădinile pe care le dețineau aveau să treacă în stăpânirea ordinului. Pelerinilor li se asigura transportul spre și dinspre Țara Sfântă, în schimbul unor donații generoase. Pe la începutul secolului al XIV-lea, templierii rivalizau cu genovezii, cu lombarzii și chiar și cu evreii, ca deținători de monedă. Regii Franței și ai Angliei își păstrau tezaurele în criptele ordinului. Până și musulmanii își depozitau averile la ei.

Templul din Paris al ordinului devenise centrul pieței monetare a lumii. Încetul cu încetul, organizația avea să se transforme într-un complex financiar și militar, în același timp autofinanțat și autocontrolat. Până la urmă, proprietățile templierilor, vreo nouă mii de moșii, au fost scutite într-un tot de taxe, iar această poziție singulară a condus la apariția unor conflicte cu clerul local, de vreme ce bisericile strângeau cureaua, iar posesiunile templierilor prosperau. Rivalitatea cu alte ordine, în special cu cel al Cavalerilor Ospitalieri, avea doar darul de a spori tensiunile.

În timpul secolelor al XII-lea și al XIII-lea, stăpânirea asupra Țării Sfinte avea să treacă, rând pe rând, de la creștini

la arabi și invers. Ascensiunea lui Saladin⁹, ca suveran al musulmanilor, le-a adus arabilor primul mare conducător de oști, astfel încât Ierusalimul creștin a căzut, până la urmă, în 1187. În haosul care a urmat, templierii și-au restrâns activitățile în Acra, o fortăreață întărită din apropierea țărmului mediteranean. În secolul care a urmat, aceste afaceri au început să lăncezească în Țara Sfântă, dar au înflorit în Europa, unde templierii s-au stabilit într-o întinsă rețea de biserici, abații și moșii. Atunci când Acra a căzut, în anul 1291, ordinul și-a pierdut atât cea din urmă bază din Țara Sfântă, cât și însuși scopul pentru care există.

Propria predilecție pentru secrete, care la început îl făcuse să fie deosebit, până la urmă a ajuns să încurajeze ponegrirea lui. În anul 1307, punând ochii pe vastele posesiuni ale templierilor, Filip al IV-lea al Franței¹⁰ i-a arestat pe mulți dintre frații cavaleri. Alți monarhi i-au urmat exemplul. Au urmat șapte ani de acuzații și de procese. Papa Clement al V-lea¹¹ a dizolvat în mod oficial ordinul în anul 1312. Lovitură

⁹ *Saladin* sau *Salah al-Din* (n. 1138 – d. 4 martie 1193) a fost un musulman kurd din Tikrit devenit primul sultan Ayyubid al Egiptului și al Siriei. A condus opoziția musulmană împotriva francilor și altor cruciați din Levant. La apogeul puterii sale a domnit peste Egipt, Siria, Yemen, Irak, Mecca, Hejaz și Diyarbakır. În ciuda faptului că era adversarul principal al cruciaților, cronicile creștine menționează acțiunile sale onorabile, mai ales în timpul asediului cetății Al Karak, câștigând respectul multor europeni, mai ales al lui Richard Inimă de Leu.

¹⁰ *Filip al IV-lea cel Frumos* (născut la palatul Fontainebleau în 1268 - mort la 29 noiembrie, 1314) a fost regele Franței din 1285 până în 1314, fiind membru al dinastiei Capetiene. Personalitatea sa rece și severă i-a adus porecla de „Regele de Fier” sau „Regele de marmură”. Contemporanul său, Pamiers Bernard Saisset spunea despre cel Frumos că „Nu știe decât să privească oamenii fără să spună nimic. Nu e nici om, nici fiară, e o statuie...”.

Filip cel Frumos este fiul regelui *Filip al III-lea* (1245-1285) și al reginei *Isabela d'Aragon* (1247-1271). La data de 14 august 1284 se căsătorește cu *Ioana I de Navara*, astfel devenind regele Navarei din 1284 până în 1305, când moare Ioana. Nu s-a recăsătorit niciodată.

¹¹ *Papa Clement al V-lea* (n. ca. 1250 — d. 1314) a fost unul din cei mai însemnați papi din evul mediu. În timpul pontificatului său sediul papilor a fost transferat de la Roma în Franța, la Avignon. Împreună cu regele

decisivă a venit pe data de 18 martie 1314, atunci când cel din urmă maestru, Jacques de Molay, a fost ars pe rug.

Malone continuă să citească. Ceva îl sâcâia încă, undeva în mintea lui: un lucru pe care-l citise atunci când frunzărise pentru prima dată cartea, cu câteva săptămâni înainte. Răsfoind paginile, citise cum, înainte de suprimarea sa din 1307, membrii ordinului deveniseră experți în comerțul maritim, în dezvoltarea proprietăților, în creșterea animalelor, în agricultură și, cel mai important dintre toate, în finanțe. Atunci când Biserica interzisesese experimentele științifice, templierii învățaseră de la dușmanii lor, arabii, a căror cultură încuraja gândirea independentă. De asemenea, templierii își puseseră la loc sigur, așa cum și băncile moderne își stochează averile prin atâtea tainițe, o cantitate impresionantă de valori. Era citat chiar și un poem medieval franțuzesc care descria în mod corespunzător bogățiile excesive ale templierilor și dispariția lor subită:

*Ai Templului Maeștri, cu toți de sânge frați
din plin îndestulați și încărcăți
cu aur și argint și bogății.*

*Cine-or fi ei? Cum de or fi ajuns la ăst zenit?
Cine-ar avea putere într-atât, încât nici unul n-a-ndrăznit
un câtuși de puțin din bogăția lor să ia,
nimeni n-a cutezat: de-a pururi cumpărând,
dar niciodată să și scoată la mezat.*

Istoria nu fusese prea blândă cu ordinul. Cu toate că subjugaseră imaginația poezilor și-a cronicarilor – cavalerii Graalului din Parsival erau templieri, după cum tot templieri

Franței, Filip al IV-lea (Filip cel Frumos), a pus la cale desființarea Ordinului Templierilor. În anul 1307, într-o zi de vineri 13 Octombrie, un edict care ordona arestarea templierilor a fost emis, simultan, în toată Europa. Templierii arestați au fost interogați de inchiziție timp de 7 ani, pentru a se afla locul unde se ascundea tezaurul lor.

erau și demonicii antieroi din Ivanhoe – pe măsură ce cruciadele căpătaseră eticheta de agresiune imperialistă a europenilor, templierii deveniseră parte integrantă a fanatismului lor brutal.

Malone continuă să parcurgă cartea, până când dădu, în sfârșit, peste pasajul care-i rămăsese în minte încă de la prima sa lectură. Știa că trebuie să fie acolo. Memoria nu-l înșelase niciodată. Se povestea cum, pe câmpul de bătălie, templierii scoteau la iveală întotdeauna un stindard împărțit în două: o parte neagră, reprezentând păcatul pe care frații cavaleri îl lăsaseră în urmă, iar cealaltă albă, simbolizând noua lor viață din cadrul ordinului. Pe drapel scria ceva în limba franceză. În traducere, însemna o stare de măreție, de nobilitate și de semeție. Termenul era, de asemenea, folosit și ca strigăt de luptă pentru membrii ordinului.

Beauseant. Fii măreț.

Exact cuvântul pe care Geacă Roșie îl rostise, în timp ce se arunca de pe Round Tower.

Ce se-ntâmpla?

Tot felul de explicații mai vechi i se învălmășeau în minte. Sentimente despre care credea c-au fost înăbușite în anul de după retragerea sa. Bunii agenți erau, în egală măsură, curioși și precauți. Dacă lăsau deoparte vreunul dintre aceste atribute, în mod inevitabil se întrezărea ceva: ceva cu un potențial dezastruos. Făcuse această greșală odată, cu mulți ani înainte, într-una dintre primele sale misiuni, iar impetuositatea sa făcuse ca unul dintre agenții angajați să-și piardă viața. N-a fost ultima persoană de a cărei ucidere se simțea răspunzător, dar a fost cea dintâi, și niciodată n-avea să uite neglijența de care dăduse dovadă.

Stephanie intrase într-o încurcătură. N-avea nici o îndoială. Îi poruncise să nu se amestece în treburile ei, așa că n-ar fi avut nici un rost să mai discute cu ea. Dar poate că Peter Hansen ar fi în măsură să-i ofere anumite informații.

Aruncă o privire spre ceas. Era târziu, dar Hansen era cunoscut ca fiind o pasăre de noapte, așa că trebuia să fie încă treaz. Dacă nu, îl trezea el.

Aruncă deoparte cartea și se îndreaptă spre ușă.

Capitolul 11

— Unde-i jurnalul lui Lars Nelle? Întrebă de Roquefort.

Aflat încă în strânsoarea celor doi, Peter Hansen se holbă la el. Știa că Hansen fusese, odinioară, îndeaproape legat de Lars Nelle. Atunci când aflase că Stephanie Nelle avea să vină în Danemarca, să participe la licitația de la Roskilde, presupusese că-l va căuta pe Peter Hansen. Iată de ce începuse cu negustorul de cărți.

— Mai mult ca sigur, Stephanie Nelle ți-a pomenit despre jurnalul soțului ei, nu?

Hansen scutură din cap.

— Nimic. Absolut nimic.

— În timp ce Lars Nelle trăia, ți-a pomenit ceva despre faptul că ținea un jurnal?

— Niciodată.

— Îți dai seama în ce situație te afli? Nimic din ceea ce-am vrut să se-ntâmple nu s-a-ntâmplat și, ceea ce e și mai rău, m-ai înșelat.

— Știu că Lars lua notițe cu meticulozitate, rosti Hansen, și resemnarea se simțea din plin în vocea lui.

— Mai spune-mi.

Hansen păru să împietrească.

— Numai atunci când o să fiu liber.

De Roquefort îi permise nebunului să facă o mutare victorioasă. Un gest de-al lui și cei doi bărbați își slăbiră strânsoarea. Hansen se repezi și dădu pe gât o înghițitură zdravănă de bere, apoi trânti halba pe masă.

— Lars a scris o grămadă de cărți despre Rennes-le-Château. Toate chestiile astea despre pergamente pierdute, geometrii ascunse și șarade, care fac vânzări serioase. Hansen păru să-și recapete stăpânirea de sine. S-a referit la

toate comorile pe care și le putea închipui. Aurul vizigoților, bogățiile templierilor, prăzile catarilor. „la un fir și țese o pătură”, asta obișnuia el să zică.

De Roquefort știa totul despre Rennes-le-Château, un mic cătun din sudul Franței care exista încă din vremea romanilor. Un preot, în ultima parte a secolului al XIX-lea, cheltuisese sume enorme de bani pentru restaurarea bisericii locale. Câteva decenii mai târziu, apăruse zvonul cum că preotul finanțase ornamentarea bisericii cu ajutorul unei imense comori pe care-o descoperise. Lars Nelle aflase despre acest loc uluitor cu treizeci de ani în urmă și scrisese o carte despre legenda locală, carte care devenise un bestseller internațional.

— Așadar, spune-mi ce-a notat el în jurnalul ăsta, îi ceru lui Hansen. Ceva informații diferite față de materialul publicat?

— V-am mai spus, nu știu nimic despre vreun jurnal. Hansen înșfăcă halba și savură încă o înghițitură. Dar, cunoscându-l pe Lars, mă îndoiesc că i-ar fi comunicat lumii totul în cărțile astea.

— Și ce anume a ținut ascuns?

Un zâmbet viclean se ivi pe buzele danezului.

— Ca și cum n-ați ști deja. Dar, vă asigur, n-am nici o idee despre asta. Eu știu doar ceea ce am citit în cărțile lui Lars.

— N-aș presupune nimic, dac-aș fi în locul tău.

Hansen păru dezorientat.

— Așa că, spune-mi, ce-ar putea să fie atât de important la cartea din seara asta? Nici măcar nu e despre Rennes-le-Château.

— E cheia pentru tot.

— Cum ar putea să fie o carte despre nimic, veche de mai bine de o sută și cincizeci de ani, cheia pentru ceva?

— De multe ori, cele mai simple dintre lucruri sunt și cele mai importante.

Hansen se întinse să-și ia țigara.

— Lars era un tip ciudat. Niciodată n-am putut să-l descifrez. Era obsedat de toată chestia asta, cu Rennes. Era îndrăgostit de locul ăla. Chiar și-a cumpărat o casă acolo. Am fost și eu o dată acolo. Jalnic.

— A afirmat cumva Lars c-ar fi descoperit ceva?

Hansen îl cântări din nou cu o privire bănuitoare.

— Cum ar fi...?

— Nu face pe prostul. Nu sunt în dispoziția necesară să te pot suporta.

— Știți ceva, altfel n-ați fi aici.

Hansen se aplecă să-și lase țigara la loc în scrumieră. Numai că mâna lui își continuă mișcarea, ajungând exact la un sertar deschis al mesei de alături, după care o armă ieși la iveală. Unul dintre oamenii lui de Roquefort izbi cu piciorul pistolul din mâna negustorului de cărți.

— Asta a fost o prostie, zise de Roquefort.

— Du-te dracu', scuipe Hansen, frecându-și mâna lovită.

Stația de emisie agățată de haina lui de Roquefort îi păcăni în ureche și o voce rosti: „Se apropie un tip”. Urmă o pauză. „E Malone. Vine direct spre magazin.”

Nu era ceva neașteptat, dar poate că venise clipa să i se transmită lui Malone un mesaj limpede din care să înțeleagă că nu era treaba lui. Le atrase atenția celor doi subordonați ai săi. Aceștia înaintară și-l prinseră din nou pe Hansen de brațe.

— Înșelăciunea are un preț, rosti de Roquefort.

— Cine dracu' ești?

— Cineva cu care n-ar fi trebuit să te joci. De Roquefort făcu semnul crucii. Domnul să fie cu tine.

Malone văzu lumină la ferestrele de la etajul al treilea. Strada din fața librăriei lui Hansen era goală. Doar câteva automobile parcate mărgineau pavajul întunecat, dar știa că toate acestea urmau să dispară dimineață, atunci când cumpărătorii aveau să invadeze încă o dată această porțiune

pietonală din Strøget.

Ce spusese Stephanie mai devreme, atunci când fusese în prăvălia lui Hansen? „Soțul meu mi-a zis că sunteți omul capabil să găsească și ceea ce e de negăsit.” Prin urmare, după toate aparențele, Peter Hansen îl cunoscuse bine pe Lars Nelle, iar această veche legătură ar fi explicat de ce Stephanie apelase mai degrabă la Hansen decât să-l caute pe el. Dar asta nu răspundea și la celelalte numeroase întrebări pe care le mai avea Malone.

Malone nu-l cunoscuse niciodată pe Lars Nelle. Acesta murise cam la un an după ce Malone intrase în Magellan Billet, într-o vreme în care el și Stephanie abia începeau să se cunoască mai bine. După aceea însă, citise toate cărțile lui Nelle, care constituiau o mixtură de fapte istorice, întâmplări, ipoteze și coincidențe uimitoare. Lars era adeptul unei teorii a conspirației internaționale, conform căreia acea regiune din sudul Franței cunoscută sub numele de Languedoc adăpostea cine știe ce mare comoară. Ceea ce era, parțial, de înțeles. Regiunea fusese multă vreme un ținut al trubadurilor, un loc al castelelor și al cruciadelor, unde apăruse pentru prima dată *Legenda Sfântului Graal*. Din nefericire, lucrările lui Lars Nelle nu generaseră vreo dezbateră științifică serioasă. În loc de așa ceva, teoriile sale stârniseră doar interesul unor scriitori moderniști și al unor producători independenți de film, care dezvoltaseră premisele inițiale, ajungând până la urmă să propună teorii care tratau de la prezența extraterestrilor până la jafurile romanilor, ba chiar până la însăși esența ascunsă a creștinismului. Firește că nimic din toate acestea nu fusese vreodată dovedit sau descoperit. Cu toate acestea, Malone era convins de faptul că industria turistică franceză era îndrăgostită de asemenea speculații.

Cartea pe care Stephanie încercase s-o cumpere la licitația de la Roskilde era intitulată *Pierres Gravées du Languedoc*. Pietrele gravate din Languedoc. Un titlu ciudat,

despre un subiect și mai ciudat. Ce relevanță putea să aibă? Știa că Stephanie nu se lăsase niciodată impresionată de lucrările soțului ei. Această contradicție fusese problema principală în căsnicia lor și până la urmă dusesse la o despărțire de dimensiuni continentale: Lars locuia în Franța, ea, în America. Prin urmare, ce căuta ea în Danemarca, la unsprezece ani după moartea lui? Și de ce încercau ceilalți să se amestece în treburile ei, mergând chiar până la sacrificiul vieții?

Își continuă mersul, încercând să-și pună gândurile în ordine. Știa că Peter Hansen n-avea să se bucure să-l vadă, așa că-și propuse să-și aleagă vorbele cu grijă. Trebuia să-l convingă pe idiotul ăla și să scoată de la el tot ceea ce putea. Era dispus să și plătească pentru asta, dac-ar fi fost nevoit.

Ceva țâșni de la unul dintre etajele superioare ale clădirii lui Hansen.

Privi țintă în sus, urmărind cum un trup era aruncat cu capul înainte, răsucindu-se prin aer pe la semiînălțime, apoi prăbușindu-se pe capota unei mașini parcate.

Se repezi într-acolo și-l recunoscă pe Peter Hansen. Îi verifică pulsul. Slab.

Uimitor lucru, Hansen deschise ochii.

— Mă auzi? Îl întrebă el pe Hansen.

Nici un răspuns.

Ceva şuieră prin apropierea capului său, iar pieptul lui Hansen zvâcni înainte. Încă un şuierat și craniul se sfărâmă, sânge și bucăți de carne împrăștiindu-i haina.

Se răsuci pe călcâie.

La fereastra spartă de la cel de-al treilea etaj deasupra lui se afla un bărbat cu o armă. Același bărbat îmbrăcat în haină din piele care pornise seria de împușcături din catedrală: cel care o atacase pe Stephanie. În clipa în care acesta se pregătea să țintească din nou, Malone se aruncă la adăpostul automobilului.

Și mai multe gloanțe se abătură în direcția lui, ca o ploaie.

Zgomotul fiecăreia dintre împușcături era înfundat, răsunând ca o bătaie din palme. O armă cu amortizor. Un alt glonț bâzâi pe deasupra capotei, pe lângă Hansen. Un altul sfârâmă parbrizul.

— Domnule Malone! Afacerea asta nu te privește, strigă bărbatul de sus.

— Acum mă privește.

N-avea de gând să stea pe loc și să discute subiectul. Se ghemui cât putea de mult și-și croi drum de-a lungul străzii, folosindu-se de mașinile parcate în chip de scut.

Alte și alte împușcături, ca și cum ar fi pocnit niște perne, încercară să se strecoare prin metal și prin sticlă.

Ajungând cu vreo douăzeci de metri mai încolo, aruncă o privire înapoi. Chipul dispăruse de la fereastră. Se ridică în picioare și începu să alerge, cotind după primul colț. Apoi trecu de altul, încercând să se folosească de labirintul de străzi, astfel încât să pună cât mai multe clădiri între el și urmăritorii săi. Sângele-i zvâcnea în tâmpile. Inima-i bubuia. Fir-ar al dracului! Intrase din nou în joc.

Se opri pentru o clipă și trase aerul rece în piept.

Zgomotul de pași alergând se apropia din spate. Se întrebă dacă urmăritorii lui știau să se descurce prin Strøget. Era nevoit să presupună că da. Trecu de un alt colț și se trezi înconjurat de tot mai multe prăvălii întunecate. Simți cum i se strânge stomacul. Începea să nu mai aibă de unde să aleagă. În fața lui se afla una dintre multele piețe deschise ale cartierului, cu o fântână arteziană în mijloc. Toate cafenelele din acest perimetru erau închise noaptea. Nu se vedea nimeni. Aici, ascunzătorile erau extrem de puține. Dincolo de întinderea pustie, se ridica o biserică. O licărire slabă se zărea clar prin vitraliile întunecate. Vara, bisericile din Copenhaga rămâneau deschise până la miezul nopții. Avea nevoie de un loc în care să se ascundă, cel puțin pentru o vreme. Așa că

goni spre porticul ei din marmură.

Ușa cenușie se deschise cu un clinchet. O împinse în față, apoi o închise ușurel, sperând că urmăritorii săi n-au observat nimic.

Mai multe lămpi aprinse, fixate din loc în loc, luminau interiorul pustiu. Un altar impunător și mai multe statui sculptate aruncau umbre fantomatice prin atmosfera apăsătoare. Bâjbâi prin întuneric spre altar și descoperi o scară și o palidă licărire dedesubt. Se îndreptă spre ea și coborî, cuprins de un val înghețat de îngrijorare.

O poartă din fier, la poalele scării, se deschidea spre un spațiu întins cât pentru trei naosuri, cu un tavan scund, boltit. Două sarcofage din piatră, acoperite cu lespezi imense din granit cioplit tronau în mijloc. Singura lumină care sfâșia întunericul provenea de la o micuță candelă din chihlimbar, de lângă un mic altar. Părea să fie un loc bun în care să se adăpostească pentru o vreme. Nu putea să se întoarcă la magazinul lui. Ei știau mai mult ca sigur unde locuia. Se forță să-și păstreze calmul, dar vremelnica sa ușurare fu risipită de zgomotul unei uși deschizându-se deasupra. Își ridică privirea spre tavanul boltit, care nu era mai înalt de un metru deasupra creștetului său.

Două perechi de picioare se auziră pășind pe podeaua de deasupra.

Se adânci și mai mult printre umbre. Creierul îi era cuprins de un sentiment cunoscut de panică, pe care-l suprimă cu un impuls de autocontrol. Avea nevoie de ceva cu care să se apere, așa că se apucă să caute prin întuneric. Într-o absidă, la vreo șase metri mai în față, descoperi un sfeșnic din fier.

Se târî într-acolo.

Ornamentul avea cam un metru și jumătate înălțime, din mijlocul lui înălțându-se, groasă cam de zece centimetri, o lumânare din ceară. Dădu deoparte lumânarea și cercetă postamentul metalic. Era masiv. Cu sfeșnicul în mâini, păși în

vârful picioarelor de-a lungul criptei și-și ocupă o poziție de apărare, în spatele uneia dintre coloanele din piatră.

Cineva începu să coboare treptele.

Își încordă privirea, scrutând întunericul, dincolo de morminte, trupul fiindu-i încărcat de o energie care întotdeauna, în trecut, îi limpezise gândurile.

La picioarele scării apăru silueta unui bărbat. Purta cu el o armă, cu un amortizor montat la capătul țevei, vizibil chiar și în umbră. Malone strânse mai tare suportul metalic și-și ridică brațul. Bărbatul se îndrepta spre el. Mușchii i se încordară. Numără în gând până la cinci, strânse din dinți, apoi repezi sfeșnicul și-l izbi pe celălalt drept în piept, propulsându-i umbra în spate, pe unul dintre monumentele funerare.

Aruncă deoparte fierul și-și balansă pumnul spre falca individului. Pistolul zbură în lături, zăngănind pe podea.

Atacatorul se prăbuși.

Căută arma, în timp ce se auzea un alt zgomot de pași pătrunzând grăbiți în criptă. Găsi pistolul și-și încleștă palma pe tocul acestuia.

Două împușcături porniră spre el.

Praful se ridică de pe podea ca un nor de zăpadă, în clipa în care gloanțele atinseră piatra. Se aruncă spre cel mai apropiat stâlp și trase. Riposta lui înfundată trimise un glonț prin întuneric, care ricoșă din peretele opus.

Cel de-al doilea atacator își opri înaintarea și-și ocupă o poziție în spatele celui mai îndepărtat mormânt.

Acum era prins între două focuri.

Între el și singura cale de ieșire se afla un bărbat înarmat. Primul dintre urmăritori începea să-și revină, încercând să se ridice în picioare, gemând în urma loviturilor primite. Malone era înarmat, dar șansele sale nu erau prea grozave.

Privi atent prin încăperea slab luminată și se pregăti pentru luptă.

Bărbatul care se ridica de pe podea se prăbuși, deodată,

la loc.

Trecură câteva secunde.

Tăcere.

Zgomotul unei perechi de picioare răsună de deasupra. Apoi, ușa bisericii se deschise și se închise. Nu făcu nici o mișcare. Liniștea asta era descurajantă. Privirea lui scrută întunericul. Nici o mișcare, pe nicăieri.

Se hotărî să riște și se strecură înainte.

Cel dintâi atacator zăcea întins pe podea. Celălalt bărbat era, de asemenea, întins cu fața în jos și nemișcat. Le verifică pulsul amândurora. Se simțea, dar slab. Atunci, descoperi ceva la ceafa unuia dintre ei. Se aplecă mai aproape și scoase de-acolo o mică săgeată, cu vârful cât un ac de un centimetru și ceva.

Salvatorul lui dispunea, probabil, de un echipament sofisticat.

Cei doi bărbați care zăceau pe podea acum erau aceiași cu care se întâlnise în fața casei de licitații, mai devreme. Dar cine-i scosese din luptă? Se aplecă din nou asupra lor și le luă armele, apoi le cercetă veșmintele. Nu aveau nici un fel de act de identitate. Unul din ei purta o stație radio în buzunarul interior al hainei. Scoase emițătorul, împreună cu casca și microfonul.

— E cineva acolo? rosti el în microfon.

— Dar acolo cine-i?

— Ești cel care-a fost și în catedrală? Cel care l-a ucis adineauri pe Peter Hansen?

— Corect, pe jumătate.

Înțelese că n-avea să afle mai mult decât atât pe o cale de comunicație directă, dar mesajul era limpede.

— Oamenii tăi au fost doborâți.

— Tu ai făcut-o?

— Aș fi vrut eu să mă laud cu asta. Cine ești?

— Nu e un amănunt relevant pentru discuția noastră.

— De ce era Peter Hansen o piedică pentru tine?
— Nu pot să-i suport pe cei care mă înșeală.
— E clar. Numai că s-a găsit cineva care să-i ia pe băieții
ăștia ai tăi prin surprindere. Nu știu cine-a făcut-o, dar îmi
cam place de el.

Nici un răspuns. Mai așteaptă o clipă, apoi se pregăti să
spună ceva, când stația păcăni.

— Sper că vei profita de norocul tău și te vei întoarce la
vândutul cărților.

Apoi cealaltă stație radio se închise.

Capitolul 12

Abația des Fontaines, Pirineii Francezi **Ora 23:30**

Seneșalul se trezi. Se lăsase să cadă pe un fotoliu de lângă pat. O privire iute aruncată asupra ceasului de pe noptieră îl informă că dormea cam de o oră. Își întoarse privirea spre maestrul său bolnav. Sunetul familiar al respirației greoaie dispăruse. În razele strălucitoare care scăldau abația, văzu pâcla morții așternută peste pupilele bătrânului.

Îi cercetă pulsul.

Maestrul murise.

Simți cum îl părăsește curajul în timp ce îngenunchea să rostească o rugăciune pentru prietenul care-l părăsise. Cancerul triumfase. Bătălia se încheiase. Dar o altă confruntare, de alte proporții, avea să izbucnească foarte curând. Îl imploră pe Dumnezeu să-i primească sufletul bătrânului în rai. Nimeni altul nu merită mai mult să fie mântuit. Învățase totul de la maestrul său: eșecurile lui și solitudinea emoțională îl aruncaseră sub influența bătrânului. Instruirea lui fusese una rapidă, iar el se străduise să nu-l dezamăgească niciodată. „Greșelile sunt tolerate, atâta vreme cât nu se repetă”, i se spusese; o singură dată, fiindcă maestrul nu-și repetă niciodată învățăturile.

Mulți dintre frați luaseră această atitudine directă drept aroganță. Ceilalți se simțeau ofenșați de ceea ce ei considerau a fi o atitudine condescendentă. Dar nimeni, niciodată, nu pusese la îndoială autoritatea maestrului. Datoria fiecăruia dintre frați era să i se supună. Vremea întrebărilor venea doar atunci când era vorba despre

alegerea unui alt maestru.

Și exact asta promitea ziua care avea să urmeze.

Pentru cea de-a șaizeci și șaptea oară de la întemeiere, care data încă din primii ani ai celui de-al XII-lea secol, un alt bărbat avea să fie ales ca maestru. Pentru cei șaizeci și șase de până atunci, durata medie de exercitare a acestei demnități abia dacă ajunsese la optsprezece ani, contribuțiile variind de la inexistent la mai presus de comparații. Cu toate acestea, fiecare servise ordinul până la moarte. Unii dintre ei chiar muriseră în luptă, dar acum vremea războaielor deschise era de mult apusă. Expedițiile din ziua de azi erau cu mult mai subtile, pe terenuri moderne de bătlie pe care Părinții nu și le-ar fi imaginat vreodată. Tribunalele, internetul, cărțile, revistele, ziarele: toate acestea erau medii pe care ordinul le cercetă cu regularitate, asigurându-se de faptul că secretele sale nu erau în pericol și că existența sa rămânea neobservată. Și fiecare dintre maestri, indiferent de cât de incapabil ar fi fost, a izbutit să-și îndeplinească acest scop deosebit. Numai că seneșalul se temea că următorul mandat urma să fie decisiv, într-un alt fel. Se pregătea un război civil, unul pe care bătrânul mort din fața lui îl ținuse sub control cu o iscusință supraomenească de a prevedea gândurile inamicului.

În tăcerea atotcuprinzătoare, șipotul de afară i se părea mai aproape. Vara, frații vizitau adesea cascadele și savurau scăldatul în apele reci ale lacului, în vreme ce el tânjea după asemenea plăceri, dar știa că nu va avea prea curând un astfel de răgaz. Se hotărâse să nu-i anunțe pe frați despre moartea maestrului până la slujba de dimineață, ceea ce n-avea să se întâmple mai devreme de cinci ore. În vremurile trecute, se strâneau cu toții imediat după miezul nopții pentru utrenie¹², dar această manifestare de credință dispăruse, la fel ca multe dintre reguli. Un program mult mai

¹² Slujbă religioasă oficiată dimineața, înainte de liturghie.

realist era cel care se urma acum, unul prin care se recunoștea importanța somnului, adaptat mai degrabă la spiritul practic al secolului al XXI-lea, decât la al secolului al XIII-lea.

Știa că nimeni n-ar fi îndrăznit să intre în camera maestrului. Numai lui, în calitate de seneșal, i se acordase acest privilegiu, mai ales atunci când conducătorul zăcea pe patul de boală. În consecință, se întinse după cuvertură și o așternu peste chipul fără viață al bătrânului.

Numeroase gânduri îi alergau prin minte, așa că se luptă să alunge ispita. Regulamentul, dacă nu altceva, îi insuflase simțul disciplinei, iar el se mândrea cu faptul că nimeni nu l-a putut acuza vreodată de încălcarea lui. Dar unii strigau la el acum. Se gândise la ei toată ziua, în timp ce-și privea prietenul murind. Dacă moartea l-ar fi cerut pe maestru în timp ce abația era în plină activitate, i-ar fi fost cu neputință să facă tot ceea ce avea acum de gând. Dar, la această oră, avea puteri depline, iar în funcție de ceea ce s-ar fi întâmplat în ziua următoare, ar fi avut o șansă unică.

Prin urmare, se întinse din nou, trase înapoi pătura și desfăcu halatul azuriu, scoțând la iveală pieptul nemișcat al bătrânului. Colanul era acolo, exact în locul în care trebuia să fie, iar el făcu să alunece zalele din aur pe după cap.

O cheie din argint se legăna la capătul lui. Iartă-mă, șopti, în timp ce întindea cuvertura la loc.

Se grăbi să traverseze încăperea, până la un scrin *Renaissance*, întunecat de nenumărate sigilii. Înăuntru, se afla o cutie din bronz, ornată cu o podoabă din argint. Numai seneșalul știa despre existența acesteia; îl văzuse pe maestru deschizând-o de atâtea ori, cu toate că niciodată nu-i fusese permis să-i examineze conținutul. Duse cutia pe birou, vârî cheia în încuietore și, încă o dată, se rugă pentru iertare.

Căuta un volum legat în piele pe care maestrul îl deținea de câțiva ani. Știa că era păstrat în cutia tainică – maestrul îl

pusesese acolo în prezența lui –, dar în clipa în care desfăcu capacul, observă că înăuntru nu erau decât un rozariu¹³, câteva hârtii și o cârtică pentru rugăciuni. Nici urmă de carte.

Temerile lui se transformaseră acum în realitate. Ceea ce mai înainte doar bănuise, acum știa.

Puse la loc cutia secretă în scrin și ieși din dormitor.

Abația era un labirint alcătuit din mai multe aripi supraetajate, fiecare dintre ele fiind adăugată în alt secol, arhitectura ei contribuind la crearea unui talmeș-balmeș care găzduia, în prezent, patru sute de frați. Existau nelipsita capelă, un măreț corp de chilii, ateliere, birouri, o sală pentru gimnastică, încăperi comune pentru igienă, pentru mâncare și pentru recreere, o sală de întâlnire a canonicilor, o sacristie¹⁴, un refectoriu¹⁵, parloare¹⁶, o infirmerie și o impresionantă bibliotecă. Dormitorul maestrului era situat în acea secțiune construită inițial în secolul al XV-lea, față-n față cu stâncile abrupte care dominau cu înălțimea lor o vale îngustă. Chiliile fraților se aflau în apropiere, iar seneșalul trecu printr-un portic arcuit care ducea spre vastul spațiu pentru dormit, unde luminile ardeau, fiindcă Regulamentul interzicea ca încăperea să fie lăsată vreodată într-o beznă absolută. Nu observă nici o mișcare și nu auzi altceva decât niște sforăituri intermitente. Acum câteva secole, la ușă ar fi fost postat un paznic, iar el se întrebă dac-ar fi posibil ca obiceiul acesta să fie reînviat în zilele care aveau să urmeze.

Păși pe nesimțite prin vastul culoar, urmând covorul sângieru care acoperea lespezile aspre. De-o parte și de

¹³ Șirag de mărgele din lemn, os, sticlă etc., aranjate într-o anumită ordine și având la unul dintre capete o cruciuliță, folosit de credincioși pentru a număra rugăciunile rostite.

¹⁴ Încăpere într-o biserică catolică sau clădire special ridicată lângă o biserică catolică, în care se păstrează obiectele de cult și veșmintele preoțești.

¹⁵ Sală pentru servirea mesei în mănăstiri.

¹⁶ Săli de primire a vizitatorilor.

cealaltă, tablouri, statui și amintiri împrăștiate rememorau trecutul abației. Spre deosebire de celelalte mănăstiri din Pirinei, aici nu se petrecuse nici un jaf în timpul Revoluției Franceze, așa că atât arta, cât și ideile supraviețuiseră.

Ajunse la scara principală și coborî la parter. Prin mai multe coridoare boltite, trecu de zonele în care vizitatorii erau instruiți în privința modului de viață monahal. Nu erau foarte mulți oaspeți, câteva mii în fiecare an, venitul obținut aducând o modestă contribuție suplimentară la bugetul anual de cheltuieli operaționale, dar erau suficienți vizitatori încât să se ia măsuri pentru asigurarea intimității fraților.

Intrarea pe care-o căuta se afla la capătul unui alt coridor de la parter. Ușa, armată cu o rețea de tip medieval din fier, era dată de perete, ca întotdeauna.

Pătrunse în bibliotecă.

Despre puține dintre colecții se putea spune că n-ar fi fost vreodată deranjate; cu toate acestea, nenumăratele volume care-l înconjurau rămăseseră neprihănite de-a lungul secolului. Pornită doar cu vreo douăzeci de cărți, colecția sporise prin donații, moșteniri, achiziții și, la începuturi, lucrări ale scribilor care trudeau zi și noapte. Subiectele lor variau întotdeauna, cu accent pe teologie, filosofie, logică, istorie, drept, știință și muzică. Fraza latină gravată în mortarul de deasupra intrării principale era foarte potrivită. CLAUSTRUM SINE ARMARIO EST QUASI CASTRUM SINE ARMAMENTARIO. „O mănăstire fără bibliotecă este ca un castel fără sală de arme.”

Se opri și ascultă.

Nu era nimeni prin preajmă.

Siguranța nu era o preocupare în adevăratul sens al cuvântului, din moment ce opt secole de respectare a Regulamentului dovedise multă eficiență în păzirea colecțiilor. Nici unul dintre frați n-ar fi cutezat să pătrundă aici fără permisiune. Numai că el nu era un frate oarecare. El era

seneșalul. Cel puțin, pentru încă o zi.

Își continuă drumul printre rafturi, către partea din spate a masivei încăperi, oprindu-se în fața unei uși metalice negre. Trecu o cartelă din plastic prin dispozitivul fixat pe perete. Numai maestrul, mareșalul, bibliotecarul și el aveau astfel de cartele. Accesul oricui la volumele aflate dincolo nu era obținut decât cu permisiunea explicită a maestrului. Până și bibliotecarul era nevoit să obțină aprobarea înainte de a intra. Înăuntru se afla depozitată o mare varietate de cărți prețioase, vechi hrisoave, titluri de proprietate, un registru al membrilor și, cele mai importante dintre toate, Cronicile, care conțineau o istorie narativă a întregii existențe a ordinului. Întocmai cum se imortalizau prin stenograme realizările Parlamentului britanic sau ale Congresului Statelor Unite, Cronicile detaliau succesele sau eșecurile ordinului. Jurnalele scrise rămăseseră pentru posteritate, multe dintre ele cu copertele sfărâmicioase și cu legături din bronz, fiecare dintre ele arătând ca un micuț cufăr; în prezent însă, marea majoritate a datelor era stocată în memoria computerului, făcând ca o căutare electronică prin istoria de nouă secole a ordinului să devină o operațiune simplă.

Intră, trecu printre rafturile slab luminate și găsi codicele la locul în care trebuia să se afle. Micul volum măsura un pic mai mult de cincizeci de centimetri pătrați și era gros de doi centimetri și jumătate. Dăduse peste el cu doi ani în urmă, paginile fiind legate în coperte din lemn învelite în piele de vițel ștanțată. Nu era tocmai o carte, ci un strămoș de-al ei, apărut ca urmare a unui efort timpuriu de a înlocui pergamentele rulate, permițând ca textul să fie înscris pe ambele părți ale foi.

Dădu deoparte cu grijă coperta din față.

Nu exista nici o pagină de titlu, scrierea cursivă în latină fiind încadrată de un chenar luminos, din roșu pal, verde și auriu. Aflase că totul fusese copiat în secolul al XV-lea de unul

dintre scribii de la abație. Cele mai multe dintre vechile codice fuseseră sacrificate, pergamentul lor fiind folosit fie pentru legarea altor cărți, fie ca să acopere borcane, fie, pur și simplu, se aprinsese focul cu ele. Slavă Domnului că măcar acesta supraviețuise. Informațiile pe care le conținea erau neprețuite. Nu vorbise cu nimeni despre ceea ce descoperise în cuprinsul codicelui, nici măcar cu maestrul; acum, gândindu-se c-ar putea să aibă nevoie de aceste informații, și din moment ce n-avea o altă șansă decât aceasta, își strecură cartea între pliurile sutanei.

Mai trecu de un culoar și găsi un alt volum subțire, de asemenea în manuscris, numai că data din ultima parte a secolului al XIX-lea. Nu era o carte scrisă pentru public, ci un jurnal personal. Și de aceasta putea să aibă nevoie, așa că și-o strecură, de asemenea, în sutană.

Apoi părăsi biblioteca, știind foarte bine că ora vizitei lui fusese înregistrată de computerul care supraveghea siguranța încăperii. Anumite benzi magnetice fixate în fiecare dintre cele două volume urmau să identifice faptul că fuseseră luate. Din moment ce nu exista vreo altă ieșire decât ușa încadrată de senzori, iar scoaterea elementelor de siguranță putea să deterioreze cărțile, n-avea de ales. Putea să spere doar că, în tulburarea din zilele care aveau să urmeze, nimeni nu-și va găsi timp să examineze jurnalul de înregistrări al computerului.

Regulamentul era limpede.

Orice furt din proprietatea ordinului era pedepsit cu surghiunul.

Dar exista o șansă, iar el trebuia să profite de ea.

Capitolul 13

Ora 23:50

Malone nu mai riscă și părăsi biserica printr-o ușă din spate, aflată dincolo de sacristie. N-avea de ce să-și facă griji pentru cei doi atacatori care zăceau fără simțire. În clipa de față, trebuia să ajungă la Stephanie, fi-i-ar încăpățânarea blestemată. Era clar că tipul din catedrală, cel care-l ucisese pe Peter Hansen, avea propriile probleme. Cineva îi scosese din joc cei doi complici. Malone n-avea habar cine sau de ce o făcuse, dar îi era recunoscător, din moment ce i-ar fi fost al naibii de greu să mai scape din acea criptă. Se muștră din nou cu asprime pentru faptul că se amestecase în așa ceva, dar acum era prea târziu s-o mai lase baltă. Era implicat, fie că-i plăcea, fie că nu.

Leși din Strøget pe o alee ocolitoare și, până la urmă, se îndreptă spre Kongens Nytorv, o piață aglomerată, tipic orășenească, încercuită de clădiri semețe. Simțurile îi erau în alertă maximă și privea permanent în urma sa, dar nu observă pe nimeni. La această oră târzie, circulația din piață era lejeră. Nyhavn, aflat imediat dincolo de partea răsăriteană a pieței, cu faleza sa plină de case cu fațade viu colorate, continua să supraviețuiască prin localurile de pe chei, cu terase animate de muzică.

Se grăbi pe trotuarul care ducea spre Hotel d'Angleterre. Imobilul cu șapte etaje, puternic luminat, era așezat cu fața la mare și se întindea cât un întreg cvartal. Eleganta clădire data din secolul al XVIII-lea, iar camerele sale, din câte știa, găzduiseră regi, împărați și președinți de state.

Pătrunse în hol și trecu de biroul recepției. O melodie suavă se auzea dinspre salonul principal. Câțiva oaspeți

nocturni se foiau de colo-colo. Un șir de telefoane pentru interior erau aliniate pe o tejghea din marmură, așa că el se folosi de unul dintre acestea și-o sună pe Stephanie Nelle, în camera ei. Soneria se auzi de trei ori înainte să fie ridicat receptorul.

— Trezește-te, îi zise el.

— Tu chiar stai prost cu auzul, Cotton?

Vocea ei încă mai avea acel ton hotărât, întrebuițat și la Roskilde.

— Peter Hansen e mort.

Urmără câteva clipe de tăcere.

— Sunt la 610.

Intră în cameră, găsim-o pe Stephanie îmbrăcată cu un halat purtând emblema hotelului. Îi povesti tot ceea ce se întâmplase, iar ea îl ascultă în tăcere, la fel ca în trecut, atunci când îi dădea raportul. Numai că, acum, trăsăturile ei ostenite îi lăsară impresia unei capitulări, ceea ce spera să semnifice o schimbare de atitudine.

— Acum ai de gând să mă lași să te-ajut? o întrebă el.

Îl privi cu niște ochi care, așa cum Malone observase adesea, își schimbau nuanțele pe măsură ce i se modifica dispoziția. Într-un anume fel, îi amintea de mama lui, cu toate că Stephanie era mai în vârstă decât el cu doar doisprezece ani, sau cam așa ceva. Mânia ei de mai devreme nu era deloc nepotrivită cu personajul. Lui Stephanie nu-i plăcea să facă greșeli și detestă să i se atragă atenția asupra lor. Talentul ei nu se manifesta în culegerea informațiilor, ci în analiza și evaluarea lor; era o organizatoare meticuloasă, care urzea și plănuia cu viclenia unui leopard. O văzuse de atâtea ori luând decizii dificile fără urmă de ezitare – atât președinții, cât și cei care îndepliniseră funcția de procuror general se bazau pe mintea ei limpede – încât acum se miră de încurcătura în care se afla și de efectele pe care aceasta le avea asupra judecății

ei, atât de sănătoase în mod obișnuit.

— Eu i-am făcut să se ducă la Hansen, murmură ea. În catedrală, nu l-am contrazis atunci când a presupus că jurnalul lui Lars ar putea să fie la Hansen.

Îi povesti întreaga conversație.

— Descrie-mi-l.

După ce ea îl descrie, Malone comentă:

— E unul și același: cel care a început schimbul de focuri și cel care l-a ucis pe Hansen.

— Tipul care a sărit din Round Tower lucra pentru el. A vrut să-mi fure geanta, fiindcă jurnalul lui Lars era înăuntru.

— Apoi s-a dus la licitație, știind c-o să fii acolo. Cine mai știa c-o să te duci?

— Numai Hansen. Cei de la birou nu știu decât că sunt în vacanță. Am telefonul mobil la mine, dar am lăsat vorbă să nu mă deranjeze decât în cazul unei urgențe catastrofale.

— De unde-ai aflat despre licitație?

— Am primit acum trei săptămâni un pachet purtând ștampila poștei din Avignon, din Franța. În el se aflau un bilețel și jurnalul lui Lars. Făcu o scurtă pauză. Nu mai văzusem carnetul ăla de mulți ani.

El știa că în mod obișnuit ar fi fost un subiect tabu. Lars Nelle se sinucisese cu unsprezece ani în urmă, fiind găsit spânzurat într-un pod din sudul Franței, cu un bilețel în buzunar pe care scria doar: „Adio, Stephanie”. Din partea unui savant care scrisese atâtea cărți, o formă de adresare atât de simplistă părea aproape o insultă. Cu toate că era despărțită de soțul ei de multă vreme, Stephanie primise greu pierderea, iar Malone își amintea cât de dificile fuseseră lunile care urmaseră. Nu vorbiseră niciodată despre moartea lui Lars, iar numai faptul că ea pomenea acum despre acest subiect era deja ceva ieșit din comun.

— Despre ce era jurnalul?

— Lars era fascinat de secretele de la Rennes-le-Château.

— Știu. I-am citit cărțile.

— Nu mi-ai mai pomenit niciodată despre asta.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

Ea păru să-i observe iritarea. Se întâmplaseră atâtea și nici unul din ei n-avea vreme pentru flecăreli.

— Lars a dezvoltat o veritabilă teorie publică despre ce-ar putea să fie – sau să nu fie – ascuns la Rennes-le-Château și în împrejurimi, îi explică ea. Dar multe dintre gândurile personale și le-a păstrat doar în jurnal, pe care l-a ținut întotdeauna la el. După ce-a murit, am crezut c-a rămas la Mark.

Alt subiect delicat. Mark Nelle fusese un istoric specializat în Evul Mediu și educat la Oxford, care predase apoi la Universitatea din Toulouse, din sudul Franței. Cu cinci ani în urmă, se pierduse prin Pirinei. Avalanșă. Trupul nu-i fusese găsit niciodată. Malone știa că întreaga tragedie fusese accentuată de faptul că Stephanie și fiul ei nu fuseseră prea apropiați. Existaseră multe neînțelegeri în familia Nelle, dar asta nu-l privea pe el câtuși de puțin.

— Jurnalul ăsta blestemat e ca o fantomă care-a venit să mă bântuie, continuă ea. Asta a fost. Era scris de mâna lui Lars. Biletul mă informă despre licitație și despre faptul c-o să se găsească și cartea aia. Mi-am amintit că Lars vorbea despre ea, existau referiri și în jurnal, așa c-am venit s-o cumpăr.

— Și nu ți-a răsunat alarma în minte?

— De ce? Soțul meu nu se amestecase niciodată în probleme care erau de domeniul meu. Treaba lui era doar o cercetare inofensivă a unor lucruri care nu există. De unde era să știu c-ar putea să fie amestecați indivizi dispuși să ucidă?

— Întâmplarea cu tipul care a sărit din Round Tower a fost destul de clară. Ar fi trebuit să vii la mine de atunci.

— Trebuie să fac asta singură.

— Să faci ce?

— Nu știi, Cotton.

— De ce e cartea asta atât de importantă? Am aflat la licitație că e doar o relatare nondescriptivă, lipsită de orice importanță. Chiar au fost șocați că s-a vândut atât de scump.

— Habar n-am! Exasperarea îi revenise în voce. Pe cinstite, habar n-am. Acum două săptămâni stăteam și citeam jurnalul lui Lars și trebuie să spun c-am început să mă simt fascinată. Mi-e rușine să recunosc, dar n-am citit nici una dintre cărțile lui, până săptămâna trecută. Și, atunci când am făcut-o, am început să mă simt îngrozitor din cauza atitudinii pe care-am avut-o față de el. Unsprezece ani îți deschid o cu totul altă perspectivă.

— Și-acum, ce-ai de gând să faci?

Stephanie clătină din cap.

— Nu știi. Doar să cumpăr cartea. S-o citesc și să văd ce s-o întâmpla mai departe. În timp ce eram aici, mi-a trecut prin gând să mă duc în Franța și să-mi petrec câteva zile în casa lui Lars. N-am mai fost pe-acolo de ceva vreme.

Părea că încearcă să facă pace cu demonii care-o bântuiau, dar aici era vorba despre o realitate care trebuia luată în seamă.

— Ai nevoie de ajutor, Stephanie. Se întâmplă mult mai multe pe-aici, iar asta-i o chestie pentru care am destulă experiență încât să mă descurc.

— Nu trebuie să-ți vezi de librărie?

— Angajații mei pot să se descurce și fără mine câteva zile.

Ea șovăi, părând să cântărească oferta.

— Ai fost cel mai bun dintre toți cei cu care-am lucrat vreodată. Încă sunt supărată pe tine pentru c-ai plecat.

— Trebuia să fac ceea ce aveam de făcut.

Stephanie clătină din cap.

— Să-l lași pe Henrik Thorvaldsen să te răpească. Ofensă

și ultraj.

Anul trecut, atunci când se retrăsese și-i spusese că avea de gând să se mute la Copenhaga, ea păruse că se bucură pentru el, dar asta numai până când aflate despre implicarea lui Thorvaldsen. Tipic pentru ea, nu-i explicase nimic, iar el știa că n-are rost s-o mai întrebe.

— Mai am ceva vești proaste pentru tine, continuă el. Știi cine te-a bătut la licitație, pentru cartea aia? Cine era cel de la telefon? Era Henrik.

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Era mâna-n mâna cu Peter Hansen, mai zise el.

— Ce te-a făcut să ajungi la concluzia asta?

Îi povesti despre ceea ce aflate la licitație și despre cuvintele tipului cu care vorbise prin radio: „Nu pot să-i suport pe cei care mă înșeală”. După toate aparențele, Hansen jucase pe două fronturi și câștigase al treilea.

— Așteaptă-mă afară, îi ceru ea.

— Țsta-i și motivul pentru care am venit. Tu și Henrik trebuie să stați de vorbă. Dar e necesar să plecăm de-aici cu multă precauție. Tipii ăia ar putea să mai fie pe-afară.

— O să mă îmbrac.

Malone se îndreaptă spre ușă.

— Unde-i jurnalul lui Lars?

Ea îi arată spre seif.

— Ia-l cu tine.

— Crezi că e o mișcare prudentă?

— Polițiștii o să descopere cadavrul lui Hansen. N-o să le ia mult să tragă o linie între două puncte. Trebuie să fim gata să dispărem.

— Pot să mă descurc cu poliția.

Se întoarse cu fața spre ea.

— Cei din Washington te-au scos pe răspunderea lor de la Roskilde pentru că habar n-aveau ce ai de gând. În clipa asta, sunt convins că s-a găsit cineva de la Departamentul de

Justiție care să încerce să afle. Ție nu-ți place să ți se pună întrebări, dar nu poți să-i spui procurorului general să se ducă dracului, dacă te sună. Încă nu-mi dau seama sigur de ceea ce faci, dar un lucru știu, și-anume că nu vrei să vorbești despre asta. În consecință, fă-ți bagajul.

— Nu cred că am dus dorul aroganței tale.

— Iar lipsa personalității tale ca o rază de soare mi-a lăsat viața incompletă, de asemenea. N-ai putea ca măcar o dată în viață să faci și ceea ce-ți cer eu? E și-așa destul de greu să acționezi pe teren, chiar și fără comportamentul tău prostesc.

— N-am nevoie să mi se aducă aminte de treaba asta.

— Sunt convins.

Și ieși din cameră.

Capitolul 14

Vineri, 23 iunie, ora 01:30

Malone și Stephanie ieșiră din Copenhaga pe Autostrada 152. Cu toate că avusese ocazia să conducă de la Rio de Janeiro până la Petropolis sau de-a lungul litoralului, de la Napoli până la Amalfi, Malone considera că drumul care ducea spre nord, către Helsingør, de-a lungul țărmului stâncos al estului Danemarcei, era de departe cel mai încântător dintre cele de pe malul mării. Satele de pescari, pădurile de fagi, vilele de vacanță și întinderea sură a acestui Øresund lipsit de marea, toate acestea la un loc alcătuiau un peisaj de o splendoare fără vârstă.

Vremea era una caracteristică. Picăturile de ploaie stropeau parbrizul, împrăștiate de un vânt puternic. Trecând de una dintre cele mai mici stațiuni maritime, închisă pe timpul nopții, autostrada pătrundea într-o întindere împădurită. După ce intră pe o poartă deschisă, dincolo de două căsuțe albe, Malone își continuă drumul pe o alee ierboasă și parcă într-o curte pavată cu pietriș. Casa din spatele acesteia reprezenta un exemplu autentic de arhitectură barocă daneză: alcătuită din trei niveluri, construită din cărămidă combinată cu gresie și având în vârf un acoperiș din alamă, curbat grațios. Una dintre aripile clădirii dădea spre interiorul insulei, iar cealaltă avea fațada spre mare.

Îi cunoștea istoria. Numită Christiagate, casa fusese construită cu trei sute de ani înainte de un Thorvaldsen isteț, care transformase multe tone de turbă fără valoare în combustibil pentru fabricarea porțelanului. În secolul al XIX-lea, regina daneză proclamase fabrica de sticlărie drept

furnizor oficial regal, iar Adelgate Glasvaerker, cu simbolul ei distinctiv, cele două cercuri cu o linie între ele, era în continuare cea dintâi în Danemarca și în întreaga Europă. Șeful actual al acestei companii era patriarhul familiei, Henrik Thorvaldsen.

Ușa conacului fu deschisă de un majordom care nu se arătă deloc surprins să-i vadă. Lucru interesant, dacă ținem seama de faptul că era trecut de miezul nopții și că Thorvaldsen trăia singur cuc. Fură conduși într-un salon cu grinzi din lemn de stejar, cu armuri și portrete pictate în ulei, demonstrând apartenența la o obârșie nobilă. O masă lungă domina vastul salon; era veche de patru sute de ani – își amintea Malone că-l auzise odată pe Thorvaldsen spunând –, lemnul ei întunecat de arțar reflectând un lustru provenit din secolele de folosință intensă. Thorvaldsen stătea la unul din capete, în fața lui fiind așezate o prăjitură cu portocale și un samovar aburind.

— Vă rog, intrați. Stați jos.

Thorvaldsen se ridică de pe scaun, după toate aparențele cu mare efort, schițând un zâmbet. Silueta lui gârbovita de artrită nu mai măsoara, ca înălțime, mai mult de un metru și vreo șaiszeci și cinci de centimetri, ghebul din spinare fiind cu greu ascuns de pliurile unui pulover din lână norvegiană, cu câteva numere mai mare. Malone observă o scânteiere în ochii de un cenușiu-deschis. Prietenul lui pune ceva la cale. N-avea nici o îndoială în legătură cu asta.

Malone arată spre prăjitură.

— Erai atât de sigur c-o să venim încât ne-ai făcut și prăjitură?

— Nu eram sigur c-o să ajungeți amândoi pâ-n-aici, dar știam c-o s-o faceți.

— Cum vine asta?

— Din moment ce am aflat c-ați fost la licitație, am știut că era doar o chestiune de timp până să descoperiți că eu

sunt implicat.

Stephanie făcu un pas în față.

— Eu vreau cartea mea.

Thorvaldsen o cântări cu o privire intensă.

— Nici un salut? „Mă bucur să vă cunosc”, ceva? Doar „eu vreau cartea mea”?

— Nu-mi place de dumneavoastră.

Thorvaldsen se așeză la loc pe scaunul lui din capul mesei. Malone ajunsese la concluzia că prăjitura arată bine, așa că se așeză și-și tăie o felie.

— Nu vă place de mine? repetă Thorvaldsen. Ciudat lucru, dacă ne gândim că nu ne-am cunoscut niciodată.

— Știu destule despre dumneavoastră.

— Asta să-nsemne că la Magellan Billet există un dosar despre mine?

— Numele dumneavoastră apare în tot felul de locuri ciudate. Noi spunem c-ați fi o „persoană internațională de interes”.

Chipul lui Thorvaldsen se strâmbă, ca și cum ar fi suferit cine știe ce chinuri ale agoniei.

— Poate mă credeți vreun terorist sau un criminal.

— Și ce anume dintre aceștia sunteți?

Danezul o privi, în chip de răspuns, cu o subită curiozitate.

— Mi s-a spus c-ați poseda geniu în conceperea unor fapte mărețe și perseverența de a le vedea duse la îndeplinire. Ciudat lucru, cu toate aceste calități, ați dat greș într-un mod atât de strigător la cer în calitate de soție și de mamă.

Stephanie se arată instantaneu indignată.

— Nu știți nimic despre mine.

— Știu că n-ați locuit împreună cu Lars vreme de mulți ani înainte ca el să moară. Știu că între dumneavoastră și el existau foarte multe diferențe. Știu că fiul dumneavoastră vă era ca un străin.

Un val de furie îi năvăli în obraji lui Stephanie.

— Du-te dracului!

Thorvaldsen păru nedumerit de ripostă ei.

— N-ai dreptate, Stephanie.

— În legătură cu ce?

— Cu o mulțime de lucruri. Și e timpul să afli adevărul.

De Roquefort găsi conacul exact acolo unde-l dirijase informația cerută. Din clipa în care aflase cine colaborase cu Peter Hansen la cumpărarea cărții, locotenentul său avusese nevoie de doar o jumătate de oră până să alcătuiască dosarul. Acum, privea țintă către marea locuință a celui care licitase pentru carte până la capăt – despre Henrik Thorvaldsen era vorba – și totul părea să capete sens.

Thorvaldsen era unul dintre cei mai bogați cetățeni din Danemarca, rădăcinile familiei sale ajungând până-n vremea vikingilor. Grupurile sale de holdinguri aveau o anvergură impresionantă. Pe lângă Adelgate Glasvaerker, avea acțiuni la bănci din Anglia, la mine din Polonia, la uzine din Germania și la companii de transport europene. Pe un continent în care să ai bani însemna averi de miliarde, Thorvaldsen se situa în fruntea majorității listelor de oameni bogați. Era un personaj ciudat, un introvertit care se aventura dincolo de hotarele proprietății sale numai din an în Paște. Contribuțiile lui în scopuri caritabile deveniseră proverbiale, mai ales în beneficiul supraviețuitorilor Holocaustului, al organizațiilor anticomuniste și al organizațiilor medicale internaționale.

Era în vârstă de șaiszeci și doi de ani și se afla în relații apropiate cu familia regală daneză, în special cu regina. Soția și fiul său muriseră, ea din cauza unui cancer, iar băiatul, împușcat cu ceva mai mult de un an în urmă, în timp ce lucra pentru ambasadă daneză din Mexico City. Cel care-l doborâse pe unul dintre asasini era un agent-avocat american, pe numele său Cotton Malone. Exista până și o legătură cu Lars Nelle, cu toate că nu era una favorabilă, din moment ce lui

Thorvaldsen i se atribuiau anumite comentarii publice deloc măgulitoare referitoare la cercetările lui Nelle. Un incident neplăcut, întâmplat în urmă cu cincisprezece ani la biblioteca Sainte-Genevieve din Paris, unde cei doi se angrenaseră într-un schimb aprins de replici, relatat pe larg în presa franceză. Toate acestea puteau să explice motivul pentru care Henrik Thorvaldsen fusese interesat de oferta lui Peter Hansen, dar nu într-un tot.

El avea nevoie să știe totul.

Briza înviorătoare a oceanului biciuia întunecatul Øresund, iar ploaia se potolise, transformându-se într-o burniță. Doi dintre acoliții săi îi stăteau alături. Ceilalți doi așteptau în mașină – care fusese parcată dincolo de granițele proprietății – încă amețiți de drogul, naiba știe care, inoculat prin săgețile abătute asupra lor. La rândul lui, era încă nedumerit, neștiind cine să fi fost persoana care se amestecase. Nu simțise c-ar fi supravegheat, nici o clipă din întreaga zi, dar era clar că-i urmărise cineva mișcările. Cineva atât de sofisticat încât își permitea să folosească săgeți tranchilizante.

Dar lucrurile trebuiau rezolvate în ordine. Înaintă prin curtea plină de noroi, spre un gard viu aflat în fața elegantului imobil. Luminile erau aprinse într-o încăpere de la parter, care, pe timp de zi, oferea o priveliște spectaculoasă asupra mării. Nu observă nici paznici, nici câini, nici sisteme de alarmă. Fapt curios, dar nu surprinzător.

Se apropie de fereastra luminată. Observase un automobil parcat pe alee și tocmai se întreba dacă norocul avea să-și întoarcă fața și spre el. Privi cu grijă înăuntru și-i zări pe Stephanie Nelle și pe Cotton Malone discutând cu un bărbat mai în vârstă.

Zâmbi. Într-adevăr, norocul își întorcea fața spre el.

Făcu un semn și unul dintre oamenii lui scoase la iveală o geantă din material sintetic. Desfăcu fermoarul buzunarului și scoase de-acolo un microfon. Îi fixă cu grijă partea învelită în

cauciuc de cerceveaua umedă a ferestrei. Receptorul de ultimă generație din geantă putea să capteze acum fiecare cuvânt.

Își strecură un difuzor minuscul în ureche.

Înainte să-i ucidă, trebuia să-i asculte.

— De ce nu stai jos? o întrebă Thorvaldsen.

— Sunteți foarte amabil, Herr Thorvaldsen, dar prefer să stau în picioare, puse lucrurile la punct Stephanie, pe un ton sfidător.

Thorvaldsen se întinse după cafea și-și umplu ceașca.

— Ți-aș propune să-mi spui oricum, numai „herr” nu. Lăasă jos samovarul. Detest orice lucru care-mi aduce aminte, fie și vag, de germani.

Malone o urmărea pe Stephanie cum preia controlul asupra discuției. Mai mult ca sigur, dacă el era o „persoană de interes” pentru Magellan Billet, ea știa că bunicul, unchiul, mătușile și verii lui Thorvaldsen căzuseră cu toții victime ale ocupației naziste din Danemarca. Chiar și așa, se aștepta ca ea să-și continue atacul, dar, în loc de asta, observă că trăsăturile lui Stephanie se îmblânziră.

— Bine, atunci, Henrik.

Thorvaldsen lăsa să-i cadă o bucățică de zahăr în ceașcă.

— Maliția dumitale s-a notat. Amestecă zahărul din ceașcă. Am învățat, cu multă vreme în urmă, că toate lucrurile pot fi puse la punct la o ceașcă de cafea. Oricine e dispus să-ți povestească mult mai multe despre viața personală după o ceașcă bună de cafea, decât după o sticlă mare de șampanie sau după un litru de vin de Porto.

Malone știa că Thorvaldsen obișnuia să-și amăgească interlocutorul cu tot felul de aiureli, cât timp cântărea situația. Bătrânul sorbi din ceașca aburindă.

— După cum spuneam, Stephanie, a venit timpul să afli adevărul.

Ea se apropie de masă și se așează față-n față cu Malone.

— Atunci, în orice caz, trebuie să-mi infirmi toate ideile preconcepute despre dumneata.

— Și cam care-ar fi astea?

— Aș putea să tot enumăr o vreme. Iată ideile principale. Acum trei ani ai avut legături cu o organizație care se ocupa cu furtul de obiecte de artă, având contacte cu o mișcare radicală din Israel. Anul trecut, te-ai amestecat în alegerile generale din Germania, sponsorizându-i ilegal pe unii dintre candidați. Totuși, dintr-un motiv sau din altul, atât germanii, cât și israelienii au hotărât să nu te pună sub acuzare.

Thorvaldsen făcu un gest nerăbdător de încuviințare.

— Vinovat în ambele cazuri. „Contactele cu o mișcare radicală din Israel”, așa cum le-ai numit, sunt coloniști care nu acceptă ca un guvern israelian corupt să le vândă casele pe nimic. Ca să-i ajutăm în cauza lor, le-am furnizat fonduri din partea unor arabi bogați, care se ocupau cu traficul obiectelor de artă furate. Obiectele erau pur și simplu furate de la hoți. Poate că în dosarele voastre s-a notat și că obiectele le erau înapoiate proprietarilor.

— În schimbul unui comision.

— Pe care l-ar fi perceput oricare detectiv particular specializat în artă. Noi doar am canalizat banii obținuți către cauze mult mai demne. Mi s-a părut că e un anumit act de dreptate în asta. Și cu alegerile din Germania? I-am finanțat pe câțiva candidați care înfruntau o opoziție aprigă din partea dreptei radicale. Cu ajutorul meu, au câștigat cu toții. Nu văd nici un motiv pentru care să lăsăm fascismul să câștige teren. Dumneata vezi?

— Ceea ce-ai făcut a fost ilegal și a provocat o mulțime de probleme.

— Ceea ce-am făcut a fost să rezolv o problemă. Iar asta e cu mult mai mult decât au făcut americanii.

Stephanie nu păru impresionată.

- De ce te amesteci în treburile mele?
- Cum adică, în treburile dumitale?
- Este vorba despre munca soțului meu.

Chipul lui Thorvaldsen se împietri.

— Nu-mi amintesc ca dumneata să fi manifestat vreun interes față de munca lui Lars, cât timp a fost în viață.

Malone sesiză cuvintele cheie „nu-mi amintesc”. Ceea ce semnifică un înalt grad de cunoaștere în ceea ce-l privea pe Lars Nelle. Deloc caracteristic pentru ea, Stephanie părea să nu fi auzit.

— N-am de gând să discut despre viața mea personală. Spune-mi doar de ce-ai cumpărat cartea aia, astă-seară.

— Peter Hansen m-a informat că ești interesată. De asemenea, mi-a spus că și altcineva își dorea ca dumneata să obții cartea. Dar nu înainte ca individul respectiv să-și facă o copie. I-a plătit un comision lui Hansen, ca să se asigure că așa se va întâmpla.

— Ți-a spus despre cine era vorba? întrebă ea.

Thorvaldsen scutură din cap.

— Hansen e mort, interveni Malone.

— Nimic surprinzător.

În vocea lui Thorvaldsen nu era nici o urmă de emoție.

Malone îi povesti ceea ce se întâmplase.

— Hansen era lacom, zise danezul. Credea că volumul e de mare valoare, așa că mi-a cerut să-l cumpăr în secret, astfel încât el să i-l ofere celui alt tip, dar la un preț mai mare.

— Lucru cu care ai fost de acord, așa mânat de imbolduri umanitare, cum ești.

Stephanie nu părea să vrea să-l slăbească din corzi.

— Eu și Hansen am făcut multe afaceri împreună. El mi-a spus despre ce era vorba și eu m-am oferit să-l ajut. Mă îngrijora gândul că s-ar fi putut duce, pur și simplu, altundeva, unde să găsească un cumpărător anonim. Și eu doream să am cartea, așa că am fost de acord cu condițiile

lui, dar n-aveam câtuși de puțin de gând să las cartea în mâinile lui Hansen.

— Doar nu crezi cu toată seriozitatea.

— Cum e prăjitura? se interesă Thorvaldsen.

Malone înțelese că prietenul său încerca să preia controlul asupra discuției.

— Excelentă, răspunse el cu gura plină.

— Treci la subiect, ceru Stephanie. Adevărul acela pe care trebuie să-l aflu.

— Eu și soțul dumitale am fost prieteni apropiați.

Chipul lui Stephanie se întunecă și în ochi îi apărură o umbră de dezgust.

— Lars nu mi-a pomenit niciodată despre asta.

— Dacă luăm în considerare relația voastră încordată, e lesne de înțeles. Dar, chiar și-așa, la fel ca în profesiunea dumitale, și în a lui existau secrete.

Malone își termină de mâncat bucata de prăjitură și o urmări pe Stephanie, cum se gândea la ceea ce, în mod clar, nu credea.

— Ești un mincinos, declară ea până la urmă.

— Pot să-ți arăt corespondența care dovedește ceea ce spun. Eu și Lars comunicam frecvent. Relația noastră era una de colaborare. Eu i-am finanțat cercetările în faza inițială și l-am ajutat să iasă din încurcături, atunci când a fost cazul. Eu i-am plătit casa din Rennes-le-Château. Îi împărtășeam pasiunea și am fost bucuros să-l pot găzdui.

— Care pasiune? întrebă ea.

Thorvaldsen o măsură cu o privire inexpresivă.

— Știi atât de puțin despre el. Cât de mult trebuie să te chinuiască remușcările...

— Nu simt nevoia să fiu analizată.

— Chiar așa? Ai venit în Danemarca să cumperi o carte despre care nu știi nimic, legată de munca unui om care-a murit acum mai bine de un deceniu. Și spui că n-ai

remușcări?

- Ascultă, măgar fățarnic, vreau cartea aia!
- Mai întâi trebuie să ascuți ceea ce am eu de spus.
- Grăbește-te!

— Prima carte a lui Lars a avut un succes răsunător. Câteva milioane de exemplare vândute în toată lumea, cu toate că a avut vânzări destul de modeste în America. Următoarele n-au mai fost atât de bine primite, dar s-au vândut... suficient încât să-i finanțeze aventurile. Lars era de părere că un punct de vedere contrar ar fi putut sprijini popularizarea legendei despre Rennes. În consecință, i-am finanțat pe câțiva autori care au scris cărți critice la adresa lui Lars, cărți care-i analizau concluziile despre Rennes și-i subliniau erorile. O carte conducea spre o alta și așa mai departe. Unele bune, altele proaste. Eu însumi chiar, am făcut odată unele remarci publice prea puțin măgulitoare despre Lars. Și foarte curând, așa cum își dorea, s-a născut un curent.

Ochii ei aruncau flăcări.

- Ești nebun?

— Controversele generează publicitate. Iar Lars nu scria pentru un public larg, așa că era nevoit să-și genereze propria publicitate. Totuși, după o vreme, subiectul a căpătat o viață proprie. Rennes-le-Château e destul de popular. S-au făcut reportaje speciale de televiziune, revistele i-au dedicat ediții întregi, iar internetul e plin de site-uri specializate exclusiv în misterele lui. Turismul e sursa numărul unu de venituri a regiunii. Mulțumită lui Lars, orașul însuși a devenit acum o industrie.

Malone știa că apăruseră sute de cărți despre Rennes. Vreo câteva rafturi din magazinul lui erau pline cu astfel de cărți, vândute de cei care le cumpăraseră inițial. Dar simțea nevoia să știe:

- Henrik, doi oameni au murit azi. Unul s-a aruncat de pe

Round Tower și și-a tăiat beregata în cădere. Celălalt a fost aruncat pe fereastră. Asta nu mai e o chestie de divertisment.

— Aș zice că astăzi, la Round Tower, te-ai aflat față-n față cu unul dintre frații cavaleri templieri.

— Într-o situație obișnuită, aș zice că ești nebun, dar individul a strigat ceva, înainte să sară. Beauseant.

Thorvaldsen încuviință cu un semn din cap.

— Strigătul de bătaie al templierilor. Un asemenea cuvânt strigat de o mulțime de cavaleri porniți la atac era suficient încât să-i insuflă o teamă paralizantă inamicului.

Își reaminti de ceea ce citise în carte mai devreme.

— Templierii au fost exterminați în 1307. Nu există nici un fel de cavaler.

— Nu-i adevărat, Cotton. S-a făcut o încercare de exterminare, numai că Papa s-a răzgândit. Pergamentul de la Chinon i-a absolvit pe templieri de orice acuzație de erezie. Clement al V-lea a emis el însuși bula, în secret, în anul 1308. Multă lume a crezut că documentul s-a pierdut atunci când Napoleon a jefuit Vaticanul, dar a fost redescoperit de curând. Nu. Lars credea că ordinul mai există, iar eu cred la fel.

— Existau multe referiri la templieri în cărțile lui Lars, aprecie Malone, dar nu-mi amintesc să fi scris vreodată că ei ar mai exista, în realitate.

Thorvaldsen încuviință din nou.

— A fost ceva intenționat din partea lui. Reprezentau – și reprezintă – o contradicție atât de mare. Săraci prin jurământ, dar în același timp bogați în proprietăți și în cunoștințe. Introvertiți, dar pricepuți în cele lumești. Călugări și războinici. Stereotipul de la Hollywood și adevăratul templier sunt două ființe diferite. Nu te lăsa păcălit de ficțiune. Erau o specie brutală.

Malone nu se lăsă impresionat.

— Cum ar fi putut să supraviețuiască timp de șapte sute de ani fără ca nimeni să știe?

— Cum poate să viețuiască o insectă sau un animal în sălbăticie, fără ca nimeni să știe că există? Și, cu toate acestea, în fiecare zi sunt catalogate noi și noi specii.

„Bun argument”, recunosc Malone în sinea lui, dar tot nu era convins.

— Și-atunci, ce-i cu toată povestea asta?

Thorvaldsen se lăsă pe spătarul scaunului.

— Lars căuta comoara cavalerilor templieri.

— Ce comoară?

— Pe la începutul domniei sale, Filip al IV-lea a devalorizat moneda franceză, ca o modalitate de a stimula economia. Măsura a fost atât de nepopulară, încât s-a pus la cale un complot menit să-l asasineze. Atunci, a fugit din palatul lui și s-a refugiat la Templul din Paris al ordinului, cerându-le protecție templierilor. Cu ocazia asta, a descoperit bogățiile lor. Câțiva ani mai târziu, când căuta cu disperare fonduri, a ticluit un plan prin care să acuze ordinul de erezie. Aduceți-vă aminte, tot ceea ce posedă un eretic trecea în proprietatea statului. Cu toate acestea, după arestările din 1307, Filip a descoperit că nu numai trezoreria din Paris fusese golită, ci și toate celelalte trezorerii din Franța ale templierilor. Nu s-a mai găsit vreodată nici un gram din averea templierilor.

— Și Lars credea că la Rennes-le-Château s-ar găsi comoara asta? Întrebă Malone.

— Nu neapărat acolo, dar pe undeva prin Languedoc, îi răspunse Henrik. Sunt destule indicii care sprijină o asemenea concluzie. Numai că templierii au făcut astfel încât locul să fie greu de găsit.

— Și-atunci, ce are-a face cartea pe care-ai cumpărat-o astă-seară cu asta? Întrebă Malone.

— Eugène Stüblein a fost primar în Fa, un sat din apropiere de Rennes. A avut o educație înaltă, a fost muzician și astronom amator. Mai întâi a scris o carte de călătorii despre regiune, după care a urmat Pierres Gravées du

Languedoc. Pietrele gravate din Languedoc. Un volum neobișnuit, care descrie lespezi de morminte din Rennes și din împrejurimile lui. Un interes cam ciudat, cu siguranță, dar nu unul neobișnuit: sudul Franței este celebru pentru mormintele sale unice. În carte există o schiță a unei lespezi funerare care i-a atras atenția lui Stüblein. Desenul acesta este foarte important, fiindcă piatra de mormânt nu mai există.

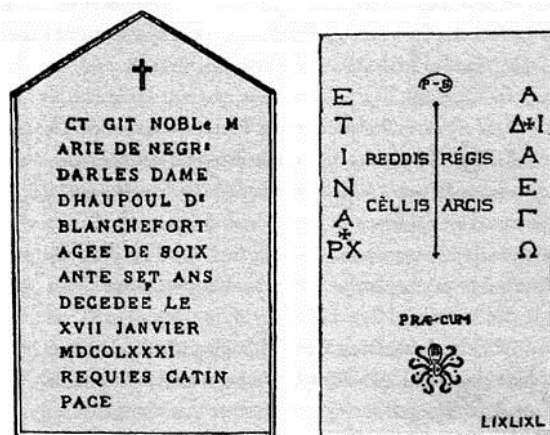
— Pot să văd despre ce vorbești? ceru Malone.

Thorvaldsen se ridică de pe scaun și se aplecă greoi peste o servanță. Se întoarse cu cartea obținută la licitație.

— Livrată acum o oră.

Malone deschise cartea la o pagină însemnată și examină desenul.

— Presupunând că schița lui Stüblein era una corectă, Lars considera că lespedeza funerară era un indiciu pentru descoperirea drumului spre comoară. Lars a căutat cartea timp de mulți ani. Un exemplar trebuia să fie la Paris, fiindcă Biblioteca Națională păstrează câte un exemplar din fiecare carte tipărită în Franța. Dar, deși în catalog există, exemplarul lipsește.

— Lars era singurul care știa despre existența cărții? se interesă Malone.

— Habar n-am. Cei mai mulți cred că volumul nu mai există.

— Și ăsta unde-a fost găsit?

— Am vorbit cu proprietarul casei de licitații. Un inginer de căi ferate, care-a construit linia pornind de la Carcassonne spre sud, în Pirinei, a fost cel care-a deținut-o. Inginerul s-a pensionat în 1927 și a murit în 1946. Cartea era în posesia fiicei lui, dar și ea a murit recent. Nepotul lui a scos-o la licitație. Inginerul fusese interesat de Languedoc, în special de Rennes, și ținea el însuși un inventar al pietrelor de mormânt.

Malone nu era mulțumit de această explicație.

— Și-atunci, cine-a anunțat-o pe Stephanie despre licitație?

— Ei, asta-i întrebarea serii, replică Thorvaldsen.

Malone se întoarse cu fața spre Stephanie.

— Mai devreme, la hotel, ai spus c-ai primit un bilețel împreună cu jurnalul. Îl ai la tine?

Ea căută prin geantă și scoase de-acolo un carnețel zdrențuit cu coperti din piele. Vârâtă printre paginile lui, era o foaie de hârtie de culoare gri, împăturită. Îi întinse hârtia lui Malone, iar el citi din franceză.

Pe data de 22 iunie, la Roskilde, un exemplar din Pierres Gravées du Languedoc va fi scos la licitație. Soțul dumneavoastră căuta cartea asta. Iată o ocazie ca dumneavoastră să izbutiți acolo unde el a eșuat. Le bon Dieu soit loue!

Malone își traduse în gând ultima propoziție. „Lăudat fie numele lui Dumnezeu.” Privi dincolo de masă, la Stephanie.

— De unde crezi c-a venit biletul ăsta?

— De la unul dintre asociații lui Lars. Am crezut pur și simplu, că unul dintre prietenii lui voia să am jurnalul și

presupunea c-aș fi interesată de carte.

— După unsprezece ani?

— De acord, pare ciudat. Dar acum trei săptămâni nu prea m-am gândit la asta. Așa cum am spus mai devreme, am crezut întotdeauna că expedițiile lui Lars sunt inofensive.

— Și-atunci, de ce-ai venit? o întrebă Thorvaldsen.

— După cum ai spus, Henrik, am remușcări.

— Iar eu nu vreau să te chinui mai rău. Nu te cunosc, dar l-am cunoscut pe Lars. A fost un om bun, iar cercetările lui au fost, așa cum ai spus, inofensive. Dar asta nu le făcea să fie lipsite de importanță. Moartea lui m-a întristat. Întotdeauna m-am întrebat dacă a fost, într-adevăr, vorba despre sinucidere.

— La fel și eu, recunosc eu în șoaptă. Am încercat să-l învinuiesc pentru tot ca să-mi liniștesc conștiința, dar în sinea mea n-am acceptat niciodată ideea că Lars și-a luat singur viața.

— Ceea ce explică, mai mult decât orice, motivul pentru care ești aici, completă Henrik.

Malone își dădea seama de faptul că ea se simțea stingherită, așa că-i oferi pretextul pentru a-și risipi emoția.

— Îmi dai voie să văd jurnalul?

Ea îi întinse caietul, iar el frunzări cele în jur de o sută de pagini, zăbind mulțimi de numere, de schițe, de simboluri și de pagini scrise de mână. Apoi, examinează legătura cu ochiul format al unui bibliofil și ceva îi atrase atenția.

— Lipsesc pagini.

— Ce vrei să spui?

Îi arată muchia de sus.

— Uită-te aici. Privește golurile-astea micuțe.

Desfăcu de tot coperta. Un singur fascicul rămase acolo unde fusese legat la început.

— Retezate cu lama. Întotdeauna mă uit la asta. Nimic nu distruge mai rău valoarea unei cărți ca paginile lipsă.

Examină partea superioară și cea inferioară și ajunse la concluzia că opt dintre pagini dispăruseră.

— N-am observat niciodată, zise ea.

— Cam multe ți-au scăpat.

O roșeață febrilă îi invadă chipul.

— Sunt dispusă să recunosc c-am dat-o în bară.

— Cotton, interveni Thorvaldsen, toată strădania asta ar putea să aibă și o altă semnificație. Arhivele templierilor ar putea foarte bine să facă parte din oricare descoperire. Arhivele originale ale ordinului erau păstrate la Ierusalim, apoi au fost mutate la Acra, iar până la urmă au ajuns în Cipru. Istoria spune că, după anul 1312, arhivele au trecut în posesia cavalerilor ospitalieri, dar nu există nici o dovadă asupra faptului că asta s-ar fi întâmplat în realitate. Imaginează-ți ce ar însemna să localizezi asemenea scrieri.

— Ar putea să fie cea mai mare descoperire de carte făcută vreodată.

— Manuscrise pe care nu le-a mai văzut nimeni încă din secolul al XIV-lea, multe dintre ele, cu siguranță, încă necunoscute.

Perspectiva găsirii unei astfel de ascunzători, oricât de îndepărtată, merită efortul de explorare.

Malone fu de acord.

Thorvaldsen se întoarse spre Stephanie.

— Ce părere ai despre un armistițiu? Pentru Lars. Sunt convins că agenția voastră colaborează cu multe „persoane de interes” atunci când este vorba despre atingerea unui scop în beneficiul reciproc. Ce-ar fi să facem asta și acum?

— Vreau să văd corespondența dintre dumneata și Lars.

El încuviință.

— O s-o ai.

Privirea lui Stephanie o prinse pe cea a lui Malone.

— Ai dreptate, Cotton. Chiar am nevoie de ceva ajutor. Îmi cer scuze pentru tonul de mai devreme. Credeam că pot să

fac asta pe cont propriu. Dar, din moment ce suntem atât de buni amici acum, hai să mergem în Franța și să vedem ce-o fi în casa lui Lars. N-am mai fost pe-acolo de ceva timp. Mai sunt și câțiva oameni prin Rennes-le-Château cu care putem să stăm de vorbă. Oameni care-au lucrat cu Lars. Apoi, o să avem de unde să pornim.

— Te-ai putea întâlni și cu umbrele care te bântuie, îi zise el.

Ea zâmbi.

— Norocul meu că te am pe tine.

— Aș vrea să vin și eu, interveni Thorvaldsen.

Malone rămase surprins. Henrik călătorea rareori afară din Danemarca.

— Și care-i motivul pentru care ne onorezi cu prezența ta?

— Știu câte ceva despre ceea ce căuta Lars. Cunoașterea asta ar putea să se dovedească utilă.

Malone ridică din umeri.

— De acord, din punctul meu de vedere.

— E-n regulă, Henrik, zise și Stephanie. Asta o să ne dea timp să ne cunoaștem reciproc. Se pare că, după cum spuneai, am de învățat câte ceva.

— Cu toții avem, Stephanie. Cu toții avem.

De Roquefort se sili să se stăpânească. Bănuielile lui erau, acum, confirmate. Stephanie Nelle se afla pe drumul jalonat de soțul ei. De asemenea, era și posesoarea mult râvnitului jurnal, ca și a exemplarului din Pierres Gravées du Languedoc, poate unicul exemplar care se mai găsea în întreaga lume. Asta era problema cu Lars Nelle. Fusese bun. Prea bun. Iar acum văduva lui se afla în posesia indiciilor. Făcuse o greșală atunci când avusese încredere în Peter Hansen. Dar, de data aceasta, abordarea părea cea potrivită. N-avea să mai repete greșeala. Erau prea multe în joc și nu mai putea încredința nici un aspect al problemei unei

persoane străine.

Continuă să-i asculte cum puneau la punct ceea ce urmau să facă, odată ajunși la Rennes-le-Château. Malone și Stephanie aveau să plece într-acolo a doua zi, iar Thorvaldsen trebuia să-i urmeze după câteva zile. Atunci când consideră că auzise destul, de Roquefort desprinsese microfonul de pe fereastră și se retrase, împreună cu cei doi oameni ai săi, la adăpostul sigur oferit de un pâlț des de copaci.

N-aveau să mai fie și alte ucideri în noaptea asta.

„Lipsesc pagini.”

Ar fi avut nevoie de acele informații care lipseau din jurnalul lui Lars. Expeditorul carnetelului fusese inteligent. Împărțirea prăzii prevenea actele nechibzuite. Era limpede că se găseau mult mai multe enigme în acest complicat puzzle, decât știa el... iar el se juca de-a prinselea.

Dar n-avea importanță. Atunci când toți jucătorii aveau să se afle în Franța, putea să se descurce foarte ușor cu ei.

PARTEA A DOUA

Capitolul 15

Abația des Fontaines, Pirineii Francezi **Ora 08:00**

Seneșalul stătea în picioare în fața altarului, privind țintă sicriul din lemn de stejar. Frații pătrundeau în capelă, mărșăluind într-o ordine plină de solemnitate, cu vocile lor sonore psalmodiind la unison. Melodia era una veche, intonată la funeraliile tuturor măestrilor, încă de la Începuturi. Versurile, în limba latină, vorbeau despre pierdere, mâhnire și durere. Despre înnoire n-avea să se discute până mai târziu, în aceeași zi, atunci când conclavul avea să se adune și să aleagă un succesor. Regulamentul era clar. Soarele nu trebuia să apună de două ori fără ca ei să aibă un maestru, iar el, în calitate de seneșal, trebuia să vegheze la respectarea Regulamentului.

Își privi frații până când intrară cu toții și se așezară în stranele din lemn de stejar lustruit. Fiecare dintre ei era înfășurat într-o rasă cafenie, aspră, gluga acoperindu-i capul, lăsând la iveală numai mâinile, împreunate în rugăciune.

Biserica avea forma unei cruci latine, cu un singur naos și două aripi. Existau puține ornamente, nimic din ceea ce-ar fi putut distra spiritul de la meditația asupra misterelor cerești, dar interiorul era maiestuos, capitellurile și coloanele degajând o impresionantă energie. Frații se adunaseră pentru prima oară aici după Epurarea din 1307, toți cei care izbutiseră să scape din mâinile lui Filip al IV-lea retrăgându-se la țară și migrând pe furiș spre sud. Până la urmă, se întruniseră aici, în siguranța oferită de fortăreața munților, contopindu-se în urzirea unei societăți religioase, făcând planuri, depunând jurăminte, păstrând amintirea vie.

Închise ochii și se lăsă învăluit de muzică. Nu exista nici un acompaniament de clopoței, nici de orgă, nimic. Numai vocile omenești, puternice și pătrunzătoare. Sorbi putere din cântecul lor, oțelindu-se pentru orele care aveau să urmeze.

Psalmul încetă. Permise să treacă un minut de tăcere, apoi se apropie de sicriu.

— Cel mai slăvit și respectat maestru al nostru a părăsit această viață. El a condus ordinul cu înțelepciune și dreptate, urmând Regulamentul, timp de douăzeci și opt de ani. De-acum are un loc de cinste în Cronici.

Unul dintre frați își împinse gluga pe spate.

— Aici, vreau să contest.

Seneșalul fu străbătut de un fior. Regulamentul îi acorda oricăruia dintre frați dreptul de a contesta. Se așteptase la o confruntare, dar mai târziu, în cadrul conclavului, nu în timpul funeraliilor. Se întoarse cu fața spre primul rând de strane, să-l înfrunte pe vorbitor.

Raymond de Roquefort.

Un bărbat scund și îndesat, cu un chip lipsit de expresie, o personalitate față de care seneșalul manifestase întotdeauna prudență; intrase în rândul fraților de treizeci de ani și ajunsese până la rangul de mareșal, ceea ce-l plasa pe cea de-a treia poziție în ierarhia de comandă. La începuturi, cu secole în urmă, mareșalul era comandantul militar al ordinului, cel care-i conducea pe cavaleri în bătălie. Acum, era ministrul siguranței, însărcinat să se îngrijească de menținerea inviolabilității ordinului. De Roquefort deținea această funcție de aproape două decenii. Lui – ca și fraților care lucrau sub comanda lui directă – i se acordase privilegiul de a putea intra și ieși din abație după bunul plac, fără să-i dea socoteală altcuiva decât maestrului, dar mareșalul nu-și ascunsese niciodată disprețul pe care-l resimțea față de superiorul său, acum plecat din viața vremelnică.

— Rostește-ți contestația, î! îndemnă seneșalul.

— Maestrul nostru dispărut a slăbit ordinul. Politica lui a fost lipsită de curaj. A venit timpul să ne-ndreptăm într-o altă direcție.

Tonul cuvintelor lui de Roquefort nu trăda nici o urmă de emoție, iar seneșalul știa în ce măsură era capabil mareșalul să înfierceze răul într-o vorbire elocventă. De Roquefort era un fanatic. Oamenii ca el menținuseră tăria ordinului vreme de atâtea secole, numai că maestrul atrăsese de multe ori atenția asupra faptului că utilitatea lor pălea. Ceilalți nu erau de acord și astfel se născuseră două facțiuni: una sub conducerea lui de Roquefort, cealaltă avându-l în frunte pe maestrul. Cei mai mulți dintre frați își păstrasera pentru ei opțiunile, așa cum se obișnuia în cadrul ordinului. Dar interimatul era o vreme a dezbaterilor. Discuțiile libere erau modalitatea prin care colectivul decidea ce curs avea să urmeze.

— Acesta-i întregul conținut al contestării pe care o aduci?

— Prea multă vreme, frații au fost excluși de la procesul decizional. Nici n-am fost consultați, nici sfaturile pe care le-am oferit n-au fost urmate.

— Aici nu e o democrație, se împotrivi seneșalul.

— Și nici n-aș vrea să fie. Dar este o frăție. Una bazată pe nevoi comune și țeluri comunitare. Fiecare dintre noi și-a închinat viața și averea. Nu merităm să fim ignorați.

Vocea lui de Roquefort avea un ton calculat și scăzut. Seneșalul observă că nimeni dintre ceilalți nu deranja solemnitatea contestării și, pentru o clipă, atmosfera de sanctitate care domnise atâta vreme în capelă păru pângărită. Se simți de parcă ar fi fost înconjurat de oameni cu gânduri și scopuri diferite de ale lui. Un singur cuvânt îi tot răsuna în minte.

Revoltă.

— Și ce ai vrea să facem? întrebă seneșalul.

— Maestrul nostru nu merită să beneficieze de respectul

obișnuit.

Își păstră rigiditatea și puse întrebarea rituală:

— Vrei să ceri un vot?

— Vreau.

Regulamentul impunea să se voteze, atunci când se cerea acest lucru, în toate problemele apărute pe perioada interimatului. Neavând maestru, guvernau ca un întreg. Li se adresă atunci celorlalți frați, ale căror chipuri nu le putea vedea:

— Să ridice mâinile cei care vor să-i nege maestrului nostru locul convenit în Cronici.

Câteva brațe se ridicară imediat. Altele șovăiau. Le lăsă la dispoziție cele două minute cerute de Regulament, în care trebuiau să se hotărăască. Apoi, începu să numere.

Două sute nouăzeci și unu de brațe arătau spre Cer.

— Mai mult decât cele șaptezeci de procente cerute sunt în favoarea contestării. Își reprimă furia. Maestrul nostru va fi contestat în Cronici.

Nu putea să creadă că rostise aceste cuvinte. Se rugă ca bătrânul său prieten să-l ierte pentru asta. Se îndepărtă de sicriu, pășind înapoi spre altar.

— Din moment ce nu manifestați respect față de conducătorul plecat dintre cei vii, sunteți liberi să plecați. Pentru cei care doresc să participe, voi continua în Salonul Părinților, peste o oră.

Frații ieșiră în tăcere, înșiruiți, până când înăuntru nu mai rămase decât de Roquefort. Francezul se apropie de sicriu. Pe chipul său colțuros se citea încrederea.

— E prețul pe care-l plătește pentru lașitate.

Nu mai era nevoie să se păstreze aparențele.

— O să regreti ce-ai făcut.

— Elevul se crede deja maestru? Abia aștept conclavul.

— O să ne distrugi pe toți.

— O să aduc reînvierea. Lumea trebuie să cunoască

adevărul. Ceea ce s-a întâmplat în toate secolele trecute a fost o greșeală, iar acum a venit vremea să îndreptăm greșeala asta.

Seneșalul nu era neapărat împotriva acestei concluzii, dar problema era alta.

— Nu era nevoie să-l pângărești pe un om cumsecade.

— Cumsecade față de cine? De tine? Pe mine m-a tratat cu dispreț.

— Iar asta însemna cu mult mai mult decât meritai.

Un rânjel se lăți pe chipul palid al lui de Roquefort.

— Protectorul tău nu mai există. Acum, e doar între noi doi.

Abia aștept înfruntarea. Întocmai ca și mine. De Roquefort făcu o pauză. Treizeci la sută din frăție nu mă sprijină, așa că voi lăsa în seama ta și-a lor să vă luați adio de la maestrul nostru.

Dușmanul său se întoarse și ieși țăntoș din capelă. Seneșalul așteaptă până când se închiseră ușile, după care-și rezemă o mână tremurătoare de sicriu. Un păienjeniș de ură, de trădare și de fanatism se strângea în jurul lui. Auzi din nou, în minte, cuvintele de ieri ale maestrului său.

„Respect puterea adversarilor noștri.”

El tocmai se înfruntase cu adversarul lui și fusese învins.

Ceea ce nu era un semn prevestitor de bine pentru orele care aveau să urmeze.

Capitolul 16

Rennes-le-Château, Franța

Ora 11:30

Malone îndreptă automobilul închiriat spre est, ieșind de pe autostrada principală, chiar lângă Couiza, pornind pe o pantă șerpuită. Drumul ascendent le oferea priveliști uluitoare asupra colinelor roșiatice din împrejurimi, încărcate de trandafiri văratici de stâncă, levănțică și lămâiță. Semețele ruine ale unei fortărețe, cu zidurile sale înnegrite de vreme, se înălțau în depărtare, ca niște degete subțiri. Regiunea, atât cât puteai să vezi cu ochii, mustea de romantismul istoriei, de vremurile în care cavalerii puși pe jefuit țâșneau ca vulturii de pe înălțimile fortificate, să-și prade inamicii.

El și Stephanie plecaseră din Copenhaga pe la ora patru dimineața și zburaseră spre Paris, unde prinseseră prima cursă Air France din ziua aceea spre Toulouse, în sud. O oră mai târziu, erau deja în mașină, îndreptându-se spre regiunea cunoscută sub numele de Languedoc.

Pe drum, Stephanie îi povestise despre cătunul care se întindea la aproape cinci sute de metri, pe dâmbul sterp pe care tocmai îl urcau. Galii fuseseră cei dintâi care populaseră colina, mânați de perspectiva de a putea zări întinsa vale a râului Aude cale de mulți kilometri. Însă doar vizigoții din secolul al V-lea fuseseră cei care construiseră o citadelă și adoptaseră vechiul nume celtic al așezării – Rhedae, ceea ce însemna „car” – izbutind până la urmă să dezvolte așezarea și s-o transforme într-un centru comercial. Două secole mai târziu, atunci când vizigoții fuseseră goniți spre sud, în Spania, francii transformaseră Rhedae într-un oraș regal. Totuși, prin secolul al XIII-lea, orașul intrase în declin, iar spre

sfârșitul cruciadei albigenzilor¹⁷ fusese distrus. Locul trecuse, rând pe rând, în proprietatea mai multor case înstărite, atât din Franța, cât și din Spania, până la urmă ajungând în posesiunea unuia dintre locotenenții lui Simon de Montfort, care întemeiase o baronie. Familia își construise un castel, în jurul căruia se născuse un mic cătun, iar numele acestuia se transformase, până la urmă, din Rhedae în Rennes-le-Château. Descendenții lor stăpâniseră asupra ținutului și a orașului până în 1781, când cea din urmă moștenitoare, Marie d'Hautpoul de Blanchefort, murise.

— Înainte de moartea ei, se spune că ar fi transmis un mare secret, continuase Stephanie, unul pe care familia ei l-a păstrat timp de secole. Nu avea copii, iar soțul murise înaintea ei, așa că, din moment ce nu mai exista nimeni din familie, i-a destăinuit secretul confesorului ei, abatele Antoine Bigou, preotul paroh din Rennes.

Acum, în timp ce Malone privea cu atenție cea din urmă cotitură a îngustului drum, își imagina cum ar fi să trăiești într-un loc atât de îndepărtat. Văile izolate alcătuiau un refugiu perfect, atât pentru fugari, cât și pentru neobosiții pelerini. Era lesne de înțeles de ce regiunea devenise un fel de parc tematic pentru cei cu imaginație, o Mecca pentru pasionații de mistere și pentru adepții curentului New Age, un loc în care scriitorii cu o viziune deosebită puteau să-și făurească o reputație.

Așa cum se întâmplase și cu Lars Nelle.

Orașul apăru în raza lor vizuală. Încetini automobilul și-și făcu loc printr-o poartă încadrată de stâlpi din calcar. Un panou avertiză: *FOUILLES INTERDITES*. „Săpăturile sunt interzise.”

¹⁷ Campanie militară desfășurată în perioada 1209-1229, îndreptată de Biserica Romano-Catolică împotriva catarilor din Languedoc, care îmbinau creștinismul cu elemente gnostice, fiind astfel considerați eretici. Catarii mai erau numiți și albigenzi, după numele orașului Albi, unul dintre centrele lor importante. (n. tr.)

— Chiar era cazul să pună un anunț în legătură cu săpăturile?

Stephanie încuviință.

— Acum câțiva ani, oamenii răscoleau în disperare țarina prin fiecare colțișor, căutând comoara. Puneau până și dinamită. Trebuia să se pună lucrurile la punct.

Dincolo de poarta orașului, lumina zilei se estompă. Clădirile din calcar erau strânse una-n alta, precum cărțile pe raft, multe dintre ele cu acoperișul smolit, cu uși groase și verande din fier ruginit. O *grand rue*¹⁸ pietruită și îngustă se ridica într-o scurtă pantă. Oameni cu rucsacuri în spate și cu ghiduri Michelin verzi înconjurau pereții pe ambele părți, mișunând în șir indian înainte și-napoi. Malone observă câteva magazine, o librărie și un restaurant. Aleile pornind din strada principală duceau spre grupuri de clădiri, nu prea numeroase. Întregul oraș nu se întindea pe o distanță mai mare de cinci sute de metri.

— Doar vreo sută de oameni trăiesc aici permanent, zise Stephanie. În schimb, sunt cincizeci de mii de vizitatori în fiecare an.

— Lars a obținut ceva efect.

— Mai mult decât mi-am dat vreodată seama.

Arată înainte și-i ceru să cotească la dreapta. Trecură încet pe lângă mai multe chioșcuri în care se vindeau rozarii, medalioane, fotografiile și suvenire pentru din ce în ce mai mulți vizitatori cu camere de filmat și de fotografiat în mâini.

— Vin încoace, autobuze după autobuze, explică ea, dorindu-și să creadă imposibilul.

Urcară o altă pantă și Malone parcă automobilul Peugeot pe o bucată de teren nisipos. Două autobuze sosiseră deja acolo, iar șoferii se foiau de colo-colo, fumând. Un turn de apă se înălța deoparte, pietrele lui lustruite de vreme fiind împodobite cu un semn zodiacal.

¹⁸ „Strada principală” – în limba franceză, în original (n. tr.)

— Mulțimea apare devreme, spuse Stephanie, în timp ce urcau. Vin cu toții să vadă ceea ce se numește le *domaine d'Abbe Saunière* – Domeniul abatelui – tot ce a construit cu ajutorul acelei misterioase comori pe care se presupune c-a găsit-o.

Malone se apropie de un perete din piatră, înalt până la brâu. Priveliștea de dedesubt, un mozaic de câmpuri, păduri, văi și stânci, se întindea cale de mulți kilometri. Dealurile verzui-argintii erau presărate cu castani și stejari. Încercă să examineze împrejurimile. Masă compactă a Pirineilor cu vârfurile acoperite de zăpadă bloca orizontul spre sud. Un vânt aspru bătea dinspre vest, din fericire încălzit de soarele de vară.

Aruncă o privire spre dreapta. La vreo treizeci de metri, turnul în stil neogotic, cu acoperișul său crenelat și singurul turnuleț rotund, încununase copertele atâtor cărți și broșuri pentru turiști. Era așezat pe muchia falezei, neîmblânzit și sfidător, părând că atârna de stâncă. Un lung pavilion se întindea din capătul său cel mai îndepărtat, ocolind un fel de seră, apoi către un alt ciorchine de vechi clădiri din piatră, toate acoperite cu țiglă portocalie. Oamenii se foiau încoace și-ncolo, pe lângă metereze, cu camerele de filmat sau de fotografiat la îndemână, admirând văile de dedesubt.

— Turnul e numit Tour Magdala. E o priveliște, nu? întrebă Stephanie.

— Pare cam scos din peisaj.

— Asta a fost și părerea mea, întotdeauna.

În dreapta Turnului Magdala, se înălța o grădină ornamentală care dădea spre o clădire în stilul Renașterii, compactă, părând de asemenea scoasă dintr-un alt peisaj.

— Villa Béthanie, îi explică ea. Tot Saunière a construit-o. Malone remarcă numele. Betania.

— Asta-i din Biblie. Din Țara Sfântă. Are semnificația de „casă cu un răspuns”.

Stephanie încuviință.

— Saunière era priceput la denumiri. Arătă cu mâna spre alte clădiri din fața lor. Casa lui Lars e pe alea asta, în jos. Dar, înainte să mergem într-acolo, am ceva de făcut. Pe drum, dă-mi voie să-ți povestesc despre ceea ce s-a întâmplat aici, în 1891. Am citit despre asta săptămâna trecută. Să vezi ce-a făcut din locul ăsta un sit celebru.

Abatele Bérenger Saunière cugeta la sarcină descurajantă pe care-o avea de dus la împlinire. Biserica Mariei Magdalena fusese construită pe ruinele lăsate de vizigoți și sfințită în anul 1059. Acum, la opt secole după aceea, din interior nu mai rămăseseră decât niște ruine, din cauza unui acoperiș prin care se scurgea apă de parcă nici n-ar fi existat. Chiar și zidurile stăteau să se prăbușească, iar fundațiile să se prăvălească. Ar fi fost nevoie atât de răbdare, cât și de tenacitate, pentru repararea stricăciunilor, dar el se considera la înălțimea acestei misiuni.

Era un bărbat îndesat, voinic, cu umeri lați și o claie de păr des și negru. Singura trăsătură pe care și-o îndrăgea – și cu care se mândrea – era despicătura din bărbie. Ea îi dădea un aer original, în combinație cu încremenirea ochilor săi negri și cu sprâncenele groase. Născut și crescut la doar câțiva kilometri depărtare, în satul Montazels, cunoștea bine ținutul Corbieres. Încă din copilărie, se familiarizase cu Rennes-le-Château. Biserica de-acolo, închinată Mariei Magdalena, fusese folosită cu multe restricții de mai multe decenii, iar el nu-și închipuise vreodată că, într-o zi, numeroasele ei probleme vor deveni și ale lui.

— O harababură, îi spuse cel cunoscut sub numele de Rousset.

Își întoarse privirea spre zidar.

— Așa e.

Un alt zidar, Babou, se îndeletnicea cu răzuirea unuia

dintre pereți. Arhitectul oficial al regiunii recomandase recent demolarea clădirii, dar Saunière n-ar fi permis niciodată să se-ntâmples una ca asta. Exista ceva la biserica asta veche care impunea ca ea să fie salvată.

— O să fie nevoie de mulți bani pentru toate reparațiile, zise Rousset.

— Sume enorme de bani, îl aprobă cu un zâmbet, astfel încât bătrânul să înțeleagă că-și dădea bine seama de dimensiunile provocării. Numai că o să izbutim s-o facem demnă de Dumnezeu.

Ceea ce nu mai adăugă fu faptul că deja își asigurase o parte însemnată a fondurilor. Un testament al unuia dintre predecesorii săi prevăzuse suma de șase sute de franci special pentru efectuarea reparațiilor. De asemenea, izbutise să convingă consiliul orășenesc să-i împrumute 1400 franci. Dar cea mai mare parte a banilor venise, în secret, cu cinci ani înainte. 3000 franci fuseseră donați de Contesa de Chambord, văduva lui Henric, ultimul vlăstar al dinastiei Bourbon, pretendent la tronul Franței. În acea vreme, Saunière reușise să atragă într-o mare măsură atenția asupra lui, prin predici antirepublicane care stârneau sentimentele monarhiste în rândurile enoriașilor săi. Guvernul se clătina în urma comentariilor sale, iar că ripostă îi retrăsese stipendiile anuale și ceruse să fie caterisit. Episcopul, în schimb, îl suspendase pentru o perioadă de nouă luni, dar acțiunile sale îi atrăseseră atenția contesei, care luase legătura cu el printr-un intermediar.

— De unde să-ncepem? îl întrebă Rousset.

Se gândise multă vreme la această problemă. Vitraliile fuseseră deja înlocuite, iar un portic nou, plasat dincolo de intrarea principală, avea să fie gata în scurt timp. Cu siguranță, zidul dinspre nord, cel la care lucra Babou, avea nevoie să fie reparat, să se instaleze un nou amvon și să se înlocuiască acoperișul. Dar el știa bine de unde trebuiau să

înceapă.

— O să-ncepem cu altarul.

O expresie plină de curiozitate apăru în ochii lui Rousset.

— Lumea privește cel mai mult într-acolo, îi explică Saunière.

— Fie după cum spuneți, domnule abate.

Îi plăcea respectul pe care i-l arătau enoriașii, cu toate că n-avea decât treizeci și opt de ani. În ultimii cinci ani, ajunsese să îndrăgească Rennes. Era aproape de casă, avea suficiente ocazii să studieze Scripturile și să-și perfecționeze latina, greaca și ebraica. De asemenea, îi plăceau expedițiile prin munți, pescuitul și vânătoarea. Dar acum venise vremea să se-apuce și de ceva constructiv.

Se apropie de altar.

Partea de sus era din marmură albă, ciuruită de apă care șiroia de atâtea secole din tavanul plin de găuri. Lespedea era susținută de două coloane ornamentate, împodobite în exterior de cruci vizigote și de litere grecești.

— O să înlocuim partea de sus și stâlpii, declară el.

— Cum, domnule abate? se interesă Rousset. N-avem cum să ridicăm asta.

Îi arată spre locul în care se afla Babou.

— Folosește barosul. Nu e nevoie să te porți cu delicatețe.

Babou aduse cu el greoaia unealtă și se apucă să-și îndeplinească sarcina. Cu un avânt uriaș, ridică barosul și-l repezi chiar în mijlocul altarului. Lespedea groasă se crăpă, dar piatra nu cedă.

— E zdravănă, zise Babou.

— Înc-o dată, ceru Saunière, cu o fluturare a mâinii.

Încă o izbitură și calcarul se sfărâmă, cele două jumătăți prăbușindu-se una peste cealaltă printre stâlpii rămași în picioare.

— Termină, porunci el.

Cele două bucăți fură iute sparte în mai multe.

Se aplecă.

— Haideți să cărăm asta de-aici.

— Le luăm noi, domnule abate, zise Babou, așezându-și deoparte barosul. Sfinția voastră să le facă grămezi.

Cei doi lucrători ridicară în brațe bucăți mari de piatră și se îndreptară spre ușă. Duceți-le dincolo de cimitir și puneți-le grămadă. O s-avem nevoie de ele acolo, strigă el după cei doi.

După ce ajutoarele plecară, observă că ambii stâlpi rezistaseră loviturilor demolatoare. Șterse cu mâna praful și resturile de piatră de deasupra unuia dintre ei. Pe celălalt, încă mai zăcea o bucată de calcar și, în clipa în care-o împinse în grămadă, observă dedesubtul ei, la capătul stâlpului, o mică deschizătură superficială. Spațiul acela nu era mai mare decât palma lui și fusese, firește, prevăzut astfel încât să adăpostească bolțarul de fixare a lespezii. Și totuși, în interiorul cavității, observă ceva strălucind.

Se aplecă mai aproape de stâlp și înlătură cu grijă praful.

Da, era ceva acolo.

Un flacon de sticlă.

Nu cu mult mai lung decât degetul său arătător și doar cu puțin mai gros, partea sa superioară fiind sigilată cu ceară purpurie. Privi mai de aproape și descoperi că recipientul conținea un sul de hârtie. Se întrebă de când se afla acolo. Nu avea cunoștință de vreo restaurare recentă a altarului, ceea ce însemna că fusese ascuns de mult timp.

Eliberă obiectul din ascunzătoarea lui.

— De la sticluța aia a pornit totul, continuă Stephanie. Malone făcu un semn de încuviințare.

— Am citit și eu cărțile lui Lars. Dar știam că se spusese despre Saunière c-ar fi descoperit trei documente în stâlpul cu pricina, iar pe ele ar fi fost nu știu ce mesaje încifrate.

Ea scutură din cap.

— Toate astea sunt legende, înflorituri ale poveștii. Despre asta am stat de vorbă cu Lars. Cele mai multe baliverne au fost scornite în anii 1950, de un hangiu din Rennes dornic să-i prospere afacerea. O minciună se sprijinea pe cealaltă. Lars n-a acceptat niciodată veridicitatea documentelor ăstora. Presupusul text pe care l-ar fi conținut a fost descris în nenumărate cărți, dar nimeni nu le-a văzut vreodată cu adevărat.

— Atunci, el de ce-a mai scris despre ele?

— Ca să-și vândă cărțile. Știu că asta-l sâcâia, dar oricum a făcut-o. Întotdeauna a spus că, indiferent ce avere ar fi descoperit Saunière, totul a pornit din 1891 și de la flaconul ăla din sticlă. Numai că el era singurul care credea asta. Îi arată spre o altă clădire din piatră.

Aici e prezbiteriul în care-a locuit Saunière. Acum e muzeu. Stâlpul, cu mica lui nișă, e acolo pentru oricine dorește să-l vadă.

Trecură pe lângă chioșcurile asaltate de cumpărători și merseră mai departe pe strada pietruită.

— Biserica Mariei Magdalena, mai zise ea, arătându-i o clădire în stil roman. Pe vremuri, a fost capela conților de pe aici. Acum, pentru câțiva euro, poți să vezi marea creație a abatelui Saunière.

— Nu ești de părere că așa e?

— N-am fost niciodată, răspunse ea, ridicând din umeri. Asta a fost problema.

În dreapta lor zăriră un castel prăbușit, cu zidurile exterioare pline de noroi scăldate de razele soarelui.

— Aici a fost moșia Hautpouls, îi explică ea. A fost pierdută în favoarea guvernului în timpul Revoluției și de atunci a devenit o ruină.

Ocoliră capătul îndepărtat al bisericii și trecură printr-o poartă din piatră, pe care se afla un semn semănând cu un craniu și două oase încrucișate. Își aminti, din cartea pe care-

o citise în seara precedentă, că simbolul acesta apărea pe multe dintre pietrele funerare ale templierilor.

Pământul din fața intrării era presărat cu pietriș. Cunoștea numele pe care francezii îl dădeau acelui loc. *Enclos paroissiaux*. Împrejmuirea parohială. Iar această împrejmuire părea să fie una tipică: pe o latură, mărginită de un zid scund, cealaltă fiind cuibărită lângă peretele unei biserici, a cărei intrare era un arc de triumf. Cimitirul găzduia o sumedenie de morminte acoperite cu lespezi, de pietre funerare și de monumente. Unele dintre morminte erau acoperite de coroane din flori, multe dintre ele fiind împodobite, după tradiția franceză, cu fotografiile decedaților.

Stephanie se îndreptă spre unul dintre morminte, unul pe care nu se aflau nici flori, nici fotografii, iar Malone o lăsă să meargă singură într-acolo. Știa că Lars Nelle fusese într-atât de îndrăgit de localnici, încât aceștia îi acordaseră privilegiul de a fi înmormântat în prețuita lor curte a bisericii.

Piatra funerară era simplă, pe ea fiind înscrise doar numele, datele și un epitaf scurt: SOȚ, TATĂ, SAVANT.

Păși ușurel până lângă ea.

— N-au șovăit nici o clipă atunci când a fost vorba să-l îngroape aici, murmură ea.

Malone înțelese la ce se referea. În pământul sfințit.

— Primarul din vremea aia a spus că nu exista nici o dovadă concludentă a faptului că s-ar fi sinucis. El și Lars fuseseră prieteni apropiați, așa că și-a dorit ca prietenul lui să fie înmormântat aici.

— E locul perfect, sublinie el.

Ea suferea, știa asta, dar să-i dea de înțeles că-i observa durerea ar fi fost ca o invadare brutală a intimității ei.

— Am făcut o mulțime de greșeli cu Lars, zise ea. Și, până la urmă, pe cele mai multe dintre ele le-am plătit în relația cu Mark.

— E greu cu căsnicia. La fel e și cu copiii.

Și a lui se năruise din cauza egoismului.

— Întotdeauna am fost de părere că pasiunea lui Lars e o prostie. Eram avocat la guvern și mă ocupam de treburile importante. Iar el căuta imposibilul.

— Și-atunci, de ce mai ești aici?

Privirea ei rămase ațintită asupra mormântului.

— Am venit ca să-mi dau seama de ceea ce-i datorez.

— Sau de ceea ce-ți datorezi ție însăși.

Se întoarse dinspre mormânt.

— Poate că am o datorie față de amândoi, punctă ea.

El nu-i mai răspunse.

Stephanie îi arătă spre un colț îndepărtat.

— Acolo e îngropată amanta lui Saunière.

Malone aflase despre amanta abatelui din cărțile lui Lars. Saunière o cunoscuse atunci când ea avea șaisprezece ani, iar când abia împlinise optsprezece, își părăsise slujba de la un pălărier, devenind menajera abatelui. Rămăsese alături de el timp de treizeci și unu de ani, până la moartea lui, în 1917. Tot ceea ce dobândise Saunière fusese până la urmă trecut pe numele ei, inclusiv toate pământurile și conturile bancare, ceea ce avusese drept consecință imposibilitatea pentru oricine, inclusiv pentru Biserică, de a le pretinde ulterior. Ea trăise în continuare la Rennes, îmbrăcându-se în veșminte sumbre și purtându-se la fel de ciudat ca și în vremea în care trăia iubitul ei, până când murise și ea, în 1953.

— A fost o persoană ciudată, continuă Stephanie. A declarat odată, la multă vreme după moartea lui Saunière, că tot ceea ce-a lăsat el ar fi fost de-ajuns pentru hrănirea timp de un secol a întregului Rennes, dar ea a trăit în sărăcie până la sfârșitul vieții.

— A aflat cineva vreodată explicația?

— Singurul ei răspuns a fost: „Nu pot să m-ating de ele”.

— Credeam că nu știi prea multe despre astea.

— Nici n-am știut, până săptămâna trecută. Cărțile și

jurnalul erau pline de informații. Lars și-a petrecut o grămadă de timp discutând cu localnicii.

— Sună ca și cum ar fi vorba despre mărturii de la a doua sau a treia generație.

— În ceea ce-l privește pe Saunière, e adevărat. A murit de prea multă vreme. Dar amanta lui a trăit până-n anii 1950, așa că mai existau destui prin anii 1970 sau 1980 dintre cei care-o cunoscuseră. I-a vândut Villa Béthanie în anul 1946 unui tip pe nume Noël Corbu. El a fost cel care a transformat-o în hotel, hangiul despre care ți-am povestit c-a inventat cea mai mare parte a informațiilor false despre Rennes. Femeia i-a promis lui Corbu c-o să-i destăinuiască marele secret al lui Saunière, dar în ultimele ei zile a suferit un atac cerebral și n-a mai fost în stare să comunice.

Își continuară drumul târșându-și picioarele pe pământul tare, pietrișul scrâșnind la fiecare pas.

— Saunière a fost odinioară îngropat și el aici, lângă ea, dar primarul a spus că mormântul e în pericol, din cauza vânătorilor de comori. Clătină din cap. Așa că, acum vreo câțiva ani, l-au dezgropat pe preot și l-au mutat într-un mausoleu, în grădină. Acum, costă trei euro dacă vrei să-i vezi mormântul... prețul pentru siguranța cadavrului, presupun.

Îi simți sarcasmul.

Ea arătă spre mormânt.

— Îmi aduc aminte c-am venit aici acum câțiva ani. Atunci când Lars a sosit pentru prima dată, pe la sfârșitul anilor 1960, mormintele nu erau marcate decât de două cruci tocite și acoperite de iederă. Nu le îngrijea nimeni. Nimănui nu-i păsa. Saunière și iubita lui fuseseră uitați cu desăvârșire.

Un lanț din fier împrejmua mormântul și flori proaspete înmugureau în vase din beton. Malone observă epitaful înscris pe una dintre pietre, abia lizibil:

AICI ZACE BÉRENGER SAUNIÈRE
PREOT PAROH ÎN RENNES-LE-CHÂTEAU
1853-1917

MORT PE 22 IANUARIE 1917, LA VÂRSTA DE 64 DE ANI

— Am citit undeva că piatra era prea fragilă ca s-o mai poată muta, zise Stephanie, așa că au lăsat-o aici. E un obiect de interes în plus pentru turiști.

Malone observă piatra funerară a amantei.

— Ea n-a reprezentat o țintă pentru oportuniști, așa cum fusese el?

— Se pare că nu, din moment ce-au lăsat-o aici.

— Nu s-a iscat scandal în legătură cu relația dintre ei?

Stephanie ridică din umeri.

— Indiferent câte bogății o fi acumulat Saunière, le-a împrăștiat în jurul lui. Știi turnul pentru apă de lângă parcare? El l-a construit, în folosul orașului. A pavat străzile, a reparat case, le-a dat bani cu împrumut oamenilor aflați la nevoie. Așa c-a fost iertat pentru toate slăbiciunile lui, oricare-ar fi fost ele. Și nu era ceva neobișnuit ca preoții din vremea aia să aibă menajere femei. Sau, cel puțin, asta-i ceea ce a scris Lars într-una dintre cărțile lui.

Un grup de vizitatori gălăgioși își făcu apariția de după colțul din spatele lor, îndreptându-se spre mormânt.

— Ia uite-i cum vin să caște gura, comentă Stephanie, cu o nuanță de dispreț în glas. Mă și întreb, oare tot așa s-or comporta la ei acasă, prin cimitirele în care i-au îngropat pe cei dragi?

Zgomotoasa mulțime se apropie, iar un ghid se apucă să povestească despre amantă abatelui. Stephanie se trase deoparte și Malone o urmă.

— Pentru ei nu-i nimic altceva decât o atracție, rosti ea cu voce scăzută. Locul în care abatele Saunière și-a descoperit comoara și unde se presupune că și-ar fi împodobit lăcașul de

cult cu inscripții care, într-un fel sau în altul, ar conduce spre ea. Mi se pare greu de închipuit c-ar putea cineva să înghită asemenea rahaturi.

— Nu ăsta e subiectul despre care-a scris Lars?

— Într-o anumită măsură. Dar gândește-te la asta, Cotton. Chiar dacă preotul ar fi descoperit o comoară, de ce-ar fi lăsat o hartă, astfel încât și altcineva s-o găsească? Toate astea le-a construit în timpul vieții lui. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să apară cineva cu pretenții asupra lor. Clătină din cap. Asta-i bună pentru cărți care să se vândă ca pâinea caldă, dar nu e și adevărat.

Malone tocmai se pregătea să continue cu întrebările, când îi observă privirea rătăcind spre un alt colț al cimitirului, dincolo de un șir de trepte din piatră care coborau, la umbra unui stejar aflat deasupra altor inscripții funerare. Printre umbre, descoperi un mormânt proaspăt, împodobit cu buchete colorate, literele argintii de pe piatra de mormânt strălucind pe cenușii mat și zgrunțuros.

Stephanie se îndreaptă într-acolo, iar el o urmă.

— Of, Doamne, rosti ea, cu îngrijorarea întipărită pe chip.

Citi inscripția. ERNST SCOVILLE. Apoi, făcu calculul după datele înscrise. Bărbatul avusese șaptezeci și trei de ani atunci când murise.

Săptămâna trecută.

— Îl cunoșteai? o întrebă el.

— Am stat de vorbă cu el acum trei săptămâni. Chiar după ce-am primit jurnalul lui Lars.

Privirea îi rămăsese pironită asupra mormântului.

— Era unul dintre oamenii aceia despre care am zis că au lucrat cu Lars și cu care trebuia să discutăm.

— I-ai spus despre ceea ce aveai de gând să faci?

Ea făcu, încetișor, un semn de încuviințare.

— I-am spus despre licitație, despre carte și despre faptul că aveam de gând să vin în Europa.

Malone nu-și putea crede urechilor.

— Mi s-a părut c-ai zis aseară că nu știa nimeni nimic.

— Am mințit.

Capitolul 17

Abația des Fontaines, Pirineii Francezi **Ora 13:00**

De Roquefort era mulțumit. Prima lui confruntare cu seneșalul se soldase cu o victorie răsunătoare. Numai șase maeștri fuseseră vreodată contestați cu succes, păcatele acestora mergând de la furt până la lașitate sau la patima pentru o femeie, toate acestea întâmplându-se cu multe secole în urmă, în anii de după Epurare, atunci când frăția era slăbită și se afla în plin haos. Din nefericire, pedeapsa contestării era una mai mult simbolică decât represivă. Exercițarea demnității de maestru avea să fie înscrisă în Cronici, eșecurile și realizările sale urmând să fie înregistrate după cuviință, o simplă mențiune atestând faptul că frații săi îl consideraseră „nedemn de a fi amintit”.

În ultimele săptămâni, locotenenții săi se asiguraseră că aveau să adune voturile a două treimi, cât era necesar, apoi îi trimisese un mesaj seneșalului. Dobitocul ăsta nedemn trebuia să afle cât de grea va fi bătălia care urma. E-adevărat, insulta de a fi contestat nu mai avea importanță în cazul maestrului. Acesta avea să fie înmormântat alături de predecesorii săi, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat. Nu, negarea era, mai degrabă, o modalitate prin care presupusului succesor să-i fie retezat avântul, dar și datorită căreia aliații să capete o motivație. Era un instrument vechi, creat de Regulament, datând din vremurile în care onoarea și memoria însemnau ceva. Dar acesta pe care el îl resuscitase cu succes era ca o salvă de deschidere pentru războiul care urma să se declanșeze pe la apusul soarelui.

El avea să fie următorul maestru.

Cavalerii Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon rezistaseră, neînfrânți, din anul 1118. Filip al IV-lea al Franței, care purtase pe nedrept supranumele de Filip cel Frumos, încercase în anul 1307 să-i extermine. Dar, la fel ca și seneșalul, își subestimase adversarii și izbutise doar să trimită ordinul în clandestinitate.

Pe vremuri, zeci de mii de frați populau comanderiile, fermele, templele și castelele de pe nouă mii de moșii împrăștiate de-a lungul Europei și a Țării Sfinte. Simplă vedere a unui frate cavaler înveșmântat în alb și purtând crucea roșie stârnea frica în rândurile dușmanului. Frații beneficiau de imunitate în privința excomunicării și nu li se pretindea plata dărilor feudale. Ordinului i se permitea să-și păstreze toate prăzile obținute de pe urma războaielor. Supuși numai papei, cavalerii templieri constituiau o națiune în sine.

Dar nu se mai purtase nici o bătălie de șapte sute de ani. În loc să lupte în războaie, ordinul se retrăsese într-o abație din Pirinei, sub acoperirea unei simple comunități monahale. Se menținuseră legăturile cu episcopii din Toulouse și Perpignan și se îndeplineau toate îndatoririle cerute de Biserica Romano-Catolică. Nu se întâmpla nimic de natură să atragă atenția, care să-i dea abației un renume aparte, sau să-i facă pe oameni să se întrebe ce s-o întâmpla în spatele zidurilor ei. Toți frații depuneau câte două jurăminte. Unul era față de Biserică, impus de necesitate. Celălalt față de frăție, iar acesta semnifica totul. Vechile ritualuri se oficiau în continuare, deși, de astă dată, la adăpostul fortificațiilor solide, cu porțile abației ferecate.

Și toate acestea, pentru Chivotul Legii.

Paradoxala zădărnicie a acestei îndatoriri îl dezgustă. Ordinul exista ca să apere Chivotul, dar Chivotul nu exista decât pentru Ordin.

O dilemă, asta era sigur.

Dar tot însemna o îndatorire.

Întreaga lui viață fusese doar un preambul pentru cele câteva ore care aveau să urmeze. Născut din părinți necunoscuți, fusese crescut de iezuiți, la un seminar de lângă Bordeaux. La începuturi, frații erau recrutați în mod special dintre criminalii pocăiți, dintre îndrăgostiții dezamăgiți și dintre proscriși. Astăzi, ei proveneau din toate mediile. Cei mai mulți dintre recruți ajungeau la ei dintre laici, dar adevărații conducători erau produsele societății religioase. Ultimii zece maestri, cu toții, avuseseră parte de o educație mănăstirească. El își începuse studiile universitare la Paris, apoi își terminase seminarul la Avignon. Rămăsese acolo și predase timp de trei ani, înainte ca ordinul să-l abordeze. Atunci, îmbrățișase Regulamentul cu un entuziasm nestăvilit.

În cei cincizeci și șase de ani de viață, nu cunoscuse vreodată carnea de femeie, nici nu fusese ispitit de vreun bărbat. Faptul că fusese ridicat la rangul de mareșal, știa asta, fusese o modalitate prin care fostul maestru încercase să-i astâmpere ambițiile, poate chiar o cursă, prin intermediul căreia să-și facă atâția dușmani, încât orice înaintare ulterioară i-ar fi fost imposibilă. Numai că el se folosisese de această poziție cu înțelepciune, făcându-și prieteni, cumpărându-și loialitatea altora, acumulând favoruri. În ultimul deceniu se cufundase în studiul Cronicilor, iar acum era versat în toate privințele – bune și rele – ale istoriei ordinului. El n-ar fi repetat greșelile trecutului. Credea cu ardoare în faptul că, la începuturi, autoimpusa izolare a frăției fusese catalizatorul care-i grăbise prăbușirea. Taina făcea să se nască în același timp o aură de mister, dar și bănuiala; de acolo, mai era doar un simplu pas până la incriminare. Prin urmare, acestea trebuiau să ia sfârșit. Tăcerea de șapte sute de ani trebuia să fie ruptă.

Venise vremea lui.

Regulamentul era limpede.

„Se va ști că, atunci când orice va fi poruncit de maestru, nu va exista nici o șovăială, ci treaba va trebui făcută fără zăbavă, ca și cum porunca ar fi venit din Ceruri.”

Telefonul de pe biroul lui țârâi încetișor, iar el ridică receptorul. Cei doi frați ai noștri din Rennes-le-Château, îi spusese adjunctul său, au raportat că Stephanie Nelle și Malone sunt acum acolo. După cum ați prezis, ea s-a dus direct la cimitir și a dat peste mormântul lui Ernst Scoville.

Bună treabă, să-ți cunoști dușmanul.

— Frații noștri să rămână neobservați, dar pregătiți să acționeze.

— În cealaltă problemă pe care ne-ați cerut s-o investigăm, încă nu avem nici o idee despre persoana care i-a atacat pe frații noștri în Copenhaga.

Nu suportă să audă despre eșecuri.

— E totul pregătit pentru astă-seară?

— Vom fi gata.

— Câți au fost cei care l-au însoțit pe seneșal în Salonul Părinților?

— Treizeci și patru.

— Identificați cu toții?

— Fiecare dintre ei.

— Atunci, fiecare va primi o șansă de a ni se alătura. Dacă nu, descurcați-vă cu ei. Totuși, să ne asigurăm că, dintre ei, cei mai mulți ni se vor alătura. Ceea ce n-ar trebui să pună probleme. Puțini sunt cei cărora le place să împărtășească o cauză pierdută.

— Consistoriul va începe la ora șase seara.

Seneșalul se arăta măcar dornic să se lepede de obligație, convocându-i pe frați la întrunire chiar înainte de amurg. Consistoriul reprezenta singura variabilă a ecuației – o procedură elaborată în mod special pentru prevenirea manipulărilor –, dar era una pe care o examinase îndelung și o anticipase.

— Fii gata, zise el. Seneşalul se va folosi de iuţeală, încercând să provoace dezordine. E modul în care maestrul lui rezolvă problema alegerilor.

— N-o să se lase învins cu uşurinţă.

— Nici n-aş aştepta asta din partea lui. Şi tocmai de aceea, i-am rezervat o surpriză.

Capitolul 18

Rennes-le-Château

Ora 13:30

Malone și Stephanie își croiră drum prin aglomeratul cătun. Încă un autobuz învolbură praful de pe *rue centrale*, croindu-și drum spre parcare. La jumătatea drumului, Stephanie intră într-un restaurant și discută cu proprietarul. Malone puse ochii pe niște pești cu aspect delicios de care se bucurau clienții aflați în local, dar își dădu seama de faptul că mâncarea va trebui să mai aștepte.

Era furios din cauză că Stephanie îl mințise. Ori nu apreciasse, ori nu înțelesese gravitatea situației. Oameni hotărâți, dispuși să moară sau să ucidă, căutau ceva anume. Văzuse mulți de genul acesta, de-atâtea ori, așa că, în funcție de cât de multe informații avea, existau mai multe șanse de succes. Era suficient de dificil să te descurci cu un inamic, dar să-ți faci griji în legătură cu un aliat complica și mai mult situația.

Leșind din restaurant, Stephanie îi zise:

— Ernst Scoville a fost lovit de un automobil săptămâna trecută, când își făcea plimbarea zilnică în afara zidurilor orașului. Era foarte bine văzut de oameni. Locuia aici de multă vreme.

— Ceva indicii despre mașină?

— Nici un martor. Nimic care să ducă la ea.

— Tu îl cunoșteai de fapt pe Scoville?

Ea încuviință.

— Da, dar lui nu-i prea păsa de mine. Discutam rareori. Îi ținea partea lui Lars în disputele noastre.

— Atunci, de ce l-ai căutat?

— Era singurul la care m-am putut gândi că-l pot întreba despre jurnalul lui Lars. S-a purtat civilizat, dacă ne gândim că nu mai vorbiserăm de ani de zile. El voia să vadă jurnalul. Așa că mi-am făcut socoteala că puteam să îndrept lucrurile, dacă tot eram aici.

Se întrebă ce putea fi în sufletul ei. Relații proaste cu soțul ei, cu fiul ei, dar și cu prietenii soțului ei. Cauzele sentimentului de vinovăție îi erau clare, dar ceea ce avea ea de gând să facă îi rămânea neclar.

Ea îi făcu semn să pornească pe jos.

— Vreau să trec pe la casa lui Ernst. Avea o bibliotecă pe cînste. Vreau să văd dacă mai sunt cărțile acolo.

— Era însurat?

Ea clătină din cap.

— Un singuratic. Ar fi fost pustnicul perfect.

Își continuă drumul pe una dintre aleile laterale, printre alte șiruri de clădiri care păreau să fi fost construite pentru beneficiari morți de multă vreme.

— Chiar crezi că există o comoară ascunsă pe-aici, pe undeva? o întreabă el.

— E greu de spus, Cotton. Lars obișnuia să spună că nouăzeci la sută din povestea cu Saunière e invenție. Îmi venea să-i trag o mamă de bătaie pentru că-și pierdea timpul cu o asemenea prostie. Numai că el miza întotdeauna pe cele zece procente de adevăr. Asta-i ceea ce-l captiva pe el și, într-o mare măsură, și pe Mark. Acum o sută de ani s-au întîmplat pe-aici lucruri ciudate.

— Te referi iarăși la Saunière?

Ea făcu un semn de încuviințare.

— Ajută-mă să înțeleg.

— De fapt, și eu am nevoie de ajutor pentru asta. Dar pot să-ți mai spun și altceva din ceea ce știu despre Béranger Saunière.

— Nu pot să părăsesc o parohie de care mă leagă interesele, îi spuse Saunière episcopului, în timp ce stătea în fața acestuia, în palatul episcopal din Carcassonne, la treizeci și ceva de kilometri la nord de Rennes-le-Château.

Evitase această întâlnire timp de mai multe luni, obținând declarații de la doctor cum că nu era în stare să călătorească, fiind bolnav. Dar episcopul fusese insistent, iar ultima convocare pentru o discuție i-o adusese un polițist care primise instrucțiuni să-l însoțească.

— Viața dumitale e cu mult mai fastuoasă decât a mea, zise episcopul. Aș dori să primesc o declarație despre originea resurselor dumitale monetare, care par să fi apărut atât de brusc și să fie atât de însemnate.

— Vai, Monsenior, mă întrebați singurul lucru pe care nu mi este permis să-l dezvălui. Păcătoși inveterați căroră, cu ajutorul lui Dumnezeu, le-am arătat calea pocăinței mi-au dat aceste sume considerabile. Nu vreau să trădez secretul spovedaniei, dezvăluindu-vă numele lor.

Episcopul păru să mediteze asupra acestui argument. Era unul bun și chiar ar fi putut să stea în picioare.

— Atunci, hai să vorbim despre modul dumitale de viață. Acesta nu e apărat de secretul spovedaniei.

Luă o expresie de naivitate prefăcută.

— Modul meu de viață e destul de modest.

— Asta nu e ceea ce mi s-a spus.

— Atunci, ați fost greșit informat.

— Hai să vedem. Episcopul deschise coperta unui registru gros aflat în fața lui. Am cerut să se facă un inventar, care a dat rezultate chiar interesante.

Lui Saunière nu-i plăcea cum sună asta. Relația lui cu fostul episcop fusese una cordială și lipsită de probleme, iar el se bucurase de o mare libertate. Cu noul episcop, era o cu totul altă poveste.

— În 1891, ai început să renovezi biserica parohială.

Atunci, ai înlocuit ferestrele, ai construit un portic, ai instalat un altar și un amvon noi și ai reparat acoperișul. Costul: aproximativ 2200 franci. În anul următor, au fost reparate zidurile exterioare și podeaua din interior. Apoi, au venit un nou confesional, 700 franci, statui și recondiționarea crucii, toate acestea sculptate în Toulouse de Giscard, 3200 franci. În 1898, s-a adăugat o cutie a milei, 400 franci. Apoi, în 1900, un basorelief al Sfintei Maria Magdalena, destul de bogat ornamentat, mi s-a spus, a fost plasat în fața altarului.

Saunière stătea și asculta. În mod evident, episcopul studiase arhivele parohiei. Fostul trezorier demisionase în urmă cu câțiva ani, declarând că îndatoririle sale, după cum își dăduse seama, erau în „contradicție cu credința sa”. Era limpede faptul că-l descoperise cineva.

— Eu am venit aici în 1902, continuă episcopul. În ultimii opt ani, am încercat – zadarnic, aș putea să adaug – să te fac să apari în fața mea, ca să dai un răspuns îngrijorărilor mele. Dar, în tot acest timp, ai izbutit să construiești, lângă biserică, Villa Béthanie. Aceasta este, din câte mi s-au spus, o construcție burgheză, o pastişă de stiluri, alcătuită în întregime din piatră cioplită. Are ferestre cu vitralii, un salon, o cameră de zi și dormitoare pentru oaspeți. Destui oaspeți, am auzit. Acolo îi primești.

Comentariul era, desigur, merit să provoace un răspuns, dar el nu rosti nimic.

— Apoi, mai e și Turnul Magdala, absurditatea aceea de bibliotecă înălțată deasupra văii. Printre cele mai bune construcții din lemn de prin zonă, mi-a ajuns la urechi. Asta, adăugată la colecțiile dumitale de timbre și de cărți poștale, care sunt imense, ba chiar și la unele animale exotice. Cu totul, costând multe mii de franci. Episcopul închise registrul. Veniturile parohiei dumitale nu se ridică la mai mult de 250 franci pe an. Cum a fost posibil să strângi toate astea?

— Așa cum am mai spus, Monsenior, am fost beneficiarul

multor donații particulare, din partea unor suflete care doreau ca parohia mea să prospere.

— Ai făcut trafic cu liturghii, declară episcopul. Vânzare de indulgențe. Crima dumitale se numește simonie.

Fusese avertizat de faptul că aceasta va fi acuzația care i se va aduce.

— De ce-mi faceți reproșuri? Parohia mea, atunci când am ajuns pentru prima dată acolo, era într-o stare lamentabilă. Este, printre altele, de datoria superiorilor mei să asigure pentru Rennes-le-Château o biserică demnă de credincioși și un adăpost decent pentru pastor. Iar eu, vreme de un sfert de secol, am muncit, am construit și am înfrumusețat biserica, fără să cer o centimă de la dioceză. Am impresia că merit mai degrabă felicitări decât acuzații.

— Cât spui că s-a cheltuit pe toate aceste îmbunătățiri?

Se hotărî să răspundă.

— 193000 franci.

Episcopul începu să râdă.

— Domnule abate, cu suma asta n-ai fi putut să cumperi nici mobilierul, statuile și vitraliile. După calculele mele, ai cheltuit mai mult de 700000 franci.

— Nu prea am cunoștință de practicile contabile, așa că nu pot să spun care au fost costurile. Tot ceea ce știu este că oamenii din Rennes își adoră biserica.

— Există declarații oficiale conform cărora primești între o sută și o sută cincizeci de mandate poștale pe zi. Sosesec din Belgia, din Italia, din ținuturile Rinului, din Elveția și din toată Franța. Sumele sunt cuprinse între cinci și patruzeci de franci. Frecvențezi banca din Couiza, unde le transformi în bani peșin. Cum explici asta?

— De toată corespondența mea se ocupă menajera. Ea deschide scrisorile și răspunde la cereri. Întrebarea aceasta ar trebui să-i fie adresată ei.

— Dumneata ești cel care-și face apariția la bancă.

Insistă pe varianta lui.

— Ar trebui s-o întrebați pe ea.

— Din nefericire, ea nu se află sub jurisdicția mea.

Saunière ridică din umeri.

— Domnule abate, dumneata faci trafic cu liturghii. Este foarte clar, cel puțin în ceea ce mă privește, că plicurile acestea care sosesc în parohia dumitale nu sunt bilețele cu urări de bine. Dar mai este ceva, și mai deranjant.

Rămase tăcut.

— Am făcut un calcul. În afară de cazul în care ai fi plătit cu sume exorbitante pentru fiecare liturghie – cel puțin din câte știu eu, tariful standard printre traficanți este de cincizeci de centime – ar fi trebuit să rostești liturghia timp de douăzeci și patru de ore pe zi, vreo trei sute de ani, ca să acumulezi averea pe care-ai cheltuit-o. Nu, domnule abate, traficul cu liturghii e o fațadă, una pe care ai născocit-o ca să-ți maschezi adevărata sursă a mării dumitale averi.

Omul ăsta era cu mult mai isteț decât părea să fie.

— Ai vreun răspuns?

— Nu, Monsenior.

— Atunci, din această clipă ești eliberat de îndatoririle de la Rennes și te vei prezenta imediat la parohia din Coustouge. În plus, ești suspendat, privat de dreptul de a rosti liturghii sau de a împărți indulgențe în biserică, până la noi ordine.

— Și cât timp ar urma să dureze suspendarea asta? Întrebă el, cu calm.

— Până când Curtea Ecclesiastică va fi dispusă să-ți judece apelul, pe care sunt sigur că-l vei înainta de îndată.

— Saunière a făcut apel, continuă Stephanie, a mers până la Vatican, dar a murit în 1917, înainte să fie reabilitat. Totuși, a părăsit biserica și n-a mai plecat niciodată din Rennes. A început să rostească liturghii în Villa Béthanie. Localnicii îl iubeau, așa că l-au boicotat pe noul abate. Amintește-ți, toate

terenurile din jurul bisericii, inclusiv vila, îi aparțineau amantei lui Saunière – deșteaptă mișcare – astfel încât Biserica n-a putut să-i facă absolut nimic.

Malone vru să știe:

— Prin urmare, de unde-a putut să plătească pentru toate îmbunătățirile?

Ea zâmbi.

— E o întrebare la care mulți au încercat să răspundă, inclusiv soțul meu.

Trecură pe o altă alee șerpuită, mărginită de alte case mohorâte, cu pietrele de culoarea lemnului putred brăzdate de mușchi.

— Ernst locuia aici, în față, spuse ea.

Se apropiară de o clădire bătrânească, cu fațada înveselită de trandafiri în culori pastelate, cățarați pe o pergolă din fier forjat. Deasupra a trei trepte din piatră, se afla o nișă care adăpostea ușa. Malone urcă treptele, aruncă o privire prin geamul ușii și nu observă vreo urmă de neîngrijire.

— Locul ăsta arată bine.

— Ernst era un maniac.

Malone încercă clanța. Ușa era încuiată.

— Mi-ar plăcea să intru, zise ea, din stradă.

El privi în jur. La vreo doisprezece metri în stânga lor, aleea se înfunda în zidul exterior. Deasupra, era cerul albastru, presărat cu nori vâluriți. Nu se vedea nimeni. Se întoarse și, cu cotul, sparse fereastra din sticlă. Apoi, vârî mâna înăuntru și descuie.

Stephanie veni în spatele lui.

— După dumneavoastră, o invită el.

Capitolul 19

Abația des Fontaines, Pirineii Francezi **Ora 14:00**

Seneșalul trase de grilajul din fier și porni în fruntea cortegiului îndoliat, conducându-l pe sub străvechile arcade. Intrarea în subteranul Salon al Părinților se afla între zidurile abației, la capătul unui lung culoar, acolo unde una dintre cele mai vechi clădiri se sprijinea de stâncă. Cu o mie cinci sute de ani înainte, călugării ocupaseră mai întâi peșterile de dincolo, trăind în firide austere. Pe măsură ce soseau tot mai mulți penitenți, clădirile se înălțau. Abații se preocupau fie să le sporească substanțial, fie să le reducă, iar clădirea aceasta apăruse în urma unui avânt constructiv care durase câteva secole, fiind continuată de cavalerii templieri, care preluaseră pe nesimțite stăpânirea în timpul secolului al XII-lea. Casa de căpătâi a ordinului – *maison chévétaine*, așa cum o intitula Regulamentul – fusese la început amplasată în Ierusalim, apoi în Acra, după aceea în Cipru, ajungând până la urmă aici, după Epurare. Ulterior, complexul a fost înconjurat cu ziduri de apărare și turnuri, iar abația devenise una dintre cele mai mari din Europa, situată la înălțime, printre Pirinei, izolată atât de condițiile geografice, cât și de Regulament. Numele ei provenise de la râul din apropiere, de la cascade și de la abundența de ape freatice. Abația des Fontaines: abația fântânilor.

Își continuă drumul în jos, pe treptele înguste cioplite în stâncă. Tălpile sandalelor lui din pânză alunecau pe piatra umedă. Acolo unde odinioară lumina era furnizată de torțele cu petrol, acum aplicile electrice luminau drumul. În spatele lui veneau cei treizeci și patru de frați care se hotărâseră să

fie de partea lui. La capătul de jos al scărilor, pași tiptil până când tunelul se deschise într-o încăpere boltită. Un stâlp din piatră se înălța în mijloc, ca trunchiul unui copac bătrân.

Frații se adunară cu încetineală în jurul sicriului din lemn de stejar, care deja fusese adus acolo și așezat pe un soclu din piatră. Printre norii de fum de tămâie, răzbătură cântări de jale.

Seneșalul făcu un pas în față și cântecele se opriră.

— Am venit să-i aducem omagiul nostru. Să ne rugăm, zise el, în franceză.

Așa și făcură, după care intonară un imn.

— Maestrul nostru ne-a condus bine. Voi, care sunteți loiali față de memoria lui, adunați-vă curajul. El ar fi fost mândru de voi.

Trecură câteva clipe de tăcere.

— Oare ce ne-o sta în față? întrebă în șoaptă unul dintre frați.

Discuțiile electorale nu erau potrivite pentru Salonul Părinților, dar în neliniștea care plutea în aer, seneșalul permise o abatere de la Regulament.

— Nesiguranța, declară el. Fratele de Roquefort e pregătit să preia conducerea. Aceia dintre voi care au fost aleși să participe la conclav vor trebui să se străduiască din greu ca să-l oprească.

— El ne va aduce prăbușirea, murmură un alt frate.

— Sunt de aceeași părere, interveni seneșalul. El crede că am putea să răscumpărăm cumva păcatele vechi de șapte sute de ani. Și chiar dac-am putea, de ce-am face-o? Oricum am supraviețuit.

— Cei care-l urmează au făcut presiuni puternice. Cei care i se împotrivesc vor fi pedepsiți.

Seneșalul știa că, de fapt, acesta fusese motivul pentru care atât de puțini frați veniseră în salon.

— Strămoșii noștri au înfruntat mulți dușmani. În Țara

Sfântă, le-au ținut piept sarazinilor și au murit cu cinste. Aici, au îndurat torturile Inchiziției. Maestrul nostru, de Molay, a fost ars pe rug. Misiunea noastră este să ne păstrăm credința.

Slabe cuvinte, știa asta, dar trebuiau rostite.

— De Roquefort vrea să pornească războiul împotriva dușmanilor noștri. Unul dintre cei care-l urmează mi-a zis că are chiar de gând să ia înapoi giulgiul.

Seneșalul sări ca ars. Și înainte mai fusese propus un asemenea act de sfidare de către cei cu gânduri radicale, dar fiecare dintre Maeștri reprimase astfel de manifestări.

— Trebuie să-l oprim în conclav. Noroc că nu poate să aibă control asupra procesului de alegere.

— Mă înfricoșează, rosti un alt frate, iar tăcerea care urmă dădea de înțeles că și ceilalți erau de aceeași părere.

După o oră de rugăciuni, seneșalul dădu semnalul convenit. Patru purtători, cu toții îmbrăcați în sutane purpurii, ridicară sicriul maestrului.

Se întoarse și se apropie de două coloane din porfir roșu, între care se afla Ușa Aurului. Numele nu provenea de la materialul din care era făcută, ci din ceea ce fusese depozitat odinioară în spatele ei.

Patruzeci și trei de maeștri zăceau acolo, fiecare în propriul *locoli*, sub un tavan din piatră, șlefuit și vopsit într-un albastru intens, pe care stele aurii sclipeau în lumină. Carnea se transformase de multă vreme în țărână. Numai oasele rămăseseră, închise în osuare, fiecare dintre acestea purtând înscris numele maestrului și anii între care îndeplinise această funcție. În dreapta, erau nișe goale, una dintre ele urmând să adăpostească trupul maestrului, în anul care urma. Numai atunci, unul dintre frați avea să se întoarcă și să transfere osemintele într-un osuar. Ritualul înmormântării, pe care ordinul îl oficia de multă vreme, era cel al evreilor din Țara Sfântă, din vremea lui Hristos.

Purtătorii depuseră sicriul în adâncitura desemnată. O liniște adâncă umplea semiîntunericul.

Gânduri în legătură cu prietenul său îi bântuiau mintea senesalului. Maestrul fusese mezinul unui bogat negustor belgian. Fusese atras de biserică dintr-un motiv nu prea clar: pur și simplu, simțise o atracție irezistibilă față de acest pas. Fusese recrutat de unul dintre numeroșii peregrini ai ordinului, frați răspândiți prin întreaga lume, binecuvântați cu capacitatea de a-i descoperi pe viitorii recruți. Viața monahală i se potrivea maestrului său. Și, cu toate că nu deținea vreo funcție înaltă, în conclavul de după moartea predecesorului său, frații strigaseră într-un glas: „El să fie Maestrul!” și, astfel, depusese jurământul: „Mă dăruiesc pe mine însumi atotputernicului Dumnezeu și Fecioarei Maria, pentru mântuirea sufletului meu, și fie ca așa să rămân, în viața asta sfântă, câte zile voi avea, până la ultima mea răsuflare”. Senesalul făcuse același legământ.

Își lăsa gândurile să zboare înapoi, spre începuturile ordinului: strigătele războinice de băătălie, gemetele fraților răniți și muribunzi, vaietele de suferință la înmormântarea celor care nu supraviețuiseră ciocnirilor. Așa era viața templierilor. Primul venit, ultimul plecat. Raymond de Roquefort tânjea după acele vremuri. Dar pentru ce? Inutilitatea acestui mod de manifestare fusese dovedită atunci când Biserica și statul se întorseseră împotriva templierilor, în vremea Epurării, fără să arate vreo considerație față de cele două secole în care le slujiseră cu loialitate. Frații fuseseră arși pe ruguri, iar alții, torturați și mutilați pe viață, toate acestea pur și simplu din lăcomie. Pentru lumea modernă, cavalerii templieri reprezentau o legendă. O amintire de demult. Nimănui nu-i păsa dacă mai existau sau nu, atât de fără speranță părea să fie gândul la îndreptarea nedreptății.

Cei morți trebuiau să rămână morți.

Privi din nou spre nișele din piatră, apoi le ceru fraților să plece, în afara unuia singur. Ajutorul lui. Avea nevoie să discute cu el între patru ochi. Tânărul se apropie.

— Spune-mi, Geoffrey, începu seneșalul. Puneai ceva la cale împreună cu maestrul?

În ochii întunecați ai tânărului scânteie surprinderea.

— Ce vreți să spuneți?

— Ți-a cerut maestrul să faci ceva pentru el în ultima vreme? Haide, nu mă minți tocmai pe mine. El s-a dus, iar eu sunt aici.

Se gândi că, dacă lăsa rangul deoparte, avea mai multe șanse să afle adevărul.

— Da, domnule seneșal, am dus la poștă două pachete pentru maestru.

— Povestește-mi despre primul.

— Gros și greu, părea să fie o carte. Am pus-o la poștă în timp ce eram la Avignon, acum mai mult de o lună.

— Și cel de-al doilea?

— Trimis luni, din Perpignan. O scrisoare.

— Cui îi era trimisă scrisoarea?

— Lui Ernst Scoville, în Rennes-le-Château.

Tânărul își făcu repede semnul crucii, iar seneșalul observă în ochii lui nedumerirea și bănuiala.

— Ce s-a-ntâmpat?

— Maestrul mi-a spus c-o să mă întrebați asta.

Informația îi atrase atenția.

— Mi-a cerut ca, atunci când o să mă întrebați, să vă spun adevărul. Dar, de asemenea, să vă și avertizez. Cei care au mers pe drumul pe care vă pregătiți să porniți acum au fost numeroși, dar nici unul n-a izbutit vreodată. Mi-a zis să vă urez noroc și Domnul să vă aibă-n pază!

Mentorul său fusese o minte strălucită, care știa, evident, mult mai multe decât lăsase vreodată să se întrevadă.

— A mai spus și că trebuie să duceți până la capăt

căutarea. Acesta vă este destinul. Fie că vă dați seama de asta, fie că nu.

Auzise destule. Acum avea o explicație pentru cutia goală din scrinul aflat în camera maestrului. O trimisese cuiva. Cu o mișcare blândă a mâinii, îi făcu semn ajutorului său să plece. Geoffrey se înclină, apoi se grăbi să iasă pe Ușa Aurului.

Deodată, îi trecu ceva prin minte.

— Ia stai. Nu mi-ai spus unde-a fost trimis primul pachet, cel cu cartea.

Geoffrey se opri și se întoarse cu fața, dar nu spuse nimic.

— De ce nu-mi răspunzi?

— Nu e bine să vorbim despre asta. Nu aici. Cu el atât de aproape.

Privirea tânărului alunecă spre sicriu.

— Mi-ai spus că el voia să știu.

Neliniștea sclipi în ochii măriți ai ajutorului.

— Spune-mi unde-a fost trimisă cartea.

Cu toate că știa deja, avea nevoie să audă cuvintele.

— În America. Unei femei pe nume Stephanie Nelle.

Capitolul 20

Rennes-le-Château, Franța

Ora 14:30

Malone cercetă din priviri interiorul casei modeste a lui Ernst Scoville. Decorul era reprezentat de o colecție eclectică de antichități britanice, de obiecte de artă din Spania secolului al XII-lea, precum și de picturi franceze fără importanță. Estimă că vreo mie de cărți îl înconjurau, cele mai multe dintre ele broșate, îngălbenite, altele fiind cu copertile cartonate, patinate de vreme, dar aranjate cu meticulozitate în funcție de subiect și de mărime, pe rafturile lipite de pereții exteriori. Ziare vechi erau așezate în teancuri pe ani, în ordine cronologică. Același lucru se întâmpla și cu periodicele. Totul avea legătură cu Rennes, Saunière, istoria Franței, Biserica, templierii și Isus Hristos.

— Se pare că Scoville era un cunoscător al Bibliei, spuse el, arătând spre rândurile de documente.

— Și-a petrecut viața studiind Noul Testament. Era consultantul lui Lars în probleme biblice.

— Nu pare să fi cercetat cineva casa asta.

— Putea s-o fi făcut cu grijă.

— E-adevărat. Dar ce căutau? Noi ce căutăm?

— Nu știu. Tot ceea ce știu este că am stat de vorbă cu Scoville și, la două săptămâni după aceea, a murit.

— Ce-ar putea să fi știut, încât să merite să fie ucis pentru asta?

Stephanie ridică din umeri.

— Discuția noastră a fost plăcută. Am crezut sincer că el a fost cel care mi-a trimis jurnalul. Colabora îndeaproape cu Lars. Numai că el nu știa nimic despre jurnalul care mi-a fost

trimis, deși își dorea să-l citească.

Se opri o clipă.

— Ia uită-te la toate cheștiile-astea. Era obsedat.

Clătină din cap.

— M-am tot certat cu Lars pe tema asta timp de atâția ani. Întotdeauna am fost de părere că-și irosea talentul academic. Era un bun istoric. Ar fi putut să obțină un salariu serios, la o universitate, publicând studii de cercetare credibile. În loc de asta, a cutreierat de colo-colo, căutând iluzii.

— A fost un autor de bestselleruri.

— Numai prima lui carte a fost bestseller. Și pe tema banilor ne certam mereu.

— Vorbești ca o femeie chinuită de remușcări.

— Nu ai și tu? Îmi aduc aminte că ai suportat greu divorțul de Pam.

— Nimănui nu-i place să dea greș.

— Măcar soția ta nu s-a sinucis.

Aici, ea avea dreptate.

— Spuneai pe drum încoace că Lars credea că Saunière ar fi descoperit un mesaj în interiorul flaconului de sticlă pe care l-a găsit în coloană. De la cine era mesajul ăla?

— În jurnalul lui, Lars scrisese că era probabil de la unul dintre predecesorii săi, Antoine Bigou, care a fost preot paroh în Rennes în ultima parte a secolului al XVIII-lea, în timpul Revoluției Franceze. Ți-am pomenit despre el în mașină. El a fost preotul căruia i-a destăinuit Marie d'Hautpoul de Blanchefort secretul ei de familie, înainte să moară.

— Prin urmare, Lars crede că secretul de familie era cel ascuns în flacon?

— Nu e chiar atât de simplu. Mai sunt și alte aspecte ale poveștii. Marie d'Hautpoul s-a măritat cu ultimul marchiz de Blanchefort în 1732. Familia de Blanchefort are un arbore genealogic care duce până în vremurile templierilor.

Strămoșii lui au participat atât la cruciade, cât și la războaiele albigenzilor¹⁹. Unul dintre strămoși a fost chiar maestru al templierilor, pe la mijlocul secolului al XII-lea, iar familia a controlat orașul Rennes și pământurile din jur, timp de secole. Atunci când templierii au fost arestați, în anul 1307, cei din familia de Blanchefort i-a adăpostit pe mulți dintre cei care fugeau de oamenii lui Filip al IV-lea. Se spune, cu toate că nimeni nu știe sigur, că, după asta, membrii familiei de Blanchefort au făcut mereu parte din rândurile templierilor.

— Vorbești ca Henrik. Chiar crezi că templierii mai există pe-aici, pe undeva?

— N-am nici o idee. Dar ceva din ceea ce mi-a zis tipul din catedrală îmi tot vine în minte. L-a citat pe Sfântul Bernard de Clairvaux, călugărul din secolul al XII-lea care le-a fost de mare folos templierilor, atunci când s-au ridicat la putere. Eu m-am comportat ca și cum n-aș fi știut despre ce vorbea. Numai că Lars scrisese multe despre el.

Malone își amintea, la rândul lui, despre numele acesta, din cartea pe care-o citise la Copenhaga. Bernard de Fontaines era un călugăr cistercian, care a întemeiat o mănăstire la Clairvaux, în secolul al XII-lea. A fost un gânditor de frunte și a exercitat o influență considerabilă în cadrul Bisericii, devenind un sfetnic apropiat al Papei Inocențiu al II-lea²⁰. Unchiul său fusese printre cei nouă care au stat la originea templierilor, și tot Bernard a fost cel care l-a convins pe Inocențiu al II-lea să le permită templierilor aplicarea aceluși Regulament fără precedent.

— Tipul din catedrală îl cunoștea pe Lars, zise Stephanie. Chiar a lăsat să se înțeleagă că vorbise cu el despre jurnal și

¹⁹ Sectă creștină medievală din Franța; doctrina ei este dualistă, susține că lumea se constituie din 2 principii: binele (Dumnezeu – creatorul spiritului) și răul (Diavolul – producătorul materiei); de aici, respingerea de către secta a tot ceea ce este pământesc.

²⁰ *Gregorio Papareschi (Inocențiu al II-lea)* a fost un papă al Romei. S-a născut dintr-o familie nobilă și a fost numit cardinal de către Papa Pascal al II-lea.

că Lars l-ar fi înfruntat. Tipul de la Round Tower, de asemenea, lucra pentru el – a vrut ca eu să știu asta –, iar atunci când a sărit, a folosit strigătul de luptă al templierilor.

— Toate astea ar putea să fie doar un bluf, ca să te amețească.

— Încep să mă îndoiesc de asta, fu și el de acord, mai ales după ceea ce observase în drumul spre cimitir.

Dar, pentru moment, păstră descoperirea pentru el.

— Lars a scris în jurnalul lui despre secretul celor din familia de Blanchefort, un secret despre care se presupune că ar data din 1307, din vremea arestării templierilor. A găsit o mulțime de referiri în legătură cu acest presupus secret în documente din perioada aceea, dar niciodată vreun amănunt. Se pare că și-a petrecut o grămadă de timp prin mănăstirile de pe-acolo, absorbit în studiul cronicilor. Dar mormântul lui Marie, cel care era desenat în cartea cumpărată de Thorvaldsen, pare să fie cheia. Marie a murit în anul 1781, dar abia în 1791 abatele Bigou i-a ridicat o piatră de mormânt, iar inscripția de-acolo a rămas. Amintește-ți de vremea aia. Revoluția Franceză fierbea, iar bisericile catolice erau distruse. Bigou era antirepublican, așa că a fugit în Spania în 1793 și a murit acolo după doi ani, fără să se mai întoarcă vreodată în Rennes-le-Château.

— Și ce credea Lars c-ar fi ascuns Bigou în flaconul ăla din sticlă?

— Probabil că nu era chiar secretul familiei de Blanchefort, ci mai degrabă o metodă prin care putea să fie aflat. În jurnalul lui, Lars scria că era ferm convins de faptul că mormântul lui Marie conținea cheia secretului.

Începea să înțeleagă și el.

— Acesta fiind motivul pentru care cartea era atât de importantă.

Ea făcu un semn de încuviințare.

— Saunière a golit multe dintre mormintele din curtea

bisericii, scoțând de-acolo osemintele și plasându-le într-un osuar comun, care încă se mai află în spatele bisericii. Asta explică, așa cum scria Lars, de ce nu mai sunt acum acolo morminte datând dinainte de 1885. Localnicii au făcut scandal mare atunci când au aflat cu ce se ocupa, așa că a primit ordin, din partea consiliului orășenesc, să înceteze. Mormântul lui Marie de Blanchefort n-a fost deschis, dar toate literele și simbolurile au fost răzuite de Saunière. Numai că, fără știrea lui, exista o schiță a inscripției, care a rămas, desenată de primarul local, Eugène Stüblein. Lars a aflat despre desenul acela, dar n-a izbutit să găsească niciodată un exemplar din carte.

— Cum a putut Lars să știe că Saunière a distrus inscripția de pe mormânt?

— Există un document din vremea aia, care spune că mormântul lui Marie a fost vandalizat. Nimeni n-a dat vreo importanță deosebită actului aceluia, dar cine altcineva decât Saunière putea s-o facă?

— Și Lars credea că toate astea conduc spre o comoară?

— A scris în jurnalul lui că, după cum credea, Saunière ar fi descifrat mesajul pe care abatele Bigou l-a lăsat în urma lui și că a găsit ascunzătoarea templierilor, destăinuindu-i asta doar amantei lui, iar ea a murit fără să-l spună altcuiva.

— Și-atunci, ce-aveai de gând să faci? Să te folosești de jurnal și de carte, ca s-o cauți iarăși?

— Nu știu ce-aș fi făcut. Pot doar să spun că a fost ceva care m-a făcut să vin, să cumpăr cartea și s-arunc o privire pe-aici. Făcu o pauză. De asemenea, mi-a oferit o scuză să vin, să stau o vreme în casa lui și să-mi aduc aminte.

Aici, o înțelegea.

— Și de ce l-ai mai amestecat pe Peter Hansen? De ce n-ai cumpărat, pur și simplu, cartea?

— Încă lucrez pentru Guvernul Statelor Unite. Credeam că Hansen va fi o acoperire. Așa, numele meu n-ar fi apărut pe

nicăieri. Bineînțeles, n-am avut habar de toate implicațiile astea.

Se gândi la ceea ce zisese ea.

— În consecință, Lars mergea pe urmele lui Saunière, tot așa cum Saunière l-a urmat pe Bigou.

Ea încuviință.

— Și se pare că și altcineva merge pe aceleași urme.

Malone examinează din nou încăperea.

— Trebuie să ne mișcăm printre toate astea cu grijă, dacă vrem să avem vreo speranță c-am putea să aflăm ceva vreodată.

Ceva de la ușa din față îi atrase atenția. În clipa în care intraseră, un teanc de scrisori împrăștiate pe podea fusese luat de curent și împins mai aproape de perete, scrisorile părând să fi fost introduse printr-o fantă din ușă. Se duse până acolo și ridică de jos vreo șase plicuri.

Stephanie veni lângă el.

— Dă-mi s-o văd pe asta, îi ceru ea.

Îi întinse un plic cenușiu, cu un scris negru.

— Biletul care însoțea jurnalul lui Lars era pe o hârtie de culoarea asta, iar scrisul pare asemănător.

Căută foaia în geanta de pe umăr și comparară amândoi scrisul.

— E identic, constată ea.

— Sunt convins că Scoville n-o să se supere, completă el, desfăcând plicul.

Nouă foi ieșiră la iveală. Pe una dintre ele era un mesaj scris de mână, cu aceeași cerneală și același scris de pe biletul primit de Stephanie.

Ea va veni. Fii iertător. Ai căutat mult și meriți să vezi. Împreună, ar fi posibil. În Avignon găsește-l pe Claridon. El poate arăta drumul. Dar prend garde l'Ingénieur.

Malone citi din nou ultimul rând: „prend garde l'Ingénieur”.

— Ferește-te de Inginer. Ce înseamnă asta?

— Bună întrebare.

— Nu se pomenește în jurnal despre vreun inginer?

— Nici o vorbă.

— „Fii iertător.” Se pare că expeditorul știa că tu și Scoville nu vă prea plăceați unul pe celălalt.

— Asta mă sperie. Nu știam c-ar fi cineva la curent cu asta. Malone examinează și celelalte opt foi.

— Astea sunt din jurnalul lui Lars. Paginile lipsă.

Verifică ștampila poștei, de pe plic. Era din Perpignan, de pe coasta franceză. Din urmă cu cinci zile.

— Scoville n-a mai primit-o. A ajuns prea târziu.

— Ernst a fost asasinat, Cotton. Acum nu mai există nici o îndoială. Era de aceeași părere, dar îl mai sâcâia și altceva. Se strecură spre una dintre ferestre și, cu grijă, privi pe după transperante.

— Trebuie să mergem la Avignon, zise ea.

Fu de acord, dar, în timp ce-și concentra privirea scrutând strada goală dădu cu ochii de ceea ce știa că va vedea acolo și răspunse:

— După ce ne ocupăm de o altă problemă.

Capitolul 21

Abația des Fontaines, Pirineii Francezi **Ora 18:00**

De Roquefort examinează adunarea. Rareori se întâmpla ca frații să îmbrace straie de ceremonie. Regulamentul impunea ca, în cea mai mare parte a timpului, să se îmbrace „fără vreun exces sau ostentație”. Dar un conclav cerea formalism și fiecare dintre membri trebuia să se îmbrace conform rangului său.

Priveliștea era impresionantă. Frații cavaleri purtau mantii albe din lână peste sutane scurte, albe, împodobite cu fireturi stacojii. Ciorapi argintii le înveleau gambele. Glugi albe acopereau capul fiecăruia. Crucea roșie, cu capetele celor patru brațe egale răsfrânte, le împodobește piepturile. În jurul taliei aveau înfășurată o cingătoare purpurie, iar acolo unde odinioară atârna spadă, acum doar o eșarfă îi deosebea pe cavaleri de meșteșugari, fermieri, meseriași, clerici, preoți și consilieri, care purtau costumații similare, dar cu nuanțe variate de verde, maro și negru, clericii distingându-se prin mânușile lor albe.

Odată ce era convocat consistoriul, Regulamentul impunea ca mareșalul să prezideze desfășurarea acestuia. Era o modalitate prin care se compensa influența oricărui seneșal, care, fiind cel de-al doilea în rang la comandă, putea să domine adunarea cu ușurință.

— Fraților, începu de Roquefort. În încăpere nu se mai auzi nici un zgomot. A venit timpul reînnoirii noastre. Trebuie să ne alegem un maestru. Înainte să începem, haideți să-i cerem Domnului să ne călăuzească în orele care vor urma.

În licăririle candelabrelor din bronz, de Roquefort urmări

cum 488 de frați își înclină capetele. Chemarea fusese trimisă imediat după ivirea zorilor, așa că mulți dintre cei care-și efectuau serviciul în afara abației bătuseră ceva drum până aici. Se adunaseră în salonul de sus din *palais*²¹, o imensă citadelă care data din secolul al XVI-lea, înaltă de peste treizeci de metri, cu un diametru de peste douăzeci, cu ziduri groase de mai mult de trei metri și jumătate. Odinioară, servise ca ultimă redută de apărare a abatelui, în caz de atac, dar ulterior se transformase într-un elaborat centru pentru ceremonii. Ambrazurile pentru arcași erau acum astupate cu vitralii, stucatura de culoare galbenă fiind acoperită cu imagini ale Sfântului Martin, ale lui Carol cel Mare și ale Fecioarei Maria. Salonul circular, având deasupra două galerii cu grilaj, îi putea găzdui cu ușurință pe cei aproape cinci sute de frați, fiind de asemenea binecuvântat cu o acustică aproape de perfecțiune.

De Roquefort își înalță capul și-i privi în ochi pe ceilalți patru ofițeri. Comandorul, care era în același timp intendent-șef și trezorier, îi era prieten. De Roquefort își petrecuse ani de zile încercând să cultive o relație cu acest om distant și spera că eforturile lui îi vor aduce curând recompensa dorită. Postăvarul, cel care supraveghea veșmintele ordinului, era clar că avea să lupte pentru cauza marelui. Totuși, capelanul, cel care superviza toate aspectele spirituale, constituia o problemă. De Roquefort nu fusese niciodată capabil să obțină ceva palpabil din partea venețianului, cu excepția unor vagi generalizări a ceea ce era evident. Apoi, era seneșalul, care stătea în picioare lângă *beauseant*, veneratul steag alb-negru al ordinului. Părea să se simtă în largul lui, cu tunică și capa albe, peticul brodat de pe umărul său stâng indicându-i înalta funcție. Vederea lui îi întoarse lui de Roquefort stomacul pe dos. Individul ăsta n-avea nici un drept să poarte asemenea veșminte prețioase.

²¹ „Palat” – în limba franceză, în original (n. tr.)

— Fraților, consistoriul a fost convocat. E timpul să-i numim pe cei care vor participa la conclav.

Procedura era înșelător de simplă. Se alegea numele unuia dintre frați, dintr-un vas care conținea numele tuturor. Apoi, acesta privea prin întreaga adunare și alegea un altul, fără vreo opreliște. Din nou, la vas, pentru un alt nume, apoi o altă alegere deschisă, acest tipar fiind urmat până când erau desemnate zece persoane. Prin acest sistem, se contopea elementul șansei cu implicarea personală, diminuând în mare măsură orice posibilitate de părtinire premeditată. De Roquefort, în calitate de mareșal, ca și seneșalul, era în mod automat inclus, ajungându-se astfel la doisprezece membri. Votul a două treimi dintre aceștia era necesar pentru validarea alegerii.

De Roquefort privi cum se făceau alegerile. Atunci când acestea se terminară, patru cavaleri, un preot, un cleric, un fermier, doi meșteșugari și un muncitor fură aleși. Mulți dintre ei erau adepții lui. Cu toate acestea, blestematul de hazard permisesese ca vreo câțiva dintre cei incluși să fie dintre cei a căror loialitate față de el era, în cel mai bun caz, îndoielnică.

Cei zece bărbați făcură câte un pas înainte, apoi se răspândiră în evantai, formând un semicerc.

— Avem conclavul, declară de Roquefort. Consistoriul s-a încheiat. Să începem.

Fiecare dintre frați își lăsă pe spate gluga, ca semn că dezbaterile puteau acum să înceapă. Conclavul nu era ceva secret. Dimpotrivă, numirile, discuția și votul aveau loc în fața întregii frății. Cu toate acestea, Regulamentul stipula faptul că spectatorii nu aveau voie să scoată vreun sunet.

De Roquefort și seneșalul își ocupară locurile alături de ceilalți. Acum, de Roquefort nu mai prezida: în cadrul conclavului, toți frații aveau drepturi egale. Unul dintre cei doisprezece, un cavaler mai vârstnic cu o barbă deasă, sură, zise:

— Mareșalul nostru, un om care a apărât ordinul timp de atâția ani, ar trebui să fie noul nostru maestru. Îl propun candidat.

Alți doi își manifestară consimțământul. Cu cele trei voturi cerute, candidatura era acceptată.

Un altul dintre cei doisprezece, unul dintre meșteșugari, un armurier, făcu un pas înainte.

— Nu sunt de acord cu ceea ce i s-a făcut maestrului. A fost un om bun, care a iubit ordinul acesta. N-ar fi trebuit să-l contestăm. Îl propun candidat pe seneșal.

Alți doi își exprimară consimțământul.

De Roquefort se încordă. Liniile de bătlie fuseseră trasate.

Războiul putea să înceapă.

Dezbaterea ajunsese la cea de-a doua oră. Regulamentul nu fixa vreo limită de timp pentru desfășurarea conclavului, în ideea că durata procedurii putea foarte bine să fie în funcție de rezistența participanților. Nu se ceruse încă vreun vot. Fiecare dintre cei doisprezece avea acest drept, dar nimeni nu dorea să piardă vreun punct – ar fi fost un semn de slăbiciune – așa că voturile erau cerute doar atunci când cele două treimi ar fi părut asigurate.

— Nu mă impresionează ceea ce plănuiești, îi spuse unul dintre membrii conclavului, preotul, seneșalului.

— Nu știam că am un plan.

— Vei continua în felul maestrului. În stilul trecutului. Adevărat sau nu?

— Voi rămâne credincios jurământului pe care l-am depus, așa cum ar trebui s-o faci și tu, frate.

— În jurământul meu nu se spunea nimic despre slăbiciune, replică preotul. Nu mi s-a cerut să fiu îngăduitor față de o lume care lânchezește în ignoranță.

— Ne-am apărât cunoașterea timp de atâtea secole. De

ce-ai vrea să schimbăm asta?

Un alt membru al conclavului păși în față.

— M-am săturat de ipocrizie. Îmi face greață. Aproape că am fost exterminați din cauza lăcomiei și-a ignoranței. E timpul să plătim cu aceeași monedă.

— În ce scop? Întrebă seneșalul. Ce-ar fi de câștigat?

— Dreptatea, strigă un alt cavaler, iar câțiva alți membri al conclavului fură de acord cu el.

De Roquefort hotărî că era momentul să intre în bătălie.

— Evanghelia spune: „Lăsați-l pe cel care caută să nu se oprească din căutat până când acela nu găsește. Atunci când acela găsește, acela va fi tulburat. Atunci când cineva e tulburat, acela va fi uimit și va domni peste toți”.

Seneșalul se întoarse cu fața spre el.

— Dar și Toma a spus: „Dacă vă zic cei care vă conduc, iată, regatul este în cer, atunci păsările cerului vor ajunge acolo înaintea voastră. Dacă vă spun că e în apă, atunci peștii vor ajunge acolo înaintea voastră”.

— N-o să ajungem niciodată nicăieri, dacă urmăm cursul din prezent, zise de Roquefort.

Câteva capete se înclinară în semn de aprobare, dar tot nu erau destule încât să ceară votul.

Seneșalul ezită o clipă, apoi spuse:

— Te întreb, mareșale: care sunt planurile tale, dacă vei fi ales? Sau faci la fel ca Isus, destăinuindu-ți misterele numai în fața celor pe care-i socotești demni de aceste mistere, nelăsând vreodată ca stânga să știe ce face dreapta?

Mareșalul consideră că e o ocazie bine-venită să spună, în fața frăției, ceea ce avea de gând.

— Isus a mai spus și că: „Nimic din ceea ce este ascuns nu va rămâne nedezevăluit”.

— Și-atunci, ce vei vrea să facem noi?

Mareșalul examinează încăperea, plimbându-și privirea de la podea până la galerie. Acesta era momentul favorabil pentru

el.

— Gândiți-vă la trecut. La începuturi. Atunci când mii de frați depuneau jurământul. Erau bărbați viteji, care au cucerit Țara Sfântă. În Cronici, se povestește despre o garnizoană care a fost pierdută în fața sarazinilor. După bătălie, acelor două sute de cavaleri li s-a oferit viața dacă în schimb s-ar fi lepădat de Hristos și s-ar fi convertit la islam. Cu toții au ales să îngenuncheze în fața musulmanilor și să li se taie capetele. Aceasta-i moștenirea noastră. Cruciadele au fost cruciada noastră.

Făcu o pauză de o clipă, pentru efect.

— Iată ceea ce face ca ziua de vineri, 13 octombrie 1307 - o zi atât de infamă, de condamabilă, pe care civilizația occidentală continuă s-o eticheteze ca fiind ghinionistă -, să fie atât de greu de acceptat. Mii de frați de-ai noștri au fost arestați pe nedrept. Azi erau Cavalerii Săraci ai lui Hristos și-ai Templului lui Solomon, chintesența a tot ceea ce era bun, dispuși să moară pentru Biserica lor, pentru papa lor, pentru Dumnezeu lor. În ziua următoare, erau acuzați de erezie. Și cu ce învinuiri? Că scuipeau pe Cruce, că schimbau între ei săruturi obscene, că țineau întruniri secrete, că adulau o pisică, că practicau sodomia sau că venerau cine știe ce cap de bărbat bărbos.

Făcu o altă pauză.

— Nici un cuvânt adevărat între toate acestea; și totuși, frații noștri au fost torturați și mulți au cedat, făcând mărturisiri false. O sută douăzeci au fost arși pe rug.

Se opri încă o dată.

— Moștenirea noastră e una a rușinii, iar noi suntem priviți în istorie nu altfel decât cu bănuială.

— Și ce i-ai spune lumii? Îl întrebă seneșalul, pe un ton liniștit.

— Adevărul.

— Și de ce te-ar crede?

— Nu va avea de ales, răspunse el.

— Cum așa?

— Fiindcă voi avea dovada.

— Ai găsit Chivotul Legii?

Seneșalul îi țintise singurul punct slab, dar el nu-și permitea să arate vreo slăbiciune.

— Îmi stă la îndemână.

Se auziră exclamații de uimire de la galerie.

Chipul seneșalului rămase imobil.

— Susții că ne-ai regăsit după șapte secole arhivele pierdute. Ai găsit și comoara care i-a scăpat lui Filip cel Frumos?

— Și ea îmi stă la îndemână.

— Îndrăznește vorbe, mareșale.

Acesta îi privi țintă pe frați.

— Am tot căutat vreme de un deceniu. Indiciile sunt greu de găsit, dar curând voi fi în posesia unei dovezi pe care lumea n-o poate tăgădui. Că părerile se mai schimbă, asta nu-i relevant. Mai degrabă, victoria poate fi obținută dovedind faptul că frații noștri n-au fost eretici. Și că, dimpotrivă, cu toții au fost sfinți.

Aplauzele izbucniră dinspre mulțime. De Roquefort profită de moment.

— Biserica Romano-Catolică ne-a desființat, susținând că suntem adoratori ai idolilor, dar Biserica însăși își venerează idolii cu un păgânism atroce. Făcu o pauză, apoi, cu voce puternică, rosti: Voi recupera giulgiul.

Alte aplauze. Mai puternice. Susținute. Era o violare a Regulamentului, dar nimănui nu părea să-i pese.

— Biserica nu are nici un drept asupra giulgiului nostru, tipă de Roquefort, vocea lui acoperind bătăile din palme. Maestrul nostru, Jacques de Molay, a fost torturat, maltrat, apoi ars pe rug. Și ce crimă a comis? Acea de a fi fost slujitor credincios al lui Dumnezeu și-al papei. Moștenirea lui nu e

moștenirea lor. E moștenirea noastră. Avem mijloacele necesare ca să ne atingem scopul. Și-așa va fi, sub conducerea mea.

Seneșalul îi înmână steagul celui de lângă el, se îndreaptă spre de Roquefort și așteaptă ca aplauzele să se mai potolească.

— Și ce se va întâmpla cu cei care nu cred la fel?

— „Caută și vei găsi, bate și ți se va deschide.”

— Și în cazul celor care aleg să nu fie de aceeași părere?

— Evanghelia glăsuiește limpede și-aici: „Nenorocire celor stăpâniți de diavoli”.

— Ești un om periculos.

— Nu, seneșale, tu ești pericolul. Ai venit târziu printre noi și cu inima slabă. Nu ai o concepție asupra nevoilor noastre, ci doar a ceea ce tu și maestrul tău credeai c-ar fi nevoile noastre. Eu mi-am dăruit viața ordinului. Nimeni, în afara ta, nu mi-a pus vreodată la îndoială priceperea. Întotdeauna am aderat la acel ideal care spune că mai degrabă să te frângi, decât să te pleci. Își întoarse fața de la adversarul său și făcu o mișcare către conclav. Destul. Cer votul.

Regulamentul stipula că, din acel moment, dezbateră se încheia. Eu voi vota primul, anunță de Roquefort. Pentru mine. Toți cei care sunt de acord, s-o spună.

Îi privi pe ceilalți zece cum își cântăreau opțiunile. Rămăseseră tăcuți în timpul înfruntării dintre el și seneșal, dar fiecare dintre ei ascultase cu o atenție care însemna înțelegere. Ochii lui de Roquefort se ațintiră asupra grupului, concentrându-se asupra celor pe care-i considera loiali întru totul.

Brațele începură să se ridice.

Unu. Trei. Patru. Șase.

Șapte.

Avea deja cele două treimi necesare, dar voia mai mult, așa că mai așteaptă înainte de a-și proclama victoria.

Toți zece votară pentru el.

Încăperea se umplu de urale.

În vremurile de demult, i s-ar fi spălat picioarele și-ar fi fost purtat până-n capelă, unde s-ar fi rostit o liturghie în onoarea lui. Mai târziu, avea să fie organizată o festivitate, una dintre rarele ocazii în care ordinul se lăsa cuprins de veselie. Dar asta nu se mai întâmplă. În schimb, unii începură să-i psalmodieze numele, iar frații, care altfel trăiau într-o lume lipsită de emoții, își arătară aprobarea prin aplauze. Apoi, aplauzele se transformară în „beauseant”, iar cuvântul își împrăștie ecurile de-a lungul întregii încăperi.

Fii glorios!

În timp ce psalmodierea continua, el îl privi fix pe seneșal, care încă stătea alături de el. Privirile li se întâlneau și, prin intermediul ochilor, dădu de înțeles nu numai că succesorul ales de maestru pierduse băătăia, dar și că înfrântul era acum într-o primejdie de moarte.

Capitolul 22

Rennes-le-Château, Franța

Ora 21:30

Stephanie hoinărea în jurul casei răposatului ei soț. Aspectul ei era unul specific regiunii: podele zdravene din scânduri, tavane din bârne, șemineu din piatră, mobilier simplu din lemn de pin. Nu părea spațioasă, dar era încăpătoare, cu două dormitoare, un birou, o baie, o bucătărie și un atelier. Lars adora sculptura în lemn, iar ea observase mai devreme că strungurile, dălțile și scoabele încă erau acolo, fiecare dintre unelte fiind atârnată de câte un cârlig al unui cuier și acoperită cu un strat gros de praf. Era talentat pentru lucrul la strung. Ea încă mai păstra câteva boluri, cutii și suporturi pentru lumânări pe care el le meșterise din arborii aflați în împrejurimi.

Pe timpul căsniciei, îl vizitase doar de câteva ori. Ea și Mark locuiseră în Washington, apoi în Atlanta. Lars stătuse mai mult în Europa, iar în ultimii zece ani, aici, la Rennes. Nici unul din ei nu pătrunsese vreodată în spațiul celuilalt fără permisiune. Cu toate că nu erau de acord în multe privințe, se comportaseră întotdeauna civilizat. Poate mult prea civilizat, după cum se gândise ea de multe ori.

Întotdeauna crezuse că Lars își cumpărase casa din încasările obținute pentru prima lui carte, dar acum știa că Henrik Thorvaldsen îl ajutase s-o achiziționeze. Ceea ce era atât de tipic pentru Lars. Avea prea puțină prețuire față de bani, cheltuind tot ceea ce câștiga pe călătoriile și obsesiile lui, sarcina de a se asigura că facturile familiei erau plătite fiind lăsată în seama ei. Abia de curând achitase un împrumut contractat pentru finanțarea studiilor lui Mark la colegiu și la

universitate. Fiul ei se oferise de câteva ori să preia datoria, mai ales de când se înstrăinaseră, dar ea refuzase de fiecare dată. Misiunea unui părinte era să-și educe copilul, iar ea își luase în serios această misiune. Poate prea în serios, ajunsese să creadă.

Ea și Lars nu-și vorbiseră deloc în lunile care precedaseră moartea lui. Ultima lor întâlnire fusese una neplăcută, o altă ceartă pe tema banilor, a responsabilității, a familiei. Încercarea ei de apărare, din ziua precedentă, în fața lui Henrik Thorvaldsen, sunase cam fals, numai că ea nu-și dăduse niciodată seama de faptul că ar putea cunoaște și altcineva adevărul despre înstrăinarea din căsnicia lor. Totuși, după cum aflase, Thorvaldsen știa. Poate că el și Lars fuseseră apropiați. Din nefericire, ea n-o să afle niciodată. Era problema cu sinuciderile astea: sfârșitul suferințelor unei persoane doar le prelungea agonia celor rămași în urmă. Își dorea atât de mult să se descotorosească de senzația de rău care i se cuibărise în stomac. „Durerea eșecului”, o numise odinioară un scriitor. Și ea era de acord cu el.

Își încheie plimbarea și intră în birou, așezându-se pe un scaun față-n față cu Malone, care imediat după cină se apucase să citească jurnalul lui Lars.

— Soțul tău era un cercetător foarte meticulos, remarcă el.

— Multe dintre astea sunt cam criptice. La fel ca și omul. Malone păru să-i înțeleagă frustrarea.

— Vrei să-mi spui de ce te simți tu răspunzătoare pentru sinuciderea lui?

Ea se hotărî să-i permită intruziunea. Avea nevoie să discute despre asta.

— Nu mă simt răspunzătoare, mă simt doar părtașă. Amândoi aveam mândria noastră. Și încăpățânarea. Eu eram la Departamentul de Justiție, Mark crescuse, se discuta c-o să primesc propria agenție, așa că m-am concentrat asupra a

ceea ce consideram eu c-ar fi important. Lars a făcut același lucru. Din nefericire, nici unul din noi nu aprecia ceea ce făcea celălalt.

— E ușor să vezi asta, după atâția ani. Dar atunci era imposibil s-o știi.

— Tocmai asta-i problema, Cotton. Eu sunt aici. El, nu.

Nu se simțea deloc în largul ei să vorbească despre propria persoană, dar anumite lucruri trebuiau spuse.

— Lars a fost un scriitor talentat și un bun cercetător. Toate chestiile pe care ți le-am spus mai devreme despre Saunière și despre orașul ăsta. Cât de interesante sunt. Dacă i-aș fi acordat vreo atenție atunci când trăia, poate că acum ar fi fost și el aici.

Șovăi preț de câteva clipe.

— Era un om atât de calm. Niciodată nu ridica vocea. Niciodată nu vorbea urât. Tăcerea era arma lui. Putea să stea săptămâni în șir fără să scoată vreun cuvânt. Asta mă înfuria.

— Ei, asta o înțeleg, interveni Malone, însoțindu-și vorbele cu un zâmbet.

— Știu, firea mea repezită. Lars nu s-a putut împăca niciodată cu ea. Până la urmă, ne-am hotărât de comun acord că lucrul cel mai bun era ca el să-și trăiască viața lui, iar eu pe a mea. Nici unul din noi nu voia să divorțeze.

— Ceea ce spune multe despre felul în care se gândea la tine. În sufletul lui.

— Eu n-am observat niciodată asta. Tot ceea ce-am văzut era Mark, prins la mijloc. El se simțea atras spre Lars. Eu nu pot să-mi stăpânesc emoțiile. Lars nu era așa. Și Mark moștenise curiozitatea religioasă a tatălui său. Semănau atât de mult între ei! Fiul meu l-a ales pe taică-său în defavoarea mea, dar eu i-am forțat alegerea asta. Thorvaldsen avea dreptate. Pentru cineva atât de atent cu propria muncă, eram de-a dreptul oarbă în privința propriei vieți. Înainte să fie ucis Mark, nu mai vorbisem cu el de trei ani.

Durerea provocată de recunoașterea acelui fapt îi răscolea sufletul.

— Îți dai seama, Cotton? Eu și fiul meu am trăit trei ani fără să ne vorbim.

— Ce-a provocat ruptura?

— El îi lua partea lui taică-său, așa că eu am luat-o pe drumul meu, iar ei, pe al lor. Mark locuia aici, în Franța. Eu am rămas în America. După o vreme, a devenit ușor să nu-l mai bag în seamă. Nu lăsa niciodată să se-ntâmple asta între tine și Gary. Fă ce trebuie să faci, dar nu lăsa niciodată să se-ntâmple asta.

— Tocmai m-am mutat la vreo șase mii cinci sute de kilometri distanță.

— Dar fiul tău te adoră. Distanța asta înseamnă puțin.

— M-am întrebat multă vreme dac-am făcut ceea ce trebuia.

— Trebuie să-ți trăiești viața, Cotton. Să mergi pe drumul tău. Fiul tău se pare că respectă asta, chiar dacă e tânăr. Al meu era mult mai matur și de departe mai puternic decât mine.

Malone își privi ceasul.

— Soarele a apus de douăzeci de minute. E aproape timpul.

— Când ai observat prima dată că suntem filați?

— Imediat după ce-am ajuns. Doi bărbați. Amândoi seamănă cu cei din catedrală. Ne-au urmărit la cimitir, pe urmă și prin oraș. Acum sunt afară, chiar în clipa asta.

— Nu e vreun pericol să intre?

Clătină din cap.

— Ei sunt aici să privească.

— Acum înțeleg de ce-ai plecat din Billet. Neliniștea. E greu. Nu poți să-ți cobori niciodată garda. Ai avut dreptate acolo, în Copenhaga. Nu sunt bună de agent de teren.

— Problemele mele s-au ivit atunci când a început să-mi

placă tărașoiul. Asta-i ceea ce te trimite acasă între patru scânduri.

— Noi toți avem o viață relativ sigură. Dar când ai pe urmele tale oameni care-ți veghează fiecare mișcare, dispuși să te ucidă? Acum îmi dau seama cât putea să te roadă asta. Până la urmă, trebuie să te salvezi.

— Pregătirea te ajută să scapi de neliniște. Înveți cum să te descurci cu nesiguranța. Numai că tu n-ai fost niciodată pregătită. Zâmbi. Tu te pricepi doar să deții comanda.

— Știi, sper, că n-am avut niciodată de gând să te implic.

— Ai lăsat să se înțeleagă asta destul de clar.

— Dar mă bucur că ești aici.

— N-aș fi pierdut ocazia pentru nimic în lume.

Zâmbi, la rîndul ei.

— Ai fost cel mai bun agent pe care l-am avut vreodată.

— Am fost doar cel mai norocos. Și am avut suficientă înțelepciune încât să știu să spun: „Gata!”

— Peter Hansen și Ernst Scoville au fost asasinați amândoi. Se opri câteva clipe și, până la urmă, dădu glas la ceea ce ajunsese să creadă: Poate că și Lars. Tipul din catedrală a vrut ca eu să știu asta. A fost modul lui de a trimite un mesaj.

— E un salt cam mare prin logică.

— Știu. Nici o dovadă. Dar am o presimțire, și chiar dacă n-oi fi eu bună de agent, am ajuns să am încredere în presimțirile mele. Totuși, așa cum obișnuiam să-ți spun, nu se trag concluzii pe baza presupunerilor. Cauți faptele. Toată chestia asta e bizară.

— Mie-mi spui? Cavalerii templieri. Secrete gravate pe pietre de mormânt. Preoți care găsesc comori pierdute.

Ea aruncă o privire asupra unei fotografii de-a lui Mark, de pe o masă de alături, făcută cu câteva luni înainte de moartea lui. Lars era pretutindeni pe chipul plin de viață al tînarului. Aceași bărbie despicață, ochii strălucitori și tenul

oacheș. De ce-a trebuit ea să lase lucrurile să ajungă atât de rău?

— Ciudat lucru că e aici, zise Malone, observându-i interesul.

— Am pus-o aici ultima dată când am venit. Acum cinci ani. Imediat după avalanșă.

Era greu de crezut că unicul ei copil murise de cinci ani. Copiii n-ar trebui să moară cu gândul că părinții nu i-au iubit. Spre deosebire de înstrăinatul ei soț, care avusese parte de un mormânt, Mark zăcea îngropat sub tone de zăpadă în Pirinei, la cincizeci de kilometri spre sud.

— Trebuie să termin asta, mormăi ea către fotografie, cu vocea șovăielnică.

— Eu tot nu știu sigur ce înseamnă asta.

Nici ea.

Malone făcu un gest cu jurnalul în mână.

— Cel puțin, știm cum să dăm de Claridon în Avignon, așa cum sună instrucțiunile din scrisoarea pentru Ernst Scoville. Este vorba despre Royce Claridon. Există o notiță și adresa în jurnal. El și Lars erau prieteni.

— Chiar mă întrebam când o să descoperi asta.

— Mi-a mai scăpat ceva?

— E greu de spus ce e important și ce nu. Sunt o grămadă de informații acolo.

— Trebuie să nu mă mai minți. Ea se așteptase să fie dojenită.

— Știu.

— Nu pot să te-ajut dacă ai secrete.

Înțelegea asta.

— Ce-i cu paginile lipsă, trimise lui Scoville? E ceva acolo?

— Tu să-mi spui. Și-i întinse cele opt foi.

Ea ajunsese la concluzia că un mic efort de gândire i-ar mai fi abătut gândurile de la Mark și Lars, așa că-și aruncă privirea pe paragrafele scrise de mână. Cele mai multe erau

lipsite de înțeleles, dar mai erau și părți care-i sfâșiau inima.

... Saunière, în mod evident, ținea la amanta lui. Venise la el atunci când familia ei se mutase la Rennes. Tatăl și fratele ei erau meșteșugari îndemânatici, iar mama ei întreținea prezbiteriul parohiei. Aceasta se întâmpla în 1892, la un an după ce Saunière descoperise atât de multe. Atunci când familia ei s-a mutat din Rennes, ca să se angajeze la o fabrică din apropiere, ea a rămas cu Saunière până când el a murit, după două decenii. La un moment dat, el a trecut absolut toate bunurile pe care le-a dobândit pe numele femeii, ceea ce demonstrează încrederea necondiționată pe care-o avea în ea. I-a fost devotată în totalitate, păstrându-i secretele vreme de 36 de ani, după moartea lui. Îl invidiez pe Saunière. A fost un bărbat care a cunoscut dragostea necondiționată a unei femei și a întors această dragoste cu o încredere și un respect necondiționate. El a fost, după toate relatările, un bărbat greu de mulțumit, un om hotărât să îndeplinească un lucru pentru care lumea să-l țină minte. Ornamentele excesive din Biserica Mariei Magdalena par să-i fie moștenirea. Nu există relatări conform cărora iubita lui să fi ridicat glasul în opoziție cu întreprinderile sale. Toate relatările susțin că ea era o femeie devotată, care-și sprijinea binefăcătorul în tot ceea ce făcea el. În mod sigur, existau și unele neînțelegeri, dar, până la urmă, ea a rămas alături de Saunière până-n ziua morții lui și pe urmă, timp de aproape patru decenii. Ar fi multe de spus despre devotamentul ei. Un bărbat poate duce multe la îndeplinire atunci când femeia pe care-o iubește îl sprijină, chiar și dacă ea crede că tot ceea ce face el e o nebunie. În mod cert, amanta lui Saunière a clătinat din cap de multe ori în fața absurdității creațiilor lui. Atât Villa Béthanie, cât și Turnul Magdala erau ridicole pentru acea vreme. Numai că ea n-a lăsat niciodată o picătură de apă să cadă peste focul lui. Ținea la el suficient de mult încât

să-l lase să fie ceea ce dorea el să fie, iar rezultatul acestui comportament poate fi văzut astăzi de mii de oameni care vin la Rennes în fiecare an. Așa e cu moștenirea lui Saunière. Iar moștenirea ei constă în faptul că ce a lăsat el încă mai există.

— De ce mi-ai dat să citesc asta? îl întrebă ea pe Malone, după ce sfârși lectura.

— Trebuia s-o citești.

De unde veneau toate fantomele astea? Rennes-le-Château ar fi putut să nu adăpostească nici o comoară, dar locul găzduia demoni meniți s-o bântuie.

— Atunci când am primit jurnalul prin poștă și l-am citit, mi-am dat seama de faptul că nu m-am purtat corect cu Lars și cu Mark. Ei credeau în ceea ce căutau, la fel cum credeam eu în meseria mea. Mark ar fi spus că nu eram altceva decât o negativistă. Se opri, sperând că spiritele o ascultau. Am știut, atunci când am văzut carnetul, că m-am înșelat încă o dată. Orice-ar fi căutat Lars era ceva important pentru el, așa că trebuia să fie important și pentru mine. Asta e cu adevărat motivul pentru care am venit, Cotton. Le datorăm asta. Ridică spre el o privire obosită. Dumnezeu mi-e martor că le datorăm asta. Doar că niciodată nu mi-am dat seama de faptul că miza era atât de importantă.

El își privi din nou ceasul, după care își îndreptă ochii spre ferestrele cu storurile trase.

— E momentul să aflăm cât de importantă. O să te descurci pe-aici? Ea se strădui să-și revină și făcu un semn de încuviințare.

— O să-mi găsesc o ocupație. Tu vezi-ți de restul.

Capitolul 23

Malone ieși din casă pe ușa din față, fără să facă vreun efort prin care să-și ascundă plecarea. Cei doi bărbați pe care-i observase mai devreme stăteau în capătul îndepărtat al străzii, după colțul din apropierea zidului orașului, de unde puteau să vadă reședința lui Lars Nelle. Problema era că, dacă doreau să-l urmeze, erau nevoiți să traverseze aceeași stradă pustie. Amatori. Profesioniștii s-ar fi despărțit. Câte unul la fiecare capăt, gata să se deplaseze în oricare direcție. Ca și în Roskilde, concluzia îi diminuea starea de neliniște. Cu toate acestea, rămase încordat, cu toate simțurile în alertă, întrebându-se cine era atât de interesat în ceea ce făcea Stephanie.

Putea, oare, să fie vorba cu adevărat despre cavalerii templieri ai vremurilor moderne?

Mai devreme, înăuntru, lamentările lui Stephanie îl determinaseră să se gândească la Gary. Moartea unui copil i se părea o temă despre care nu puteai să vorbești. Nu-și putea imagina durerea ei. Poate că, după ce se retrăsese, ar fi trebuit să mai stea în Georgia, numai că Gary nici n-a vrut să audă despre așa ceva. „Nu-ți face griji pentru mine, îi spusese fiul lui, o să vin eu să te văd.” La doar paisprezece ani, băiatul avea o gândire atât de matură. Cu toate acestea, hotărârea luată îl bântuia, mai ales acum, când încă o dată își risca pielea pentru cauza altcuiva. Dar chiar și tatăl lui fusese la fel: murise atunci când submarinul pe care-l comanda se scufundase în Atlanticul de Nord în timpul unui exercițiu de pregătire. Malone avea atunci zece ani și-și amintea cât de greu suportase mama sa această moarte. La înmormântare, ea chiar refuzase steagul împăturit care-i fusese oferit de garda de onoare. Dar el îl acceptase și, de-atunci, triumhiul

acela cu roșu, alb și albastru rămăsese în posesia lui. Fiindcă nu avea ce mormânt să viziteze, steagul era unica lui amintire fizică despre bărbatul pe care abia dacă-l cunoscuse.

Ajunse la capătul străzii. N-avea nevoie să arunce o privire în spate ca să știe că unul din bărbați îl urmărea, celălalt rămânând s-o vegheze pe Stephanie, lângă casă.

Coti la stânga și se îndreptă spre domeniul lui Saunière.

Rennes nu era, se vedea limpede, un loc cu viață de noapte activă. Ușile zăvorâte și ferestrele oblonite mărgineau drumul. Restaurantul, librăria și chioșcurile erau cu toate închise. Întunericul învăluia aleea în umbrele-i adânci. Vântul se tânguia printre ziduri, ca un suflet cuprins de durere. Peisajul era asemănător cu cel dintr-un roman al lui Dumas, ca și cum viața, aici, vorbea numai în șoaptă.

Defilă în sus pe pantă, spre biserică. Villa Béthanie și prezbiteriul erau ferecate cu grijă, grădina cu copaci de dincolo de ele fiind luminată de o semilună, ciuntită de norii care goneau pe cer.

Poarta de la curtea bisericii rămăsese deschisă, așa cum îi spusese Stephanie că va fi. Se îndreptă direct spre ea, știind că și „coada” lui îl va urma. Imediat cum ajunsese înăuntru, se folosi de întunericul din ce în ce mai dens și se strecură în spatele unui ulm uriaș. Aruncă un ochi îndărăt și-și zări urmăritorul pătrunzând în cimitir, cu pasul tot mai grăbit. În clipa în care individul trecu pe lângă copac, Malone țâșni și repezi un pumn în abdomenul acestuia. Se simți ușurat dându-și seama de faptul că nu izbise nici un fel de vestă antiglonț. Expedie o altă lovitură spre falcă, trimițându-și urmăritorul la pământ, apoi îl smulse de-acolo.

Era un tip mai tânăr, scund, musculos, proaspăt bărbierit, cu părul creț, des și deschis la culoare. Fiind încă năucit, nu-și dădu seama când Malone începu să-l pipăie, descoperind repede tocul unei arme. Își întinse mâna sub haina lui și scoase de-acolo un pistol. Un Beretta Bobcat. De fabricație

italiană. Micuț, semiautomat, un fel de ajutor la care apelezi în ultimă instanță. Odinioară, purtase și el unul asemănător. Duse țeava spre ceafa celuiilalt și-l împinse cu putere spre copac.

— Numele celui care te plătește, te rog.

Nici un răspuns.

— Înțelegi engleza?

Tânărul scutură din cap, în timp ce continua să soarbă aerul și încerca să se orienteze.

— Din moment ce-ai înțeles întrebarea, înțelegi și asta?

Trase piedica pistolului.

O înțepeneală bruscă îi semnală faptul că tânărul recepționase mesajul.

— Cel care te-a angajat.

Se auzi o împușcătură și un glonț se înfipse cu un bufnet surd în trunchiul copacului, chiar deasupra capetelor lor. Malone se răsuci și zări o siluetă la vreo treizeci de metri depărtare, ghemuită în locul în care foișorul se întâlnea cu zidul cimitirului, cu arma în mână.

Încă o împușcătură și un alt glonț trecu razant cu pământul la doar câțiva centimetri de picioarele lui. Slăbi strânsoarea și următorul său inițial țâșni ca un fulger, ieșind din împrejmuirea parohială.

Numai că el era acum mai preocupat de trăgător.

Văzu cum silueta părăsește terasa, dispărând la loc în foișor. O energie nouă îi străbătu întreg corpul. Cu arma în mână, părăsi în goană cimitirul și alergă spre un culoar strâmt dintre Villa Béthanie și biserică. Își aminti așezarea de mai devreme. Grădina cu copaci era în față, mărginită de un foișor înălțat care se înfășura, în formă de U, în jurul Turnului Magdala.

Năvăli în grădină și zări silueta alergând de-a lungul foișorului. Singura cale de acces în sus era o scară din piatră. Goni spre ea și sui câte trei trepte o dată. Ajungând în vârf,

simți cum aerul rarefiat îi biciuiește plămânii și vântul aspru îl atacă fără vreo opreliște, biciuindu-i trupul și încetinindu-i înaintarea.

Își văzu atacatorul îndreptându-se direct către Turnul Magdala. Se gândi să încerce o împușcătură, dar o rafală de vânt se abătu subit asupra lui, parcă avertizându-l să n-o facă. Se întreba încotro se îndreaptă atacatorul. Nu era nici o altă scară care să ducă în jos, iar turnul fusese, mai mult ca sigur, încuiat pe timpul nopții. În stânga lui, se întindea un grilaj din fier forjat, dincolo de care nu erau decât copaci și un salt de peste trei metri până în grădină. La dreapta, dincolo de zidul din piatră, căderea în gol ar fi măsurat aproape cinci sute de metri. Într-un fel sau în altul, ar fi urmat să ajungă față-n față cu cine-o fi fost.

Ocoli terasa, trecu printr-o seră și zări silueta pătrunzând în Turnul Magdala.

Se opri.

Nu se așteptase la asta.

Își aminti de ceea ce-i povestise Stephanie referitor la geometria clădirii. Un pătrat cu latura de cinci metri și jumătate, cu un turnuleț rotund care găzduia o scară șerpuită, ducând în sus spre un acoperiș crenelat. Saunière își adăpostise odinioară acolo biblioteca particulară.

Ajunse la concluzia că n-avea de ales. Se îndreptă spre ușă, văzu că fusese lăsată deschisă, așa că se postă după ea. Izbi cu piciorul tăblia greoaie din lemn, împingând-o înăuntru, apoi așteptă împușcătura.

Nu se întâmplă nimic.

Riscă să arunce o privire și observă că încăperea era goală. Doi dintre pereți erau ocupați de ferestre. Nici o mobilă. Nici cărți. Numai lăzi goale din lemn și două bănci tapițate. Un șemineu din cărămizi zăcea întunecat. Atunci, înțelese.

Acoperișul.

Se apropie de scara din piatră. Treptele erau scunde și înguste. Urcă spirala în direcția acelor de ceasornic, ajungând la o ușă din oțel, pe care-o încercă. Nici o mișcare. Împinse mai cu putere. Fusesse încuiată pe dinafară.

Ușa de dedesubt se trânti, închizându-se.

Coborî scara și descoperi că singura ieșire care-i mai rămăsese era acum, de asemenea, încuiată pe dinafară. Se îndreptă spre două ferestre oblonite aflate deasupra grădinii cu copaci și zări silueta întunecată sărind de pe terasă, agățându-se de o creangă groasă, apoi lăsându-se să cadă pe pământ cu o surprinzătoare agilitate. Apoi, năluca goni printre copaci și se îndreptă spre parcare aflată la vreo treizeci de metri depărtare, aceeași în care-și lăsase și el ceva mai devreme automobilul Peugeot.

Se trase înapoi și expedie trei gloanțe în partea stângă a ferestrelor duble. Geamul se crăpă, apoi se sparse de-a binelea. Se năpusti înainte și curăță cioburile cu arma. Se cățăără pe canapeaua de sub pervaz, apoi se strecură prin deschizătură. Până jos nu erau nici măcar doi metri. Sări, apoi alergă spre parcare.

Leșind din grădină, auzi ecoul unui zgomot de motor, apoi zări silueta neagră călare pe o motocicletă. Motociclistul își întoarse vehiculul și se feri să pornească pe singura stradă care ieșea din parcare, alegând unul dintre pasajele laterale care duceau spre case.

Malone se hotărî în grabă să se folosească de strâmtoarea orașului în avantajul său și se repezi la stânga, gonind pe o alee scurtă și cotind apoi pe *rue principale*. O pantă descendentă îi sări în ajutor, așa că imediat auzi motocicleta apropiindu-se din dreapta sa. Putea să aibă o singură ocazie, așa că-și ridică arma și-și încetini pasul.

În clipa în care motociclistul își făcu apariția dinspre alee, trase două focuri.

Primul glonț nu-și nimeri ținta, dar celălalt izbi cadrul

vehiculului producând scântei, după care ricoșă într-o parte.

Motocicleta ieși vâjâind pe porțile orașului.

Luminile începeau să se aprindă. Focurile de armă erau, cu siguranță, o sursă neobișnuită de zgomot pe-aici. Își ascunse pistolul pe sub haină, se retrase pe o altă alee și căută drumul de întoarcere spre casa lui Lars Nelle. Auzea voci în urma lui. Oamenii veneau să vadă ce s-a întâmplat. În câteva clipe, el avea să fie înăuntru, teafăr. Se îndoia de faptul că s-ar mai fi aflat pe-acolo cei doi bărbați; oricum, dacă erau, nu mai reprezentau o problemă.

Totuși, un singur lucru îl sâcâia.

Avusese o impresie fugară, în timp ce urmărea cum silueta sare de pe terasă, apoi se îndepărtează în goană. Era ceva în acele mișcări.

Era greu să poată afirma cu siguranță, dar simțea că are dreptate.

Atacatorul său fusese o femeie.

Capitolul 24

Abația des Fontaines

Ora 22:00

Seneșalul îl găsi pe Geoffrey. Își căutase ajutorul încă de când se sfârșise conclavul și, într-un târziu, aflase că tânărul se retrăsese într-una dintre capelele mai mici din aripa nordică, dincolo de bibliotecă, unul dintre numeroasele locuri de repaus oferite de abație.

Pătrunse în încăperea luminată doar de câteva lumânări și-l zări pe Geoffrey întins pe podea. De multe ori, frații se întindeau cu fața-n jos înaintea altarului lui Dumnezeu. În timpul uceniciei, acest gest semnifica umilința, o demonstrație de nimicnicie în fața Cerului, iar repetarea lui continuă servea ca o aducere-aminte.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse el, pe un ton liniștit.

Tânărul său acolit rămase nemișcat preț de câteva clipe, apoi se ridică încet, își făcu semnul crucii, apoi fu în picioare.

— Spune-mi exact ce făceați, tu și maestrul.

Nu avea chef de ocolișuri; din fericire, Geoffrey părea mai calm decât fusese mai devreme, în Salonul Părinților.

— Voia să se asigure că amândouă pachetele au fost depuse la poștă.

— A spus și de ce?

— De ce-ar fi făcut-o? El era maestrul. Eu nu sunt decât un frate neînsemnat.

— Se pare că avea destulă încredere în tine, încât să te recruteze ca ajutor al lui.

— Mi-a spus c-o să vă supere asta.

— Nu sunt atât de meschin. Simțea că băiatul știe mai multe. Mai spune-mi.

— Nu pot să spun.

— De ce nu?

— Maestrul mi-a dat instrucțiuni să vă răspund la întrebările despre pachetele puse la poștă. Dar nu trebuie să spun nimic mai departe. Până când nu se-ntâmplă mai multe.

— Geoffrey, ce-ar mai trebui să se-ntâmple? De Roquefort a luat comanda. Noi doi suntem, practic, singuri. Frații se aliniază lângă de Roquefort. Ce altceva ar mai trebui să se-ntâmple?

— Asta nu eu o hotărâsc.

— De Roquefort n-are cum să izbutească fără Chivotul Legii. Ai auzit reacția, la conclav. Frații îl vor părăsi dacă el nu va reuși să-l aducă. Asta e ceea ce puneți la cale, tu și maestrul? Știa el mai multe decât mi-a spus mie?

Geoffrey rămase tăcut, iar seneșalul descoperi deodată la ajutorul său o maturitate pe care n-o mai observase până atunci.

— Mă rușinez să mărturisesc că maestrul mi-a spus că mareșalul o să vă învingă în conclav.

— Și ce altceva a mai zis?

— Nimic din ceea ce aş putea dezvălui pe moment.

Cuvintele lui evazive îl iritau.

— Maestrul nostru a fost un om strălucit. După cum ai spus, a prezis ceea ce s-a întâmplat. Se pare că s-a gândit suficient de departe, încât să te facă oracolul lui. Ia spune-mi, ce trebuie să fac?

Implorarea din vocea lui nu putea fi ascunsă.

— Mi-a spus să vă răspund la această cerere cu cuvintele lui Isus: „Oricine nu-și urăște tatăl și mama așa cum îi urăsc eu nu-mi poate fi discipol”.

Cuvintele erau din Evanghelia după Toma. Dar ce semnificau ele, în acest context? Se gândi la altceva din ceea ce scrisese Toma. „Oricine nu-și iubește tatăl și mama așa cum îi iubesc eu nu-mi poate fi discipol.”

— De asemenea, a vrut să vă reamintesc cuvintele lui Isus: „Cel care caută să nu se oprească din căutat până când acela nu găsește...”

— „Atunci când acela găsește, acela va fi tulburat. Atunci când cineva e tulburat, acela va fi uimit și va domni peste toți”, încheie el repede. Oare tot ceea ce-a spus a fost o șaradă?

Geoffrey nu-i mai răspunse. Tânărul avea un grad mult mai mic decât seneșalul, drumul lui către cunoaștere fiind abia la început. Calitatea de membru al ordinului însemna o înaintare continuă către deplinul gnosticism, o călătorie care, în mod normal, ar fi necesitat trei ani. Geoffrey venise la abație doar de optsprezece luni, dintr-o casă a iezuiților din Normandia, copil abandonat, crescut de călugări. Maestrul îl remarcase imediat și ceruse să fie inclus în echipa de conducere. Seneșalul își exprimase mirarea în privința acestei decizii pripite, dar bătrânul, abia zâmbind, spusese: „Nu-i nici o diferență față de cum am procedat cu tine”.

Își lăsă o mână pe umărul ajutorului său.

— Din moment ce maestrul s-a bazat pe ajutorul tău, mai mult ca sigur c-a avut o înaltă apreciere față de priceperea ta. O privire hotărâtă se întipări pe chipul palid.

— Și n-o să-l dezamănesc.

Frații apucau pe căi diferite. Unii se îndreptau către administrație, iar alții deveneau meșteșugari. Mulți ajungeau la gospodăria autonomă a abației, ca fermieri sau meșteri. Câțiva se devotau în întregime religiei. Doar o treime dintre aspiranți erau selectați s-ajungă cavaleri. Geoffrey era pe cale să devină cavaler cândva, în următorii cinci ani, în funcție de progresele pe care urma să le facă. Deja își terminase ucenicia și-și încheiase pregătirea elementară cerută. Avea în față un an întreg de studiu al Scripturilor, până să depună cel dintâi jurământ de loialitate. „Ce păcat, se gândi seneșalul, că putea să piardă într-o clipită tot ceea ce se străduise atât să

obțină.”

— Domnule seneșal, cum rămâne cu Chivotul Legii? Poate să fie găsit, așa cum a susținut mareșalul?

— Asta-i singura noastră salvare. De Roquefort nu-l are, dar probabil crede că știm noi unde e. Știm?

— Maestrul a vorbit despre asta.

Cuvintele îi ieșiseră repede, ca și cum n-ar fi trebuit să fie rostite.

Așteptă să audă mai mult.

— Mi-a spus că un om pe nume Lars Nelle a ajuns cel mai aproape. A zis că Nelle a fost pe calea cea bună.

Pe chipul palid al lui Geoffrey era întipărită agitația nervoasă.

El și maestrul discutaseră de multe ori despre Chivotul Legii. Originile acestuia datau dinainte de 1307, numai că ascunderea lui, după Epurare, fusese o modalitate de a-l lăsa pe Filip al IV-lea fără averea și înțelepciunea templierilor. În lunile de dinaintea aceluia 13 octombrie, Jacques de Molay ascunsese tot ceea ce prețuia ordinul. Din nefericire, nu fusese înregistrată în documente nici o mențiune a locului respectiv, iar, până la urmă, Moartea Neagră a râs de pe fața pământului toate sufletele care-ar fi putut ști ceva despre locul în care se afla. Unicul indiciu provenea dintr-un pasaj înscris în Cronici pe data de 4 iunie 1307. „Unde e mai bine să ascunzi o pietricică?” Maeștrii care au urmat au încercat să răspundă la această întrebare și au căutat până când eforturile lor s-au dovedit inutile. Dar abia în secolul al XIX-lea au ieșit la lumină noi indicii, nu din partea ordinului, ci de la doi parohi din Rennes-le-Château: abații Antoine Bigou și Bérenger Saunière. Seneșalul cunoștea faptul că Lars Nelle le reînviase uimitoarea poveste, scriind o carte, prin anii 1970, în care povestea lumii despre orașelul francez și presupusele sale taine. Acum, aflând că „el a ajuns cel mai aproape” și că „a fost pe calea cea bună”, totul i se părea aproape

supranatural.

Seneşalul era pe cale să întrebe mai multe, când se auzi un zgomot de paşi. Se întoarse şi, în aceeaşi clipă, patru fraţi cavaleri, dintre cei pe care-i cunoştea, pătrunseră în capelă. De Roquefort îi urmă înăuntru, acum îmbrăcat în sutana albă de maestru.

— Complotezi, seneşale? îl întrebă de Roquefort, cu ochii strălucitori.

— Acum, nu.

Se întrebă ce însemna demonstraţia aceasta de forţă. Aveţi nevoie de vreo audienţă?

— Ei sunt aici în folosul tău. Cu toate că sper ca treaba asta să se desfăşoare într-o manieră civilizată. Eşti arestat.

— Şi acuzaţia? întrebă el, fără să arate vreo urmă de îngrijorare.

— Violarea jurământului pe care l-ai depus.

— Ai de gând să te explici?

— Într-o adunare conformă cu uzanţele. Fraţii aceştia te vor conduce în apartamentul tău, acolo unde vei rămâne peste noapte. Măine, îţi voi găsi un loc de cazare mai potrivit. Înlocuitorul tău va avea atunci nevoie de încăperile pe care le-ai ocupat.

— Drăguţ din partea ta.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar bucură-te. O celulă a penitenţei ar fi trebuit să-ţi fie căminul de multă vreme.

Le cunoştea. Nişte cutii din fier, prea mici ca să poţi sta în picioare sau să te întinzi. Dimpotrivă, prizonierul era obligat să stea ghemuit şi nu primea nici mâncare, nici apă, astfel încât să-i fie îndulcită agonia.

— Intenţionezi să readuci la viaţă obiceiul celulei de penitenţă?

Observă că provocarea nu-i fusese pe plac lui de Roquefort, dar şi că francezul abia zâmbise. Rareori îşi permisesese demonul acesta relaxarea unui rânj.

— Adepții mei, spre deosebire de ai tăi, sunt credincioși jurămintelor depuse. Nu e nevoie de astfel de măsuri.

— Aproape m-ai convins că asta ți-e credința.

— Știi, insolența este motivul în sine pentru care ți-am devenit adversar. Aceia dintre noi învățați cu disciplina cerută de credința noastră nu și-ar vorbi niciodată între ei într-un astfel de mod lipsit de respect. Dar oamenii ca tine, care provin din lumea laică, consideră că aroganța este potrivită.

— Și negarea a ceea ce i se cuvenea maestrului nostru e un mod de-a arăta respectul?

— A fost prețul plătit pentru aroganța lui.

— A fost crescut la fel ca tine.

— Ceea ce demonstrează că și noi, la rândul nostru, suntem supuși greșelii.

De Roquefort începuse să-l obosească, așa că seneșalul se reculese și zise:

— Îmi cer dreptul să fiu judecat de un tribunal.

— Pe care-l vei avea. Între timp, vei fi închis.

De Roquefort făcu un gest. Cei patru frați pășiră în față, iar el, cu toate că se simțea înspăimântat, se hotărî să meargă cu ei cu demnitate.

Părăsi capela, înconjurat de păzitorii săi, dar în clipa în care ajunsese în pragul ușii șovăi pentru o clipă și aruncă o privire înapoi, prinzând o ultimă imagine fugară a lui Geoffrey. Tânărul rămăsese tăcut în tot timpul în care el și de Roquefort se sfădiseră. Noul maestru era, de felul său, prea puțin preocupat de cineva atât de neînsemnat. Ar fi trebuit să treacă mulți ani înainte ca Geoffrey să fie considerat o amenințare. Și, cu toate acestea, seneșalul se miră.

Nici urmă de teamă, de rușine sau de neliniște nu se vedea pe chipul lui Geoffrey.

Dimpotrivă, privirea lui arăta o dârzenie extremă.

Capitolul 25

Rennes-le-Château, Franța

Sâmbătă, 24 iunie, ora 09:30

Malone își strecură trupul masiv în Peugeot. Stephanie era deja în mașină.

— Vezi pe cineva? îl întrebă ea.

— Cei doi prieteni ai noștri de aseară s-au întors. Încăpățânați, fraierii.

— Nici urmă de fata cu motocicletă?

— Îi povestise despre bănuielile lui.

— Nici nu mă așteptam.

— Unde-s cei doi *amigos*?

— Într-un Renault roșu-aprins, în capătul îndepărtat, dincolo de turnul de apă. Nu te întoarce. Să nu-i speriem.

Potrivi oglinda exterioară astfel încât să poată vedea celălalt automobil. Parcare nisipoasă se umpluse deja cu autocarele turiștilor și cu vreo douăsprezece mașini. Vremea senină din ziua anterioară se dusese, acum cerul fiind pătat de nori plumburii de furtună. Stătea să plouă. Se îndreptau spre Avignon, aflat la o distanță de vreo sută și patruzeci și cinci de kilometri, căutându-l pe Royce Claridon. Malone cercetase deja harta și se hotărâse asupra celui mai bun traseu, astfel încât să scape de orice „coadă”.

Porni mașina și ieșiră din localitate. Odată trecuți de porțile orașului și ajunși pe cărarea șerpuită care ducea spre nivelul solului, observă acel Renault rămas la o distanță discretă în urma lor.

— Cum ai de gând să scapi de ei?

Malone zâmbi.

— Prin metoda veche.

— Întotdeauna îți faci planul dinainte, corect?

— Cineva pentru care am lucrat odinioară m-a învățat asta.

Ajunseră pe Autostrada 118 și se îndreptară spre nord. Harta indica o distanță de treizeci și doi de kilometri până la A61, marea autostradă cu plată care pornea chiar de la sud de Carcassonne și ducea spre nord-est, către Avignon. La aproape zece kilometri în față, la Limoux, șoseaua se bifurca, unul din brațe traversând râul Aude spre Limoux, iar celălalt mergând mai departe spre nord. Malone ajunsese la concluzia că acolo va fi ocazia potrivită.

Ploaia începu să cadă. Mai ușor la început, apoi deveni torențială.

Porni ștergătoarele din față și din spate. Drumul, pe ambele sensuri, era pustiu. Se părea că dimineața de sâmbătă îi ținuse acasă pe drumeți.

Automobilul Renault din urma lor, cu farurile pentru ceață străpungând perdeaua de ploaie, își ajustase viteza după a lor, apoi accelerase. Privi în oglinda retrovizoare cum depășea mașina aflată chiar în spatele lor, apoi țâșnea înainte, ajungând pe sensul opus, în paralel cu Peugeot-ul lor.

Fereastra din dreapta șoferului se lăsă în jos și o armă ieși la iveală.

— Ține-te bine, o avertiză el pe Stephanie.

Apăsă pedala de accelerație până la podea și automobilul luă un viraj strâns. Renault-ul pierdu teren și rămase în urmă.

— Se pare că s-a produs o schimbare de plan. Umbrele noastre au devenit agresive. De ce nu stai culcată?

— Sunt femeie în toată firea. Vezi-ți de condus.

Intră derapând într-un alt viraj, dar Renault-ul păstră distanța. Era complicat să stăpânești cauciucurile pe autostradă. Pavajul devenea tot mai ud și mai impracticabil de la o clipă la alta. Nu se vedeau benzi galbene care să delimiteze ceva, iar marginea asfaltului era acoperită parțial

de un strat de mazăre care putea produce lesne efectul de acvaplanare.

Un glonț fisură luneta.

Geamul securizat nu explodează, dar Malone se îndoia de faptul că ar fi putut rezista unei noi lovituri. Începu să meargă în zigzag, încercând să ghicească unde se termina asfaltul pe fiecare parte. Observă un automobil apropiindu-se din sensul opus și se întoarse pe banda lui.

— Știi să tragi cu o armă? o întrebă el, fără să-și ia privirea de la drum.

— Unde-i?

— Sub scaun. Am luat-o de la tipul de azi-noapte. Are încărcătorul plin. Zăpăcește-i. Am nevoie să iau un pic de distanță față de tipii ăia din spate.

Stephanie dibui pistolul și lăsă geamul în jos. Malone o zări cum scoate brațul afară, țintește cu ajutorul oglinzii retrovizoare și trage în cinci rânduri.

Împușcăturile avură efectul scontat. Renault-ul rămase în urmă, dar nu-și abandonează urmărirea. Malone șerpui printr-o altă curbă, lucrând cu frâna și cu accelerația așa cum fusese învățat cu ani în urmă.

Se săturase să joace rolul vânatului.

Se strecură pe culoarul care ducea spre sud și-și lăsă cu putere piciorul pe frână. Cauciucurile scrâșniră pe pavajul ud. Renault-ul trecu fulgerător pe drumul spre nord. El luă piciorul de pe frână, trecu în viteză a doua, apoi apăsă acceleratorul până la podea.

Cauciucurile se rotiră, apoi propulsară mașina cu viteză înainte.

Mută schimbătorul de viteze într-a cincea.

Renault-ul era acum în fața lui. Accelerează. O sută. O sută cinci. O sută zece kilometri la oră. Toată chestia era ciudat de înviorătoare. Nu mai avusese parte de genul ăsta de acțiune de ceva vreme.

Ajunse să circule în paralel cu Renault-ul.

Ambele automobile aveau acum o sută douăzeci de kilometri la oră, pe o porțiune relativ dreaptă de autostradă. Deodată, ajunseră în vârful unui dâmb și se ridicară în aer de pe pavaj, cauciucurile plesnind cu putere asfaltul umed în clipa în care-l reîntâlniră. Trupul său se smuci în față, apoi în spate, zguduindu-i creierul.

— A fost distractiv! exclamă Stephanie.

În stânga și-n dreapta lor se întindeau câmpuri înverzite, peisajul rural fiind o mare de levănțică, sparanghel și viță-de-vie. Renault-ul vâjâia pe lângă ei. Aruncă o nouă privire furișă spre dreapta. Unul din băieții tunși scurt se cățără pe fereastra din dreapta șoferului, încovrigându-se spre capotă, ca să obțină o poziție bună pentru tragere.

— Trage în cauciucuri, îi ceru el lui Stephanie.

Ea se pregătea să tragă, clipă în care el zări un camion pentru transport în față, ocupând cu totul banda spre nord pe care circula Renault-ul. Condusesse destul de mult pe autostrăzile cu două benzi din Europa, ca să știe că, spre deosebire de America, unde camioanele își vedeau de drumul lor cu o nepăsare nebănuită fără să știe de altcineva, aici se mișcau în pas de melc. Sperase să întâlnească unul mai aproape de Limoux, dar de ocazii trebuia să profite atunci când i se ofereau. Camionul nu era la mai mult de două sute de metri în față. Adversarii aveau să-l ajungă într-o clipă, iar norocul făcea ca drumul din fața lui să fie liber.

— Stai puțin, îi spuse el lui Stephanie.

Își păstră automobilul în paralel cu Renault-ul, fără să-i lase o cale de ieșire. Celălalt șofer trebuia ori să apese pe frâna, ori să se ciocnească din plin cu camionul, ori să se abată direct în câmpul înverzit. El atât spera, să rămână camionul pe banda dinspre nord, fiindcă altfel el însuși ar fi ajuns în câmp.

Celălalt șofer păru că-și dă seama de cele trei opțiuni pe

care le mai avea și ieși de pe carosabil.

Malone trecu în viteză pe lângă camion, pe drumul liber din față. O privire scurtă în oglinda retrovizoare îi confirmă faptul că Renault-ul rămăsese blocat în noroiul maroniu de pe marginea drumului.

Se strecură din nou pe culoarul ducând spre nord, se relaxă o clipă, dar își menținu viteza, părăsind până la urmă autostrada principală și, așa cum avea în plan, se îndreptă spre Limoux.

Ajunseră la Avignon puțin după ora unsprezece dimineața. Ploaia se oprise cu vreo optzeci de kilometri înaintea, iar acum razele strălucitoare ale soarelui inundau pădurile, dealurile verzi și aurii, ca o pagină dintr-un vechi manuscris. Un zid medieval, cu turnulețe, împrejmua orașul, care odinioară servise drept capitală a creștinătății timp de aproape o sută de ani. Malone manevră Peugeot-ul printr-un labirint de străduțe strâmte, spre o parcare subterană.

Urcară scările până la parter, iar el observă imediat bisericile romanice, încadrate de clădiri scăldate în soare, cu acoperișurile și pereții de culoarea nisipului murdar, cu un aspect evident italianesc. Fiind weekend, turiștii ieșiseră cu miile, corturile colorate și platanii din Place de l'Horloge umbrind o mulțime zgomotoasă de oameni care prânzeau.

Adresa din carnetul lui Lars Nelle îi conduse pe una dintre multele *rues*. În timp ce mergeau, Malone se gândi la secolul al XIV-lea, când papii schimbaseră Tibrul Romei pentru Ronul francez și ocupaseră imensul palat de pe colină. Avignon devenise un azil al ereticilor. Evreii își cumpărau indulgențe în schimbul unei taxe modeste, criminalii trăiau nestingheriți, casele de jocuri și bordelurile duceau o existență înfloritoare. Poliția era relaxată, ceea ce făcea ca, ieșind după ce se întuneca, să-ți pui în primejdie viața. Ce scrisese Petrarca? „Sălaș al necazurilor, unde totul respiră minciună.” Spera ca lucrurile să se fi schimbat în șase sute de ani.

Adresa lui Royce Claridon era un magazin de antichități - cărți și mobilier - cu vitrină plină cu volume de Jules Verne, din prima parte a secolului al XX-lea. Lui Malone îi erau familiare copertele colorate ale acestor ediții. Ușa din față era încuiată, dar un bilețel lipit pe geam anunța că negoțul se desfășura în ziua aceea pe Cours Jean Jaures, în cadrul unui târg lunar de carte.

Aflară cum să ajungă la piață, care era alături de un mare bulevard. Tarabe metalice șubrede împestrău scuarul mărginit de arbori. Lăzi mari din plastic conțineau cărți franțuzești, precum și o brumă de titluri englezești, în majoritatea lor scenarii ale unor filme de cinematograf sau de televiziune. Târgul părea să atragă un gen diferit de clienți. Coafuri dichisite, ochelari, fuste, cravate și bărbi - nici un Nikon sau vreo cameră video prin preajmă.

În jurul lor se târau autobuze ticsite de turiști aflați în drum spre palatul papal, vuietele motoarelor diesel fiind acoperite de zgomotul unei orchestre care cântă peste drum. O cutie de coca-cola zăngăni pe pavaj, făcându-l pe Malone să tresară. Era cu nervii întinși la maximum.

— E ceva în neregulă?

— Prea multe îmi distrag atenția.

Cutreierară în voie prin piață, privirea lui de bibliofil examinând mărfurile. Tot ceea ce era mai bun era înfășurat în plastic. O etichetă lipită deasupra atesta proveniența și prețul cărții, despre care el constată că era prea mare în raport cu calitatea inferioară. De la unul dintre vânzători află adresa tarabei lui Royce Claridon, pe care o găsiră în capătul îndepărtat, departe de stradă. Femeia care se îngrijea de tarabe era scundă și îndesată, cu părul blond ca spicul de grâu, prins într-un coc. Purta ochelari de soare și orice urmă de atracție pe care-ar fi putut s-o exercite era estompată de țigara pe care-o ținea între buze. Fumatul nu era ceva pe care Malone să-l fi considerat vreodată atrăgător.

Îi examină cărțile, toate fiind expuse într-un stand jerpelit, majoritatea volumelor legate în pânză fiind într-o stare lamentabilă. Malone chiar se mira c-ar putea să cumpere cineva așa ceva.

Se prezintă, și apoi pe Stephanie. Femeia nu-și spusese numele, continuând să fumeze.

— Am fost pe la magazinul dumneavoastră, îi spusese el, în franceză.

— Închis toată ziua.

Tonul tăios dădea limpede de înțeles faptul că nu voia să fie deranjată.

— Nu ne interesa nimic de-acolo, îi puse el în vedere, la fel de limpede.

— Atunci, vă rog, bucurați-vă de cărțile astea minunate.

— Chiar atât de rău merg afacerile?

Ea trase un fum adânc.

— Ca dracu.

— Și-atunci, de ce mai stați aici? De ce nu v-ați dus pe la țară?

Femeia îl examinează cu o privire bănuitoare.

— Nu-mi plac întrebările. Mai ales din partea americanilor care vorbesc prost franțuzește.

— Credeam că franceza mea e corectă.

— Nu e.

Se hotărî să treacă la subiect.

— Îl căutăm pe Royce Claridon.

Ea râse.

— Cine nu-l caută?

— Sunteți amabilă să ne luminați în legătură cu cine-l mai caută?

Panarama asta îl călca pe nervi.

Ea nu-i răspunse imediat. În schimb, privirea i se mută asupra unui cuplu care-i studia marfa. Orchestra de peste drum atacă o altă melodie. Potențialii ei clienți pleacă.

— Tre' să te uiți la toată lumea, bombăni ea. Ar fi-n stare să fure orice.

— Ia fii atentă, îi zise el. Îți cumpăr o ladă întreagă dacă-mi răspunzi la o singură întrebare.

Propunerea păru s-o intereseze.

— Ce vrei să știi?

— Unde-i Royce Claridon?

— Nu l-am mai văzut de cinci ani.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— S-a dus.

— Unde s-a dus?

— Ăsta-i răspunsu' suficient pentru o ladă de cărți.

Era clar că n-aveau să afle nimic de la ea, iar el n-avea nici cea mai vagă intenție să-i mai ofere și alți bani. Prin urmare, azvârli o bancnotă de cincizeci de euro pe tarabă și-și înșfăcă lada cu cărți.

— Răspunsul tău a fost de rahat, dar eu o să-mi respect partea de învoială.

Se îndreptă spre un container deschis pentru gunoi, întoarse lada cu susul în jos și-i răsturnă conținutul înăuntru. Apoi, azvârli lădița înapoi pe tarabă.

— Hai să mergem, îi spuse el lui Stephanie, întorcându-se să plece.

— Hei, americanule!

Se opri și se întoarse.

Femeia se ridică de pe scaunul ei.

— Mi-a plăcut asta.

El rămase în așteptare.

— O grămadă de creditorii îl caută pe Royce, da' e ușor de găsit. Caută-l la sanatoriul din Villeneuve-les-Avignon. Își răsuci arătătorul la tâmplă. Un țăcănit, ăsta-i Royce.

Capitolul 26

Abația des Fontaines

Ora 11:30

Seneșalul stătea în camera sa. Dormise prea puțin în noaptea trecută, cugetând la situația în care se afla. Doi dintre frați îi păzeau ușa și nimănui nu-i era permis să intre, în afara celui care-i aducea mâncarea. Nu-i plăcea să fie captiv, chiar și-așa cum era, cel puțin deocamdată, într-o închisoare confortabilă. Apartamentul său nu era de dimensiunile celui al maestrului său, al mareșalului, dar era unul foarte ferit, cu o baie și o fereastră. Nu era un pericol prea mare ca el să fugă pe fereastră, aceasta aflându-se la o înălțime de câteva zeci de metri deasupra unei mase de stânca cenușie.

Numai că norocul avea să-l părăsească sigur astăzi, fiindcă de Roquefort n-avea să-l mai lase să se plimbe prin abație după bunul său plac. Probabil că urma să fie ținut într-una dintre încăperile subterane, proiectate cu multă vreme înainte pentru păstrarea alimentelor la rece, locul perfect pentru izolarea unui dușman. Soarta lui putea fi lesne ghicită.

Trecuse multă vreme de la intrarea sa în rândurile ordinului.

Regulamentul era clar. „Dacă cineva dorește să părăsească lumea pierzaniei și să abandoneze viața laică, alegând viața în comunitate, nu consimțiți imediat să-l primiți, fiindcă astfel a spus Sfântul Pavel: «Puneți sufletul la încercare, ca să vedeți dacă vine de la Dumnezeu». Dacă i se acordă însoțirea cu frăția, să i se citească Regulamentul și, dacă dorește să se supună poruncilor Regulamentului, fie ca frații să-l primească în rândul lor, fie ca el să-și dezvăluie

dorințele și idealurile în fața tuturor fraților și să fie lăsat să-și expună cererile cu sufletul curat.”

Toate acestea se întâmplaseră, iar el fusese primit. Depusese jurământul de bunăvoie și servise ordinul cu bucurie. Acum, era prizonier. Supus unor acuzații false, venite din partea unui politicianist ambițios. Nu era o soartă foarte deosebită de cea a înaintașilor din vechime, care-i căzuseră victime detestabilului Filip cel Frumos. Întotdeauna i se păruse ciudat acest supranume. În realitate, „cel Frumos” nu avea nimic de-a face cu temperamentul monarhului, din moment ce regele francez era un bărbat rece, ascuns, care-și dorea să-și exercite stăpânirea asupra Bisericii Catolice. Dimpotrivă, supranumele se referea la părul său deschis la culoare și la ochii albaștri²². Într-un fel pe dinafară, în cu totul alt fel pe dinăuntru: destul de asemănător cu el, își spuse în gând.

Se ridică de la biroul său și începu să se plimbe, după un obicei dobândit în timpul colegiului. Mișcarea îl ajuta să gândească. Pe birou, zăceau cele două cărți pe care le luase de la bibliotecă cu două seri în urmă. Își dădu seama de faptul că următoarele câteva ore puteau să fie ultima lui ocazie de a le răsfoi. Mai mult ca sigur, după ce avea să li se descopere lipsa, furtul din proprietatea ordinului urma să adauge pe lista acuzațiilor care-i erau aduse. Pedepsa pentru aceasta – surghiunul – ar fi fost, până la urmă, primită cu bucurie, dar știa că temnicerul lui cel răzbunător nu i-ar fi permis să scape atât de ușor.

Se întinse după codicele din secolul al XV-lea, o comoară pentru care oricare muzeu ar fi plătit scump ca s-o poată expune. Paginile erau acoperite cu o caligrafie buclată, pe care-o cunoștea sub numele de „rondă”, obișnuită în acele

²² Joc de cuvinte bazat pe semnificațiile multiple ale cuvântului *fair* (în limba engleză, supranumele monarhului francez era *the Fair*), acesta însemnând atât „frumos”, cât și „cinstit”, dar și „bălai”. (n. tr.)

vremuri, folosită în manuscrisele învățaților. Existau puține semne de punctuație, textul fiind constituit din șiruri lungi de semne, umplând paginile de sus și până jos, dintr-o margine în cealaltă. Un scrib trudise săptămâni întregi ca să-l desăvârșească, închis într-un scriptoriu al abației în fața unui pupitru pentru scris, cu tocul în mână, trasând încet cu cerneală fiecare literă pe pergament. Urme de foc deterioraseră legătura și picături de ceară pătaseră multe dintre pagini, dar codicele era încă într-o stare remarcabil de bună. Una dintre cele mai importante misiuni ale ordinului era să prezeve știința, iar el avusese norocul să dea peste acest adevărat rezervor, printre miile de volume care se găseau în bibliotecă.

„Trebuie să-ți duci până la capăt căutarea. Acesta-ți este destinul. Fie că-ți dai seama de asta, fie că nu.” Asta era ceea ce-i transmisese Maestrul prin intermediul lui Geoffrey. Dar îi mai spusese și asta: „Cei care au mers pe drumul pe care te pregătești să pornești acum au fost numeroși, dar nici unul n-a izbutit vreodată.”

Dar or fi știut ei ceea ce știa el acum? Mai mult ca sigur că nu. Se întinse după cel de-al doilea volum. Și acesta avea textul scris de mână. Dar nu de scribi. Dimpotrivă, cuvintele fuseseră înscrise în luna noiembrie a anului 1897 de mareșalul de-atunci al ordinului, care fusese în legătură directă cu abatele Jean-Antoine-Maurice Gélis, preotul paroh al satului Coustausa, care, de asemenea, se întindea în valea râului Aude, nu departe de Rennes-le-Château. Întâlnirea lor fusese un accident fericit, întrucât mareșalul aflase unele informații de o importanță vitală.

Se așează și răsfoi încă o dată relatarea.

Câteva dintre pasaje îi atraseră atenția, cuvinte pe care le citise pentru prima oară cu interes cu trei ani înainte. Se ridică și se îndreaptă spre fereastră, cu cartea în mâini.

Am fost tulburat să aflu că abatele Gélis a fost asasinat de Ziua Tuturor Sfinților. A fost găsit complet îmbrăcat, purtând pălăria sa preoțească, zăcând în propriul sânge pe podeaua din bucătărie. Ceasul său se oprise la un sfert de oră după miezul nopții, dar ora morții fusese stabilită undeva între 3 și 4 noaptea. Dându-mă drept reprezentantul episcopului, am discutat cu sătenii și cu polițistul local. Gélis era o fire nervoasă, fiind cunoscut pentru faptul că-și ținea ferestrele închise și obloanele trase, chiar și vara. Niciodată nu-și deschidea ușa prezbiteriului pentru străini și, din moment ce nu există vreun semn de pătrundere cu forța, anchetatorii trăsese concluzia că abatele îl cunoștea pe atacator.

Gélis a murit la vârsta de șaptezeci și unu de ani. A fost izbit în cap cu vâtraiul și apoi ciopârțit cu o secure. Sângele cursese din abundență, se găsiseră atât bălți pe podea, cât și pete pe tavan, dar nici o urmă de picior nu se zărea pe nicăieri. Acest fapt îl nedumerise pe polițist. Cadavrul fusese în mod intenționat lungit pe spate, cu brațele încrucișate pe piept, în poziția obișnuită a morților. Se găsiseră în casă 603 franci, în monede din aur și în bancnote, împreună cu încă 106 franci. Era clar că nu jaful fusese motivul crimei. Singurul obiect care putea fi considerat un indiciu era un pachet de foițe pentru țigări. Pe una dintre foițe fusese scris de mână: „Viva Angelina”. Era un amănunt semnificativ, deoarece Gélis nu era fumător, ba chiar detesta mirosul de țigară.

După opinia mea, adevăratul motiv al crimei a fost descoperit în dormitorul preotului. Acolo, atacatorul deschisese forțat o valiză. Mai multe hârtii rămăseseră înăuntru, dar era imposibil de știut dacă fusese luat ceva. Se găsiseră stropi de sânge în interiorul și în jurul valizei. Polițistul trăsese concluzia că asasinul căutase ceva, iar eu s-ar putea să știu despre ce era vorba.

Cu două săptămâni înainte să fie asasinat, m-am întâlnit cu abatele Gélis. Cu o lună înainte de asta, Gélis se spovedise

la episcopul din Carcassonne. Mi-am făcut apariția acasă la Gélis, dându-mă drept reprezentantul episcopului, discutând până la urmă și despre ceea ce-l tulbura. Într-un târziu, a cerut să-i ascult mărturisirea. Din moment ce, în realitate, nu sunt preot, în consecință nefiind legat prin nici un jurământ al spovedaniei, pot să relatez ceea ce mi s-a spus.

Cândva, prin vara lui 1896, Gélis descoperise un flacon de sticlă în biserica sa. Grilajul care împrejmua strana corului trebuise înlocuit și, atunci când fusese îndepărtat lemnul, ieșise la iveală o ascunzătoare în care se afla un flacon de sticlă sigilată cu ceară, conținând o singură bucată de hârtie, pe care se găseau următoarele:

Y	E	N	S	Z	N	T	M	G	L	N	Y	Y	R	A	E	F	V	H	E
O	.	M	O	T	+	P	E	C	T	H	P	E	R	+	A	+	B	L	Z
V	O	U	P	H	R	E	I	+	D	U	S	T	L	E	G	R	,	D	F
L	P	O	R	X	F	O	N	S	R	T	V	H	V	G	+	C	R	K	R
R	D	E	U	M	A	E	T	R	+	R	O	A	U	.	S	M	B	A	Q
R	I	O	+	A	O	I	L	U	J	N	R	Z	K	M	A	O	X	E	M
T	N	A	F	O	G	R	N	E	O	Y	+	M	P	F	Q	L	E	,	+
K	X	V	O	,	L	T	K	Y	I	U	D	.	S	G	T	S	X	O	I
N	U	E	+	V	G	A	N	P	E	E	S	L	E	+	U	P	S	Q	M
S	N	L	I	N	G	,	L	O	+	P	A	Q	D	L	X	D	V	G	P
Y	V	E	K	C	.	T	U	B	G	,	H	S	M	S	C	.	L	Y	,
O	U	P	T	B	M	+	B	L	V	O	V	+	N	A	X	W	X	S	U
P	A	T	S	O	E	S	F	X	.	C	T	I	W	B	.	T	Y	+	O

Criptograma aceasta reprezenta un instrument de codificare obișnuit în secolul trecut. Mi-a spus că, în urmă cu șase ani, abatele Saunière, din Rennes-le-Château, găsisese la rândul său o criptogramă în propria parohie. Atunci când le-au comparat, și-au dat seama de faptul că erau identice. Saunière credea că ambele recipiente fuseseră lăsate de abatele Bigou, care slujise la Rennes-le-Château în timpul Revoluției Franceze. În vremea lui Bigou, în biserica din Coustaussa slujea tot preotul din Rennes-le-Château. Prin urmare, Bigou ar fi fost un vizitator obișnuit al actualei parohii a lui Gélis. Saunière credea, de asemenea, că exista o legătură între criptograme și mormântul unei anume Marie

d'Hautpoul de Blanchefort, care murise în anul 1781. Abatele Bigou fusese confesorul ei și cel care comandase piatra de mormânt și inscripția, constând într-o înșiruire specială de cuvinte și de simboluri. Din nefericire, Saunière nu fusese capabil să descifreze nimic; în schimb, după un an de trudă, Gélis rezolvase criptograma. Mi-a spus că n-a fost sincer întru totul cu Saunière, considerând că imboldurile confratelui său erau necurate. Prin urmare, ascunsese față de el soluția pe care-o obținuse.

Abatele Gélis dorea ca episcopul să știe soluția completă și credea că-și va duce la îndeplinire această dorință spunându-mi mie.

Din nefericire, mareșalul nu relatase și ceea ce-i spusese Gélis. Poate considerase că informația era mult prea importantă pentru a fi scrisă sau poate că nu era altceva decât un uneltitor, la fel ca de Roquefort. Ciudat lucru, Cronicile anunțau că mareșalul dispăruse un an mai târziu, în 1898. Plecase într-o zi cu treburi de-ale abației și nu se mai întorsese niciodată. Căutarea nu dusesese la nici un rezultat. Dar, slavă Domnului, lăsase în urma lui măcar criptograma.

Clopotele începură să bată pentru *hora sexta*²³, anunțând vremea pentru adunarea de la amiază a fraților. Cu toții, în afara celor care lucrau la bucătărie, se adunau în capelă să citească psalmi, să intoneze imnuri și să rostească rugăciuni, până la ora unu după-amiaza. Se hotărî să-și facă propria meditație, dar fu întrerupt de o bătaie ușoară în ușă. Se întoarse chiar în clipa în care Geoffrey pătrundea în încăpere, aducând cu el o tavă cu mâncare și băutură.

— M-am oferit voluntar să aduc asta, zise tânărul. Mi s-a spus c-ați sărit peste micul dejun. Trebuie să vă fie foame.

²³ Slujbă ținută, conform tradiției, la amiază, constând în special din rostirea psalmilor. Numele provine din latină, desemnând la origine cea de-a șasea oră de după răsăritul soarelui, când se ținea inițial această slujbă. (n. tr.)

Tonul lui Geoffrey era ciudat de optimist.

Ușa rămăsese deschisă, așa că el îi putea vedea pe cei doi gardieni așteptând afară.

— Le-am adus și lor ceva de băut, anunță Geoffrey, făcând un semn cu mâna spre paznici.

— Ești într-o dispoziție generoasă astăzi.

— Isus a spus că întruparea cea dintâi a Cuvântului este credința, cea de-a doua este iubirea, iar cea de-a treia este munca folositoare, din toate acestea ieșind viața.

Zâmbi, în chip de răspuns.

— Așa-i, prietene.

Făcu astfel încât vocea să-i sune la fel de vioaie, pentru cele două perechi de urechi aflate la doar câțiva pași distanță.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Geoffrey.

— Atât de bine cât s-ar simți oricine în situația mea.

Primi tava din brațele lui și-o așează pe birou.

— M-am rugat pentru dumneavoastră, domnule seneșal.

— Aș îndrăzni să spun că nu mai sunt în posesia acestui titlu. Cu siguranță, de Roquefort și-a numit un nou seneșal.

Geoffrey încuviință.

— Pe adjunctul său.

— Vai de noi...

Îl zări pe unul din paznicii de-afară prăbușindu-se. O clipă mai târziu, trupul celui de-al doilea bărbat se înmuie, alăturându-i-se camaradului său pe podea. Două pocale zăngăniră pe lespezi.

— Mult le-a mai luat, remarcă Geoffrey.

— Ce-ai făcut?

— Le-am dat un sedativ. Doctorul mi-a făcut rost de el. Fără gust, fără miros, dar cu efect rapid. Tămăduitorul e prietenul nostru. Vă urează să vă aibă Domnul în pază. Acum, trebuie să mergem. Maestrul a făcut pregătiri și e de datoria mea să veghez ca ele să fi fost cu folos.

Geoffrey căută pe sub sutană și scoase la iveală două pistoale.

— Ajutorul de armurier ne e, de asemenea, prieten. Am putea s-avem nevoie de așa ceva.

Seneșalul era antrenat în mânuirea armelor de foc, care făcea parte din educația elementară primită de fiecare dintre frați. Înșfăcă arma.

— Plecăm din abație?

Geoffrey încuviință.

— E nevoie să facem asta, ca să ne îndeplinim misiunea.

— Să ne îndeplinim misiunea?

— Da, domnule seneșal. Am fost pregătit pentru asta de multă vreme.

Îi sesiză nerăbdarea și, cu toate că era cu aproape zece ani mai în vârstă decât Geoffrey, se simți deodată nepotrivit. Acest pretins frate novice era cu mult mai important decât părea.

— Așa cum am mai spus și ieri, maestrul a făcut o bună alegere în persoana ta.

Geoffrey zâmbi.

— Cred că ne-a ales bine pe amândoi.

Căută o raniță și îndesă în ea la repezeală câteva obiecte de toaletă, câteva efecte personale și cele două cărți pe care le luase din bibliotecă.

— N-am alte haine în afară de sutană.

— Putem să cumpărăm câte ceva, după ce ieșim.

— Ai bani?

— Maestrul a fost un om grijuliu.

Geoffrey se strecură până-n pragul ușii și privi în stânga și-n dreapta.

— Frații trebuie să fie cu toții la *hora sexta*. Drumul ar trebui să fie liber.

Înainte să-l urmeze pe Geoffrey pe hol, seneșalul aruncă o ultimă privire în apartamentul său. Câțiva dintre cei mai buni

ani ai vieții și-i petrecuse acolo, iar acum se simțea întristat la gândul că lasă în urmă toate aceste amintiri. Dar o altă parte a spiritului său îl zorea să meargă înainte, către necunoscut, afară, spre acel adevăr, care-o fi fost el, pe care maestrul îl cunoștea cu siguranță.

Capitolul 27

Villeneuve-les-Avignon

Ora 12:30

Malone îl cercetă pe Royce Claridon. Era îmbrăcat în pantaloni largi din catifea, mânjiți cu ceea ce părea să fie vopsea turcoaz. Un tricou colorat îi acoperea pieptul slab. Probabil că se apropia de șaizeci de ani, înalt și deșirat, cu un chip arătos cu trăsături încordate. Ochii întunecați erau înfundați adânc în orbite, lipsiți acum de strălucirea intelectului, dar nu mai puțin pătrunzători. Umbla în picioarele goale și murdare, cu unghiile netăiate, avea părul încărunțit și barba încâlcită. Îngrijitorul le spusese că Royce Claridon suferea de halucinații, dar era în general inofensiv, și aproape toată lumea din azil îl evită. Cine sunteți voi? îi întrebă Claridon în franceză, cântărindu-i cu o privire pierdută, nedumerită.

Sanatoriul ocupa în întregime un imens castel, despre care un panou de afară anunța că intrase în proprietatea guvernului francez de la Revoluție. Aripile se proiectau dinspre clădirea principală în unghiuri care mai de care mai ciudate. Multe dintre fostele saloane fuseseră transformate în camere pentru pacienți. Ei se aflau într-un solariu, înconjurat de largile ambrazuri ale unor ferestre înalte, din tavan până-n podea, prin care se vedea peisajul de țară ca prin rama unui tablou. Norii care se adunau învăluiau soarele amiezii. Unul dintre îngrijitori le spusese că Royce Claridon își petrecea cea mai mare parte a timpului aici.

— Sunteți de la comanderie? îi întrebă Claridon. V-a trimis maestrul? Am multe informații să-i transmit.

Malone se hotărî să intre în joc.

— Suntem din partea maestrului. Ne-a trimis să stăm de vorbă cu tine.

— Of, în sfârșit. Mult am mai așteptat!

În cuvintele lui se simțea emoția.

Malone făcu un semn și Stephanie se retrase mai în spate. Era evident faptul că omul se credea templier, iar femeile nu făceau parte din frăție.

— Spune-mi, frate, ceea ce ai de spus. Spune-mi totul.

Claridon se fâțâi pe scaun, apoi țâșni în picioare, legănându-și statura uscățivă înainte și-napoi, pe picioarele desculțe.

— Îngrozitor, zise el. Atât de îngrozitor. Suntem înconjurați din toate părțile. Dușmani, cât poți vedea cu ochii. Mai avem doar câteva săgeți, mâncarea de pe foc s-a terminat, apa s-a dus. Mulți au murit din cauza molimelor. Nici unul dintre noi n-o s-o mai ducă mult.

— Sună ca o provocare. Ce-ați făcut?

— Cel mai ciudat dintre lucruri am văzut. Un steag alb a fost ridicat de dincolo de ziduri. Ne-am uitat cu toții, unii la ceilalți, spunându-ne cu chipurile noastre perplexe ceea ce gândeam cu toții: „Vor să stea de vorbă”.

Malone cunoștea istoria medievală. Tratatивele erau foarte frecvente în vremea cruciadelor. Armatele aflate în impas încercau deseori să negocieze condițiile în care să se poată retrage cu toții și ambele părți să-și asume victoria.

— V-ați adunat? Întrebă Malone.

Bătrânul făcu un semn de încuviințare cu capul și ridică patru degete murdare.

— De fiecare dată când am pornit călare dinspre ziduri, către hoarda lor, ne-au primit cu căldură și discuțiile nu s-au desfășurat fără progrese. Într-un sfârșit, am stabilit condițiile.

— Hai, spune-mi. Care ți-e mesajul pe care maestrul trebuie să-l afle?

Claridon îi adresă o privire supărată.

— Ești cam obraznic.

— Ce vrei să spui? Am mult respect față de tine, frate. De asta sunt aici. Fratele Lars Nelle mi-a spus despre tine că ești un om în care pot să am încredere.

Întrebările păreau să-i încordeze mintea bătrânului. Dintr-odată, pe chipul lui apărură semnele recunoașterii.

— Îmi amintesc de el. Un războinic viteaz. A luptat cu multă glorie. Da. Da. Mi-l amintesc. Fratele Lars Nelle. Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază.

— De ce spui asta?

— N-ai auzit? În tonul lui se simțea neîncrederea. A murit în bătălie.

— Unde?

Claridon clătină din cap.

— Asta n-o mai știu, tot ce știu e că el acum sălășluiește cu Domnul. Am spus o liturghie pentru el și i-am închinat multe rugăciuni.

— Ai frânt pâinea împreună cu fratele Nelle?

— De multe ori.

— Ți-a vorbit vreodată despre căutările lui?

Claridon făcu un pas spre dreapta, dar nu-și luă privirea de la Malone.

— De ce mă-ntrebi una ca asta?

Neastâmpăratul omuleț începu să-i dea târcoale, ca o pisică. Malone se hotărî să ridice miză, indiferent ce joc și-o fi imaginat mintea rătăcită cu care se confrunta. Îl înșfăcă pe Claridon de tricou, ridicându-l pe firavul omuleț de pe podea. Stephanie făcu un pas înainte, dar o împinse înapoi cu o privire pătrunzătoare.

— Maestrul e nemulțumit, zise el. Foarte nemulțumit.

— Cum asta?

Chipul lui Claridon se îmbujoră de rușine.

— De tine.

— Dar n-am făcut nimic.

— Nu vrei să-mi răspunzi la întrebare.

— Ce dorești să știi?

Era din ce în ce mai mirat.

— Spune-mi despre căutările fratelui Nelle.

Claridon clătină din cap.

— Nu știu nimic. Fratele n-avea încredere în mine.

Frica se strecurase în ochii care-l priveau, accentuată de o adâncă nedumerire. Își slăbi strânsoarea. Claridon se prăbuși peste peretele din sticlă și înșfăcă un sul de prosoape din hârtie și o sticlă cu pulverizator. Stropi geamurile și începu să le șteargă, deși nu se vedea nici un fel de pată.

Malone se întoarse spre Stephanie.

— Ne pierdem timpul pe-aici.

— Ce te-a apucat?

— Trebuia să încerc.

Își aminti de biletul care-i fusese trimis lui Ernst Scoville și se hotărî să recurgă la o ultimă tentativă. Pescui hârtia din buzunar și se apropie de Claridon. Dincolo de geamuri, la câțiva kilometri spre vest, se vedeau înălțându-se zidurile de un cenușiu pal ale orașului Villeneuve-les-Avignon.

— Cardinalii locuiesc acolo, zise Claridon, fără să se oprească din șters. Niște principii obraznici, cu toții.

Malone știa că odinioară cardinalii se adunaseră pe dealurile din afara zidurilor orașului Avignon și-și înălțaseră bastioane, ca un mijloc de a se descotorosi de înghesuiala din oraș și de a scăpa de sub permanentă supraveghere a papei. Acele *livrées* dispăruseră între timp cu desăvârșire, dar vechiul oraș rămăsese, la fel de tăcut, de provincial și de dărăpănat.

— Noi suntem protectorii cardinalilor, replică Malone, jucându-și rolul în continuare.

Claridon scuipe pe podea.

— Lovi-i-ar ciurma pe toți!

— Citește asta.

Omulețul luă hârtia și își plimbă privirea pe ea. Făcu ochii mari.

— Eu n-am furat nimic de la ordin. Asta pot s-o jur. Ridică tonul. Acuzația aceasta e falsă. Bucuros aș depune jurământ în fața Dumnezeului meu. N-am furat nimic.

Omul vedea pe foaia de hârtie numai ceea ce voia el. Malone îi luă înapoi biletul.

— Ne pierdem timpul, Cotton, zise Stephanie.

Claridon se trase mai aproape de el.

— Cine-i vulpea asta? Ce caută ea aici?

Malone schiță un zâmbet.

— E văduva fratelui Nelle.

— N-aveam cunoștință de faptul că fratele a fost căsătorit.

Cotton își aminti de ceea ce citise, cu două seri mai înainte, din cartea despre templieri.

— După cum știi, mulți dintre frați au fost odată căsătoriți. Dar ea i-a fost necredincioasă, așa că unirea a fost desfăcută, iar femeia aceasta a fost surghiunită la o mănăstire.

Claridon clătină din cap.

— Pare o fire mofturoasă. Ce caută ea aici?

— Caută adevărul despre soțul ei.

Claridon se întoarse cu fața spre Stephanie și-și îndreptă spre ea un deget butucănos.

— Ești rea, strigă omulețul. Fratele Nelle și-a căutat penitența în rândurile frăției din cauza păcatelor tale. Rușine să-ți fie!

Stephanie avu inspirația să răspundă modest, cu o simplă înclinare a capului.

— Nu caut altceva decât iertarea.

Chipul lui Claridon se îmblânzi în fața acestei manifestări de umilință.

— Și o vei primi pe-a mea, surioară. Mergi în pace.

Malone făcu un semn și amândoi se îndreptară spre ușă. Claridon se retrase spre scaunul lui.

— Cât de trist poate să fie, spuse ea. Și de înfricoșător. Să-ți pierzi mințile e ceva îngrozitor. Lars vorbea deseori despre boala asta și se temea de ea.

— Nu ne temem cu toții?

Ținea încă în mână biletul găsit în casa lui Ernst Scoville. Privi din nou scrisul și citi ultimele trei propoziții.

În Avignon găsește-l pe Claridon. El poate arăta drumul. Dar prend garde l'Ingénieur.

— Oare de ce expeditorul o fi crezut că poate arăta Claridon drumul către orice-ar fi? se întrebă el cu voce tare. Am ajuns de unde-am plecat. Pista asta ar putea să fie o fundătură.

— Nu-i adevărat.

Cuvintele fuseseră rostite în limba engleză și veneau din cealaltă parte a solariului.

Malone se întoarse și-l observă pe Claridon în picioare, lângă scaun. Toată tulburarea pierise de pe chipul bărbos al omulețului.

— Pot să indic adresa. Iar sfatul dat în bilețul trebuie să fie urmat. Trebuie să vă feriți de Inginer. Ea, ca și alții, sunt pricina pentru care mă ascund aici.

Capitolul 28

Abația des Fontaines

Seneșalul îl urmă pe Geoffrey prin labirintul de coridoare boltite. Spera ca aprecierile lui Geoffrey să fi fost corecte și toți frații să se fi găsit în capelă, rostind rugăciunile amiezii.

Până acum, nu zăriseră pe nimeni.

Își croiseră drum prin acel *palais* care găzduia salonul superior, birourile administrației și saloanele pentru public. Atunci când, în vremurile trecute, abația rupsese orice contact cu exteriorul, nimeni din afara ordinului nu era admis mai departe de holul de la parter. Dar atunci când turismul înflorise, în secolul al XX-lea, din moment ce alte lăcașuri de cult își deschideau porțile, din dorința să nu stârnească bănuieli, Abația des Fontaines le urmase exemplul, oferind posibilitatea vizitării și a organizării unor cursuri de informare, multe dintre acestea desfășurându-se în *palais*.

Pătrunseră în întinsul foaier. Ferestrele cu geamuri grosolane, verzui, lăsau să pătrundă raze palide de soare care se așterneau pe podeaua mozaicată. Un uriaș crucifix din lemn domina unul dintre pereți, un altul fiind ocupat de o tapiserie.

La intrarea într-un alt pasaj, la vreo treizeci de metri dincolo de mărișteața întindere, se afla Raymond de Roquefort, cu cinci dintre frați în spatele său, cu toții înarmați.

— Plecați undeva? Întrebă de Roquefort.

Seneșalul încremeni, dar Geoffrey își ridică arma și trase două focuri. Bărbații din partea cealaltă se aruncară la podea, în timp ce gloanțele șuierau pe lângă pereți.

— Pe-aici, îi făcu semn Geoffrey spre un alt culoar.

Două focuri de armă șuierară în spatele lor.

Geoffrey expedie un alt glonț peste foaier și-și ocupară o poziție de apărare chiar în interiorul coridorului, lângă o cameră de primire în care, odinioară, negustorii își expuneau mărfurile.

— Bine, strigă de Roquefort. Mi-ați stârnit interesul. Credeți că e necesară vărsarea de sânge?

— Asta depinde în întregime de voi, răspunse seneșalul.

— Credeam că ții la jurământul depus. Nu ai datoria să te supui ordinelor maestrului? Ți-am poruncit să rămâi în apartamentul tău.

— Chiar așa? Am uitat de partea asta.

— E interesant cum de te simți guvernat de anumite reguli, în timp ce noi toți ne supunem altora. Dar, chiar și-așa, n-am putea să fim oameni de înțeleș?

Seneșalul se miră de această demonstrație de amabilitate.

— Ce-mi propui?

— M-am gândit c-o să încerci o evadare. *Hora sexta* părea să fie momentul cel mai potrivit, așa că am așteptat. Știi, te cunosc foarte bine. Aliatul tău, cu toate acestea, mă surprinde. Aici avem de-a face cu curaj și loialitate. Aș vrea ca voi amândoi să treceți de partea mea.

— Și ce să facem?

— Să ne ajutați să împlinim ceea ce ne este destinat, în loc să ne stingheriți eforturile.

Ceva nu era în regulă. De Roquefort juca un rol. Atunci, seneșalul își dădu seama de adevăr. Încerca să câștige timp.

Se răsuci pe călcâie.

Un bărbat înarmat tocmai trecea de colț, la vreo cincisprezece metri distanță. Și Geoffrey îl zărise la rândul lui. Seneșalul trase un foc de armă înspre partea de jos a sutanei atacatorului. Auzi zgomotul provocat de metalul care sfâșia carnea și un țipăt, în timp ce bărbatul se prăbușea peste lespezi. *Dumnezeu să-l ierte*. Regulamentul interzicea să-i faci

rău unui alt creștin. Dar acum n-avea de ales. Trebuia să scape din închisoare.

— Vino, zise el.

Geoffrey trecu în față și se repezîră înainte, sărind peste fratele care se zvârcolea de durere.

Trecură de colț și continuară să înainteze.

Se auzeau pași în urma lor.

— Sper că știi ce faci, își avertiză ajutorul.

Trecură de o altă cotitură a culoarului. Geoffrey se opri în fața unei uși întredeschise și se strecurară înăuntru, închizând-o ușor în spatele lor. O clipă mai târziu, îi auziră pe urmăritori alergând pe lângă ei, zgomotele pașilor răsunând din ce în ce mai încet.

— Drumul duce la sala de sport. N-o să le ia mult până să-și dea seama că nu suntem acolo, zise el.

Se strecurară din nou afară, cu respirația tăiată de emoție, îndreptându-se spre sala de sport, dar, în loc s-o ia drept înainte la prima intersecție, cotiră la stînga, spre sala de mese.

Se miră cum de împușcăturile nu-i făcuseră pe mai mulți dintre frați să apară. Numai că muzica din capelă era întotdeauna tare, făcând foarte dificil să auzi orice altceva de dincolo de ziduri. Și totuși, din moment ce de Roquefort se aștepta ca el să fugă, ar fi fost logic să presupui că și alți frați așteptau în jurul abației.

Mesele și băncile lungi din refectoriu erau goale. Mirosul de cartofi fierți și de *okra*²⁴ adia dinspre bucătărie. În nișa din perete, cioplită la un metru înălțime, un frate în sutană aștepta cu arma în mâini.

Seneșalul se azvârli sub una dintre mese, folosindu-și ranița în chip de pernă, iar Geoffrey își căută adăpost sub o altă masă.

Un glonț se înfipse în tăblia groasă din lemn de stejar.

²⁴ Leguminoasă comestibilă de origine africană, cu păstăi lungi (n. tr.)

Geoffrey ieși brusc și trase două focuri de armă, unul din ele nimerindu-l pe atacator. Bărbatul din nișă se clătină, apoi se prăbuși pe podea.

— L-ai omorât? se interesă seneșalul.

— Sper că nu. Cred că l-am nimerit în umăr.

— Lucrurile au scăpat de sub control.

— Acum e prea târziu.

Se ridicară în picioare. Mai mulți bărbați dădură buzna dinspre bucătărie, cu toții purtând șorțuri pătate de mâncare. Personalul de la bucătărie. Nici o primejdie.

— Intrați înapoi, acum! le ordonă seneșalul și nimeni nu îndrăzni să nu se supună.

— Domnule seneșal, zise Geoffrey, pe un ton nerăbdător.

— Ia-o înainte.

Părăsiră sala de mese, luând-o pe un alt culoar. Se auzeau voci în urma lor, însoțite de zgomotul rapid al tălpilor din piele plesnind lespezile din piatră. Împușcarea a doi dintre frați i-ar fi putut ațâța până și pe cei mai nevolnici dintre urmăritori. Seneșalul era furios că picase în cursa pe care i-o întinsese de Roquefort. Își pierduse toată credibilitatea de care se bucurase până atunci. Nimeni nu i-ar mai urma acum cauza, motiv pentru care-și ocăra neghiobia.

Pătrunseră în aripa dormitoarelor. În capătul îndepărtat al coridorului, se vedea o ușă închisă. Geoffrey alergă într-acolo și apăsă clanța. Era încuiată.

— Se pare că posibilitățile noastre sunt limitate, constată seneșalul.

— Veniți, îl îndemnă Geoffrey.

Alergară spre dormitor, o încăpere lunguiață și largă, cu priciuri așezate perpendicular, militărește, dedesubtul unor ferestre ovale.

Se auzi o împușcătură dinspre hol. Tot mai multe voci. Agitate. Oamenii se îndreptau spre ei.

— Nu mai e nici o ieșire de-aici, zise el.

Erau la mijlocul încăperii, printre rândurile de paturi goale. În spatele lor se află intrarea, pe care puteau intra din clipă-n clipă inamicii. În față, spălătoarele.

— La baie, porunci el. Să sperăm c-o să treacă mai departe.

Geoffrey alergă spre celălalt capăt, unde două uși dădeau spre două săli de baie diferite.

— Aici, zise el.

— Nu. Să ne despărțim. Tu intri acolo. Te ascunzi într-o cabină și te sui cu picioarele pe vasul de toaletă. Eu intru dincolo. Dacă stăm tăcuți, am putea să avem noroc. De altfel... Șovăi, neplăcându-i să recunoască realitatea.... e singura noastră șansă.

De Roquefort examinează rana de glonț. Umărul sângera, fratele se zbătea în agonie, dar dădea dovadă de un remarcabil autocontrol, luptându-se din greu să nu intre în comă. Îl postase pe trăgător în sala de mese, gândindu-se că seneșalul avea să se îndrepte, până la urmă, într-acolo. Și avusese dreptate. Totuși, ceea ce subestimase el era hotărârea pe care o manifestau potrivnicii săi. Frații depuseseră jurământ ca niciodată să nu-i vatăme pe ai lor. Îl crezuse pe seneșal suficient de idealist încât să rămână fidel jurământului. Cu toate acestea, iată că acum doi dintre oameni erau duși la infirmerie. Spera că nici unul din ei să nu trebuiască să fie dus la spital, la Perpignan sau la Mont Louis. Asta ar fi putut da naștere la întrebări. Tămăduitorul abației avea calificare de chirurg și dispunea de o sală pentru operații foarte bine echipată, una care fusese folosită de numeroase ori în anii trecuți, numai că și eficiența ei era limitată.

— Duceți-i la doctor și cereți-i să-i facă bine acolo, îi ordonă el unuia dintre aghiotanți.

Își privi ceasul. Mai erau patruzeci de minute până la

încheierea rugăciunilor de la *Hora sexta*.

Un alt frate se apropie de el.

— Ușa din celălalt capăt, de dincolo de intrarea în dormitor, e tot încuiată, așa cum ați poruncit.

Știa că nu se vor întoarce prin sala de mese. Fratele rănit nu dăduse de înțeles așa ceva. Ceea ce însemna că mai exista doar o variantă. Întinse mâna după revolverul fratelui.

— Stai aici. Nu lăsa pe nimeni să treacă. O să rezolv eu însumi problema asta.

Seneșalul pătrunse în sala de baie puternic luminată. Mai multe șiruri de cabine, pisoare și chiuvete din oțel inoxidabil umpleau spațiul. Îl auzi pe Geoffrey în încăperea alăturată, postându-se într-o cabină. Rămase nemișcat și încercă să-și potolească nervii. Nu mai fusese niciodată într-o astfel de situație. Trase de câteva ori aer adânc în piept, apoi prinse clanța cu mâna, făcând ca ușa să se deschidă cu un centimetru și aruncând o privire prin deschizătură.

Dormitorul era în continuare pustiu.

Poate că trecuseră deja de ei. Abația era ca un labirint de coridoare. Tot ceea ce le trebuia erau câteva minute în care să evadeze. Se ocărî din nou pentru slăbiciunea lui. Toți anii aceia de meditații grijulii și de concentrare încordată fuseseră risipiți în zadar. Acum, era un fugar și mai mult de patru sute de frați erau pe cale să-i devină dușmani. „Pur și simplu, respect puterea adversarilor.” Asta era ceea ce-i spusese maestrului său, cu doar o zi în urmă. Clătină din cap. Halal respect le mai acordase. Până acum, nu făcuse nimic inteligent.

Ușa care dădea dinspre dormitor se trânti de perete și Raymond de Roquefort păși înăuntru.

Adversarul său trase cu zgomot zăvorul.

Orice speranță ar mai fi putut să aibă seneșalul se risipi.

Cărțile urmau să fie date pe față aici și acum.

De Roquefort, cu un revolver în mână, studia încăperea, mai mult ca sigur întrebându-se unde putea să-i fie prada. Nu izbutiseră să-l păcălească. Dar seneșalul nu avea de gând să-i pună în pericol viața lui Geoffrey. Avea nevoie să-i distragă atenția urmăritorului său. În consecință, își luă mâna de pe clanță și lăasă ca ușa să se închidă cu o bufnitură înfundată.

De Roquefort prinse o mișcare scurtă și auzi zgomotul unei uși, cu un sistem hidraulic de închidere, ciocnindu-se ușor de un cadru metalic. Privirea lui se îndreptă iute spre partea din fund a dormitorului și spre ușa unuia dintre spălătoare.

Avusese dreptate.

Erau acolo.

Venise vremea să termine cu problema asta.

Seneșalul supraveghea cu privirea sala de baie. Lămpile fluorescente iluminau totul ca ziua. O oglindă lungă de pe peretele pe care se aflau chiuvetele făcea ca încăperea să pară și mai mare. Podeaua era acoperită cu lespezi, iar cabinele erau separate unele de altele de pereți din marmură. Totul fusese construit cu grijă și proiectat să dureze.

Se ghemui în cea de-a doua cabină și închise ușa batantă. Sări pe vasul de toaletă și se aplecă deasupra peretelui despărțitor, astfel încât să poată închide și înclua ușile de la prima și de la cea de-a treia cabină. După ce termină, se trase înapoi, încă stând cu picioarele pe vasul de toaletă, sperând ca de Roquefort să muște momeala.

Avea nevoie de ceva cu care să-i atragă atenția, așa că lăasă să cadă sulul de hârtie igienică din suportul lui.

Simți un curent de aer, în clipa în care ușa sălii de baie se trânti de perete.

Auzi tălpile târșându-se pe podea.

Rămase nemișcat pe vasul de toaletă, cu arma în mână, impunându-și să respire cât mai încet cu putință.

De Roquefort își îndreptă revolverul cu țeava scurtă spre cabine. Seneșalul era acolo. Știa asta. Dar unde? Ar putea îndrăzni să se aplece pentru o clipă și să privească prin deschizătura de jos? Trei dintre uși erau închise, trei deschise.

Nu.

Se hotărî să tragă.

Seneșalul se gândise că avea să treacă doar o clipă până când de Roquefort să înceapă să tragă, așa că azvârli suportul pentru hârtie igienică peste peretele despărțitor, în prima cabină.

Metalul se ciocni de lespede cu un zgomot sec.

De Roquefort trase un foc spre prima cabină și izbi ușa cu sandaua, forțând-o să se deschidă. Praful de marmură se ridicase în aer. Expedie un alt glonț, care străpunse vasul de toaletă și ipsosul de pe perete.

Apa țâșni șuvoi.

Dar cabina era goală.

Cu o clipă înainte ca de Roquefort să-și dea seama de greșeala comisă, seneșalul trase pe deasupra ușii, expediind două proiectile în pieptul adversarului său. Ecoul focurilor de armă se propagă dincolo de ziduri, undele sonore sfredelindu-i creierul.

Îl privi pe de Roquefort cum se prăbușește pe spate pe pedestalul din marmură și zvâcnește ca și cum ar fi primit doi pumni în piept. Dar nu observă nici o urmă de sânge curgându-i din răni. Individul părea doar amețit. Atunci, descoperi un material gri-albăstrui printre rupturile sutanei albe.

O vestă antiglonț.

Își potrivi cătarea și ținti spre cap.

De Roquefort văzu că pornește împușcătura și-și adună energia necesară ca să se rostogolească de pe pedestal, chiar în clipa în care glonțul ieșea de pe țeavă. Trupul său alunecă pe pardoseala udă, prin apa care băltea, spre ușa de ieșire.

Așchii de porțelan și de piatră zburară în spatele lui. Oglinda explodează, sfărâmându-se cu zgomot, apoi făcându-se țândări la ciocnirea cu pedestalul. Spațiile din sala de baie erau foarte strâmte, iar adversarul său, neașteptat de curajos. În consecință, se târî spre ușă și se strecură afară, chiar în clipa în care un al doilea glonț străpungea peretele din spatele lui.

Seneșalul sări de pe vasul de toaletă și se năpusti afară din cabină. Pășii în vârful picioarelor spre ușă și se pregăti să iasă. De Roquefort îl aștepta, mai mult ca sigur. Dar el n-avea de gând să se lase intimidat. Nu de data asta. Îi datora această împotrivire maestrului său. Evangheliile glăsuiau limpede: Isus nu venise să aducă pacea, ci sabia. Și așa făcea și el.

Își adună puterile, își pregăti arma și împinse cu putere ușa.

Primul lucru pe care-l văzu fu Raymond de Roquefort. Cel de-al doilea fu Geoffrey, cu pistolul înfipt cu fermitate în ceafa maestrului, în timp ce arma lui de Roquefort zăcea căzută pe podea.

Capitolul 29

Villeneuve-les-Avignon

Malone se holbă la Royce Claridon, zicând:

— Ești tare!

— M-am antrenat bine. Claridon își întoarse privirea spre Stephanie. Ești soția lui Lars?

Ea încuviință.

— A fost un om extraordinar și-un bun prieten. Atât de inteligent. Dar și de naiv. Și-a subestimat adversarii.

Erau în continuare singuri în solariu, iar Claridon păru să observe interesul pe care Malone i-l acorda ușii spre ieșire.

— N-o să ne deranjeze nimeni. N-are nimeni chef să-mi asculte aiurelile. Mi-am propus să devin o adevărată pacoste. Ei abia așteaptă să mă retrag aici, în fiecare zi.

— De cât timp ești aici?

— De cinci ani.

Malone rămase uimit.

— De ce?

Claridon începu să se plimbe încetișor printre plantele stufoase din ghivece. Dincolo de geamuri, nori negri acopereau cerul dinspre vest, soarele strălucind printre ei ca din gura unui furnal.

— Sunt cei care caută ceea ce-a căutat și Lars. Nu pe față, fără să atragă atenția asupra cercetărilor lor, numai că-i mătură din calea lor pe toți cei care le stau în cale. Așa că am venit aici și m-am prefăcut bolnav. Te hrănesc bine, se preocupă de nevoile tale și, ceea ce e cel mai important, nu-ți pun întrebări. N-am mai vorbit ca un om rațional, în afară de mine însumi, de cinci ani. Și, pot să vă asigur, să vorbești cu tine însuși nu e nici pe departe satisfăcător.

— Și de ce vorbești cu noi? se miră Stephanie.

— Ești văduva lui Lars. Pentru el, aș fi făcut orice. Claridon arată cu degetul. Și pentru biletul ăsta. A fost trimis de un cunoscător. Poate chiar de oamenii aceia, despre care v-am povestit că nu suportă să le stea cineva în cale.

— Lars le stătea în cale? se interesă Stephanie.

Claridon făcu un semn de încuviințare.

— Mulți ar fi vrut să afle ceea ce știa el.

— Ce legătură aveai cu el? vru să știe Stephanie.

— Aveam acces la traficul cu cărți. El avea nevoie de multe materiale obscure.

Malone știa că anticariatele erau frecventate atât de colecționari, cât și de cercetători.

— Până la urmă, ne-am împrietenit și am ajuns să-i împărtășesc pasiunea. Regiunea asta e casa mea. Familia mea se află aici din Evul Mediu. Unii dintre strămoșii mei au fost catari, arși pe rug de catolici. Dar apoi, Lars a murit. Am fost foarte trist. Și alții au pierit, după el. Așa c-am venit aici.

— Care alții?

— Un negustor de cărți din Sevilla. Un bibliotecar din Marsilia. Un student din Roma. Ca să nu-l mai pomenim și pe Mark.

— Și Ernst Scoville e mort, îl informă Stephanie. Călcăt de o mașină săptămâna trecută, imediat după ce-am vorbit cu el.

Claridon își făcu semnul crucii la repezeală.

— Cei care caută sunt, într-adevăr, puși să plătească. Spune-mi, dragă doamnă, știi ceva?

— Jurnalul lui Lars e la mine.

Îngrijorarea îi umbri chipul omulețului.

— Atunci, înseamnă că ești în primejdie de moarte.

— Cum asta? îl întreabă Malone.

— E cumplit, răspunse Claridon, cuvintele ieșindu-i în mare grabă. Atât de cumplit. Nu e corect să fii și dumneata

implicată. Ți-ai pierdut soțul și fiul.

— Ce știi dumneata despre Mark?

— Imediat după moartea lui am venit aici.

— Fiul meu a murit într-o avalanșă.

— Nu-i adevărat. A fost asasinat. Ca și toți ceilalți despre care am pomenit.

Malone și Stephanie rămaseră tăcuți, așteptându-l pe ciudatul omuleț să se explice.

— Mark mergea pe urmele pe care tatăl lui le trasase cu ani înainte. Nu era tot atât de pasionat ca Lars, și i-au trebuit ani de zile până să-i descifreze notițele, dar până la urmă a izbutit să înțeleagă câte ceva din ele. A pornit în călătorie prin munți, în cercetare, dar nu s-a mai întors niciodată. La fel ca tatăl lui.

— Soțul meu s-a spânzurat de un pod.

— Știu, dragă doamnă. Dar întotdeauna m-am întrebat ce s-o fi întâmplat în realitate.

Stephanie nu mai spuse nimic, dar tăcerea ei dădea de înțeles că și o parte din ea își puna aceeași întrebare.

— Ai spus c-ai venit aici ca să scapi de ei. Cine sunt ei? Îl întrebă Malone. Cavalerii templieri?

Claridon încuviință.

— Am ajuns față-n față cu ei în două rânduri. N-a fost deloc plăcut.

Malone se hotărî să lase discuția aceasta pentru mai târziu. Încă ținea în mână biletul care-i fusese trimis lui Ernst Scoville, în Rennes-le-Château. Făcu un gest cu foaia de hârtie.

— Cum ai putea să arăți drumul? Unde trebuie să mergem? Și cine-i Inginerul ăsta, de care trebuie să ne păzim?

— Este o femeie. Și ea caută ceea ce-și dorea Lars. Numele ei e Cassiopeia Vitt.

— Se pricepe la tras cu pușca?

— Are multe talente. Trasul cu pușca, sunt convins, e unul dintre ele. Locuiește la Givors, o străveche vatră fortificată. E o femeie de culoare, o musulmană, care dispune de o mare avere. Trudește în pădure, să reconstruiască un castel, folosind numai tehnologiile secolului al XIII-lea. Castelul ei se află în apropiere, și ea personal supraveghează proiectul reconstrucției, spunându-și *l'Ingénieur*. Inginerul. V-ați întâlnit cu ea?

— Cred că mi-a salvat pielea, în Copenhaga. Ceea ce mă face să mă întreb de ce-ar vrea cineva să ne avertizeze să ne păzim de ea.

— Motivele ei sunt îndoielnice. Ea caută ceea ce căuta Lars, dar din alte cauze.

— Și ce caută, la urma urmei? întrebă Malone, sătul de șarade.

— Ce-au lăsat în urma lor Cavalerii Templului lui Solomon. Chivotul Legii. Ceea ce-a descoperit preotul Saunière. Ce-au tot căutat frații, timp de atâtea sute de ani.

Malone nu credea o iotă din toate acestea, dar făcu din nou un gest de nerăbdare, cu hârtia în mână.

— Prin urmare, îndrumă-ne în direcția corectă.

— Nu e chiar atât de simplu. Pista a fost făcută astfel încât să devină mai dificil de urmat.

— Măcar știi de unde să începem?

— Dacă aveți jurnalul lui Lars, înseamnă că dispuneți de mai multe cunoștințe decât mine. Vorbea deseori despre jurnal, dar nu mi s-a permis niciodată să-l văd.

— Avem, de asemenea, un exemplar din Pierres Gravées du Languedoc, îl informă Stephanie.

Claridon înghiți în sec.

— N-am crezut niciodată că există cartea asta.

Ea scotoci prin geantă și scoase la iveală volumul.

— Chiar există.

— Pot să văd inscripția funerară?

Stephanie deschise la pagina respectivă și-i arătă desenul. Claridon îl studie cu interes. Bătrânul zâmbi.

— Lars ar fi fost foarte încântat. Desenul e chiar bun.

— Binevoiești să ne explici? îi ceru Malone.

— Abatele Bigou a aflat un secret de la Marie d'Hautpoul de Blanchefort, chiar înainte ca ea să moară. Atunci când a fugit din Franța, în 1793, Bigou și-a dat seama de faptul că n-avea să se mai întoarcă vreodată, așa că a ascuns ceea ce știa în biserica din Rennes-le-Château. Informația a fost descoperită mai târziu de Saunière, în 1891, într-un flacon de sticlă.

— Cunoaștem toate astea, îl întrerupse Malone. Ceea ce nu cunoaștem este secretul lui Bigou.

— A, ba-l știți, îl contrazise Claridon. Dați-mi voie să mă uit pe jurnalul lui Lars.

Stephanie îi întinse jurnalul. Nerăbdător, el îl răsfoi în grabă și le arătă o pagină.

Y	E	N	S	Z	N	I	M	G	L	C	Y	•	R	A	T	E	H	O	X
O	•	E	O	T	+	T	E	C	T	N	G	A	+	D	E	Z	B	O	F
V	O	U	P	H	R	P	A	+	D	Y	S	T	L	R	D	A	•	X	T
L	P	O	C	X	F	E	I	S	R	A	V	H	G	C	K	L	N	H	N
R	D	M	R	M	A	A	N	R	J	,	S	•	M	B	D	Q	A	D	P
R	I	E	U	Z	O	O	T	U	O	J	I	F	S	O	E	A	L	B	N
T	N	A	T	,	G	R	E	Y	I	O	E	,	T	R	U	X	,	W	H
K	X	V	E	V	L	A	L	P	E	N	+	L	O	Z	J	K	J	D	G
N	U	E	+	N	G	E	K	O	•	I	X	A	Z	V	R	+	S	I	Z
S	N	S	I	C	E	T	B	+	X	G	A	C	S	E	D	X	V	U	A
Y	V	L	K	B	•	,	N	B	W	V	K	T	P	I	B	•	J	T	Y
O	U	P	E	O	M	S	U	L	Z	R	V	,	J	R	S	B	+	C	E
P	A	T	S	X	E	•	F	X	,	H	N	M	Z	H	•	Y	T	B	C

— Criptograma asta se presupune că s-ar fi găsit în flaconul de sticlă.

— De unde știi asta? se interesă Malone.

— Ca să știi asta, trebuie să-l înțelegi pe Saunière.

— Suntem numai urechi.

— Cât timp a trăit Saunière, nu s-a scris niciodată măcar un cuvânt despre banii pe care i-a cheltuit pentru biserică sau

pentru alte clădiri. Nimeni din afara celor din Rennes n-a știut vreodată c-ar fi existat ceva din toate astea. Atunci când a murit, în 1917, a fost complet uitat. Documentele și toate lucrurile care i-au aparținut ori au fost furate, ori distruse. În 1947, amanta lui i-a vândut întreaga proprietate unui individ pe nume Noël Corbu. Amanta a murit șase ani mai târziu. Așa-numita poveste a lui Saunière, despre uriașa comoară pe care-ar fi găsit-o, a apărut pentru prima dată tipărită în 1956. Un ziar local, *La Depeche du Midi*, a publicat trei fascicule despre care se spunea c-ar fi relatat adevărata poveste. Numai că sursa acestui material era Corbu.

— Știu asta, interveni Stephanie. A înflorit totul, adăugând o grămadă de amănunte, schimbând povestea de la cap la coadă. După aceea, au apărut alte și alte relatări de presă și povestea a devenit, treptat, și mai fantasmagorică.

Claridon încuviință.

— Ficțiunea a prevalat în totalitate asupra faptelor.

— Te referi la pergamente? îl întrebă Malone.

— E un exemplu excelent. Saunière n-a găsit niciodată pergamente în stâlpul de altar. Niciodată. Corbu - și toți ceilalți - au adăugat detaliul acesta. Nici o persoană n-a văzut vreodată pergamentele respective; cu toate astea, textele lor au fost publicate în nenumărate cărți, despre fiecare dintre ele presupunându-se c-ar ascunde cine știe ce mesaj cifrat. E o tâmpenie toată chestia asta, iar Lars o știa.

— Dar Lars a publicat textele pergamentelor în cărțile lui, interveni Malone.

— Am tot vorbit cu el despre asta. Tot ceea ce putea să spună era: „Oamenilor le plac misterele”. Dar știu că-l sâcăia gândul că trebuia să recurgă la un asemenea artificiu.

Malone nu mai știa ce să creadă.

— Prin urmare, povestea lui Saunière e o minciună?

Claridon făcu un semn de încuviințare.

— Interpretarea ei modernă e, în cea mai mare parte,

falsă. Majoritatea cărților pe acest subiect îl leagă de asemenea pe Saunière de tablourile lui Nicolas Poussin, mai ales de Păstorii din Arcadia. Se spune că Saunière și-a luat cu el la Paris, în 1893, cele două pergamente pe care le-ar fi găsit, ca să le descifreze și, în timp ce era acolo, a cumpărat o copie a tabloului acestuia, plus altele două, de la Luvru. Se credea că ele ar conține mesaje ascunse. Problema este însă că la Luvru nu s-au vândut copii ale tablourilor în vremea aia, ba chiar nu există nici o atestare conform căreia Pastorii din Arcadia s-ar fi găsit la Luvru în 1893. Dar tipii care-au promovat o asemenea ficțiune și-au bătut prea puțin capul cu detalii eronate. Doar au presupus că nimeni n-o să le verifice afirmațiile, iar pentru o vreme chiar au avut dreptate.

Malone făcu un gest spre criptogramă.

— Unde-a găsit Lars asta?

— Corbu a lăsat un manuscris numai despre Saunière.

Câteva dintre cuvintele înscrise în cele opt pagini trimise lui Ernst Scoville îi trecură iute prin minte. Ceea ce scrisese Lars despre amantă lui Saunière. „La un moment dat, chiar i-a dezvăluit lui Noël Corbu una dintre ascunzătorile lui Saunière. Corbu a scris despre asta în manuscrisul lui pe care am reușit să-l găesc.”

— În timp ce Corbu își petrecea o bună parte din timp povestindu-le reporterilor despre ficțiunea din Rennes, în manuscrisul său a reușit să realizeze ceva credibil, detaliind adevărata poveste, așa cum a aflat-o de la amanta lui Saunière.

Lui Malone îi veni în minte și alte afirmații ale lui Lars. „Ceea ce-a găsit Corbu, dac-a găsit ceva, n-a fost niciodată dezvăluit de el însuși. Dar bogăția de informații conținută de manuscrisul său te-ar putea face să te întrebi de unde-o fi aflat toate acele lucruri despre care a scris.”

— Corbu, firește, n-a lăsat pe nimeni să vadă manuscrisul, din moment ce adevărul nu era nici pe departe la fel de

captivant că ficțiunea. A murit pe la sfârșitul anilor '60, într-un accident de mașină, iar documentul lui a dispărut. Numai că Lars l-a găsit.

Malone examinează șirurile de litere și de simboluri din criptogramă.

— Și-atunci, ce-i asta? Un fel de cod?

— Unul destul de obișnuit pentru secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Litere și simboluri alese la întâmplare, aranjate într-o grilă. Pe undeva, prin tot acest haos, există un mesaj. Fundamental, simplu și – pentru vremea lui – destul de dificil de descifrat. Chiar și astăzi e așa, dacă n-ai cheia.

— Ce vrei să spui?

— E nevoie de o anumită secvență numerică, astfel încât să găsești literele potrivite pentru reconstituirea mesajului. Câteodată, ca să încurce lucrurile și mai mult, punctul de plecare al grilei era ales și el la întâmplare.

— Lars l-a descifrat vreodată? Întrebă Stephanie.

— N-a fost capabil. Iar asta îl făcea să se simtă frustrat. Apoi, cu câteva săptămâni înainte să moară, a crezut c-o să dea peste un nou indiciu.

Răbdarea lui Malone era pe sfârșite.

— Presupun că nu ți-a spus despre ce e vorba.

— Nu, *monsieur*. Asta era felul lui de-a fi.

— Și-atunci, încotro ne îndreptăm de-aici? Arată-ne drumul, așa cum se presupune c-ar trebui s-o faci.

— Întoarceți-vă aici la cinci după-amiază, pe strada care vine imediat după clădirea principală și așteptați. O să vin eu la voi.

— Cum poți să pleci de-aici?

— Nimeni de-aici n-o să plângă după mine.

Malone și Stephanie schimbă între ei o privire rapidă. Mai mult ca sigur că ea calcula în minte, în felul ei caracteristic, dacă să urmeze indicațiile lui Claridon ar fi fost un lucru inteligent sau nu. Până acum, întreaga aventură

fusesse presărată cu tot felul de personaje, fie primejdioase, fie paranoice, ca să nu mai vorbim și despre purele speculații. Dar ceva se întâmpla și, dacă voiau să afle mai multe, trebuiau să joace după regulile impuse de ciudatul omuleț aflat în fața lor.

Cu toate acestea, Malone vru să știe:

— Unde mergem?

Claridon se întoarse spre fereastră și le arătă către est. În depărtare, la mulți kilometri distanță, pe o colină care privea de sus spre Avignon, se afla un palat fortificat cu aspect oriental, ca unul din Arabia. Sclipirile lui aurii se profilau pe cer la est cu o strălucire fugară, dând impresia mai multor clădiri stivuite una peste alta, fiecare dintre ele înălțându-se dintr-o temelie de stâncă și stând acolo ca o limpede sfidare. Așa cum procedaseră și ocupanții săi timp de aproape o sută de ani, când șapte papi cârmuiseră creștinătatea dintre zidurile acelei fortărețe.

— Către *palais des papes*, zise Claridon.

Către palatul papilor.

Capitolul 30

Abația des Fontaines

Seneșalul privi fix în ochii lui Geoffrey și zări ură. Nu mai observase niciodată acel sentiment la el până atunci.

— I-am spus noului nostru maestru, zise Geoffrey, împingând mai adânc țeava armei în gâtul lui de Roquefort, să nu se miște, sau îl împușc.

Seneșalul se apropie și împunse cu un deget mantia albă, atingând vesta antiglonț.

— Dacă n-am fi început noi să tragem, ai fi făcut-o tu, așa-i? Ideea era ca noi să fim uciși în timp ce evadăm. Așa, îți rezolvi problema. Eu eram eliminat, iar tu erai salvatorul ordinului.

De Roquefort nu răspunse nimic.

— De-asta ai venit neînsoțit. Ca să-ți desăvârșești opera de unul singur. Te-am văzut cum încuiai ușa dormitorului. Nu voiai martori.

— Trebuie să plecăm, îi zise Geoffrey.

Își dădu seama de primejdia la care i-ar putea conduce aventura lor, dar se îndoii că vreunul dintre frați ar fi riscat viața maestrului său.

— Unde mergem?

— Vă arăt eu.

Ținându-și arma lipită de gâtul lui de Roquefort, Geoffrey își conduse ostaticul prin dormitor. Seneșalul își ținu propria armă pregătită și, ajungând la ușă, o descuie. Pe hol așteptau cinci bărbați înarmați. La vederea conducătorului lor aflat în pericol, își ridicară revolverele, pregătiți să tragă.

— Lăsați armele jos! le ordonă de Roquefort.

Pistoalele rămaseră îndreptate spre ei.

— Vă ordon să lăsați armele. Nu mai vreau vărsare de sânge.

Atitudinea lui impunătoare avu efectul dorit.

— Stați deoparte, le ceru Geoffrey.

Frații se dădură câțiva pași înapoi.

Geoffrey făcu un semn cu pistolul, iar el împreună cu de Roquefort ieșiră din hol. Seneșalul îi urmă. Clopotele răsunau în depărtare, anunțând ora unu după-amiaza. *Hora sexta* urma să se sfârșească în scurt timp, iar coridoarele urmau să se umple din nou cu bărbați înveșmântați în sutane.

— Trebuie să ne mișcăm repede, anunță seneșalul.

Împreună cu ostaticul lui, Geoffrey porni înainte, în jos, prin pasaj. Seneșalul îi urmă, strecurându-se cu spatele și păstrându-și atenția asupra celor cinci frați.

— Stați acolo, le ceru el.

— Faceți așa cum v-a cerut, le strigă de Roquefort, în timp ce treceau de colț.

De Roquefort era curios. Cum se așteptau ei să fugă din abație? Ce spusese Geoffrey? „Vă arăt eu.” Ajunse la concluzia că singura modalitate de a descoperi ceva era să meargă împreună cu ei, motiv pentru care le ordonase oamenilor săi să rămână pe loc.

Seneșalul trăsesese de două ori asupra lui. Dacă nu s-ar fi mișcat iute, un al treilea glonț i-ar fi străpuns craniul. Lucrurile fuseseră clar delimitate. Cei care-l țineau acum captiv se aflau într-o misiune, ceva în care el credea că era implicat predecesorul său, precum și un subiect despre care simțea o nevoie disperată să afle mai multe. Excursia din Danemarca nu fusese prea lămuritoare. Până acum, nu aflaseră nimic în Rennes-le-Château. Și, cu toate că izbutise să-l discrediteze pe fostul maestru dincolo de moarte, bătrânul poate că-și rezervase dreptul de a râde la urmă.

De asemenea, nu-i era pe plac faptul că doi oameni

fuseseră răniți. Nu era cel mai bun mod în care să-și înceapă mandatul. Frații tânjeau după ordine. Haosul era privit ca o slăbiciune. Ultima dată când violența invadase abația fusese atunci când câteva bande furioase de hoți încercaseră să forțeze intrarea în timpul Revoluției Franceze; numai că, după ce câțiva fuseseră uciși în timp ce încercau să pătrundă, ceilalți se retrăseseră. Abația era un loc al liniștii, un loc de refugiu. Se predau tehnici violente – și uneori se foloseau –, dar acestea erau temperate de disciplină. Seneșalul demonstrase o totală lipsă de disciplină. Rebelii care poate că nutriseră o oarecare loialitate furișă față de el acum ar fi fost câștigați de partea lui de Roquefort, din cauza gravelor violări ale Regulamentului de care se făcea vinovat seneșalul.

Dar, oricum, unde se îndreptau ăștia doi?

Își continuară drumul pe coridoare, trecând de ateliere, de bibliotecă, de alte culoare pustii. Putea să audă zgomote de pași în spatele lor, cei cinci frați urmărindu-i, pregătiți să acționeze atunci când s-ar fi ivit ocazia. Dar dracu' i-ar fi luat dacă vreunul ar fi îndrăznit să se amestece înainte ca el să le ceară asta.

Se opriă în fața unei uși pe care se afla o inscripție cu majuscule și o simplă clanță din fier.

Sediul maestrului.

Apartamentul său.

— Intrați, îi ceru Geoffrey.

— De ce? se miră seneșalul. O să fim prinși în capcană.

— Vă rog, mergeți înăuntru.

Seneșalul împinse ușa, o deschise, intrară cu toții apoi trase zăvorul.

De Roquefort era uluit.

Și curios.

Seneșalul era îngrijorat. Acum erau închiși în camera maestrului, unica ieșire fiind o fereastră rotundă și îngustă,

dincolo de care nu se afla nimic altceva decât aerul. Broboanele de sudoare îi acopereau fruntea și se văzu nevoit să-și șteargă umezeala sărată de pe ochi.

— Stai jos, îi ordonă Geoffrey lui de Roquefort, iar acesta își trase un scaun lângă birou.

Seneșalul examinează încăperea.

— Văd că deja ai schimbat lucrurile de pe-aici.

Alte câteva scaune tapițate apăruseră lângă pereți. Fusesse adusă și o masă nouă. Cuverturile de pe pat erau altele, ca și obiectele de pe mese și de pe birou.

— Acum ăsta-i căminul meu, se justifică de Roquefort. Observă o singură foaie pe birou, purtând semnătura mentorului său. Mesajul către succesor, lăsat așa cum cerea Regulamentul. Ridică pagina dactilografiată și citi:

Crezi că tot ceea ce consideri nepieritor nu va pieri? Îți fundamentezi speranța pe lumea asta, iar Dumnezeuul tău e viața prezentă. Nu-ți dai seama de faptul că vei fi distrus. Trăiești în întuneric și în moarte, îmbătat de foc și plin de amărăciune. Mintea-ți este tulburată din cauza focului care arde mocnit în tine și te încântă să-ți otrăvești și să-ți maltratezi adversarii. Întunericul s-a ridicat asupra ta la fel ca lumina, fiindcă ți-ai schimbat libertatea pe sclavie. Vei da greș, asta-i clar.

— Maestrul vostru credea că pasajele din *Evangelia după Toma* sunt importante, constată de Roquefort. Și se pare că el știa că eu – și nu tu – voi ajunge să port mantia albă după ce el se va fi dus. Sunt convins că vorbele astea nu-i erau dedicate celui ales de el.

Nu, nu erau. Seneșalul se întrebă de ce oare mentorul lui avusese atât de puțină încredere în el, mai ales că, în ultimele ore de viață, îl încurajase să aspire la cea mai înaltă funcție.

— Ar trebui să-l ascuți, îi atrase el atenția.

— Sfatul lui e cel al unui suflet slab. Se auziră bătăi în ușa.

— Maestre? Sunteți aici?

În afară de cazul în care frații s-ar fi pregătit să spargă ușa și să intre, erau slabe șanse ca tăbliile grele să fie învinse de forță. De Roquefort îl privi insistent.

— Răspunde, îi ceru seneșalul.

— Sunt bine. Stați acolo.

Geoffrey se îndreptă spre fereastră și privi afară, spre cascada de dincolo de intrarea în abație.

De Roquefort se așeză picior peste picior și se sprijini de spătarul scaunului.

— Ce sperați să obțineți? Asta-i curată nebunie.

— Taci.

Dar seneșalul gândea cam același lucru.

— Maestrul a mai lăsat un mesaj, anunță Geoffrey, din cealaltă parte a camerei.

Seneșalul și de Roquefort se întoarseră, în timp ce Geoffrey își vâră mâna sub sutană și scotea de-acolo un plic.

— Asta-i adevăratul său cuvânt de pe urmă.

— Dă-mi-l încoace, ceru de Roquefort, ridicându-se de pe scaun.

Geoffrey ridică arma.

— Stai jos.

De Roquefort rămase în picioare. Geoffrey trase piedica pistolului și ținti spre picioare.

— Vesta nu-ți va fi de nici un folos.

— Ești în stare să mă ucizi?

— O să te schilodesc.

De Roquefort se așeză.

— Ai un compatriot viteaz, îi zise el seneșalului.

— E unul dintre cavalerii Templului.

— Păcat că n-o să ajungă niciodată să depună jurământul.

Dacă vorbele lui erau menite să provoace o replică din partea lui Geoffrey, atunci ele eșuară.

— N-o să vă duceți nicăieri, îi asigură de Roquefort.

Seneșalul își privi aliatul. Geoffrey se uita din nou pe fereastră, ca și cum ar fi așteptat ceva.

— O să-mi facă plăcere să vă văd pe amândoi pedepsiți, îi amenință de Roquefort.

— Ți-am zis să taci din gură, îl apostrofă seneșalul.

— Maestrul vostru se credea înțelept. Eu știu că nu era.

Era clar că de Roquefort mai avea și altele de spus.

— E-n regulă, o să mușc momeala. Ce mai e?

— Chivotul Legii. Asta-i ceea ce-l frământa pe el, ca de altfel pe toți maeștrii de dinainte. Fiecare dintre ei a vrut să-l găsească, dar nici unul n-a izbutit. Maestrul vostru și-a pierdut o grămadă de timp cu cercetările pe tema asta, iar tânărul tău prieten aici de față l-a ajutat.

Seneșalul îi aruncă o privire lui Geoffrey, dar aliatul său nu se întoarce de la fereastră. Atunci, îi replică lui de Roquefort:

— Credeam că ești aproape de găsirea lui. Asta-i ceea ce ai susținut în fața conclavului.

— Chiar sunt.

Seneșalul nu-l crezu.

— Tânărul tău prieten de-aici și fostul maestru făceau o echipă pe cinste. Am aflat că de curând ne-au scotocit prin arhive cu un zel sporit, care mi-a trezit interesul.

Geoffrey se întoarce și porni tropăind prin încăpere, vârându-și la loc plicul în sutană.

— N-o să aflu nimic. Vocea i se transformă aproape într-un țipăt. Ceea ce e de descoperit nu e pentru tine.

— Chiar așa? îl întrebă de Roquefort. Și ce trebuie descoperit?

— Nu există izbândă pentru cei de teapa ta. Maestrul a avut dreptate. Ești îmbătat de foc și plin de amărăciune.

De Roquefort îl măsură pe Geoffrey cu o nemulțumire fățișă.

— Tu și maestrul ați aflat ceva, nu? Am aflat că ai

expediat două pachete prin poștă, iar întâmplarea face să știu chiar și cui. M-am îngrijit de unul din destinatari și în scurt timp o să am grijă și de celălalt. Curând, o să știu tot ceea ce știați voi, și tu, și el.

Brațul drept al lui Geoffrey țâșni înainte și arma pe care-o ținea îl izbi în tâmplă pe de Roquefort. Maestrul se clătină, apoi își dădu ochii peste cap și se prăbuși pe podea.

— A fost nevoie să faci asta? întrebă seneșalul.

— Ar trebui să fie mulțumit că nu l-am împușcat. Dar maestrul mi-a cerut să-i promit că n-o să-l vatăm pe prostănac.

— Noi doi trebuie să avem o discuție serioasă.

— Mai întâi, trebuie să plecăm.

— Nu prea cred că frații din hol o să ne permită asta.

— Nu ei sunt o problemă pentru noi.

Înțelese că mai era ceva.

— Știi calea de ieșire de-aici?

Geoffrey zâmbi.

— Maestrul s-a exprimat destul de limpede.

PARTEA A TREIA

Capitolul 31

Abația des Fontaines

Ora 14:05

De Roquefort își deschise ochii. O parte a capului îl durea îngrozitor, ceea ce-l făcu să jure că-l va face pe fratele Geoffrey să plătească pentru atacul suferit. Se ridică de pe podea și încercă să-și împrăstie ceața din minte. Auzi strigăte frenetice de cealaltă parte a ușii. Își tamponă partea dureroasă a capului cu mâneca și observă că sutana se pătase de sânge. Se duse în baie și umezi o cârpă cu apă rece, apoi curăță rana.

Își adună puterile. Trebuia să pară stăpân pe situație. Traversă încet dormitorul și deschise ușa.

— Maestre, vă simțiți bine? îl întrebă noul său mareșal.

— Intră, îl îndemnă el.

Ceilalți patru frați rămaseră pe hol. Știau foarte bine că n-au voie să pătrundă în camera maestrului fără permisiune.

— Închide ușa.

Locotenentul său se supuse.

— Am fost lovit și lăsat fără cunoștință. Cât a trecut de când au plecat?

— A fost liniște aici de vreo douăzeci de minute. Asta ne-a făcut să ne îngrijorăm.

— La ce te referi?

O expresie de nedumerire apăru pe chipul mareșalului.

— Tăcere. Nimic.

— Unde s-au dus seneșalul și fratele Geoffrey?

— Maestre, ei au fost aici, înăuntru. Noi eram afară.

— Uită-te în jurul tău. Au dispărut. Când au plecat?

Mirarea era din ce în ce mai mare.

— Pe lângă noi n-au trecut.
— Vrei să-mi spui că ăia doi n-au ieșit pe ușa asta?
— I-am fi împușcat dacă ieșeau, întocmai cum ne-ați ordonat.

Durerea reveni brusc. Își duse cârpa udă la cap și-și masă cucuiul care-i zvâcnea. Chiar se mirase de ce îi dusesese Geoffrey direct acolo.

— Avem vești din Rennes-le-Château, anunță mareșalul.
Această informație îi stârni interesul.

— Cei doi frați ai noștri și-au făcut simțită prezența, și Malone, așa cum ați prevăzut, a scăpat de ei pe autostradă.

Dedusese corect faptul că modalitatea cea mai bună de a-i urmări pe Stephanie Nelle și pe Cotton Malone era să le dea iluzia că scăpaseră de orice urmărire.

— Și țintașul de aseară, din curtea bisericii?

— Persoana a fugit cu o motocicletă. Oamenii noștri l-au văzut pe Malone pornind în urmărire. Incidentul acesta și atacul din Copenhaga asupra fraților noștri sunt evident legate între ele.

Fu de acord.

— Aveți vreo idee cine-o fi?

— Încă nu.

Nu-și dorea să audă asta.

— Și azi? Unde s-au dus Malone și Nelle?

— Dispozitivul electronic de urmărire pe care l-am fixat pe mașina lui Malone funcționează perfect. S-au dus direct la Avignon. Tocmai au ieșit din sanatoriul în care e pacient Royce Claridon.

Îl cunoștea bine pe Claridon și nu crezuse nici măcar pentru o clipă c-ar fi suferit de o boală psihică, motiv pentru care menținuse legătura cu o sursă din interiorul sanatoriului. Cu o lună în urmă, atunci când maestrul îl trimisese pe Geoffrey la Avignon să pună la poștă pachetul pentru Stephanie Nelle, crezuse că putea să aibă loc o întâlnire. Dar

Geoffrey nu vizitase azilul. Bănuise că de fapt cel de-al doilea pachet, cel despre care știa prea puține, acela trimis la Rennes lui Ernst Scoville, îi condusese pe Stephanie Nelle și pe Malone către Claridon. Un lucru era sigur. Claridon și Lars Nelle lucraseră cot la cot, iar atunci când fiul se lansase ca un amator în cercetare, după moartea lui Lars Nelle, Claridon îl ajutase, de asemenea. Era clar faptul că maestrul cunoștea toate acestea. Iar acum văduva lui Lars Nelle se dusesse direct la Claridon.

Venise vremea să se ocupe de această problemă.

— O să plec la Avignon într-o jumătate de oră. Pregătește un grup din patru frați. Menține supravegherea electronică și spune-le oamenilor noștri că nu trebuie să fie descoperiți. Echipamentul ăsta are o rază lungă de acțiune, așa că folosește-l în avantajul nostru.

Dar mai era o problemă de rezolvat, așa că începu să cerceteze atent încăperea cu o privire scrutoare.

— Lasă-mă singur acum.

Mareșalul se înclină, apoi se retrase din cameră.

De Roquefort se ridică, simțindu-se încă amețit, și începu să examineze lunga încăpere. Doi dintre pereți erau din piatră, iar ceilalți doi aveau lambriuri din lemn de arșar încadrate în două panouri simetrice. Un scrin decorativ domina unul dintre pereți, un șifonier, încă un cufăr, o masă și câteva scaune. Dar privirea lui poposi asupra șemineului. Părea cea mai logică amplasare. Știa că, în vremurile trecute, nici o încăpere nu avea doar o singură intrare și ieșire. În mod special, această cameră îi găzduise pe maeștri încă din secolul al XVI-lea, iar dacă memoria nu-i juca vreo festă, își amintea că șemineul fusese adăugat în secolul al XVII-lea, înlocuind o veche vatră din piatră. Acum nu mai era utilizat decât rareori, din moment ce încălzirea centrală fusese instalată în întreaga abație.

Se apropie de cămin și-i examinează lemnăria decorativă,

după care studie cu grijă vatra, observând câteva linii albe aproape nedeslușite, întinzându-se perpendicular spre perete.

Se aplecă și privi în interiorul vetrei înnegrite. Îndoindu-și brațul, căută prin coș.

Și-l găsi.

Un mâner rotund din sticlă.

Încercă să-l răsucescă, dar nimic nu se mișcă. Îl împinse în sus, apoi în jos. Tot nimic. Atunci trase, iar mânerul se mișcă liber. Nu cu mult, poate cu un centimetru și ceva, dar auzi un pocnet metalic. Îl lăsă din mână și simți ceva alunecos pe degete. Ulei. Cineva făcuse pregătiri.

Privi cu atenție în șemineu.

O crăpătură se întindea pe toată înălțimea peretelui din spate. Împinse, iar blocul din piatră se răsuci spre interior. Deschizătura era suficient de mare încât să te poți strecura prin ea, așa că se târî înainte. Dincolo de această poartă se afla un pasaj de înălțimea unui bărbat normal.

Se ridică în picioare.

Îngustul coridor se termina la doar câțiva metri distanță cu o scară din piatră care cobora într-o spirală strânsă. Nu știa încotro duce. Fără îndoială că mai erau și alte intrări și ieșiri secrete, care împânzeau întreaga abație. Era mareșal de douăzeci și doi de ani și niciodată nu cunoscuse vreun pasaj secret.

Totuși, maestrul le cunoscuse, motiv pentru care și Geoffrey știa de existența lor.

Izbi cu pumnul în piatră și-și lăsă furia să se consume de la sine. Trebuia să descopere Chivotul Legii. Întreaga lui capacitate de a guverna rezidă în această descoperire. Maestrul avusese în stăpânirea lui jurnalul lui Lars Nelle, așa cum de Roquefort știuse de atâția ani, dar n-avusese nici o șansă să ajungă la Chivot. Crezuse că odată cu dispariția bătrânului s-ar fi ivit și șansa lui, dar maestrul îi anticipase mișcările și expediase jurnalul. Acum, văduva lui Lars Nelle și

un fost angajat de-al ei – un agent guvernamental special pregătit – intrau în legătură cu Royce Claridon. Nu putea să iasă nimic bun dintr-o asemenea colaborare.

Își potoli nervii.

Timp de atâția ani, trudise în umbra maestrului. Acum, el era maestrul. Și n-avea de gând să-i permită unei fantome să-i traseze căile.

Trase câteva guri din aerul rece și umed și-și întoarse gândurile către începuturi. Anul Domnului 1118. Țara Sfântă fusese în sfârșit smulsă prin luptă din mâinile sarazinilor și regatul creștinătății fusese reinstaurat, dar o mare primejdie încă exista. Prin urmare, nouă cavaleri se adunaseră și-i promisesea noului rege creștin al Ierusalimului că drumul spre și dinspre Țara Sfântă va deveni sigur pentru pelerini. Dar cum ar fi putut nouă bărbați de vârstă mijlocie, care depuseseră un jurământ de sărăcie, să apere lungul drum de la Jaffa până la Ierusalim, mai ales atunci când sute de bandiți bântuiau pe-acolo? Lucru și mai ciudat, în primii zece ani de existență nu li se mai alăturase nici un alt cavaler, iar Cronicile ordinului nu consemnaseră nimic despre vreun ajutor dat de frați pelerinilor. În loc de aceasta, cei nouă întemeietori se ocupaseră cu o misiune mult mai măreață. Cartierul lor general era în incinta vechiului templu, într-o zonă în care fuseseră odinioară grajdurile regelui Solomon, o încăpere cu nesfârșite arcade și bolți, atât de vastă, încât la un moment dat găzduise două mii de animale. Acolo, ei descoperiseră pasaje subterane scobite în stâncă, vechi de secole, în multe dintre ele găsind pergamente biblice, tratate, scrieri despre artă și știință și numeroase lucruri despre moștenirea iudeo-egipteană.

Și cea mai importantă descoperire dintre toate.

Săpăturile le-au acaparat întreaga atenție celor nouă cavaleri. Apoi, în 1127, au încărcat corăbii cu prețiosul lor depozit și au pornit pe mare spre Franța. Ceea ce găsiseră le-

a adus faimă, bogăție și aliați puternici. Mulți au dorit să facă parte din mișcarea lor și, în anul 1128, abia la zece ani după ce se înființaseră, templierii au primit din partea papei o autonomie în fața legilor fără precedent în lumea occidentală.

Și toate acestea datorită a ceea ce ajunseseră să cunoască.

Totuși, se arătaseră foarte grijulii cu această cunoaștere. Numai cei care se ridicau până la cel mai înalt nivel puteau să aibă acces la ea. De secole, datoria maestrului era să transmită înțelepciunea înainte să moară. Dar asta se întâmpla înainte de Epurare. După aceea, maeștrii căutaseră, dar nici unul cu folos.

Izbi din nou cu pumnul în piatră.

Templierii își făuriseră mai întâi destinul în peșteri uitate, cu hotărârea unor fanatici. Și el avea să procedeze la fel. Chivotul Legii era pe-acolo. El se apropia. Știa asta. Iar răspunsurile se aflau la Avignon.

Capitolul 32

Avignon, Franța Ora 17:00

Malone opri Peugeot-ul. Royce Claridon aștepta la marginea șoselei, la sud de sanatoriu, exact în locul în care spusese c-o să fie. Nici urmă de barba încâlcită sau de veșmintele pătate. Era proaspăt bărbierit, avea unghiile tăiate și purta o pereche de blugi și o cămașă încheiată până la gât. Părul său lung fusese pieptănat pe spate și legat într-o coadă de cal, iar în pașii lui se observa vigoarea.

— Bine e să scapi de o barbă ca aia, le zise el, strecurându-se pe bancheta din spate. Dacă tot mă prefăceam că sunt un templier, trebuia să și arăt ca unul. Știți că nu făceau baie niciodată. Regulamentul le interzicea asta. Nu se permitea goliciunea printre frați și chestii de-astea. Ce mai gloată mirositoare trebuie să fi fost.

Malone trecu mașina în viteza întâi și porni pe șosea. Norii de furtună acopereau cerul. Se părea că, în sfârșit, își croiau drum spre est. În depărtare, fulgerele se bifurcau peste trâmbele de fum, urmate de bubuiturile tunetelor. Deocamdată nu cădea nici o picătură de ploaie, dar asta avea să se întâmple în curând. Schimbă o privire cu Stephanie și ea înțelese că bărbatul de pe bancheta din spate trebuia să fie interogat.

Se întoarse spre el.

— Domnule Claridon.

— Trebuie să-mi spui Royce, *madame*.

— Foarte bine. Royce, poți să ne mai spui câte ceva despre ceea ce credea Lars? E foarte important să înțelegem asta.

— Dumneata nu știi?

— Eu și Lars n-am fost prea apropiați în anii de dinainte să moară. N-avea prea multă încredere în mine. Dar i-am citit de curând cărțile și jurnalul.

— Pot să întreb, atunci, de ce-ai venit aici? El s-a dus de multă vreme.

— Hai să spunem doar că-mi place să cred că Lars ar fi vrut să-și vadă munca dusă la bun sfârșit.

— Aici, ai dreptate, *madame*. Soțul dumitale a fost un savant strălucit. Teoriile lui au fost bine întemeiate și cred că ar fi avut succes. Dacă ar fi trăit.

— Povestește-mi despre teoriile astea.

— Pornise pe urmele abatelui Saunière. Preotul fusese deștept. Pe de o parte, n-a vrut să știe nimeni ceea ce știa el. Pe de alta, a lăsat multe indicii.

Claridon clătină din cap.

— Se spune că i-ar fi povestit amantei lui totul, dar ea a murit fără să scape vreodată o vorbă. Înainte de moartea lui, Lars a crezut că, până la urmă, a izbutit să facă progrese. Știi întreaga poveste, *madame*? Adevărul adevărat?

— Mă tem că limitele cunoașterii mele sunt trasate de ceea ce a scris Lars în cărțile lui. Numai că în jurnal avea câteva observații interesante pe care nu le-a publicat niciodată.

— Aș putea să văd paginile acelea?

Ea răsfoi carnetul, apoi i-l întinse lui Claridon. Malone îl urmări în oglinda retrovizoare cum citea cu interes.

— Ce minunății, zise Claridon.

— Ai putea cumva să ne luminezi? Îi ceru Stephanie.

— Firește, *madame*. Așa cum v-am spus azi după-amiază, ficțiunile pe care Noël Corbu și ceilalți le-au fabricat despre Saunière au fost misterioase și palpitate. Numai că pentru mine, ca și pentru Lars, adevărul a fost și mai interesant.

Saunière examinează noul altar al bisericii, mulțumit de renovările aduse. Monstruozitatea din marmură dispăruse, vechea parte de sus era acum făcută bucățele în curtea bisericii, iar pilaștrii vizigoți, păstrați pentru alte întrebuințări. Noul altar era pur și simplu o frumusețe. Cu trei luni înainte, în iunie, organizase o slujbă religioasă foarte elaborată, cu ocazia primei comuniuni. Într-o procesiune solemnă, oamenii din orașel purtaseră o statuie a Fecioarei prin întregul Rennes, întorcându-se apoi în curtea bisericii, unde sculptura fusese plasată pe unul dintre stâlpii înlăturați din interior. Ca să marcheze evenimentul, cioplise pe partea din față a pilastrului PENITENȚA, PENITENȚA, amintindu-le astfel enoriașilor de umilință, precum și MISIUNE 1891, ca o imortalizare a anului realizării lor colective.

Acoperișul bisericii fusese, în sfârșit, reparat, iar zidurile exterioare, consolidate. Vechiul amvon fusese scos, în locul lui fiind construit un altul. Curând, urma să fie bătută o podea cu dale, ca tabla de șah, după care aveau să vină și stranele noi. Dar, înainte de asta, trebuiau făcute reparații la fundația podelei, fiindcă apa care se scursese prin acoperiș erodase multe dintre pietrele de temelie. Pe alocuri, mersese și cu peticitul, dar unele pietre trebuiau să fie înlocuite.

Afară era o dimineață umedă și vântoasă de septembrie, așa că abia izbutise să-și asigure ajutorul a șase localnici. Treaba lor era să scoată afară câteva dintre lespezile deteriorate și să așeze în loc altele, înainte de venirea pardositorilor, care avea să se petreacă peste două săptămâni. Oamenii lucrau acum în trei locuri diferite, împrăștiți prin naos. Saunière însuși se îngrijea de o lespede strâmba, aflată chiar în fața treptelor altarului, de care se împiedicase întotdeauna.

Rămăsese nedumerit în urma descoperirii flaconului din sticlă, ceva mai devreme, în anul acela. După ce topise sigiliul din ceară și scosese pergamentul rulat, văzuse că nu era

vorba despre un mesaj, ci despre treisprezece rânduri de litere și de simboluri. Atunci când i-l arătase abatelui Gélis, preotul dintr-o localitate învecinată, acesta îi spusese că aranjamentul reprezenta o criptogramă și că, undeva, printre literele aparent fără înțeles, se ascundea un mesaj. Tot ceea ce-i trebuia pentru descifrare era o cheie matematică; cu toate acestea, după mai multe luni de încercări, nu se apropiase câtuși de puțin de rezolvare. Ar fi vrut să știe atât semnificația ei, cât și motivul pentru care fusese ascunsă atât de bine. Evident, era vorba despre un mesaj de o mare importanță. Dar trebuia să aibă răbdare. Asta era ceea ce-și zicea în fiecare seară, după ce eșua iarăși în găsirea răspunsului și, în lipsă de altceva mai bun, chiar se dovedea răbdător.

Luă un ciocan cu coada scurtă și se gândi să încerce să vadă dacă lespedea groasă din piatră putea fi spartă. Cu cât s-ar fi spart în bucățelele mai mici, cu atât mai lesne le-ar fi putut înlătura. Se lăsă în genunchi și rezezi trei lovituri spre unul din capetele lepezii lungi de aproape un metru. Crăpăturile începură imediat să se întindă de-a lungul acesteia. Alte și alte lovituri le lărgiră, transformându-le în șanțulețe.

Aruncă deoparte ciocanul și luă o rangă din fier, cu care încercă să disloce bucățile mai mici. Apoi, înfipse ranga lângă un fragment mai lung și mai îngust și scoase bucata de piatră din locul ei. Cu piciorul, o împinse mai încolo.

Atunci, observă ceva.

Lăsă jos ranga din fier și apropie lampa cu petrol de crăpătura care se formase. Se aplecă și înlătură cu mâna, ușor, praful și dădu cu ochii de o balama. Se apropie și mai mult și îndepărtă restul de praf și de pietricele, scoțând la iveală din ce în ce mai mult fier ruginit, rugină care-i pătase buricele degetelor.

Forma deveni clară.

Era o ușă.

Ducea în jos.

Dar încotro?

Privi de jur împrejur. Ceilalți oameni erau absorbiți de munca lor și de discuțiile dintre ei. Lăsă lampa alături și, cu tot calmul, puse la loc în cavitate bucățile de piatră pe care abia le scosese.

— Bunul preot nu voia să mai știe și altcineva ce descoperise, zise Claridon. Mai întâi, flaconul din sticlă, acum o ușă. Biserica lui era plină de minunății.

— Spre ce ducea ușa? vru să știe Stephanie.

— Asta-i partea cea mai interesantă. Lars nu mi-a spus niciodată totul. Dar, după ce-am citit jurnalul, acum înțeleg.

Saunière înlătură și ultima piatră care acoperea ușa din podea. Ușile bisericii erau încuiate căci soarele apusese cu câteva ore înainte. Toată ziua se gândise la ceea ce s-ar fi putut afla dincolo de acea ușă, dar nu rostise nici un cuvânt față de lucrătorii săi, abia mulțumindu-le pentru munca lor și explicându-le că are de gând să-și ia câteva zile de odihnă, ceea ce însemna că nu mai avea nevoie de ei până săptămâna viitoare. Nici măcar iubitei sale amante nu-i spusese despre descoperirea lui, pomenindu-i doar, după cină, că dorea să inspecteze biserica înainte de culcare.

Ploaia răpăia acum pe acoperiș.

La lumina lămpii cu petrol, își spuse că ușa din fier avea cam un metru lungime și ceva mai puțin de o jumătate de metru lățime. Nu se vedea nici o încuietore. Din fericire, ușa era încadrată în piatră, dar oricum își făcea griji în legătură cu balamalele. De aceea, luase cu el un bidon de petrol pentru lampă. Nu era cel mai bun lubrifiant posibil, dar fusese tot ceea ce putuse să găsească pe moment.

Stropi balamalele cu petrol, sperând că strânsoarea timpului se va slăbi suficient. Apoi, strecură vârful răngii din fier sub una dintre muchiile ușii și împinse pârghia.

Nici o mișcare.

Apăsă mai tare.

Balamalele începură să cedeze.

Clătină ranga, forțând metalul ruginit, apoi mai turnă puțin petrol. După alte câteva eforturi, balamalele scrâșniră și ușa se roti, deschizându-se și rămânând nemișcată, cu muchia îndreptată spre tavan.

Potrivi lampa în dreptul deschizăturii muced.

O scară cu trepte înguste ducea în jos, la vreo cinci metri, spre o podea din piatră neșlefuită.

Un val de emoție îl străbătu din cap până-n picioare. Auzise, de la alți preoți, povești despre lucrurile pe care le descoperiseră. Cele mai multe dintre ele proveneau din timpul Revoluției, când oamenii bisericii își ascunseseră relicvele, icoanele și podoabele din calea jefuitorilor republicani. Multe dintre bisericile din Languedoc le căzuseră victime. Numai cea din Rennes-le-Château era într-o asemenea stare de decădere, încât pur și simplu n-aveai ce să jefuiești.

Poate că se înșelaseră cu toții.

Încercă treapta de sus și-și dădu seama că scara fusese săpată în fundația stâncoasă a bisericii. Cu lampa în mână, coborî în vârful picioarelor, cu privirea ațintită spre un spațiu dreptunghiular, de asemenea scobit în stâncă. O arcadă împărțea încăperea în două. Atunci, zări osemintele. În pereții laterali erau scobite cavități ca niște cuptoare, în fiecare aflându-se câte un schelet, împreună cu ceea ce mai rămăsese din veșminte, încălțări, spade sau giulgiuri funerare.

Își apropie lampa de câteva dintre morminte și văzu că fiecare purta câte o inscripție cioplită cu dalta. Numele erau,

toate, ale celor din neamul d'Hautpoul. Datele mergeau de la secolul al XVI-lea până la cel de-al XVIII-lea. Îi număra. Erau douăzeci și trei. Știa cine fuseseră. Seniorii din Rennes.

Sub arcada din centru, îi atrase privirea un cufăr care zăcea lângă un vas din fier.

Se îndreptă într-acolo, cu lampa în mână, rămânând uimit în clipa în care ceva reflectă o rază. La început, crezu că are o vedenie, dar își dădu iute seama de faptul că privirea nu-l înșela.

Se aplecă.

Vasul din fier era plin cu monede. Ridică una dintre ele și văzu că era vorba despre monede franceze din aur, multe dintre ele purtând înscris anul 1768. Nu prea știa ce valoare puteau să aibă, dar oricum se gândea că era una considerabilă. Era greu de spus câte erau în vas, dar în clipa în care încercă să-l ridice, observă că nu putea să-l clintească nici măcar cu un milimetru.

Se întoarse spre cufăr și văzu că nu era încuiat. Dădu deoparte capacul și văzu că interiorul era umplut, într-o parte, cu ziare legate în coperte din piele, iar în cealaltă, cu ceva înfășurat într-o bucată de material impermeabil. Ciocăni grijuliu cu degetul și ajunse la concluzia că, orice s-ar fi aflat înăuntru, era mult, mic și dur. Lăsă jos lampa și desfăcu ușor materialul.

Se zări din nou o scânteie care reflectă lumina lămpii.

Diamante.

Lăsă deoparte restul materialului și rămase fără răsuflare. În cufăr era o comoară cu nenumărate giuvaere.

Fără discuție, jefuitorii republicani din urmă cu un secol făcuseră o greșală atunci când ocoliseră biserica dărăpănată din Rennes-le-Château. Sau poate că persoană sau persoanele care aleseseră acest loc ca ascunzătoare pur și simplu făcuseră o opțiune inspirată.

— Cripta a existat, continuă Claridon. În jurnalul pe care-l aveți aici, tocmai am citit că Lars a găsit un registru al parohiei dintre anii 1694 și 1726, în care se vorbește despre criptă, dar nu se pomeneste nimic despre intrarea în ea. Saunière a notat în jurnalul său personal că a descoperit un mormânt. Apoi, a consemnat în altă parte: „Anul 1891 a dus la desăvârșire țelurile acelora despre care se vorbește”. Lars întotdeauna a considerat consemnarea asta ca fiind una importantă.

Malone trase automobilul pe marginea drumului și se întoarse cu fața spre Claridon.

— Prin urmare, aurul și bijuteriile acelea au fost sursă de venit a lui Saunière. Din asta și-a finanțat el renovarea bisericii?

Claridon izbucni în râs.

— La început. Dar, *monsieur*, povestea nu s-a terminat.

Saunière se ridică în picioare.

Niciodată nu văzuse atâta bogăție la un loc. Ce noroc îi ieșise în cale! Dar trebuia s-o pună la adăpost fără să stârnească bănuieli. Ca să facă asta, avea nevoie de timp. Și nu trebuia să-i permită nimănui să descopere cripta.

Se aplecă, își recuperează lampa și se hotărî că ar face foarte bine să înceapă chiar din seara aceea. Putea să ia atât aurul, cât și giuvaerele, ascunzându-le în prezbiteriu. Cum va proceda să le transforme în monedă curentă, asta putea s-o hotărască mai târziu. Se retrase spre scară, aruncând din mers încă o privire în jur. Unul dintre morminte îi atrase atenția.

Se apropie și văzu că în nișă se afla o femeie. Rochia ei de înmormântare stătea pleoștită, fiindcă din cadavru nu mai rămăseseră decât oasele și un craniu. Ridică lampa mai aproape și citi inscripția de dedesubt:

MARIE D'HAUTPOUL DE BLANCHEFORT

Îi era cunoscut numele contesei. Ea fusese ultima dintre moștenitoarele familiei d'Hautpoul. Atunci când a murit, în 1781, familia ei a pierdut stăpânirea atât asupra orașului, cât și a ținuturilor înconjurătoare. Revoluția, care a survenit după numai doisprezece ani, a eliminat pentru totdeauna orice proprietate aristocratică.

Dar mai era o problemă.

Se urcă repede înapoi în biserică. Ieșind, încuie ușile bisericii și, printr-o ploaie torențială, ocoli clădirea spre împrejmuirea parohială și-și continuă drumul către mormintele ale căror lespezi păreau să înoate prin întunericul viu.

Se opri la cel pe care-l căuta și se aplecă.

Luminând cu lampa, citi inscripția.

— Marie d'Hautpoul de Blanchefort era înmormântată și afară, încheie Claridon.

— Două morminte pentru una și aceeași femeie? se miră Stephanie.

— Cam așa se pare. Numai că trupul se afla în criptă.

Malone își aduse aminte despre ceea ce-i spusese în ziua precedentă Stephanie, în legătură cu Saunière și cu amanta lui, care au devastat mormintele din curtea bisericii, apoi au răzuit inscripția de pe piatra de mormânt a contesei.

— Așadar, Saunière a săpat în mormântul aflat în curtea bisericii.

— Asta e ceea ce credea Lars.

— Și, era gol?

— Încă o dată, n-avem de unde să știm, dar Lars simțea că asta era. Și datele istorice par să-i sprijine concluzia. O femeie de rangul contesei n-ar fi fost niciodată îngropată. Ar fi fost așezată într-o criptă, unde a și fost găsită, de altfel. Mormântul de-afară era cu totul și cu totul altceva.

— Piatra de mormânt reprezenta un mesaj, trase

concluzia Stephanie. Știm asta. Tocmai de aceea e cartea lui Eugène Stüblein atât de importantă.

— Dar, în afara cazului în care cunoști povestea despre criptă, mormântul din cimitir n-ar putea stârni nici un interes. Încă un monument funerar, la fel ca toate celelalte. Abatele Bigou a fost isteț. Și-a ascuns mesajul în văzul tuturor.

— Și Saunière l-a descoperit? Întrebă Malone.

— Așa credea Lars.

Malone se întoarce către volan și porni din nou mașina. Se îndreptară spre ultima linie dreaptă a șoselei, apoi cotiră spre vest și traversară învolburatul Ron. În fața lor se înălțau zidurile fortificate ale Avignonului, cu palatul papal ridicându-se mult deasupra lor. Malone ieși de pe bulevardul aglomerat și pătrunse în orașul vechi, trecând de piața în care se afla târgul de carte vizitat de ei mai devreme. Continuă pe un drum ocolit către palat și parcă în același garaj subteran.

— Am o întrebare prostească, zise el. De ce nu sapă cineva, pur și simplu, sub biserica din Rennes sau nu folosește radarul terestru, ca să verifice existența criptei?

— Autoritățile locale n-ar permite asta. Gândește-te puțin, *monsieur*. Dacă nu s-ar găsi nimic acolo, ce s-ar întâmpla cu mitul? Rennes trăiește din legenda lui Saunière. Întregul Languedoc profită. Ultimul lucru pe care l-ar vrea cineva ar fi o dovadă despre ceva. Cu toții profită mult prea mult de pe urma mitului.

Malone căută sub scaun și găsi arma pe care-o luase de la următorul său din noaptea precedentă. Verifică încărcătorul. Mai rămăseseră trei gloanțe.

— Chiar e nevoie de asta? Întrebă Claridon.

— Mă simt mult mai bine așa.

Deschise portiera și ieși, ascunzându-și arma în haină.

— De ce trebuie să intrăm în palatul papal? Întrebă Stephanie.

— Fiindcă acolo se află informația.

— Binevoiești să ne explici?

Claridon deschise portiera de pe partea lui.

— Veniți și-o să vă arăt.

Capitolul 33

Lavelanet, Franța

Ora 19:00

Seneșalul își opri mașina în centrul localității. El și Geoffrey călătoriseră spre nord, pe o rută plină de meandre, în ultimele cinci ore. Ocoliseră, în mod intenționat, comunitățile mai mari din Foix, Quillan și Limoux, preferând în schimb să se oprească într-un cătun mic, cuibărit într-o vale adăpostită, pe unde păreau să se aventureze foarte puțini turiști.

După ce plecaseră din camera maestrului, ieșiseră prin pasajele secrete în apropierea bucătăriei principale, poarta fiind ascunsă cu inteligență într-un zid din cărămidă. Geoffrey îi explicase cum îl învățase maestrul să folosească pasajele secrete, utilizate în secolele trecute ca ultimă rezervă pentru salvare. În ultima sută de ani, acestea fuseseră cunoscute numai de maeștri și rareori folosite.

Odată ieșiți, ajunseseră repede la garaj și puseseră stăpânire pe unul dintre automobilele abatelui, ieșind pe poarta principală înainte ca frații desemnați să se ocupe de parcul auto să se întoarcă de la rugăciunile amiezii. Cu de Roquefort zăcând fără cunoștință în camera sa, iar apropiatii lui așteptând să deschidă cineva ușa încuiată, ei avuseseră astfel parte de un avans substanțial.

— E timpul să stăm de vorbă, zise el, pe un ton care nu mai permitea amânare.

— Sunt gata.

Coborâra din mașină și se duseră la o cafenea în care clientela mai vârstnică umplea mesele de-afară, umbrite de ulmi impunători. Sutanele lor dispăruseră, fiind înlocuite

acum de haine obișnuite, cumpărate cu o oră în urmă într-o escală rapidă. Apăru un chelner și dădură comanda. Seara era călduroasă și plăcută.

— Îți dai seama de ce-am făcut noi acolo? întrebă el. I-am împușcat pe doi dintre frați.

— Maestrul mi-a spus că violența avea să fie inevitabilă.

— Știu de ce fugim, dar spre ce fugim?

Geoffrey se scotoci prin buzunare și scoase la iveală plicul pe care i-l arătase lui de Roquefort.

— Maestrul mi-a cerut să vă dau asta, în clipa în care vom fi liberi. Luă plicul și-l desfăcu iute, cu un amestec de nerăbdare și de freamăt.

Fiule - de multe ori te-am socotit astfel - știam că de Roquefort avea să izbândească în conclav, dar era important ca tu să i te împotrivești. Frații își vor aminti asta atunci când va veni cu adevărat vremea ta. Acum însă, destinul tău este în altă parte. Fratele Geoffrey îți va fi însoțitor.

Am credința că, înainte de a părăsi abația, ai pus la loc sigur cele două volume care ți-au reținut atenția în ultimii câțiva ani. Da, aveam cunoștință de interesul tău. Și eu le-am citit pe amândouă, acum mult timp. Furtul din proprietatea ordinului este o încălcare serioasă a Regulamentului, dar hai să nu-l considerăm un furt, ci mai degrabă un împrumut, fiindcă sunt convins că vei înapoia acele două cărți. Informațiile pe care le conțin, împreună cu ceea ce știi deja, sunt extrem de valoroase. Din nefericire, enigma nu poate fi rezolvată numai cu ajutorul lor. Sunt mai multe de descifrat, ceea ce trebuie să descoperi tu acum. Contrar față de ceea ce ai putea să crezi, eu nu cunosc răspunsul. Dar nu trebuie să i se permită lui de Roquefort să obțină Chivotul Legii. El știe multe, inclusiv tot ce ai reușit tu să extragi din baza noastră de date, așa că nu-i subestima hotărârea.

Era de o importanță vitală să te descotorosești de

constrângerile vieții noastre de sihăstrie. Multe lucruri te așteaptă. Deși scriu aceste cuvinte în ultimele săptămâni ale vieții mele, pot doar să presupun că plecarea ta nu s-a desfășurat fără violență. Fă tot ceea ce este necesar ca să-ți duci la bun sfârșit căutarea. De secole, maeștrii le-au lăsat vorbă succesorilor, inclusiv predecesorul meu. Dintre toți cei care au fost înaintea mea, tu ești singurul care are la dispoziție suficiente piese încât să reasambleze întregul puzzle. Mi-ar fi plăcut să atingem acest scop împreună, în timpul vieții mele, dar n-a fost să fie. De Roquefort nu ne-ar fi permis niciodată să obținem succesul. Cu ajutorul fratelui Geoffrey, poți să reușești acum. Îți doresc tot binele. Ai grijă de tine și de Geoffrey. Fii răbdător cu băiatul, fiindcă face numai lucrurile pentru care s-a legat prin jurământ în fața mea.

Seneșalul își ridică privirea spre Geoffrey și vru să știe:

— Câți ani ai?

— Douăzeci și nouă.

— Porți o responsabilitate foarte mare pentru cineva atât de tânăr.

— M-am simțit înfricoșat atunci când maestrul mi-a spus ce aștepta de la mine. N-am vrut să primesc însărcinarea.

— De ce nu mi-ai spus direct?

Geoffrey nu răspunse imediat.

— Maestrul spunea că vă retrageți din fața disputelor și vă intimidați atunci când e vorba despre confruntare. Deocamdată, nu vă cunoașteți pe de-a-ntregul.

Se simți lezat de această mustrare, dar privirea sinceră și inocentă a lui Geoffrey imprimase o accentuată expresivitate cuvintelor. Și totul era adevărat. Nu fusese niciodată genul de om care să caute lupta și se ferise de așa ceva ori de câte ori îi fusese cu putință.

Dar nu și de această dată.

Îl înfruntase fără rețineri pe de Roquefort și l-ar fi împușcat mortal dacă francezul n-ar fi reacționat cu promptitudine. De data aceasta, avea de gând să lupte. Își dresе glasul, înlăturând urmele de emoție și întrebă:

— Ce trebuie să fac?

Chelnerul tocmai se întorsese, aducând două salate, pâine proaspătă și brânză. Geoffrey zâmbi.

— Mai întâi, să mâncăm. Sunt mort de foame.

Zâmbi la rândul său.

— Și după aia?

— Numai dumneavoastră puteți hotărî asta.

Clătină din cap în fața ardorii cu care spera Geoffrey. De fapt, făcuse deja prima mișcare, pornind cu mașina de la abație spre nord. Și o hotărâre liniștitoare i se instalează în suflet, în clipa în care înțelese că n-avea decât un loc spre care să se îndrepte.

Capitolul 34

Avignon

Ora 17:30

Malone privi atent palatul papal, care se înălța spre cer la vreo sută de metri în față. El, Stephanie și Claridon stăteau la o cafenea în aer liber dintr-o piață foarte animată, învecinată direct cu intrarea principală. Vântul dinspre nord bătea peste Ronul aflat în apropiere - era mistralul, cum îl numeau localnicii - și bântuia nestingherit prin oraș. Malone își aminti de un proverb medieval, referitor la miasmele respingătoare care umpleau odinioară străzile acestea. „Vântosule Avignon, când bate vântul ești respingător, iar când nu bate, otrăvitor.” Și cum îl numise Petrarca? „Locul cel mai mirositor de pe pământ.”

Dintr-un ghid turistic aflate că mastodontul arhitectonic care se înălța în fața lui, în același timp palat, fortăreață și sanctuar, era în realitate alcătuit din două clădiri: vechiul palat, construit din ordinul Papei Benedict al XII-lea, începând din 1334, precum și noul palat, ridicat sub pontificatul lui Clement al VI-lea, terminat în 1352. Ambele reflectau personalitățile inițiatorilor. Vechiul palat era o mostră de conservatorism romanesc cu prea puțină eleganță, în timp ce noul palat emana o frumusețe gotică. Din nefericire, ambele clădiri fuseseră devastate de foc și, în timpul Revoluției Franceze, jefuite, sculpturile fiind distruse, iar toate frescele acoperite cu var. În anul 1810, palatul a fost transformat într-o cazarmă. Municipality din Avignon preluase controlul asupra lui în 1906, dar restaurarea fusese amânată până-n anii '60. Două dintre aripi găzduiau acum un centru de conferințe, iar restul, o mare atracție turistică, oferind doar

licăriri fugare din strălucirea fostei sale glorii.

— E timpul să intrăm, anunță Claridon. Ultimul grup pleacă peste zece minute. Trebuie să facem parte din el.

Malone se ridică în picioare.

— Ce urmează să facem?

Se auzi un bubuit de tunet deasupra capetelor lor.

— Abatele Bigou, cel căruia i-a destăinuit Marie d'Hautpoul de Blanchefort marele ei secret de familie, venea, din când în când, să viziteze palatul și să admire picturile. Asta s-a întâmplat înainte de Revoluție, când mai existau numeroase exponate. Lars a descoperit că unul dintre ele îl interesa în mod deosebit. Atunci când Lars a redescoperit criptograma, a găsit și o referire la un tablou.

— Ce fel de referire? vru să știe Malone.

— În ziua în care a plecat din Franța în Spania, în 1793, abatele Bigou a făcut o ultimă consemnare, în registrul parohial pentru biserica Rennes-le-Château, care suna astfel: *Lisez les Règles du Caridad*.

Malone traduse în gând: „Citiți Regulile din Caridad”.

— Saunière a găsit consemnarea aceasta și a ascuns-o. Norocul a făcut ca registrul să nu fi fost distrus, așa că Lars l-a descoperit până la urmă. Din câte se pare, Saunière a aflat că Bigou a vizitat deseori Avignonul. În vremea lui Saunière, pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, palatul nu era altceva decât o carapace găunoasă. Numai că Saunière putea lesne să descopere că existase aici, pe vremea lui Bigou, o pictură de Juan de Valdés Leal, intitulată *Citind Regulile din Caridad*.

— Presupun că tabloul e tot înăuntru, nu? întrebă Malone, aruncându-și privirea peste întinsa curte, către Chapeaux Galo, poarta centrală a palatului.

Claridon clătină din cap.

— S-a dus de mult. Distrus într-un incendiu, acum vreo cincizeci de ani.

Alte noi tunete se rostogoliră peste ei.

— Și-atunci, ce mai căutăm aici? Întrebă Stephanie.

Malone aruncă vreo câțiva euro pe masă și-și lăasă privirea să rătăcească spre o altă cafenea în aer liber, la două case distanță. În timp ce alții se pregăteau să plece, anticipând furtuna care urmă, o femeie stătea sub un umbrar și sorbea dintr-o ceșcuță. Zăbovi doar pentru o clipă asupra ei, suficient însă ca ochiul său format să distingă trăsăturile bine conturate și ochii proeminenți. Pielea ei avea culoarea cafelei cu frișcă, iar gesturile îi erau grațioase, așa cum observă în clipa în care chelnerul îi aducea mâncarea comandată. O zărise pentru prima dată cu zece minute mai devreme, după ce se așezaseră la început, și se mirase.

Acum, o încercare.

Luă un șervețel din hârtie de pe masă și-l făcu ghem în pumnul strâns.

— În manuscrisul nepublicat, reluă Claridon, cel despre care v-am spus că l-a alcătuit Noël Corbu în legătură cu Saunière și cu Rennes, cel pe care l-a găsit Lars, Corbu amintea despre tablou și știa că Bigou se referise la el în registrul parohial. Corbu notase de asemenea că o litografie a acestui tablou se mai afla încă în arhivele palatului. El o văzuse. În săptămâna dinaintea morții lui, Lars aflase în sfârșit unde anume, în arhive. Urma să mergem înăuntru să aruncăm o privire, numai că Lars nu s-a mai întors niciodată în Avignon.

— Și nu ți-a spus și unde? se interesă Malone.

— Nu, *monsieur*.

— Nu există nici o referire în jurnal despre vreun tablou, zise Malone. Am citit toată chestia. Nici o vorbă despre Avignon.

— Dacă Lars nu ți-a spus unde e litografia, atunci de ce mai intrăm? interveni și Stephanie. Nu știi unde s-o cauți.

— Și totuși, fiul dumitale a știut, cu o zi înainte să moară. Trebuia să merg împreună cu el în palat să aruncăm o privire,

atunci când avea să se-ntoarcă din munți. Dar, madame, după cum știi, nici el nu s-a mai întors.

Malone urmărea cum Stephanie își reprimă emoțiile. Era bună la asta, dar nu chiar atât de bună.

— De ce nu te-ai dus dumneata?

— Am considerat că e mai important să rămân în viață. Așa că m-am retras la azil.

— El a murit într-o avalanșă, puse Malone lucrurile la punct. N-a fost asasinat.

— Nu poți să știi asta. De fapt, zise Claridon, nu poți să știi nimic. Aruncă o privire prin piațetă. Trebuie să ne grăbim. Sunt foarte stricți cu ora de plecare a ultimului grup. Cei mai mulți dintre angajați sunt locuitori mai vechi ai orașului. Destui sunt voluntari. Țștia încuie ușile fix la șapte. Nu există sistem de securitate sau de alarmă în incinta palatului. Nimic care să mai aibă valoare cu adevărat nu mai e expus acolo și, pe lângă asta, zidurile sunt ele însele cel mai bun sistem de securitate. O s-o ștergem ușor din grup și-o să așteptăm până când o să se facă liniște cu totul.

Porniră spre intrare.

Picături de ploaie îi înțepară pielea capului lui Malone. Aflându-se cu spatele la femeie, care probabil că stătea la masă - la vreo treizeci de metri distanță, mâncând -, își desfăcu pumnul și lăsă ca mistralul să-i măture șervețelul făcut ghem din mână. Se întoarse și se prefăcu că se duce după ghemotocul năvăș, care dansa pe pietrele pavajului. În timp ce recupera deșeul rătăcitor, aruncă o privire spre cafenea.

Femeia nu mai era la masa ei.

Venea tacticoasă în urma lor, spre palat.

De Roquefort își coborî binoclul. Stătea lângă Rocher des Doms, Stânca Domurilor, cel mai pitoresc loc din Avignon. Oamenii ocupaseră culmea încă din epoca neolitică. În

vremea ocupației papale, marele afloriment stâncos servise în chip de obstacol natural în fața veșnicului mistral. Astăzi, culmea dealului, direct învecinată cu palatul papal, adăpostea un splendid parc cu lacuri, fântâni, statui și grote. Priveliștea îți tăia respirația. Venise aici de multe ori în vremea în care lucra pentru seminarul din apropiere, înainte să se alăture ordinului.

Dealuri și văi se întindeau către vest și către sud. Ronul cel năvalnic săpase o cărare dedesubt, strecurându-se pe sub faimosul Pont St. Bénézet, care odinioară intersecta râul și ducea dinspre orașul papei spre cel al regelui, aflat de cealaltă parte. Atunci când, în 1226, Avignon trecuse în tabăra contelui de Toulouse împotriva lui Ludovic al VIII-lea în timpul cruciadei albigenzilor, regele Franței distrusese podul. Până la urmă, avusese loc reconstrucția, iar de Roquefort își imagina vremurile din secolul al XIV-lea, când cardinalii călăreau pe catării lor în jurul palatelor de țară pe care și le construiseră în Villeneuve-les-Avignon. Prin secolul al XVI-lea, ploile și inundațiile rupseseră podul restaurat în patru fragmente, care niciodată n-au mai fost extinse până-n partea cealaltă, așa că structura rămăsese încă incompletă. O altă dovadă de lipsă de voință din partea localnicilor, așa considerase el întotdeauna. Un loc care părea destinat să cunoască succesul numai pe jumătate.

— S-au îndreptat spre palat, îi zise el fratelui care stătea în apropiere.

Își privi ceasul. Era aproape șase seara.

— Care se închide la ora șapte.

Își duse binoclul iarăși la ochi și privi cu atenție la o distanță de cinci sute de metri, spre piațetă. Pornise spre nord de la abație și ajunsese cu patruzeci de minute în urmă. Sistemul electronic de supraveghere montat pe mașina lui Malone funcționa în continuare și așa aflaseră de călătoria spre Villeneuve-les-Avignon și apoi despre întoarcerea spre

Avignon. După toate aparențele, se duseseră să-l caute pe Claridon.

De Roquefort urcase aleea mărginită de copaci dinspre palatul papal și se hotărâse să aștepte acolo, pe culmea care-i oferea o panoramă perfectă asupra vechiului oraș. Norocul îi zâmbise în clipa în care Stephanie Nelle și cei doi însoțitori ai ei ieșiseră din parcare subterană aflată chiar dedesubt, apoi se așezaseră la o cafenea în aer liber perfect vizibilă.

Își coborî din nou binoclul.

Mistralul îl biciuia din spate. Vântul dinspre nord urla astăzi, măturând cheiurile, învolburând râul, împingând norii de furtună care acopereau cerul din ce în ce mai aproape.

— Se pare că au de gând să rămână în palat după ora închiderii. Lars Nelle și Claridon au mai procedat așa, altădată. Mai avem cheia de la poartă?

— Fratele nostru de-aici din oraș ne-o păstrează.

— Fă rost de ea.

Își asigurase de multă vreme o cale de intrare în palat, prin catedrală, după ora închiderii. Arhivele din interior îi suscitaseră interesul lui Lars Nelle, așa că, de asemenea, i-l stârniseră și lui de Roquefort. De două ori îi trimisese pe câțiva frați să scotocească pe-acolo pe timpul nopții, încercând să găsească ce anume îl atrăsese pe Lars Nelle. Numai că materialul avea proporții descurajante și nu aflase nimic niciodată. Poate că-n seara asta va putea să descopere mai multe.

Își întoarse privirea spre lentilele binoclului. Bucata de hârtie îi scăpase lui Malone din mână, iar el îl privi pe fostul avocat cum pornește după ea.

Apoi, cele trei ținte ale sale îi dispărură din raza vizuală.

Capitolul 35

Ora 21:00

Malone fu cuprins de o presimțire sinistră, în timp ce cutreiera încăperile lipsite de orice podoabe. La jumătatea circuitului prin palat, se despărțiseră de grup și Claridon îi condusesse la un etaj superior. Acolo așteptaseră într-un turn, în spatele unei uși închise, până la opt și jumătate, când cele mai multe dintre luminile din interior fuseseră stinse și nu se mai auzea nici o mișcare. Claridon părea să cunoască bine procedurile, și fusese încântat să constate faptul că rutina echipei de-acolo rămăsese neschimbată după cinci ani.

În labirintul sălilor împrăștiate peste tot, pe lungile culoare și în încăperile puștii se întrezăreau acum doar pete izolate de lumină slabă. Malone putea doar să-și imagineze cum fuseseră mobilate odinioară, pereții împodobiți cu fresce somptuoase și tapițerii, pline toate de personaje venite fie să-l slujească pe suveranul pontif, fie să-i ceară câte ceva. Trimiși din partea hanului, ai împăratului din Constantinopol, însuși Petrarca sau Sfânta Caterina din Siena, cu toții veniseră aici. Istoria se înrădăcinase adânc, dar numai rămășițele ei mai existau.

Afară, furtuna se dezlănțuise în sfârșit și ploaia izbea cu violență acoperișul, în timp ce tunetele făceau să vibreze geamurile. Palatul ăsta a fost odată la fel de grandios ca Vaticanul, șopti Claridon. Totul s-a dus. Distrus de ignoranță și de lăcomie.

Malone nu era de acord.

— Unii ar spune că tocmai ignoranța și lăcomia au făcut ca el să fie construit, în primul rând.

— A, domnule Malone, studiezi istoria?

— Am citit și eu.

— Atunci, dă-mi voie să-ți arăt ceva.

Claridon îi conduse printre porticurile deschise în alte și alte încăperi umblate și răsumblate, fiecare dintre ele individualizată printr-un panou. Se opriă într-o cameră lungă, etichetată ca fiind *Grand Tinel*²⁵, încăperea având un tavan lambrizat, cu bolți semicirculare.

— Aici era sala pentru banchete a papei și în ea puteau să încapă sute de oameni, le spuse Claridon, vocea sa fiind reverberată de ecou. Clement al VI-lea a atârnat de tavan draperii albastre, presărate cu stele aurii, astfel încât să creeze un arc celest. Pereții erau odată împodobiți cu fresce. Toate acestea au fost distruse de incendiul din 1413.

— Și n-au mai fost înlocuite niciodată? se interesă Stephanie.

— Papii din Avignon nu mai existau, așa că palatul nu mai avea nici o semnificație. Claridon făcu un semn spre celălalt capăt. Papa mânca singur, acolo, pe un podium, așezat pe tron, sub un baldachin împodobit cu catifea purpurie și hermină. Oaspeții stăteau pe bănci din lemn așezate lângă pereți: cardinalii spre est, ceilalți spre vest. Mesele, puse pe capre din lemn, formau un U și mâncarea era servită prin centru. Totul cât se poate de țeapăn și de formal.

— Ca și palatul ăsta, interveni Malone. E ca și cum te-ai plimba printr-un oraș distrus, cu toate sufletele din clădiri ucise într-un bombardament. O lume în sine.

— Asta era și ideea. Regii Franței îi voiau pe papii lor cât mai departe de restul lumii. Numai ei controlau ceea ce gândeau și făceau papii, așa că nu era necesar ca reședința lor să fie într-un loc deschis. Nici unul dintre papii ăștia n-a vizitat vreodată Roma, din moment ce italienii i-ar fi omorât imediat cum i-ar fi văzut. În consecință, cei șapte care au jucat aici rolul de papi și-au construit propria fortăreață și n-

²⁵ Marele Refectoriu

au contestat niciodată pe ocupantul tronului Franței. Îi datorau propria existență regelui și erau încântați de tihna lor, de „captivitatea din Avignon”, așa cum s-a numit perioada de papalitate de-aici.

În următoarea încăpere, spațiul era și mai restrâns. Camera Pergamentului era cea în care papa și cardinalii se întâlneau în consistorii secrete.

— Tot aici a fost oferit Trandafirul de Aur, comentă Claridon. Un gest extrem de arogant din partea papilor din Avignon. În cea de-a patra duminică a Postului Mare, papa onora o anumită persoană, de obicei un suveran, oferindu-i un trandafir din aur.

— Nu ești de acord cu asta? vru să știe Stephanie.

— Hristos n-avea nevoie de trandafiri din aur. De ce-ar fi avut papii? Era încă unul dintre sacrilegiile săvârșite în locul acesta. Clement al VI-lea a cumpărat întregul oraș de la Ioana, regina Neapole-lui. Asta a făcut parte din târgul încheiat de ea, ca să obțină absolvirea de acuzația de complicitate la asasinarea soțului ei. Timp de o sută de ani, criminalii, aventurierii, falsificatorii și contrabandiștii au scăpat cu toții de brațul justiției, cu condiția să-i fi adus omagiile cuvenite papei.

Pătrunseră într-un alt salon, care era etichetat ca fiind Camera Cerbului. Claridon aprinse mai multe lumini incandescente delicate. Malone zăbovi în prag suficient încât să arunce o privire în spate, prin încăperea precedentă, spre *Grand Tinel*. O umbră pâlpâi pe perete, destul cât să-și dea seama că nu erau singuri. Știa cine era acolo. O femeie înaltă, atrăgătoare, athletică, „de culoare”, așa cum se exprimase Claridon mai devreme, în mașină. Femeia care-i urmărise până-n palat.

— ... Aici e locul în care se unesc vechiul și noul palat, spunea Claridon. Vechiul în spatele nostru, noul, prin celălalt portic. Aici era biroul lui Clement al VI-lea.

Malone citise în cartea de amintiri despre Clement al VI-lea, un bărbat căruia-i plăceau picturile și poemele, sunetele plăcute, animalele rare și iubirile curtenitoare. Era deseori citat cu vorbele: „Predecesorii mei n-au știut cum să fie papi”, așa că transformase vechea fortăreață a lui Benedict într-un palat al exceselor. Un exemplu edificator în legătură cu dorințele materiale ale lui Clement îl înconjură acum, că imaginile pictate pe pereții lipsiți de ferestre. Câmpuri, crânguri și ape curgătoare, toate acestea sub un cer albastru. Bărbați cu năvoade lângă un iaz verde, împetrișat de știuci care înotau ce colo-colo. Prepelicari de Bretania. Un tânăr nobil și șoimul său. Un copil suit într-un copac. Pajiști, păsări, oameni care se scăldau. Verdele și maroul predominau, dar un veșmânt portocaliu, un pește albăstrui și fructele din copaci adăugau pete de culoare stridente.

— Clement a pus să se picteze frescele astea în 1344. Au fost descoperite sub stratul de var aplicat de soldați, atunci când palatul a fost transformat într-o cazarmă, în secolul al XIX-lea. Camera asta e tipică pentru papii din Avignon, mai ales pentru Clement al VI-lea. Unii chiar îl numeau Clement Magnificul. N-avea nici un fel de chemare pentru viața religioasă. Satisfacerea penitențelor, retragerea excomunicărilor, iertarea păcatelor, până și reducerea anilor de purgatoriu, atât pentru vii, cât și pentru morți, toate erau de vânzare. Ați observat să fie ceva lipsă?

Malone privi din nou cu atenție frescele. Scenele de vânătoare reprezentau clar fuga de realitate – oameni care făceau tot felul de lucruri ca să se distreze – cu o priveliște care când se avânta, când se scufunda, dar nimic deosebit nu-i atrase atenția.

Deodată, îl izbi.

— Unde-i Dumnezeu?

— Ai ochi buni, *monsieur*. Claridon își desfăcu brațele. Nicăieri, în casa asta a lui Clement al VI-lea, nu există vreun

simbol religios. Omisiunea e foarte grăitoare. Țsta a fost dormitorul unui rege, nu al unui papă, și asta e ceea ce se considerau prelații din Avignon. Aceștia au fost oamenii care i-au distrus pe templieri. Începând din 1307, cu Clement al V-lea, care a făcut parte din conspirația lui Filip cel Frumos, și terminând cu Grigore al XI-lea, în 1378, indivizii ăștia corupți au zdrobit ordinul. Lars întotdeauna a fost de părere – și eu sunt de acord cu el – că încăperea asta dovedește care a fost adevărata valoare a bărbaților ăștora.

— Crezi că templierii au supraviețuit? se interesea Stephanie.

— *Oui*. Sunt pe-aici. I-am văzut. Ce anume sunt, nu știu. Dar sunt pe-aici.

Malone nu-și putea da seama dacă era vorba despre o realitate sau numai despre o presupunere a cuiva care vedea conspirații la tot pasul. Tot ceea ce știa era că-i urmărea o femeie care era suficient de pricepută încât să plaseze un glonț într-un trunchi de copac chiar deasupra capului său, de la o distanță de cincizeci de metri, noaptea, pe un vânt de șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Putea, de asemenea, să fi fost cea care îi salvase pielea în Copenhaga. Și era adevărată.

— Hai să terminăm cu asta, zise Malone.

Claridon stinse luminile.

— Urmați-mă.

Traversară vechiul palat spre aripa nordică și spre centrul de conferințe. Pe un panou scria că această facilitate fusese creată recent de municipalitate, ca o modalitate de a genera venituri pentru o viitoare restaurare. Fosta Sală a Conclavelor, Camera Trezoreriei și Marele Beci fuseseră dotate cu bănci, un podium și echipament audio-video. Prin alte culoare, întâlneau efigiile din piatră ale altor papi din Avignon.

Claridon se opri până la urmă în fața unei uși zdravene din lemn și încercă încuietoearea. Ușa se deschise.

— E bine. Nici acum n-o încuie noaptea.
— De ce n-o fac? se miră Malone.
— Nu-i nimic pe-aici care să aibă cine știe ce valoare în afară de informații, și prea puțini hoți sunt interesați de-așa ceva.

Pătrunseră într-un întuneric ca smoala.

— Aici a fost odată capela lui Benedict al XII-lea, papă care a conceput și a construit cea mai mare parte a vechiului palat. Pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, camera asta și cea de dinainte au fost transformate în arhivele regiunii. Și palatul își păstrează consemnările tot aici.

Lumina care se revărsa dinspre hol le dezvăluia o încăpere impozantă, plină cu rafturi, rând după rând. Cele mai multe erau aliniate pe pereții dinspre exterior, secțiunile fiind îngrămădite unele peste altele, înconjurată de un culoar cu grilaj. În spatele rafturilor se înălțau ferestre arcuite, cu geamurile negre asaltate de o ploaie stăruitoare.

— Patru kilometri de rafturi, spuse Claridon. O abundență luxoasă de informație.

— Dar știi unde să cauți? îl întrebă Malone.

— Așa sper.

Claridon pătrunse adânc spre aripa centrală. Malone și Stephanie așteptară până când, la vreo cincisprezece metri mai încolo, se aprinse o lumină.

— Aici! îi strigă Claridon.

Malone închise ușa dinspre hol, întrebându-se în sinea lui cum ar putea femeia care-i urmărea să intre neobservată. Porni înainte spre locul dinspre care se vedea lumina și-l găsiră pe Claridon stând în picioare lângă o masă pentru citit.

— Din fericire pentru istorie, spuse Claridon, toate artefactele din palat au fost inventariate pe la începutul secolului al XVIII-lea. Apoi, spre sfârșitul celui de-al XIX-lea, s-au făcut fotocopii și desene pentru tot ceea ce a supraviețuit Revoluției. Eu și Lars am ajuns, amândoi, să cunoaștem bine

modul în care a fost organizată informația.

— Și n-ai mai venit să cauți după moartea lui Mark, fiindcă ai crezut că templierii o să te ucidă? îl întrebă Malone.

— Îmi dau seama, *monsieur*, că nu prea crezi mare lucru din toate astea. Dar te asigur c-am făcut ceea ce trebuia. Consemnările astea s-au odihnit aici timp de sute de ani, așa c-am considerat că s-ar mai putea odihni în liniște încă o vreme. Să rămân în viață mi s-a părut c-ar fi mai important.

— Și-atunci, acum de ce-ai mai venit? se interesă Stephanie.

— A trecut multă vreme. Claridon se îndepărtă de masă. În jurul nostru sunt registrele cu inventarul obiectelor din palat. O să am nevoie de câteva minute, să arunc o privire. Ce-ar fi să stați jos și să mă lăsați să văd dacă pot să găsesc ceea ce vrem?

Scoase o lanternă din buzunar.

— E de la azil. M-am gândit că ne putea fi utilă.

Malone își trase un scaun, iar Stephanie îl imită. Claridon dispăru în întuneric. Se așezară și-l auziră cum scotocește, raza de lumină a lanternei dansând de-a lungul bolții de deasupra capetelor lor.

— Asta făcea și soțul meu, zise ea, în șoaptă. Se ascundea într-un palat uitat, căutând aiureli.

Malone îi simți exasperarea în voce.

— Asta, în timp ce căsnicia noastră se ducea de râpă. În timp ce eu munceam douăzeci de ore pe zi. El asta făcea.

Bubuitul tunetului își răspândi vibrațiile atât prin trupul lui, cât și prin încăpere.

— Era ceva important pentru el, zise Malone, păstrându-și de asemenea vocea la un nivel mai coborât. Și chiar ar putea să fie ceva aici.

— Ce să fie, Cotton? O comoară? Dacă Saunière a descoperit giuvaerele alea în criptă, treaba lui. Un noroc ca ăsta dă peste oameni o dată la mulți ani. Dar altceva nu mai

există. Bigou, Saunière, Lars, Mark, Claridon. Cu toții sunt niște visători.

— Visătorii au schimbat de multe ori lumea.

— Asta-i ca și cum ai alerga după potcoave de cai morți.

Claridon se întoarse din întuneric și lăsa să cadă un dosar mucegăit pe masă. Exteriorul era pătat de broboane de apă. Înăuntru, se afla un teanc, gros de aproape opt centimetri, de fotografii alb-negru și desene în creion.

— La câțiva pași de locul în care zisese Mark c-ar fi. Slavă Domnului că bătrânul care se ocupă de locul ăsta face prea puține schimbări în timp.

— Cum de l-a găsit Mark? Întrebă Stephanie.

— Pleca la vânătoare de indicii în fiecare weekend. Nu era la fel de pasionat ca taică-său, dar venea deseori în casa din Rennes și ne-am băgat și noi, eu și el, nasul prin cercetări. La Universitatea din Toulouse, a dat peste unele informații referitoare la arhivele din Avignon. A pus indiciile cap la cap și iată că avem aici răspunsul.

Malone împrăstie conținutul dosarului pe masă.

— Și noi ce căutăm?

— N-am văzut niciodată desenul. Putem doar să sperăm că are un titlu.

Se apucară să scotocească printre imagini.

— Uite, anunță Claridon, cu emoție în glas.

Malone se concentrează asupra uneia dintre litografii, un desen purtând patina timpului, cu marginile ferfenițite. O adnotare scrisă de mână în partea superioară suna astfel: DON MIGUEL DE MAÑARA CITIND REGULILE DIN CARIDAD.

Imaginea îl înfățișa pe un bătrân cu o umbră de barbă și cu o mustață subțire, așezat la o masă și purtând straie călugărești. Pe una din mâneci, o emblemă elaborată se întindea de la umăr până la cot. Mâna lui stângă atinge o carte așezată pe verticală, iar cea dreaptă era întinsă, cu palma în sus, făcând semne peste un birou lucrat cu minuție

către un omuleț îmbrăcat în rasă de călugăr, cocoțat pe un taburet scund, cu degetele la buze, cerând tăcere. O carte stătea deschisă în poala omulețului. Podeaua, întinsă dintr-o parte în cealaltă, avea un desen de tablă de șah, iar pe taburetul pe care stătea omulețul se vedeau scrise câteva litere:

ACABOCE A° DE 1687

— Tare ciudat, bombăni Claridon. Ia uitați-vă aici!

Malone urmări direcția în care arăta degetul lui Claridon și examinează partea din stânga-sus a desenului, acolo unde, printre umbrele din spatele omulețului, se aflau o masă și o etajeră. În vârf, era așezat un craniu omenesc.

— Ce înseamnă toate astea? îl întreabă Malone pe Claridon.

— *Caridad* se traduce prin „caritate”, dar poate să însemne și iubire. Veșmântul negru al bărbatului de la masă aparține Ordinului Cavalerilor de Calatrava, o societate religioasă spaniolă închinată lui Isus Hristos. Îmi dau seama după desenul de pe mânecă. *Acaboce* înseamnă „împlinire”. Acel A° ar putea să fie o referire la alfa și omega, prima și ultima literă a alfabetului grec: începutul și sfârșitul. Craniul? N-am nici cea mai vagă idee.

Malone își aminti de ceea ce se presupunea că scrisese Bigou în registrul parohiei din Rennes, chiar înainte să fugă din Franța spre Spania. Citiți Regulile din *Caridad*.

— Ce fel de reguli trebuie să citim?

Claridon examinează desenul în lumina palidă.

— Observă ceva la omulețul de pe taburet. Uite-i pantofii. Picioarele lui sunt așezate pe pătratele negre de pe podea, în diagonală unul față de celălalt.

— Podeaua seamănă cu o tablă de șah, constată Stephanie.

— Iar episcopul²⁶ se mută în diagonală, așa cum indică picioarele.

— Așadar, omulețul e un episcop? întrebă Stephanie.

— Nu, interveni Malone, înțelegând despre ce era vorba. La francezi, la șah, piesa se numește nebun.

— Te pasionează jocul? îl întrebă Claridon.

— Am jucat ceva.

Claridon rămase cu degetul pe omulețul de pe taburet.

— Iată un nebun înțelept care pare să dețină un secret în care este vorba despre alfa și omega.

Malone înțelese.

— Despre Hristos se spunea asta.

— *Oui*. Și, atunci când adaugi *acaboce*, ai „împlinirea lui alfa și omega”. Împlinirea lui Hristos.

— Dar ce înseamnă asta? vru să știe Stephanie.

— *Madame*, aș putea să văd cartea lui Stüblein?

Stephanie găsi volumul și i-l înmâna lui Claridon.

— Haideți să ne mai uităm o dată la piatra funerară. Rădăcinile familiei d'Hautpoul datează din Franța secolului al XII-lea. Marie s-a căsătorit cu François d'Hautpoul, ultimul stăpânitor, în 1732. Unul dintre strămoșii lui a scris un testament în anul 1644, pe care l-a înregistrat și l-a autentificat așa cum se cuvine la un notar din Esperaza. Totuși, atunci când strămoșul acesta a murit, testamentul cu pricina n-a mai fost găsit. Pe urmă, la mai mult de o sută de ani de la moartea lui, testamentul pierdut a reapărut dintr-odată. Atunci când François d'Hautpoul s-a dus să-l ia, notarul i-a spus: „N-ar fi înțelept din partea mea să mă despart de un document cu o atât de mare importanță”. François a murit în anul 1753, iar în 1780 testamentul i-a fost, în sfârșit, încredințat văduvei lui, Marie. De ce? Nimeni nu știe. Poate pentru că ea era, atunci, singura rămasă din neamul

²⁶ Joc de cuvinte: în limba engleză, *bishop* înseamnă atât „episcop”, cât și „nebun” (la jocul de șah). (n. tr.)

d'Hautpoul. Numai că ea a murit după un an și se spune că i-ar fi lăsat testamentul, și ce informații o fi conținut, abatelui Bigou, ca parte a marelui secret de familie.

— Și asta o fi găsit Saunière în criptă? Împreună cu monedele din aur și cu giuvaerele?

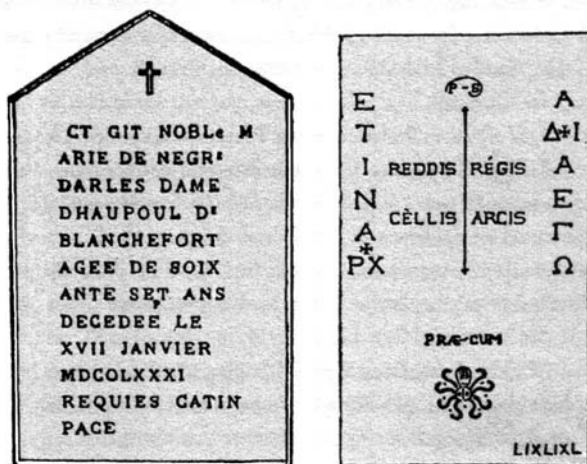
Claridon încuviință.

— Dar cripta a fost ascunsă. Așa că Lars a crezut întotdeauna că falsul mormânt al lui Marie din cimitir conținea adevăratul indiciu. Bigou trebuie să fi avut sentimentul că secretul pe care-l cunoștea era mult prea important încât să nu fie transmis. El fugea din țară, nu se mai întorcea vreodată, așa că a lăsat o ghicitoare care să indice drumul. În mașină, atunci când mi-ați arătat desenul copiat de pe piatra funerară, multe lucruri mi s-au limpezit în minte.

Se întinse după o foaie albă și un toc care se aflau pe masă.

— Acum știu că inscripția e plină de informații.

Malone examinează literele și simbolurile de pe pietrele de mormânt.

— Piatra din dreapta este așezată orizontal pe mormântul lui Marie și nu conține genul acela de inscripții găsite în mod normal pe morminte. Partea stângă e scrisă în latină.

Claridon scrise ET IN PAX pe foaie.

— Asta se traduce prin „și în pace”, dar cu un amendament. Pax este nominativul latinesc tradus prin „pace” și e incorect plasat gramatical după prepoziția „în”. Coloana din dreapta e scrisă în greacă și e o păsărească. Dar m-am tot gândit la ea și explicația mi-a venit, în sfârșit, în minte. Inscripția e de fapt toată în latină, numai că transcrisă în alfabetul grecesc. Atunci când le traduci în alfabetul latin, literele E, T, I, N și A sunt la fel. Dar P devine R, X devine K și.

Claridon mângăli ceva pe hârtie, apoi transcrise traducerea completă în josul foii.

ET IN ARCADIA EGO

— Și eu am fost în Arcadia, rosti Malone, traducând din latină. Asta n-are nici un sens.

— Exact, punctă Claridon. Ceea ce ne-ar putea conduce la concluzia că vorbele astea ascund altceva.

Malone înțelese.

— O anagramă?

— Ceva destul de obișnuit în vremea lui Bigou. La urma urmei, mă îndoiesc că abatele ar fi lăsat un mesaj atât de ușor de descifrat.

— Și cum rămâne cu cuvintele din centru?

Claridon le notă pe foaie.

REDDIS RÉGIS CÉLLIS ARCIS

— *Reddis* înseamnă „să dai înapoi, să înapoiezi ceva care-a fost luat mai înainte”. Dar mai este și numele latin pentru Rennes. *Regis* derivă din *rex*, ceea ce înseamnă „rege”. *Cella* se referă la un depozit. *Arcis* provine din *arx* - cetate, fortăreață, citadelă. Se pot face multe cu fiecare dintre ele, dar împreună nu au nici un sens. Apoi, mai este și săgeata

care leagă literele P-S din partea de sus cu *præ-cum*. N-am nici o idee ce-ar putea să însemne P-S. Dar *præ-cum* se traduce prin „rugămintele să vii”²⁷.

— Ce e cu simbolul din partea de jos? Întrebă Stephanie. Arată ca o caracatiță.

Claridon scutură din cap.

— E un păianjen, *madame*. Dar semnificația lui îmi scapă.

— Cum rămâne cu cealaltă piatră? Întrebă Malone.

— Cea din stânga a fost pusă în poziție verticală deasupra mormântului, fiind cea mai vizibilă. Amintiți-vă, Bigou a slujit-o pe Marie d’Hautpoul timp de mulți ani. I-a fost extraordinar de loial și a muncit doi ani ca să-i lucreze piatra aceasta de mormânt; cu toate astea, aproape fiecare rând de pe ea conține câte o eroare. Pietrarii din vremea ăia erau predispuși la greșeli, dar atât de multe? În nici un caz abatele nu le-ar fi tolerat.

— Așadar, erorile fac parte din mesaj? Întrebă Malone.

— Așa ar părea. Priviți aici. Numele ei e greșit. Ea nu era Marie de Negre d’Arles doamnă d’Haupoul. Ea era Marie de Negri d’Ables d’Hautpoul. Multe dintre celelalte cuvinte sunt trunchiate. Literele sunt ridicate sau căzute fără nici un motiv. Dar priviți și data.

Malone examinează cifrele romane.

MDCOLXXXI

— Se presupune că ar fi anul morții ei. 1681. Și asta fără să-l punem la socoteală și pe O, fiindcă în sistemul numeral roman nu exista zero și nu exista nici un număr transcris prin litera O. Cu toate acestea, iată-l. Iar Marie a murit în 1781, nu în 1681. Să fie litera O de-acolo un semn prin care să se dea de înțeles că Bigou știa că data era greșită? Și vârsta ei e

²⁷ În limba engleză, *pray to come*, care se pronunță în mod asemănător cu *præ-cum*. (n. tr.)

greșită, de asemenea. Ea avea șaizeci și opt de ani, nu șaizeci și șapte – așa cum scrie acolo – atunci când a murit.

Malone arată spre schița pietrei din dreapta și spre cifrele romane din colțul de jos.

LIXLIXL

— Cincizeci. Nouă. Cincizeci. Nouă. Cincizeci.

— Foarte ciudat, aprecie Claridon.

Malone își aruncă din nou privirea spre litografie.

— Nu văd ce rol are desenul ăsta.

— E un puzzle, *monsieur*. Și unul care nu are o rezolvare ușoară.

— Numai că eu aș vrea să-i cunosc răspunsul, se auzi o voce bărbătească, gravă, din întuneric.

Capitolul 36

Malone se aștepta la o întâlnire cu femeia, dar vocea aceasta nu era a ei. Își caută pistolul.

— Stați liniștit, domnule Malone. În momentul acesta sunt câteva arme îndreptate spre dumneavoastră.

— E tipul din catedrală, îi spuse Stephanie.

— V-am spus c-o să ne mai întâlnim. Și dumneavoastră, *monsieur* Claridon. N-ați fost prea convingător la azil. Nebun? Greu de crezut.

Malone scrută prin întuneric. Forma încăperii dădea naștere unor distorsiuni de sunet. În schimb, descoperi siluete umane postate deasupra lor, înainte de șirul superior de rafturi, lângă grilajul din lemn.

Numără patru siluete.

— Cu toate acestea, sunt impresionat de cunoștințele dumneavoastră, *monsieur* Claridon. Deducțiile pe care le-ați făcut în legătură cu piatra funerară par logice. Întotdeauna am fost de părere că sunt multe de aflat din acea inscripție. Am fost și eu aici mai înainte, scormonind printre rafturile acestea. O întreprindere atât de dificilă! Atât de mult de explorat! Vă sunt recunoscător pentru faptul că mi-ați îngustat aria de cercetare. Citind Regulile din Caridad. Cine s-ar fi gândit?

Claridon își făcu semnul crucii și Malone descoperi frica în ochii lui.

— Dumnezeu să ne aibă-n pază!

— Haideți, *monsieur* Claridon, rosti vocea imaterială. Chiar e nevoie să implicăm Cerul?

— Sunteți războinicii Lui!

Vocea lui Claridon tremura.

— Și ce anume vă conduce spre această concluzie?

— Cine altcineva ați putea să fiți?

— Poate că suntem de la poliție? Nu. N-ați putea să credeți una ca asta. Poate că suntem aventurieri, căutători, la fel ca dumneavoastră. Dar nu. Așa că, haideți să spunem, de dragul simplificării, că suntem războinicii Lui. Cum ați putea dumneavoastră trei să ajutați cauza noastră?

Nu-i răspunse nimeni.

— Doamna Nelle are în posesie jurnalul soțului dumneaei și cartea de la licitație. Aceasta va fi contribuția ei.

— Du-te-n mă-ta! scuipe ea.

Un pocnet, ca de balon care explodează, acoperi sunetul ploii și un glonț răcâi masa la doar câțiva centimetri distanță față de Stephanie.

— Răspuns greșit, rosti vocea.

— Dă-i-le, o sfătui Malone.

Stephanie se uită urât la el.

— Data viitoare te împușcă pe tine.

— De unde ați știut? întrebă vocea.

— Așa aș face eu.

Se auzi un chicotit.

— Îmi place de dumneavoastră, domnule Malone. Sunteți un profesionist.

Stephanie caută în geanta de pe umăr și scoase de-acolo cartea și jurnalul.

— Aruncați-le spre ușă, printre rafturi, o instrui vocea.

Ea făcu așa cum i se spusese.

O siluetă își făcu apariția și le ridică.

Malone adună în gând încă un om la listă. Cel puțin cinci se aflau acum în arhivă. Își simți arma împungându-l în mijloc, sub haină. Din nefericire, n-avea cum să pună mâna pe ea înainte ca unul dintre ei, cel puțin, să fie împușcat. Și nu mai avea decât trei gloanțe în încărcător.

— Soțul dumneavoastră, doamnă Nelle, a izbutit să pună cap la cap multe dintre fapte, iar deducțiile sale în ceea ce

privește elementele lipsă au fost, în general, corecte. A avut o inteligență remarcabilă.

— Dar ce căutați? întrebă Malone. Eu am intrat în horă abia acum vreo două zile.

— Căutăm dreptatea, domnule Malone.

— Și era necesar să-l călcați cu mașina pe un bătrân din Rennes-le-Château ca să obțineți dreptatea?

Se gândise să arunce o piatră și să vadă dacă face valuri.

— Și cine ar fi acela?

— Ernst Scoville. Lucra cu Lars Nelle. Sunt convins că știți destule despre el, nu-i așa?

— Domnule Malone, poate că anul de când v-ați retras v-a tocit abilitățile. Sper că erați mai bun la interogatorii atunci când lucrați cu normă întreagă.

— Din moment ce aveți jurnalul și cartea, n-ar fi cazul să plecați?

— Am nevoie de litografia aceea. *Monsieur* Claridon, vă rog să fiți amabil să i-o dați asociatului meu de-aici, dincolo de masă.

Claridon, se vedea limpede, n-avea de gând să se conformeze.

Urmă un alt plesnet venit dintr-o armă cu amortizor și un glonț se înfipse cu o bufnitură în tăblia mesei.

— Nu suport să mă repet.

Malone ridică desenul de pe masă și i-l înmână lui Claridon.

— Dă-i-l.

Foaia fu primită de o mână tremurătoare. Claridon făcu câțiva pași până ajunse la fasciculul de lumină împrăștiat de un bec slab.

Tunetul bubui și scutură zidurile. Furtuna se dezlănțuia în continuare.

Atunci, răbufni un nou zgomot.

Un foc de armă.

Și becul explodează într-o ploaie de scânteii.

De Roquefort auzi zgomotul focului de armă și zări fulgerul pornit din țeavă în apropierea ieșirii din arhivă. La dracu'! Altcineva era acolo.

Încăperea se cufundă în întuneric.

— Mișcați-vă! le strigă el oamenilor săi aflați pe pasarela de la etajul al doilea, sperând că știu ce trebuie să facă.

Malone înțelese că trăsese cineva în bec. Era femeia. Găsise o altă cale de intrare.

Din moment ce fuseseră învăluiți de beznă, se hotărî s-o înșface pe Stephanie și se aruncară amândoi la podea. Spera ca și cei de deasupra lor să fi fost, de asemenea, prinși pe picior greșit.

Își scoase arma de sub haină.

Se auziră alte două împușcături expediate de jos, iar gloanțele îi făcură pe indivizii de sus să se risipească. Zgomotele de pași bubuiau pe platforma din lemn. Pe el îl preocupa mai mult tipul de la parter, dar nu auzise nimic venind din direcția în care-l văzuse pentru ultima dată, după cum nu mai auzise nimic din partea lui Claridon.

Atacatorii se opriră din alergat.

— Oricine-ai fi, rosti vocea bărbătească, era cazul să te amesteci?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, răspunse femeia, pe un ton indiferent.

— Asta nu-i treaba ta.

— Nu sunt de acord.

— I-ai atacat pe doi dintre frații mei, în Copenhaga.

— Să spunem mai degrabă că ți-am împiedicat atacul.

— O să-ți primești răsplata.

— Vino să mă prinzi.

— Puneți mâna pe ea, țipă bărbatul.

Câteva umbre negre se năpustiră deasupra capetelor lor. Ochii lui Malone se acomodaseră cu întunericul, așa că descoperiră o scară la celălalt capăt al pasarelei.

Îi întinse arma lui Stephanie.

— Stai aici.

— Unde te duci?

— Să-i întorc cuiva un serviciu.

Se ghemui și apoi se repezi înainte, făcând slalom printre rafturi. Așteptă, apoi îl placă pe unul dintre cei care alergau, în clipa în care acesta sări de pe ultima treaptă. Înălțimea și statură acestuia îi aminteau de Geacă Roșie, dar de această dată Malone era pregătit. Expedie un genunchi în stomacul individului, apoi îl izbi cu pumnul în ceafă.

Individul rămase lat.

Malone cercetă întunericul și auzi zgomot de fugă la câteva culoare distanță.

— Nu! Vă rog, lăsați-mă!

Era Claridon.

De Roquefort se îndreptă direct spre ușa de ieșire din arhive. Coborâse de pe metereze și știa că femeia va dori să-și facă o retragere grăbită, dar posibilitățile ei de alegere erau limitate. Existau doar ieșirea spre hol și o alta, prin biroul custodelui. Dar oamenii lui postați acolo tocmai îi raportaseră prin stația radio că era liniște.

Acum știa că era vorba despre aceeași persoană care îi încurcase planurile la Copenhaga și probabil aceeași din seara precedentă, de la Rennes-le-Château. Iar această concluzie îi dădu imboldul s-o urmărească. Trebuia să-i afle identitatea.

Ușa de ieșire din arhive se deschise, apoi se închise. În fâșia de lumină venită de pe hol zări un trup întins cu fața în jos, printre rafturi. Se repezi într-acolo și-l descoperi pe unul

dintre subordonații săi, fără cunoștință, cu o săgeată micuță înfiptă în ceafă. Fratele fusese postat la parter și tot el recuperase cartea, jurnalul și litografia.

Care nu se mai vedeau pe nicăieri.

— Lua-o-ar dracu'! Faceți așa cum v-am învățat, le strigă oamenilor care-i mai rămăseseră.

Iar el porni în goană spre ușă.

Malone îi auzi comanda și se hotărî să se întoarcă la Stephanie. N-avea nici o idee despre ce li se poruncise să facă, dar presupunea că era vorba și despre ei, iar asta nu era bine.

Se ghemui și-și croi drum printre rafturi, spre masă.

— Stephanie, șopti el.

— Aici, Cotton.

Se strecură aproape de ea. Tot ceea ce se mai auzea acum era ploaia.

— Trebuie să mai fie o ieșire de-aici, murmură ea, prin întuneric.

Îi luă înapoi arma.

— Cineva a ieșit pe ușă. Probabil c-a fost femeia. Am zărit doar o umbră. Ceilalți trebuie că s-au dus după Claridon și au plecat prin altă parte.

Ușa care dădea spre ieșire se deschise din nou.

— Ăsta-i el, pleacă, zise Malone.

Se ridicară în picioare și se repeziră înapoi, prin arhive. La ieșire, Malone șovăi, nu auzi și nu văzu nimic, așa că porni în față spre exterior.

De Roquefort o descoperi pe femeie alergând de-a lungul galeriei. Ea se răsuci și, fără să-și încetinească goana, trase un foc în direcția lui.

El se aruncă la podea, iar silueta dispăru după un colț.

Se ridică în picioare și țâșni după ea. Înainte ca femeia să tragă, observase cartea și jurnalul la ea în mână.

Trebuia s-o oprească.

Malone văzu un bărbat, îmbrăcat cu pantaloni negri și un pulover pe gât de culoare închisă, cu arma în mână, trecând după un colț, la vreo cincisprezece metri mai încolo.

— Începe să devină interesant, zise el.

Începură să alerge amândoi.

De Roquefort își continuă urmărirea. Femeia sigur încerca să iasă din palat și părea să cunoască bine locurile. Fiecare cotitură de care trecea era cea corectă. Obținuse cu îndrăzneală ceea ce căutase, așa că el trebuia să presupună că fuga nu se petrecea la voia întâmplării.

Trecând printr-un alt portic, pătrunse într-un salon cu boltă gotică. Femeia era deja la celălalt capăt, trecând de un colț. Alergă într-acolo și zări o scară din piatră, lată, ducând în jos. Marea Scară de Onoare. Odinioară mărginită de fresce, întreruptă de porți din fier și învelită cu covoare persane, scara dădea ea însăși un aer de solemnitate maiestuoasă ceremoniilor pontificale. Acum, coloanele și zidurile erau goale. Întunericul, la vreo treizeci de metri în jos, era absolut. Știa că dedesubt erau ieșiri care dădeau într-o curte. Îi auzi pașii femeii în timp ce cobora, dar nu izbuti să-i zărească silueta.

Așa că, pur și simplu, trase.

Zece focuri.

Malone auzi ceea ce sună ca o bătaie repetată de ciocan într-un cui. Un foc de armă cu amortizor după altul.

Își încetini pasul, apropiindu-se de o ușă, la trei metri în fața lui.

La baza scării întunecate scârțîiră niște balamale. De Roquefort recunosc sunetul produs de o ușă care se deschide gemând. Furtuna de afară se auzea din ce în ce mai tare. Se părea că împușcăturile lui la întâmplare nu-și nimeriseră ținta. Femeia părăsea palatul. Auzi zgomot de pași în spatele lui, apoi vorbi într-un microfon pe care-l avea prins de cămașă.

— Aveți ceea ce vreau?

— Avem, sună răspunsul primit în cască.

— Sunt în Galeria Conclavului. Domnul Malone și doamna Nelle sunt în spatele meu. Ocupați-vă de ei.

Și se năpusti în jos pe scară.

Malone îl zări pe individul cu pulover pe gât ieșind din salonul vast care se întindea în fața lor. Cu arma în mână, porni în fugă înainte, cu Stephanie urmându-l.

Trei bărbați înarmați se materializară prin alte porticuri și le blocară trecerea.

Malone și Stephanie se opriră.

— Vă rog, aruncați arma, ceru unul dintre ei.

Nu era chip să-i dea gata pe toți înainte ca el, Stephanie sau chiar amândoi să fie doborâți. În consecință, lăsă pistolul să cadă zăngănind pe podea.

Cei trei se apropiară.

— Ce facem acum? întrebă Stephanie.

— Aștept propuneri.

— N-aveți ce face, spuse un altul dintre cei tunși scurt.

Rămaseră nemișcați.

— Întoarceți-vă, veni ordinul.

O privi țintă pe Stephanie. El mai fusese și înainte în situații limită, câteva dintre ele chiar asemănătoare cu cea în care se găseau acum. Chiar dac-ar fi reușit să scoată din

luptă unul sau chiar doi dintre adversari, tot mai era cel de-al treilea, și toți erau înarmați.

O bufnitură fu urmată de un țipăt al lui Stephanie, și ea se prăbuși pe podea. Înainte să apuce să facă vreo mișcare spre ea, ceafa lui Malone fu izbită de ceva dur și văzu negru în fața ochilor.

De Roquefort își urmărea prada, care gonia prin *Place du Palais*, traversând în mare viteză piațeta goală și cotind apoi pe străzile pustii din Avignon. Ploaia caldă cădea ca o perdea groasă. Cerul se luminea deodată, despicat de un imens fulger care, pentru o clipă, ridică vălul întunericului. Tunetul zgudui văzduhul.

Lăsară în spatele lor clădirile și ajunseră aproape de râu.

Chiar în față era podul St. Benezet, întins peste Ron. Prin furtună, o văzu pe femeie croindu-și drum chiar spre capătul podului. Ce tot făcea? De ce se ducea încolo? N-avea importanță, trebuia s-o urmărească. Avea la ea toate celelalte lucruri pe care venise să le recupereze, așa că nici prin gând nu-i trecea să plece din Avignon fără carte și fără jurnal. Cu toate acestea, se întreba dacă paginile aveau să fie deteriorate de ploaie. Părul i se lipise de pielea capului, hainele păreau încleiate de trup.

Zări o străfulgerare la vreo zece metri în fața lui, în clipa în care femeia trase un foc de armă în poarta care dădea spre intrarea în pod.

Apoi, ea dispăru în clădire.

Se grăbi spre poartă și aruncă o privire precaută înăuntru. În dreapta lui se afla un automat pentru bilete. În stânga, erau etalate pe câteva tarabe, tot felul de suvenir. Trei bariere rotitoare marcau trecerea spre pod. Lucrarea neterminată încetase de multă vreme să reprezinte altceva decât o atracție pentru turiști.

Femeia avea acum un avans de douăzeci de metri,

alergând pe pod, departe deasupra râului.

Apoi dispăru.

Se repezi înainte, sări peste barierele rotitoare și porni în goană după ea.

O capelă în stil gotic se găsea la capătul celui de-al doilea pilon. Știa că era Capela Saint-Nicolas. Rămășițele Sfântului Benezet, care constituiseră inițial motivul pentru care se construise podul, fuseseră odinioară păstrate acolo. Numai că relicvele se pierduseră în timpul Revoluției și rămăsese numai capela – gotică la vârf, romanică dedesubt. Tocmai acolo dispăruse femeia. În jos, pe scara din piatră.

Fulgerul își trimise o altă săgeată verzuie să lumineze cerul de deasupra.

Își scutură picăturile de ploaie din ochi și se opri lângă pilonul din vârf.

Atunci, o zări.

Nu era jos, ci din nou în partea superioară, gonind spre capătul celui de-al patrulea segment al podului, ceea ce însemna că se afla la jumătatea drumului deasupra Ronului, neavând unde să se îndrepte, din moment ce segmentele de pe cealaltă parte a râului fuseseră luate de ape cu vreo trei sute de ani înainte. Era evident faptul că ea se folosisese de scări ca să coboare sub capelă, astfel încât să evite orice foc de armă pe care l-ar fi putut trimite el.

Se repezi după ea, ocolind capela.

Nu voia să tragă. Avea nevoie de ea vie. Și, chiar mai important decât asta, avea nevoie de ceea ce ducea cu ea. În consecință, trase în stânga ei, spre picioare.

Ea se întoarse să-l înfrunte.

El se năpusti înainte, cu arma ridicată.

Ea rămăsese la capătul celui de-al patrulea segment, neavând în spate decât întuneric și apă. Bubuitul unui tunet cutremură iar cerul. Vântul bătea în rafale sălbatice. Ploaia i se scurgea pe față.

— Cine ești? o întrebă.

Ea purta un costum negru mulat pe trup, potrivit cu pielea ei întunecată. Era suplă și musculoasă, cu capul înfășurat într-o glugă strânsă, lăsându-i numai chipul vizibil. Ținea o armă în mâna stânga, în timp ce în dreapta avea o sacoșă din cele folosite la cumpărături. Întinse sacoșa dincolo de marginea podului.

— Hai să nu ne pripim, zise ea.

— Aș putea să te împușc, pur și simplu.

— Ai două motive pentru care n-o s-o faci.

— Te ascult.

— Unu, sacoșa o să cadă în râu și tot ceea ce-ți dorești cu adevărat va fi pierdut. Și doi, sunt creștină. Tu nu ucizi creștini.

— Habar n-am dacă ești sau nu creștină.

— Atunci, hai să rămânem la primul motiv. Mă împuști, iar cărțile o să înoate în Ron. Curentul rapid o să le ducă departe.

— Se pare că umblăm după același lucru.

— Ești iute de minte.

Brațul ei rămăsese întins deasupra marginii, iar el se tot gândea unde-ar fi mai bine să tragă asupra ei, numai că femeia avea dreptate: sacoșa ar fi ajuns departe înainte ca el să poată parcurge cei trei metri și ceva care-i despărțeau.

— Se pare că suntem într-un impas, zise el.

— Eu n-aș zice asta.

Slăbi strânsoarea și sacoșa dispăru în întuneric. Apoi, se folosi de momentul de surpriză ca să-și ridice arma și să tragă un foc, dar de Roquefort se răsuci la stânga și se lăsă să cadă pe pietrele ude. În clipa în care izbuti să se șteargă la ochi de ploaie, o zări pe femeie sărind peste marginea podului. Se ridică și se năpusti într-acolo, așteptând să vadă cum o înghite Ronul involburat, dar, în loc de asta, observă că dedesubt se găsea o platformă din piatră, la vreo doi metri și jumătate, făcând parte dintr-un pilon care susținea celălalt

arc de pod. O zări pe femeie smulgând sacoșa și dispărând pe sub pod.

Șovăi doar pentru o clipă, apoi sări, aterizând pe picioare, numai că gleznele lui, de bărbat între două vârste, ieșiră cam zguduite în urma impactului.

Se auzi un motor huruind, apoi văzu o barcă țâșnind de sub celălalt cap al podului și grăbindu-se să se îndepărteze spre nord. Își ridică arma cu gândul să tragă, dar o străfulgerare îi dădu de înțelese că și ea trăgea spre el.

Se întinse din nou pe burtă, pe pietrele ude.

Barca se făcu nevăzută.

Cine o fi fost vipera asta? Era clar că ea știa ce reprezintă el, deși nu și cine e el, din moment ce nu-l identificase. De asemenea, părea că înțelege importanța cărții și a jurnalului. Și, cel mai important dintre toate, îi cunoștea fiecare mișcare.

Se ridică din nou în picioare și pași sub pod, la adăpost de ploaie, spre locul în care fusese amarată barca. De asemenea, ea își pusese la punct cu inteligență fuga. Tocmai se pregătea să se cațere înapoi, folosindu-se de o scară din fier fixată de partea exterioară a podului, când ceva îi atrase atenția prin întuneric.

Se aplecă.

O carte zăcea pe piatra scăldată în apă, dedesubtul pasajului superior.

Și-o aduse mai aproape de ochi, străduindu-se să vadă ce conțineau paginile umede, citind câteva rânduri. Era jurnalul lui Lars Nelle. Îl pierduse în timpul retragerii ei pripite. Zâmbi.

Acum avea în posesia lui o parte din puzzle – nu totul, dar poate suficient – și știa cu exactitate cum putea să afle și restul.

Capitolul 37

Malone deschise ochii, își pipăi ceafa care-l dureau și ajunse la concluzia că nimic nu părea să fi fost rupt. Își masă mușchii umflați cu palma deschisă și se scutură de efectele leșinului. Aruncă o privire spre ceas. Era unsprezece și douăzeci seara. Fusesse leșinat timp de vreo oră.

Stephanie zăcea la câțiva pași mai încolo. Se târî spre ea, îi ridică puțin capul și-o scutură cu blândețe. Ea clipi din ochi și încercă să se concentreze asupra imaginii lui.

— Doare, murmură ea.

— Mie-mi spui! Își roti privirea prin vastul salon. Afară, ploaia slăbise. Trebuie s-o ștergem de-aici.

— Cum e cu amicii noștri?

— Dacă ar fi vrut să ne omoare, eram deja morți. Cred că au terminat cu noi. Au cartea, au jurnalul și-l au și pe Claridon. Noi nu le mai suntem de folos. Observă arma zăcând în apropiere și făcu un semn spre ea. Uite cât de importantă amenințare cred ei că am fi.

Stephanie își frecă gâtul.

— Asta a fost o idee proastă, Cotton. Niciodată n-ar fi trebuit să reacționez așa după ce mi-a fost trimis jurnalul. Dacă nu l-aș fi sunat pe Ernst Scoville, probabil că el ar mai fi fost acum în viață. Și n-ar fi trebuit să te amestec pe tine.

— Cred că-aș fi insistat.

Se ridică încet în picioare.

— Trebuie să plecăm. La un moment dat, personalul care se ocupă de curățenie va trebui să ajungă pe-aici. Și nu prea mă simt dispus să răspund la întrebările polițiștilor.

O ajută pe Stephanie să se ridice.

— Mersi, Cotton. Pentru tot. Îți sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut.

— O faci să sune ca și cum s-ar fi terminat.

— Chiar s-a terminat, pentru mine. Orice ar fi căutat Lars și Mark, va trebui să aștepte să fie descoperit de altcineva. Eu plec spre casă.

— Și cu Claridon cum rămâne?

— Ce putem să-i facem? Habar n-avem cine l-o fi luat sau unde-o putea să fie. Și ce le-am putea spune polițiștilor? Că un pacient de la azilul din localitate a fost răpit de cavalerii templieri? Fii serios. Mă tem că trebuie să se descurce singur.

— Știm numele femeii, zise el. Claridon a spus că era Cassiopeia Vitt. Ne-a spus și unde e. La Givors. Putem s-o găsim.

— Și ce să facem? Să-i mulțumim pentru faptul că ne-a salvat pielea? Cred că și ea trebuie să se descurce singură, ba chiar o cred mult mai capabilă să-și vadă de treburile ei. Așa cum spuneai, nu mai suntem considerați importanți.

Avea dreptate.

— Trebuie să mergem acasă, Cotton. Aici nu mai e nimic pentru nici unul din noi.

Iarăși, corect.

Găsiră calea de ieșire din palat și se întoarseră la automobilul închiriat. După ce-și pierduseră pe drum prima „coadă” dincolo de Rennes, Malone știa că nu fuseseră urmăriți până la Avignon, așa că presupuse că ori ceilalți îi așteptau deja în oraș, ceea ce părea puțin probabil, ori se folosiseră cine știe ce sistem electronic de supraveghere. Ceea ce însemna că hărțuiala și împușcăturile de dinainte să izbutească să trimită Renault-ul în noroi fuseseră un joc de-a șoarecele și pisica, menit să-i adoarmă vigilența.

Acțiune care dăduse rezultatul scontat.

Dar acum nu mai erau considerați participanți la jocul - care-o fi fost ăla - aflat în desfășurare, așa că ajunse la concluzia că trebuie să se îndrepte spre Rennes-le-Château și să-și petreacă noaptea acolo.

Drumul dură aproape două ore și pătrunseră pe poarta principală a localității cu puțin înainte de ora două noaptea. Un vânt rece bătea pe culmi și Calea Lactee pâlpâia deasupra lor, în timp ce mergeau pe jos dinspre parcare. Nici o lumină nu era aprinsă între zidurile orașului. Străzile erau încă umede după ploaia din ziua precedentă.

Malone se simțea istovit.

— Hai să ne odihnim puțin și să plecăm pe la prânz. Sunt convins c-o să prinzi un avion de la Paris spre Atlanta.

Ajungând la ușă, Stephanie o descuie. După ce intrară, Malone aprinse un bec și observă imediat un rucsac aruncat pe un scaun, unul care nu-i aparținea nici lui, nici lui Stephanie.

Duse mâna spre pistolul de la brâu.

O mișcare dinspre dormitor îi atrase atenția. Un bărbat apărură în pragul ușii și ridică un Glock spre el.

Malone își înălță arma.

— Cine dracu' mai ești?

Era un tip tânăr, undeva pe la treizeci de ani, cu același păr scurt și același trup îndesat, caracteristici pe care le întâlnise din abundență în ultimele câteva zile. Chipul, deși arătos, arăta hotărârea de a lupta – ochii erau ca două bile negre – și individul mânuia arma cu pricepere. Numai că Malone simți o ezitare, ca și cum celălalt n-ar fi fost sigur dacă are în față un prieten sau un dușman.

— Te-am întrebat cine ești.

— Lasă arma jos, Geoffrey, se auzi o voce dinspre dormitor.

— Sunteți sigur?

— Te rog.

Își coborî arma. Malone lăasă, de asemenea, pistolul jos.

Un alt bărbat se ivi din penumbră.

Avea membrele lungi și trunchiul în formă de trapez, părul

des, de un castaniu-roșcat. La rândul lui, ținea în mână un pistol, iar Malone avu nevoie doar de o clipă până să înregistreze asemănarea dintre familiara despicătură din bărbie, tenul oacheș și ochii blânzi din fața lui și cele din fotografia care încă mai stătea pieziș pe masa din stânga lui.

Auzi cum Stephanie rămâne fără suflare.

— Dumnezeule din Ceruri, șopti ea.

Și el era șocat.

În fața lui se afla Mark Nelle.

Stephanie tremura din tot trupul. Inima i se zbătea nebunește. Preț de o clipă, fu nevoită să-și impună să respire.

Singurul ei copil era acolo, de cealaltă parte a camerei.

Ar fi vrut să se repeadă spre el, să-i spună cât de rău îi părea pentru toate certurile lor, cât de mult se bucura să-l vadă. Numai că mușchii ei refuzau să răspundă la comenzi.

— Mamă, zise Mark. Fiul tău s-a întors din mormânt.

Simți răceala din tonul lui și, în aceeași clipă, fu conștientă de faptul că inima ei era încă împietrită.

— Unde-ai fost?

— E o poveste lungă.

Nici o umbră de compasiune nu împlânzea privirea lui stăruitoare. Îl așteptă să-i explice, dar el nu spuse nimic.

Malone veni spre ea, îi puse o mână pe umăr și rupse tăcerea stânjenitoare.

— Ce-ar fi să stai jos?

Ea se simțea desprinsă de propria viață, gândurile-i erau încurcate într-un talmeș-balmeș confuz și se descurca greu încercând să-și stăpâneasca tulburarea. Dar, ce naiba, era șefa uneia dintre cele mai înalt specializate unități ale Guvernului Statelor Unite! Avea de-a face zilnic cu situații de criză. Drept e, nici una dintre ele nu avea un caracter atât de personal precum cea care i se înfățișa de cealaltă parte a camerei, dar dacă Mark dorea ca prima lor întâlnire să fie una

lipsită de căldură, atunci așa să fie, nu-i va da nimănui satisfacția gândului că emoțiile ar putea s-o copleșească.

În consecință, se așeză și zise:

— Bine, Mark. Spune-ne lunga ta poveste.

Mark Nelle deschise ochii. Nu mai era la aproape două mii cinci sute de metri înălțime în Pirineii francezi, purtând bocanci cu ținte și mergând pe o potecă aspră, în căutarea ascunzătorii lui Bérenger Saunière. Era înăuntrul unei încăperi clădite din piatră și lemn, cu un tavan din bârne înnegrite. Bărbatul care stătea aplecat peste el era înalt și slab, cu părul ca un puf cărunt și o barbă argintie la fel de deasă ca o claie de fân. Ochii lui aveau o nuanță ciudată de violet, pe care nu-și amintea s-o mai fi văzut până atunci.

— Încetișor, îi zise bărbatul acela, în engleză. Ești încă slăbit.

— Unde sunt?

— Într-un lăcaș care de secole a fost unul al siguranței.

— Are și un nume?

— Abația des Fontaines.

— Asta-i la mulți kilometri distanță față de locul în care mă aflam.

— Doi dintre subordonații mei te-au urmărit și-au izbutit să te salveze atunci când zăpada a-nceput să te acopere. Mi s-a spus că avalanșa a fost una destul de mare.

Încă simțea zguduirea muntelui, încă-i vedea vârful dezintegrându-se, ca și cum s-ar fi prăbușit o catedrală imensă. O întregă movilă se sfărâmasese deasupra lui și zăpada cursese peste el ca sângele dintr-o rană deschisă. Frigul încă nu-i ieșise din oase. Apoi, își aminti că se rostogolea la vale. Dar auzise el bine ceea ce-i spunea bărbatul aplecat asupra lui?

— Mă urmăreau niște bărbați?

— Eu le-am dat ordin. Așa cum făceam câteodată și cu

tatăl tău.

— L-ați cunoscut pe tata?

— Teoriile lui m-au interesat întotdeauna. Așa că mi-am propus să-l cunosc, nu numai pe el, ci și ceea ce știa.

Încercă să se ridice în capul oaselor pe pat, dar își simți partea dreaptă a trupului parcă străbătută de un curent electric dureros. Tresări și-și apucă stomacul cu mâinile.

— Ai câteva coaste rupte. Și eu mi le-am rupt, când eram tânăr. Doare.

Mark se întinse la loc pe spate.

— Am fost adus aici?

Bătrânul încuviință.

— Frații mei sunt pregătiți să se descurce în multe situații.

Observă sutana albă și sandalele din frânghie împletită.

— Asta-i o mănăstire?

— E locul pe care-l căutai.

Nu știa cum să mai răspundă la așa ceva.

— Eu sunt Maestrul Cavalerilor Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon. Noi suntem templierii. Tatăl tău ne-a căutat timp de zeci de ani. Tu, la rândul tău, ne-ai căutat. Prin urmare, am hotărât c-a venit vremea, în sfârșit.

— Pentru ce?

— Asta tu trebuie s-o hotărăști. Dar sper că vei alege să ni te alături.

— De ce-aș face una ca asta?

— Viața ta este, îmi pare rău că trebuie să spun asta, un haos strigător la cer. Tatăl tău îți lipsește mai mult decât ai putea să recunoști vreodată cu voce tare, și sunt deja șase ani de când a murit. Te-ai înstrăinat de mama ta, ceea ce e mai greu de suportat din mult mai multe puncte de vedere decât și-ar putea imagina cineva. Din punct de vedere al meseriei, ești profesor, dar asta nu-ți oferă satisfacții. Ai avut câteva tentative de reabilitare a ideilor tatălui tău, dar n-ai fost capabil să avansezi prea mult. De-asta te-ai dus în

Pirinei: să cauți motivul pentru care abatele Saunière și-a petrecut acolo atât de mult timp. Saunière a cutreierat odată prin întreaga regiune, căutând ceva. Sunt convins c-ai descoperit chitanța de închiriere a șaretei și a calului printre hârtiile lui Saunière care țineau evidența plăților față de furnizorii locali. Uimitor, nu-i așa, cum de un preot umil putea să-și permită un astfel de lux, cum ar fi închirierea unei șarete particulare și a unui cal.

— Ce știți dumneavoastră despre tata și despre mama?

— Știu multe.

— Vă așteptați ca eu să cred că sunteți maestrul templierilor?

— Înțeleg cât de greu de acceptat ar putea să fie o astfel de ipoteză. La rândul meu, am avut aceleași probleme atunci când m-au abordat frații, acum câteva zeci de ani. Dar ce-ar fi să ne concentrăm asupra vindecării rănilor tale și s-o luăm cu încetul?

— Am zăcut în patul ăla timp de trei săptămâni, continuă Mark. După aceea, accesul mi-a fost restricționat la anumite părți din abație, dar stăteam deseori de vorbă cu maestrul. Până la urmă, am fost de acord să rămân și am depus jurământul.

— De ce-ai făcut una ca asta? Întrebă Stephanie.

— Hai să fim realiști, mamă. Noi doi nu ne-am vorbit de ani de zile. Tata nu mai era. Maestrul avea dreptate. Ajunsesem într-o fundătură. Tata căutase comoara templierilor, arhivele lor, chiar pe templierii înșiși. O treime din ceea ce căutase el tocmai mă găsise pe mine. Am vrut să rămân.

Vrând să-și calmeze agitația crescândă, Stephanie își lăsă atenția să-i rătăcească spre tânărul care stătea în picioare lângă Mark. O aură de prosepțime plutea asupra lui, dar ea sesiză și interesul, ca și cum ar fi auzit unele lucruri pentru

prima dată.

— Numele dumitale este Geoffrey? îl întrebă ea, amintindu-și cum îl strigase Mark mai devreme.

Tânărul încuviință.

— Nu știai că eu sunt mama lui Mark?

— Știu prea puține despre ceilalți frați. Așa e Regulamentul. Nici unul dintre frați nu discută despre el cu un altul. Facem parte din frăție. Lumea din care venim acum este imaterială față de cea în care trăim în prezent.

— Sună a desprindere de lume.

— Eu o consider o iluminare.

— Geoffrey ți-a trimis un pachet, interveni Mark. Jurnalul tatei. L-ai primit?

— De-asta sunt aici.

— Îl aveam la mine în ziua avalanșei. Maestrul l-a păstrat la el, din moment ce am devenit unul dintre frați. Am descoperit că dispăruse după ce-a murit el.

— Maestrul vostru a murit? întrebă Malone.

— Avem un nou conducător, răspunse Mark. Dar e un demon.

Malone îl descrise pe bărbatul cu care el și Stephanie se înfruntaseră în Catedrala din Roskilde.

— Asta-i Raymond de Roquefort, zise Mark. Cum de-l cunoașteți?

— Suntem vechi prieteni, răspunse Malone, povestindu-i câte ceva din ceea ce tocmai se petrecuse în Avignon.

— Claridon e în mod sigur prizonierul lui de Roquefort, spuse Mark. Dumnezeu să-l ajute pe Royce.

— Îi era groază de templieri, completă Malone.

— În ceea ce-l privește pe ăsta, avea motive întemeiate.

— Încă nu ne-ai spus de ce-ai rămas în abație în ultimii cinci ani, insistă Stephanie.

— Ceea ce căutasem se afla acolo. Maestrul mi-a devenit ca un tată. Era un om cumsecade, blând, plin de compasiune.

Ea prinse din zbor mesajul.

— Spre deosebire de mine?

— Acum nu e momentul pentru o asemenea discuție.

— Și când ar fi momentul potrivit? Credeam c-ai murit, Mark. Dar tu stăteai închis în abație, amestecându-te printre templieri.

— Fiul dumneavoastră ne-a fost seneșal, interveni Geoffrey. Împreună cu maestrul, ne-au condus cu dreptate. A fost o binecuvântare pentru ordinul nostru.

— A fost al doilea în rang? se miră Malone. Cum de te-ai ridicat atât de repede?

— Seneșalul e ales de maestru. Numai el poate să decidă cine e persoana potrivită, explică Geoffrey. Și a ales bine.

Malone zâmbi.

— Ai un ajutor devotat.

— Geoffrey e o comoară de informații, cu toate că nimeni dintre noi nu va afla o iotă de la el până când nu va veni momentul să ne spună.

— Ești amabil să-mi explici chestia asta? ceru Malone.

Mark răspunse, povestindu-le tot ceea ce se întâmplase în ultimele patruzeci și opt de ore. Stephanie ascultă cu un amestec de fascinație și de furie. Fiul ei vorbea cu respect despre frăție.

— Templierii, explică Mark, s-au ridicat dintr-un grup oarecare de nouă cavaleri, care se presupunea că trebuie să-i apere pe pelerinii aflați în drum spre Țara Sfântă, ajungând la un conglomerat întins pe mai multe continente, alcătuit din zeci de mii de frați, răspândiți pe mai mult de nouă mii de proprietăți. Regii, reginele și papii se temeau de ei. Nimeni, până la Filip al IV-lea, în anul 1307, nu li s-a împotrivit cu succes. Și știți de ce?

— Pricepere într-ale armelor, presupun, își dădu Malone cu părerea.

Mark clătină din cap.

— Nu forța era cea care le conferea tăria, ci știința. Dispuneau de informații la care nimeni altcineva nu avea acces.

Malone oftă.

— Mark, uite ce e: nu ne cunoaștem, dar e trecut de miezul nopții, mi-e somn și mă doare ceafa de mor. N-am putea să sărim peste șarade și să trecem la subiect?

— În cadrul comorii templierilor se afla și o anumită dovadă referitoare la crucificarea lui Hristos.

Tăcerea se așternu în încăpere, pe măsură ce-i înregistrau cuvintele.

— Ce fel de dovadă? se interesă Malone.

— Nu știu. Dar i se spune Chivotul Legii. Dovada aceasta a fost descoperită în Țara Sfântă, sub Templul din Ierusalim, fiind ascunsă acolo cândva între începutul secolului I d.Hr. și anul 70, atunci când a fost distrus Templul. Atunci când Jacques de Molay, maestrul templierilor din vremea Epurării, a fost ars pe rug în 1314, cunoașterea locului în care se afla acea dovadă a murit împreună cu el. Filip al IV-lea a încercat să obțină informația, dar a dat greș. Tata credea că abatele Bigou și Saunière ar fi izbutit, în Rennes-le-Château. Era convins că Saunière chiar a descoperit locul în care se află ascunzătoarea templierilor.

— De aceeași părere era și maestrul, adăugă Geoffrey.

— Ați văzut ce voiam să spun? Mark aruncă o privire spre tânărul său prieten. Ajunge să rostești cuvântul magic și ți se oferă informația.

— Maestrul a afirmat limpede că Bigou și Saunière au avut dreptate, continuă Geoffrey.

— În legătură cu ce? vru să știe Mark.

— Asta n-a mai spus-o. Numai că au avut dreptate.

Mark își întoarse privirea spre ceilalți.

— La fel ca dumneavoastră, domnule Malone, mi s-a umplut paharul cu șarade.

— Spune-mi Cotton.

— Interesant nume. De unde l-ai căpătat?

— O poveste lungă. Ți-o spun eu cândva.

— Mark, interveni Stephanie, nu se poate să crezi cu adevărat c-ar exista vreo dovadă de necontestat cu privire la crucificarea lui Hristos, nu-i așa? Tatăl tău n-a mers niciodată chiar atât de departe.

— De unde ai putea să știi?

În tonul pe care pusese întrebarea se simțea amărăciunea.

— Știu că el.

— Tu nu știi nimic, mamă. Asta-i problema ta. N-ai știut niciodată nimic despre ceea ce credea tata. Credeai că tot ceea ce căuta el era doar o fantezie, că el își irosea talentul. Niciodată nu l-ai iubit atât de mult încât să-l lași să fie el însuși. Credeai că el caută faimă și comori. Nu. El căuta adevărul. Hristos a murit. Hristos s-a înălțat. Hristos se va întoarce. Asta-i ceea ce-l interesa pe el.

Stephanie își controlă emoțiile răvășite și-și impuse să nu răspundă la provocarea lui.

— Tata era un om de știință serios. Munca lui a fost meritorie, doar că niciodată nu vorbea deschis despre ceea ce căuta cu adevărat. Atunci când a descoperit Rennes-le-Château, în anii 1970, și i-a destăinuit lumii întregi povestea lui Saunière, asta a fost doar o modalitate de a strânge bani. Ce s-ar fi putut întâmpla sau nu, asta era o poveste bună. Milioane de oameni au fost încântați s-o citească, fără să ia în seamă înfloriturile. Tu ai fost printre cei câțiva care n-au făcut asta.

— Eu și tatăl tău am încercat să trecem peste diferențele de opinie.

— Cum? Spunându-i să-și irosea viața, că-și rănea familia? Spunându-i că e un ratat?

— Foarte bine, fir-ar al dracului, am greșit! Tonul i se

transformase în ți-păt. Vrei s-o mai spun o dată? Am greșit.

Se ridică de pe scaun, cuprinsă de o hotărâre disperată care-i dăruia putere.

— Am dat-o-n bară rău de tot. Asta-i ceea ce-ți doreai să auzi? Pentru mine, ai fost mort timp de cinci ani. Acum, iată-te aici, și tot ceea ce vrei de la mine este să recunosc că am greșit. Foarte bine. Dacă-aș putea să-i spun asta și tatălui tău, aș face-o. Dacă-aș putea să-i implor iertarea, aș face-o. Dar nu pot.

Cuvintele îi ieșiseră repede, emoția copleșind-o; pe de altă parte, avea de gând să spună totul, câtă vreme n-o părăsea curajul.

— Am venit aici să văd ce pot să fac. Să încerc să pornesc pe urmele a ceea ce tu și Lars considerați c-ar fi important, indiferent ce-ar fi fost. Asta-i singurul motiv pentru care am venit. Am crezut că, în sfârșit, fac ceea ce trebuie. Dar nu mă lua cu porcăriile astea fățarnice. Și tu ai dat-o-n bară, la rândul tău. Diferența dintre noi este că eu am învățat ceva în ultimii cinci ani.

Se prăbuși la loc pe scaun, simțindu-se mai bine, chiar dacă într-o foarte mică măsură. Dar își dădea seama de faptul că abisul dintre ei tocmai se lărgise și un fior îi cutremură trupul.

— E trecut de miezul nopții, zise într-un târziu Malone. Ce-ar fi să dormim un pic și să rezolvăm toate astea peste câteva ore?

Capitolul 38

Abația des Fontaines

Sâmbăta, 25 iunie, ora 05:25

De Roquefort închise ușa după el, trântind-o. Fierul zăngăni la contactul cu cadrul metalic ca un foc de pușcă, iar încuietoarea se declanșă.

— E gata totul? îl întrebă el pe unul dintre ajutoarele sale.

— După cum ați cerut.

Bun. Era momentul să se facă înțeleș. Porni agale prin coridorul subteran. Se afla la trei niveluri mai jos față de parter, într-o parte a abației care fusese locuită pentru prima dată cu o mie de ani în urmă. Nesfârșitele lucrări de reconstrucție transformaseră încăperile înconjurătoare într-un labirint de camere uitate, folosite acum doar pentru păstrarea alimentelor la rece.

Se întorsese la abație de trei ore, împreună cu jurnalul lui Lars Nelle și cu Royce Claridon. Pierderea cărții de la licitație, Pierres Gravées du Languedoc, îi apăsă greu cugetul. Putea numai să spered că jurnalul și Claridon îi vor furniza suficiente piese dintre cele care-i lipseau.

Și femeia aceea cu pielea întunecată... ea era o problemă!

Lumea lui era exclusiv masculină. Experiența cu femeile, minimă. Erau o rasă diferită, de asta era sigur, numai că femeia cu care se confruntase pe podul St. Benezet i se părea aproape ca o extraterestră. Ea nu arătase nici măcar o umbră de teamă și se descurcase cu viclenia unei leoaice. Îl ademenise direct spre pod, știind cu precizie cum avea să se salveze. Singura ei greșală fusese aceea că pierduse jurnalul. Trebuia să-i afle identitatea.

Dar fiecare lucru, la rândul lui.

Pătrunse într-o încăpere cu tavanul din grinzi din lemn de pin care rămăseseră intacte încă din vremea lui Napoleon. O masă lungă se afla în mijlocul încăperii, iar pe ea era întins pe spate Royce Claridon, cu mâinile și picioarele prinse în chingi de țepușe din oțel.

— *Monsieur* Claridon, am puțin timp la dispoziție și am nevoie de multe de la dumneata. Cooperarea dumitale va face ca totul să se simplifice atât de mult.

— Ce așteptați să spun?

Disperarea îi tortura vocea.

— Numai adevărul.

— Știu prea puțin din el.

— Ei, haide, să nu începem printr-o minciună.

— Nu știu nimic.

De Roquefort ridică din umeri.

— Te-am auzit acolo, în arhivă. Ești un adevărat izvor de informații.

— Tot ce-am spus la Avignon mi-a venit în minte pe loc.

De Roquefort făcu un semn către unul dintre frați, aflat de cealaltă parte a încăperii. Acesta păși înainte și așeză pe masă o cutie deschisă din tinichea. Cu trei degete răsfricate, fratele scoase din ea un cocoloș alb, lipicios.

De Roquefort îi trase pantofii și ciorapii din picioare lui Claridon.

Acesta își înălță capul, vrând să vadă.

— Ce faceți? Ce-i asta?

— Untură pentru gătit.

Fratele începu să frece tălpile goale ale lui Claridon cu grăsime.

— Ce faceți?

— Sunt convins că ne cunoști istoria. Atunci când templierii au fost arestați, în anul 1307, au fost folosite multe mijloace prin care să le fie smulse mărturisirile. Le-au scos dinții, găurile fiind apoi astupate cu metal. Le-au fost înfipite

țepușe sub unghii. Căldura a fost folosită într-o mare varietate de feluri, care mai de care mai ingenios. Una dintre tehnici implica ungerea tălpilor cu grăsime, apoi expunerea pielii unsuroase la flacără. Încetul cu încetul, picioarele se frigeau, pielea cazând ca fâșiile de carne de pe un mușchiuleț. Mulți dintre frați au sucombat în urma unei dureroase agonii. Cei care-au reușit să scape cu viață au mărturisit cu toții. Până și Jacques de Molay a căzut victimă.

Fratele termină de uns și se retrase din încăpere.

— În Cronicile noastre, există o relatare despre un templier care, după ce-a fost supus torturii de ardere a picioarelor și a mărturisit, a fost dus în fața inchișitorilor săi cu o traistă în brațe, în care-și ținea oasele înnegrite de la picioare. I s-a permis să le păstreze, ca o amintire a chinurilor prin care-a trecut. Nu-i așa că a fost un gest frumos din partea inchișitorilor?

Se apropie de un foc de cărbuni care ardea într-un colț. Poruncise să fie pregătit cu o oră înainte, iar acum cărbunii deveniseră incandescenti.

— Ai crezut, presupun, că focul acesta era pentru încălzirea camerei. Sub nivelul solului e foarte frig aici, în munți. Numai că flacăra asta am aprins-o doar pentru tine.

Împinse căruciorul în care se afla mangelul până la un metru de tăpile goale ale lui Claridon.

— Principiul, din câte mi s-a spus, este ca focul să fie mic și constant. Nu intens, pentru că untura ar tinde să se topească mult prea repede. Ca și cu o friptură, un foc mai mic dă rezultatele cele mai bune.

Claridon făcu ochii mari.

— Atunci când frații mei au fost torturați, în secolul al XIV-lea, s-a crezut că Dumnezeu le va da putere nevinovaților să îndure durerea, astfel încât numai cei vinovați să mărturisească. De asemenea - era ceva destul de convenabil, aș putea să adaug - orice mărturisire smulsă în urma torturii

nu putea fi retractată. Prin urmare, dacă o persoană mărturisea, cu asta se termina totul.

Împinse mangalul până la vreo treizeci de centimetri de pielea dezgolită.

Claridon scoase un țipăt.

— Atât de curând, *monsieur*? Nimic nu s-a întâmplat, deocamdată. Chiar n-ai nici un pic de rezistență?

— Ce vreți de la mine?

— Tare multe lucruri. Dar am putea să începem cu semnificația lui „Don Miguel de Mañara citind Regulile din Caridad”.

— E un indiciu acolo, legat de abatele Bigou și de piatra funerară a lui Marie d’Hautpoul de Blanchefort. Lars Nelle a descoperit o criptogramă. El credea că toată cheia rezolvării ei este ascunsă în tablou.

Claridon vorbea foarte repede.

— Am auzit toate astea în arhivă. Vreau să știu ceea ce n-ai mai apucat să spui.

— Nu știu nimic altceva. Vă rog, mi se frig tălpile!

— Asta era și ideea.

Își vârî mâna în sutană și scoase la iveală jurnalul lui Lars Nelle.

— Îl aveți? strigă Claridon, uimit.

— De ce ești atât de șocat?

— Era la văduva lui.

— Nu mai e.

Citise cea mai mare parte a jurnalului pe drumul de întoarcere de la Avignon. Răsfoi până când ajunse la criptogramă și-i întinse lui Claridon paginile desfăcute, să citească.

— Asta-i ceea ce a descoperit Lars Nelle?

— *Oui. Oui.*

— Care-i semnificația?

— Nu știu. Spun adevărul, nu știu. Nu puteți să dați focul

mai încolo? Vă rog, vă implor. Durerea e insuportabilă.

Se gândi că un semn de compasiune i-ar putea dezlega mai repede limba. Trase căruciorul cu vreo treizeci de centimetri mai în spate.

— Mulțumesc. Mulțumesc, gâfâi Claridon.

— Vorbește mai departe.

— Lars Nelle a descoperit criptograma într-un manuscris de-al lui Noël Corbu, din anii 1960.

— Nimeni n-a găsit vreodată manuscrisul despre care vorbești.

— Lars l-a găsit. Era la un preot, căruia i l-a încredințat Corbu înainte să moară, în 1968.

Știa despre Corbu din rapoartele pe care le arhivase unul dintre predecesorii săi. Mareșalul acela, la rândul lui, căutase Chivotul Legii.

— Cum rămâne cu criptograma?

— Tabloul a fost trecut de însuși abatele Bigou în registrul parohiei, cu puțină vreme înainte să fugă din Franța spre Spania, motiv pentru care Lars considera că aici ar fi cheia enigmei. Dar a murit înainte s-o descifreze.

De Roquefort n-avea litografia după tabloul cu pricina. Femeia o luase cu ea, împreună cu cartea de la licitație. Cu toate acestea, era greu de crezut să fie vorba despre singura reproducere existentă a tabloului Citind Regulile din Caridad. Acum, că știa ce trebuie să caute, avea să găsească o alta.

— Și fiul ce știa? Mark Nelle. Ce cunoștințe avea?

— Nu cine știe ce. Era profesor în Toulouse. Cercetarea era doar ca un hobby de weekend. Nu prea serios. Dar căuta ascunzătoarea din munți a lui Saunière, atunci când a fost ucis în avalanșă.

— N-a murit acolo.

— Ba sigur c-a murit. Acum cinci ani.

De Roquefort se apropie.

— Mark Nelle a trăit aici, în abație, în ultimii cinci ani. A

fost scos de sub zăpadă și adus aici. Maestrul nostru l-a luat și l-a numit seneșal. De asemenea, voia ca el să fie noul nostru maestru. Dar, mulțumită mie, n-a reușit. Mark Nelle a fugit dintre zidurile astea ieri după-amiază. În ultimii cinci ani, a tot cotrobăit prin arhivele noastre, căutând indicii, în timp ce tu te ascundeai ca un gândac speriat de lumină într-un azil de nebuni.

— Vorbiți fără sens.

— Vorbesc adevărat. El a locuit aici, în timp ce tu te ghemuiai de frică.

— Dumneavoastră și frații dumneavoastră erau cei de care mă temeam. Și Lars se temea de voi.

— Avea și motive să se teamă. M-a mințit, de mai multe ori, iar eu îi detest pe înșelători. I-a fost acordată o ocazie să se pocăiască, dar a ales să vină cu alte minciuni.

— Dumneavoastră l-ați spânzurat de pod, nu-i așa? Întotdeauna am știut asta.

— Era un necredincios, un ateu. Cred că înțelegeai c-o să fac tot ceea ce e necesar ca să-mi ating scopul. Port sutana albă. Sunt maestrul acestei abații. Aproape cinci sute de frați îmi așteaptă ordinele. Regulamentul nostru e limpede: ordinul maestrului e ca porunca lui Hristos, pentru că El a fost cel care-a zis, prin gura lui David: „Ob auditu auris obedivit mihi”. „Mi s-a supus de îndată ce m-a auzit.” Asta, de asemenea, ar trebui să-ți strecoare frica-n suflet. Făcu un semn spre jurnal. Acum, spune-mi ce înseamnă acest puzzle.

— Lars credea că dezvăluie locul în care se află tot ce-a găsit Saunière, orice-ar fi fost.

De Roquefort se întinse după cărucior.

— Îți jur, picioarele tale nu vor mai fi altceva decât cioturi, dacă nu-mi răspunzi la întrebare.

Claridon făcu iarăși ochii mari.

— Ce trebuie să fac ca să-mi dovedesc sinceritatea? Cunosc doar părți ale poveștii. Așa era Lars. Împărtășea

puține. Aveți jurnalul lui.

O notă de disperare îi îmbrăcase vorbele cu o anumită credibilitate.

— Te ascult mai departe.

— Știu că Saunière a descoperit criptograma în biserica din Rennes, în timp ce înlocuia altarul. De asemenea, a găsit o criptă, dându-și seama că Marie d'Hautpoul de Blanchefort n-a fost îngropată afară, în împrejurimea parohială, ci în incinta bisericii.

Citise toate acestea în jurnal, dar ceea ce voia el să știe era:

— Cum a aflat Lars Nelle asta?

— A găsit informația despre criptă în cărțile vechi descoperite la Monfort-Lamaury, sediul lui Simon de Montfort, care descriau biserica din Rennes în cele mai mici amănunte. Apoi, a găsit și alte referiri în manuscrisul lui Corbu.

Simți dispreț la auzul numelui lui Simon de Montfort: un alt oportunist din secolul al XIII-lea, comandantul cruciadei albigenzilor care pustiise întregul Languedoc în numele Bisericii. Dacă n-ar fi fost el, templierii ar fi izbutit să-și întemeieze un stat separat, ceea ce ar fi împiedicat cu siguranță căderea lor ulterioară. Unicul punct slab în existența de la început a ordinului fusese dependența acestuia de legile laice. Motivul pentru care primii câțiva maeștri se simțiseră atrași să se lege atât de strâns de regalitate îl nedumerise întotdeauna.

— Saunière a aflat că predecesorul lui, abatele Bigou, a înălțat piatra funerară pentru Marie d'Hautpoul. A considerat că inscripția de pe ea, ca și referirea pe care a lăsat-o Bigou în registrul parohial despre tablou erau indicii.

— Asta-i ceva ridicol de evident.

— Nu și pentru mințile din secolul al XVIII-lea, îl contrazise Claridon. Mulți erau atunci analfabeți. În consecință, cel mai simplu dintre coduri, chiar și cuvintele însele, ar fi fost destul

de eficiente. Și, de fapt, chiar au fost, rămânând ascunse atât timp.

Un anumit pasaj din Cronici îi străfulgeră prin minte lui de Roquefort. Era la ceva timp după Epurare. Unicul indiciu rămas scris în legătură cu locul în care s-ar afla Chivotul Legii. „Unde-i mai bine să ascunzi o pietricică?” Răspunsul îi deveni clar dintr-odată:

— În pământ, murmură el.

— Ce-ați spus?

Gândurile îi reveniră brusc la realitate.

— Poți să-ți amintești ce-ai văzut în tablou?

Capul lui Claridon se bâțâi în sus și-n jos.

— *Oui, monsieur*. Fiecare amănunt.

Asta-l făcea pe nebun să capete ceva valoare.

— Și, de asemenea, am și desenul, adăugă Claridon.

Auzise, oare, bine?

— Desenul de pe piatra funerară?

— Notițele pe care le-am făcut în arhivă. Atunci când s-a stins lumina, am înșfăcat hârtia de pe masă.

Lui de Roquefort îi făcea plăcere ceea ce auzea.

— Unde e?

— În buzunarul meu.

Se hotărî să facă un târg.

— Ce zici despre o colaborare? Amândoi cunoaștem ceva informații. De ce nu ne-am uni eforturile?

— Și ce profit aş putea să am eu din asta?

— Să-ți păstrezi picioarele nevătămate, asta ar fi o recompensă imediată.

— Cât se poate de corect, *monsieur*. Îmi place asta foarte mult.

Îi trecu prin minte să facă apel la ceea ce-și dorea celălalt.

— Noi căutăm Chivotul Legii din alte motive decât ale dumatăle. Atunci când îl vom găsi, sunt convins că o anumită remunerație financiară îți poate compensa necazurile. Apoi,

punctul său de vedere deveni limpede precum cristalul: Și, pe lângă asta, oricum n-o să te las să pleci. Și, dacă izbutești să evadezi, o să te găsesc.

— Nu prea văd să am de-ales.

— Știi că ei te-au lăsat în mâinile noastre.

Claridon nu răspunse.

— Malone și Stephanie Nelle. N-au făcut nici un efort să te salveze. Dimpotrivă, s-au salvat pe ei înșiși. Te-am auzit cerând ajutor acolo, în arhivă. Dar ei asta au făcut – n-au făcut nimic.

Se folosi de talentul său persuasiv, sperând că i-a ghicit corect caracterul slab.

— Împreună, *monsieur* Claridon, am putea să izbândim. Eu am jurnalul lui Lars Nelle și acces la o arhivă pe care doar ți-o poți închipui. Dumneata ai informația despre piatra funerară și cunoști lucruri pe care eu nu le cunosc. Amândoi vrem același lucru, așa că, să-l descoperim împreună.

De Roquefort apucă un cuțit care zăcea pe masă, între picioarele întinse la maximum ale lui Claridon, după care-i tăie legăturile.

— Haide, avem treabă de făcut.

Capitolul 39

Rennes-le-Château

Ora 10:40

Malone mergea în urma lui Mark, apropiindu-se de Biserica Mariei Magdalena. Acolo nu se oficiau slujbe religioase pe perioada verii. Se părea că duminica e o zi mult prea populară pentru turiști, fiindcă o mulțime de oameni se foiau deja prin jurul bisericii făcând fotografii și filmând cu camerele video.

— Trebuie să luăm bilete, zise Mark. Nu poți să intri în biserică asta fără să plătești o taxă.

Malone intră în Villa Béthanie și se așeză la o coadă de câțiva oameni. Întors afară, îl găsi pe Mark lângă o grădină împrejmuită cu grilaj, în care se aflau stâlpul vizigot și statuia Fecioarei despre care-i povestise Claridon. Citi cuvintele PENITENȚĂ, PENITENȚĂ și MISIUNE 1891, dăltuite pe partea din față a pilastrului.

— Notre Dame de Lourdes, zise Mark, arătând spre statuie. Saunière era subjugat de Lourdes, prima viziune a Mariei din vremea lui. Înainte de Fatima. Își dorea ca Rennes să devină un centru de pelerinaj, așa că a construit grădina asta și a proiectat statuia și pilastrul.

Malone făcu un gest către mulțime.

— I s-a îndeplinit dorința.

— E-adevărat. Dar nu din motivul pe care și l-a imaginat el. Sunt convins că nimeni dintre cei care se află aici nu știe măcar că ăsta nu e pilastrul original. E o copie, pusă aici acum câțiva ani. De pe cel original e greu să mai citești ceva. Timpul și-a luat tributul. Acum e în muzeul prezbiteriului. Iar asta e valabilă pentru multe de pe-aici. Puține mai sunt așa

cum erau pe vremea lui Saunière.

Se apropiară de intrarea principală a bisericii. Sub frontonul aurit, Malone citi cuvintele: *TERRIBILIS EST LOCUS ISTE*. Din Facerea. „Cumplit este locul acesta.” Cunoștea povestea lui Iacov, care a visat o scară pe care urcau și coborau îngerii, după ce s-a trezit din somn, a rostit cuvintele – „cumplit este locul acesta” – apoi numise ceea ce visase Bethel, ceea ce însemna „casa lui Dumnezeu”. Un alt gând îi trecu prin minte:

— Dar în Vechiul Testament, Bethel devenise rival al Ierusalimului în ceea ce privește centrele religioase.

— Exact. Încă un indiciu subtil lăsat în urma lui de Saunière. Mai sunt chiar și altele înăuntru.

Dormiseră cu toții până târziu, trezindu-se abia cu o jumătate de oră în urmă. Stephanie își alesese dormitorul soțului ei și încă era înăuntru, cu ușa închisă, atunci când Malone propusese ca el și Mark să se îndrepte spre biserică. Voia să stea de vorbă cu tânărul fără ca Stephanie să fie prin preajmă și, pe de altă parte, să-i dea și ei timp să se calmeze. Știa că era pusă pe ceartă și, mai devreme sau mai târziu, fiul ei va fi nevoit s-o înfrunte. Dar se gândise că amânarea inevitabilului ar putea să fie o idee bună. Geoffrey se oferise să vină și el, dar Mark îi ceruse să rămână. Malone simțise atunci că și Mark Nelle dorea să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Pătrunseră în naos.

Biserica avea un singur corp, cu tavanul înalt. Îi întâmpină o statuie înfățișând un diavol hidos, ghemuit, înveșmântat în straie verzi și strâmbându-se sub povara unui potir cu apă sfințită.

— De fapt, e demonul Asmodeu, nu diavolul, îi explică Mark.

— Alt mesaj?

— Am impresia că-l știi.

— Un custode al secretelor, dacă-mi aduc bine aminte.

— Așa-i. Privește acum restul frontonului.

Deasupra potirului cu apă sfințită stăteau patru îngeri, fiecare dintre ei întruchipând câte o parte a semnului crucii. Dedesubtul lor scria: *PAR CE SIGNE TU LE VAINCRAS*. Malone își traduse din franceză: „Prin semnul acesta tu îl vei învinge”.

Cunoștea semnificația acestor cuvinte.

— Asta-i ceea ce a spus Constantin atunci când s-a luptat pentru prima dată cu rivalul său, Maxențiu. După cum spune povestea, se pare că ar fi văzut o cruce pe soare, cu aceste cuvinte înscrise dedesubt.

— Numai că e o diferență. Mark îi arată spre cuvintele dăltuite. În propoziția originală, nu exista „îl”. Numai „Prin semnul acesta tu vei învinge”.

— Asta are vreo semnificație?

— Tata a descoperit o veche legendă a evreilor care povestea cum a izbutit regele să-i împiedice pe demoni să se amestece în construirea Templului lui Solomon. Unul dintre acești demoni, Asmodeu, era ținut sub control fiind silit să care apă, singurul element pe care-l disprețuia. Prin urmare, simbolul cu potirul nu e deloc nepotrivit cu personajul. Dar acel „îl” din citat a fost clar adăugat de Saunière. Unii spun că „îl” e o simplă referire la faptul că, înmuindu-ți un deget în apă sfințită și făcându-ți semnul crucii, așa cum fac catolicii, diavolul – cel la care se referă acel „îl” – va fi învins. Dar alții au observat poziția pe care o ocupă cuvântul în propoziția franceză. *Par ce signe tu le vaincras*. Cuvântul *le*, „îl”, reprezintă cea de-a treisprezecea și-a paisprezecea literă. 1314.

Își aminti de lectura cărții despre templieri.

— Anul în care a fost executat Jacques de Molay.

— Coincidență?

Mark ridică din umeri.

Vreo douăzeci de persoane se foiau pe-acolo, făcând

fotografii și admirând imaginile ținătoare, toate reprezentând aluzii criptice. Ferestrele cu vitralii erau înviorate de soarele strălucitor, iar el observă scenele. Maria și Marta, în Betania. Maria Magdalena, întâlnindu-se cu Hristos cel ridicat din morți. Învierea lui Lazăr.

— E ca o casă de distracții cu profil religios, șopti el.

— Poate fi o interpretare.

Mark făcu un semn către podeaua din fața altarului, semănând cu o tablă de șah.

— Intrarea în criptă e aici, chiar în fața grilajului din fier forjat, ascunsă sub lespezi. Acum câțiva ani, o echipă de geologi francezi a desfășurat pe ascuns o examinare cu un radar capabil să penetreze scoarța pământului și a izbutit să facă vreo câteva sondaje, înainte să fie oprită de autoritățile locale. Rezultatele au arătat un gol subteran anormal dedesubtul altarului, care putea să fie și o criptă.

— Nu s-au făcut săpături?

— Nici vorbă să se permită așa ceva. Prea riscant pentru industria turistică.

Malone zâmbi.

— Același lucru îl spunea și Claridon ieri.

Se așezară într-o strană.

— Un lucru e clar, continuă Mark, pe un ton șoptit. Nu există aici vreo cale spre o comoară. Dar Saunière chiar s-a folosit de biserica asta ca să transmită mai departe ceea ce credea. Și, din tot ceea ce am citit despre omul ăsta, un asemenea comportament se potrivește cu personalitatea lui impertinentă.

Malone observă că nu era absolut nimic subtil în jurul lor. Coloritul excesiv și poleiala exagerată pângăreau orice urmă de frumusețe. Apoi, o altă idee se clarifică. Nimic nu avea consecvență. Fiecare exprimare artistică, de la statui și până la basoreliefuri și la ferestre, reprezenta o individualitate, fără vreo preocupare de a avea o tematică, de parcă similaritatea

ar fi fost, cumva, ofensatoare.

O ciudată colecție de sfinți ezoterici îl privea de sus cu ochi apatici, ca și cum și ei, la rândul lor, ar fi fost jenați de înfățișările țipătoare. Sfântul Roch își etală o coapsă rănită. Sfânta Germaine lăsa să-i cadă un snop de trandafiri din șorțuleț. Sfânta Magdalena ținea un vas cu o formă ciudată. Oricât s-ar fi străduit, Malone nu se putea simți în largul lui. Fusesse în multe biserici europene și cea mai mare parte a lor emana o profundă înțelegere a timpului și a istoriei. Aceasta inspira numai dezgust.

— Saunière a dirijat plasarea fiecărui detaliu al decorațiunilor, spunea Mark. Nimic n-a fost plasat aici fără aprobarea lui. Îi arată spre una dintre statui. Sfântul Anton din Padova. Lui ne rugăm atunci când căutăm ceva pierdut.

Sesiză ironia.

— Alt mesaj?

— Evident. Ia privește ipostazele crucificării.

Sculpturile erau așezate începând din amvon, șapte de-a lungul peretelui dinspre nord, apoi alte șapte de-a lungul celui sudic. Fiecare dintre ele consta în câte un basorelief colorat care înfățișa o anumită scenă din răstignirea lui Hristos. Înfățișările strălucitoare și detaliile caricaturale păreau neobișnuite pentru ceva atât de solemn.

— Ciudate, nu-i așa? îl întrebă Mark. Atunci când au fost aduse, în 1887, erau obișnuite pentru regiune. În Rocamadour există un set aproape identic. Astea de aici și cele de acolo au fost realizate de casa Giscard din Toulouse. S-au zis multe despre aceste ipostaze. Adepții conspirațiilor susțin că au origini masonice sau că sunt, de fapt, un fel de hartă a comorii. Nimic din toate astea nu-i adevărat. Dar există anumite mesaje în ele.

Malone observă câteva amănunte ciudate. Micul sclav negru care-i ținea lui Pilat vasul pentru spălat. Voalul pe care-l purta Pilat. O trompetă răsunând atunci când Hristos a căzut

cu crucea. Trei discuri din argint deasupra. Copilul care l-a privit în față pe Hristos, înfășurat într-un tartan scoțian. Un soldat roman jucând la zaruri mantia lui Hristos, numerele 3, 4 și 5 fiind vizibile pe fețele zarurilor.

— Uită-te la imaginea a paisprezecea, îi atrase atenția Mark, indicând peretele sudic.

Malone se ridică și porni spre partea din față a bisericii. Lumânările licăreau în fața altarului, așa că observă imediat basorelieful de dedesubt. O femeie, Maria Magdalena, presupuse el, înlăcrimată, îngenunchind într-o grotă în fața unei cruci alcătuite din două crengi. Un craniu zăcea lângă piciorul crucii, iar el se gândi imediat la craniul din litografia văzută în seara precedentă, la Avignon.

Se întoarse și studie ultima imagine, cea cu numărul paisprezece, care înfățișa trupul lui Hristos, purtat de doi bărbați, în timp ce trei femei plângeau. În spatele lor, se înălța o coastă stâncoasă, deasupra căreia atârna o lună plină pe cerul nopții.

— Isus purtat spre mormânt, îi șopti el lui Mark, care se apropiase între timp de el.

— În conformitate cu legea romană, nu se permitea niciodată înmormântarea unui răstignit. Forma asta de execuție era rezervată numai pentru cei care se făceau vinovați de crime împotriva imperiului, ideea fiind că acuzatul să moară încetul cu încetul pe cruce abia după câteva zile, și, pentru ca toți să vadă, trupul rămânea acolo, pradă păsărilor care se hrăneau cu hoituri. Cu toate acestea, se spune că Pilat i-a permis lui Iosif din Arimateea să-i ia trupul lui Hristos, astfel încât să-l poată îngropa. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Nu tocmai.

— Alții, da. Amintește-ți, Hristos a fost omorât în ajunul Sabatului. Conform legii nu era permis să fie îngropat după apusul soarelui.

Mark arătă spre imaginea cu numărul paisprezece.

— Și totuși, Saunière a expus reprezentarea asta, care arată clar cum trupul lui Hristos e dus după lăsarea întunericii.

Malone încă nu înțelegea semnificația.

— Ce-ar fi dacă, în loc să fie dus în mormânt, Hristos ar fi fost cărat afară, după lăsarea întunericii?

Nu-i răspunse.

— Îți sunt cunoscute evangheliile gnostice? îl întrebă Mark.

Îi erau. Fuseseră descoperite de-a lungul cursului superior al Nilului, în anul 1945. Șapte beduini săpau, când dăduseră peste un schelet omenesc și o urnă sigilată. Crezând că în ea se află aur, spărseseră urnă și găsiseră treisprezece codice legate în piele. Nu erau chiar cărți, ci strămoși apropiați de-ai acestora. Scrise îngrijit, textele de pe pergamentele zdrențuite pe margini erau toate în vechea limbă coptă²⁸, cel mai probabil compuse de călugări care trăiseră la mănăstirea pahomiană²⁹ din apropiere, în cursul secolului al IV-lea. Conțineau patruzeci și șase de vechi manuscrise creștine, conținutul lor datând din secolul al II-lea, doar codicele însele fiind realizate în secolul al IV-lea. Ulterior, unele au fost pierdute, folosite pentru aprinderea focului sau aruncate, dar în anul 1947 cele rămase au fost achiziționate de un muzeu local.

Îi spuse lui Mark ceea ce știa.

— La întrebarea „De ce-au îngropat călugării codicele?”, răspunsul vine din partea istoriei, zise Mark. În secolul al IV-lea, Atanasie, patriarhul de Alexandria, a scris o scrisoare care a fost trimisă tuturor bisericilor din Egipt. El a decretat

²⁸ Limbă derivată din egipteana veche, vorbită până prin secolul al XVII-lea de copti, care reprezentau populația creștină din Egipt și din Etiopia. (n. tr.)

²⁹ Vechi tip de mănăstire din perioada creștinismului timpuriu, întemeiată de călugărul copt Pahomie (292-346), care a hotărât ca traiul monahal să se desfășoare în comun, și nu în sihăstrie. În Egipt au fost înființate unsprezece astfel de mănăstiri. (n. tr.)

că numai cele douăzeci și șapte de cărți conținute în recent formulatul Nou Testament puteau să fie considerate Scripturi. Toate celelalte cărți eretice trebuiau să fie distruse. Nici unul dintre cele patruzeci și șase de manuscrise din urnă nu era conform tradiției. Atunci, călugării de la mănăstirea pahomiană au ales să ascundă cele treisprezece codice în loc să le ardă, așteptând poate o schimbare în conducerea Bisericii. Firește, nu s-a întâmplat vreodată schimbarea. Dimpotrivă, creștinismul a înflorit. Dar, slavă Domnului, codicele au supraviețuit. Acestea sunt Evangheliile gnostice pe care le cunoaștem acum. În una dintre ele, cea a lui Petru, e scris: „Și, așa cum declarară ei despre lucrurile pe care le-au văzut, iarăși au văzut trei bărbați venind dinspre mormânt, doi dintre ei ducându-l pe altul”.

Malone privi din nou cu atenție imaginea a paisprezecea. Doi bărbați ducându-l pe altul.

— Evangheliile gnostice sunt texte extraordinare, continuă Mark. Mulți învățați susțin acum că Evanghelia după Toma, care făcea parte dintre ele, ar putea să fie cea mai apropiată de adevăratele cuvinte ale lui Hristos din câte avem. Creștinii de la începuturi erau îngroziți de gnostici. Termenul provine din grecescul *gnosis*, care înseamnă „cunoaștere”. Gnosticii erau, pur și simplu, oameni ai cunoașterii, dar nou apăruta versiune catolică a creștinismului a eliminat, până la urmă, orice gândire și învățătură gnostică.

— Și templierii le-au păstrat vii?

Mark încuviință.

— Evangheliile gnostice, precum și alte câteva pe care teologii din ziua de azi nu le-au văzut niciodată, se găsesc în biblioteca abației. Templierii erau deschiși la minte atunci când venea vorba despre Scripturi. Sunt multe de învățat din aceste așa-zise lucrări eretice.

— Cum ar fi putut să știe Saunière ceva despre evangheliile astea? N-au fost descoperite decât după zeci de

ani de la moartea lui.

— Poate c-a avut acces la informații chiar mai bune. Dă-mi voie să-ți mai arăt ceva.

Îl urmă pe Mark înapoi spre intrarea în biserică și ieșiră spre portic. Deasupra ușii se afla un bloc cioplit în piatră, pe care fuseseră pictate câteva cuvinte.

— Citește ceea ce scrie dedesubt, îl îndemnă Mark.

Malone se strădui să înțeleagă cuvintele. Multe dintre ele erau șterse și greu de descifrat, toate fiind în latină.

**REGNUM MUNDI ET OMNEM ORNATUM SOECULI
CONTEMPSI, PROPTER ANOREM DOMINIS MEI JESU
CHRISTI: QUEN VIDI, QUEN AMAVI, ÎN QUEN CREMINI,
QUEN DILEXI**

— În traducere, înseamnă: „Am avut tot disprețul pentru regatul acestei lumi și pentru toate podoabele trecătoare, datorită iubirii față de Domnul meu Isus Hristos, pe care L-am văzut, pe care L-am iubit, în care am crezut și căruia m-am închinat”. E o declarație interesantă, dar sunt și câteva greșeli evidente. Mark făcu un semn. Cuvintele *soeculi*, *anorem*, *quen* și *cremini* sunt toate scrise greșit. Saunière a cheltuit o sută optzeci de franci pentru cioplirea pietrei și pentru pictarea cuvintelor, ceea ce însemna o sumă considerabilă pentru vremea aceea. Știm asta, fiindcă încă mai există chitanțele lui. A intrat într-o grămadă de probleme când a proiectat intrarea asta, dar tot a permis ca greșelile să rămână. I-ar fi fost ușor să le corecteze, din moment ce literele erau doar pictate.

— Poate că n-o fi observat?

— Saunière? Era o personalitate de tip A³⁰. Nu-i scăpa

³⁰ Termen utilizat în psihologie, descriind indivizi caracterizați de o agerime intelectuală și fizică peste medie, de o dorință nepotolită de a-și atinge scopurile, de o voință puternică de a lupta în orice situație, de a fi recunoscut și de a parveni, de a îndeplini sarcini multiple într-un timp

nimic.

Mark îl conduse afară, în timp ce un alt val de vizitatori pătrundea în biserică. Se opriră în fața grădinii cu pilastrul vizigot și cu statuia Fecioarei.

— Inscripția de deasupra ușii nu e de inspirație biblică. Face parte dintr-un antifon scris de cineva pe nume John Tauler, în prima parte a secolului al XIV-lea. Antifoanele erau rugăciuni sau poeme citite între fragmentele din Scripturi, iar Tauler era foarte cunoscut în vremea lui Saunière. Așa că e posibil ca lui Saunière să-i fi plăcut, pur și simplu, fraza. Dar asta e ceva destul de neobișnuit.

Malone îl aprobă.

— Greșelile de ortografie ar putea să arunce o lumină asupra motivului pentru care s-a folosit Saunière de inscripție. Cuvintele pictate sunt *quem cremini*, „în care am crezut”, dar trebuia scris *credidi*; cu toate acestea, Saunière a permis să rămână greșeala ortografică. Asta putea, oare, să însemne că nu credea în El? Și, cel mai interesant dintre toate. *Quem vidi*, „pe care l-am văzut”.

Malone descifră instantaneu semnificația.

— Indiferent ce-ar fi găsit, asta l-a condus către Hristos. Pe care l-a văzut.

— Asta-i ceea ce credea și tata, iar eu sunt de acord. Saunière părea incapabil să reziste tentației de a trimite mesaje. Voia ca lumea să știe ceea ce știa el, dar era aproape ca și cum și-ar fi dat seama de faptul că nimeni din vremea lui n-ar fi putut să înțeleagă. Și a avut dreptate. Nimeni n-a înțeles. Până după patruzeci de ani de la moartea lui, nimeni n-a băgat de seamă.

Mark își aruncă privirea peste bătrână biserică.

— Tot locul ăsta e unul al inversărilor. Ipostazele răstignirii sunt expuse pe un perete din spate, altfel decât în oricare altă biserică din lume. Diavolul de la intrare, e opusul binelui.

Apoi, arată spre pilastrul vizigot, aflat la câțiva pași distanță.

— E cu susu-n jos.

Observă crucea și inscripțiile din față.

Malone examinează fața pilastrului.

— Saunière a pus pilastrul invers înainte de a inscripționa pe el „Misiune 1891”, în partea de jos, și „Penitență, Penitență”, în vârf.

Malone observă un V cu un cerc în centru în colțul din dreapta jos. Își răsuca capul și își închipui imaginea inversată.

— Alfa și omega? Întrebă el.

— Unii așa cred. Și tata credea.

— Un alt nume pentru Hristos.

— Așa e.

— De ce-o fi întors Saunière pilastrul cu susu-n jos?

— Nimeni n-a găsit până acum un motiv întemeiat.

Mark se îndepărtă de exponatele din grădină, permițându-le astfel celorlalți să năvălească în față și să facă fotografii. Apoi, îl conduse pe Malone spre capătul bisericii, spre colțul

unei grădini a Calvarului, unde se afla o mică grotă.

— Și asta-i o imitație. Pentru turiști. Originalul a fost distrus în cel de-al Doilea Război Mondial. Saunière l-a construit din pietre pe care le-a adus în urma săpăturilor lui. El și amanta lui au călătorit odată timp de mai multe zile și s-au întors cu o roabă plină cu pietre. Ciudat, nu ți se pare?

— Depinde și de ce altceva mai era în roaba aia.

Mark zâmbi.

— Ar fi fost o cale ușoară să aducă un pic de aur, fără să trezească bănuieli.

— Dar Saunière pare să fi fost un tip ciudat. Putea la fel de bine să care și numai pietre.

— Toată lumea care vine aici e puțin ciudată.

— Inclusiv tatăl tău?

Mark îl măsură cu o privire plină de seriozitate.

— Fără îndoială. Era obsedat. Și-a dăruit viața locului ăstuia, a îndrăgit fiecare metru pătrat al orașului. Aici era căminul lui, din toate punctele de vedere.

— Dar nu și al tău?

— Am încercat să mă obișnuiesc. Dar eu n-aveam pasiunea asta. Poate pentru că mi-am dat seama de zădărnicia întregii povești.

— Și-atunci, de ce te-ai ascuns într-o abație timp de cinci ani?

— Aveam nevoie de singurătate. Îmi făcea bine. Numai că maestrul avea planuri mărețe. Așa că, uite-mă: fug de templieri.

— Dar ce căutai în munți, atunci când s-a pornit avalanșa?

Mark nu-i răspunse.

— Făceai același lucru pe care-l face mama ta, aici, acum. Încercai să compensezi o greșeală. Pur și simplu, n-ai știut că unii te urmăreau.

— Slavă Domnului c-au făcut-o.

— Mama ta suferă.

— Voi doi ați lucrat împreună?

Malone sesiză eschiva.

— Multă vreme. Îmi e prietenă.

— Are un caracter puternic.

— Mie-mi spui? Dar cu asta, n-ai ce-i face. Suferă mult. Multe sentimente de vinovăție și regrete. Asta ar putea să fie o a doua șansă pentru ea și pentru tine.

— Eu și mama ne-am despărțit acum multă vreme. A fost mai bine pentru amândoi.

— Și-atunci, ce cauți aici?

— Am venit acasă la tata.

— Și, în clipa în care-ai ajuns, ai văzut că erau acolo bagajele altcuiva. Amândouă pașapoartele noastre rămăseseră acolo, cu toate celelalte lucruri. Sigur le-ai văzut, nu? Și, cu toate astea, ai rămas.

Mark se întoarse cu spatele, gest pe care Malone îl consideră ca fiind o încercare de a-și ascunde tulburarea. Semăna mult mai mult cu mama lui decât voia să recunoască.

— Am treizeci și opt de ani și încă mă simt ca un băiețel, recunosc Mark. Am trăit în ultimii cinci ani într-o cochilie, la adăpostul abației, sub guvernarea unui Regulament strict. Un om pe care l-am considerat ca un tată a fost bun cu mine, iar eu m-am ridicat la un nivel de importanță pe care nu l-am mai cunoscut vreodată.

— Și, cu toate astea, ești aici. Chiar în mijlocul a Dumnezeu știe ce.

Mark zâmbi.

— Tu și mama ta trebuie să puneți lucrurile la punct.

Cel mai tânăr rămase întunecat, preocupat.

— Femeia despre care ai pomenit aseară, Cassiopeia Vitt. O cunosc. Ea și tata s-au tot ciorovăit timp de câțiva ani de zile. N-ar trebui să fie găsită?

Observă faptul că Mark prefera să răspundă la întrebări

prin alte întrebări, stil foarte asemănător cu cel al mamei lui.

— Depinde. E o amenințare?

— Greu de spus. Părea să fie mereu prin preajmă, iar tatei nu-i plăcea deloc.

— Nici lui de Roquefort.

— Sunt convins.

— În arhivă, aseară, nu și-a spus numele, iar de Roquefort nu știa cum o cheamă. Așa că, dacă îl are pe Claridon, înseamnă că acum știe cine e.

— Dar asta nu-i problema ei? întrebă Mark.

— Mi-a salvat pielea în două rânduri. Prin urmare, trebuie s-o avertizez. Claridon mi-a spus că locuiește în apropiere, la Givors. Eu și mama ta urma să mergem într-acolo azi. Am crezut că s-a terminat cu căutarea asta. Dar acum, totul s-a schimbat. Trebuie să-i fac o vizită acestei Cassiopeia Vitt. Și cred că deocamdată, ar fi cel mai bine să mă duc singur.

— Foarte bine. O să te așteptăm aici. Deocamdată, trebuie să fac o vizită personală. Sunt cinci ani de când nu i-am mai adus un omagiu tatei.

Și Mark porni spre intrarea în cimitir.

Capitolul 40

Ora 11:05

Stephanie își turnă o ceașcă de cafea fierbinte și-i oferă și lui Geoffrey, dar tânărul o refuză.

— Nu ni se permite decât o ceașcă pe zi, îi explică el.

Ea se așează la masa din bucătărie.

— Toată viața voastră e guvernată de Regulament?

— Așa suntem noi.

— Am crezut că și secretul e important pentru frăție. Atunci, de ce vorbești despre ea atât de deschis?

— Maestrul meu, care acum s-a dus la Cer, mi-a cerut să fiu sincer cu dumneavoastră.

Ea rămase uimită.

— De unde mă cunoștea maestrul vostru?

— Îi urmărea îndeaproape cercetările soțului dumneavoastră. Asta a fost cu mult înainte ca eu să ajung la abație, dar maestrul mi-a povestit despre asta. A vorbit cu soțul dumneavoastră în câteva ocazii. A fost confesorul lui.

Vestea o șocă.

— Lars a intrat în contact cu templierii?

— De fapt, templierii au intrat în contact cu el. Maestrul meu l-a abordat; dar, dacă soțul dumneavoastră a știut că face parte din Ordinul Templierilor, n-a dat niciodată de înțeles așa ceva. Poate a crezut că, dac-o spune, asta ar putea să pună capăt oricărei legături. Dar sunt convins că știa.

— Maestru vostru pare să fi fost un om curios.

Chipul tânărului se luminează.

— A fost un om înțelept, care a încercat să facă tot ceea ce trebuia pentru ordin.

Își aduse aminte de modul în care Geoffrey îl apăraseră pe Mark cu câteva ore mai devreme.

— Și fiul meu l-a ajutat pentru asta?

— Din acest motiv a fost ales seneșal.

— Și faptul că era fiul lui Lars Nelle n-a avut nimic de-a face cu această alegere?

— Despre asta, doamnă, nu pot să vorbesc. Am aflat cine era seneșalul abia acum câteva ore. Aici, în casa asta. Prin urmare, nu știu.

— Voi nu știți chiar nimic unul despre celălalt?

— Foarte puține, iar unii dintre noi chiar se împacă cu greu cu asta. Alții se destăinuiesc în particular. Numai că ne trăim viețile împreună, izolați ca într-o închisoare. Prea multă familiaritate ar putea să aducă probleme. Prin urmare, suntem opriți de Regulament de la orice intimitate cu semenii noștri. Ținem totul pentru noi, tăcerea noastră forțată fiind în slujba Domnului.

— Pare cam greu.

— Asta-i viața pe care am ales-o. Aventura asta, totuși... Clătină din cap. Maestrul meu mi-a spus c-o să descopăr multe lucruri. A avut dreptate.

Stephanie sorbi din cafea.

— Maestrul tău era sigur că noi doi ne vom întâlni?

— V-a trimis jurnalul sperând c-o să veniți. De asemenea, i-a trimis o scrisoare lui Ernst Scoville, în care a adăugat paginile din jurnal referitoare la dumneavoastră. Spera ca asta să vă aducă împreună. Știa că, odinioară, Scoville nu vă prea agrea; asta o aflase de la soțul dumneavoastră. Dar și-a dat seama de faptul că dispuneți de mari posibilități. În consecință, avea nevoie de amândoi, astfel încât, împreună cu seneșalul și cu mine, să găsim Chivotul Legii.

Își aminti de această denumire și de explicația pe care-o auzise mai devreme.

— Chiar crede cu adevărat ordinul vostru că mai e ceva

de aflat din povestea lui Hristos. Lucruri pe care lumea nu le cunoaște?

— Deocamdată, n-am ajuns la un nivel corespunzător de pregătire încât să pot să vă răspund la întrebare. E nevoie de mulți ani de slujire înainte să am acces la ceea ce știe, de fapt, ordinul. Dar moartea, cel puțin din punctul meu de vedere și din ceea ce am fost învățat până acum, pare să fie un sfârșit clar. Multe mii de frați au murit pe câmpurile de luptă din Țara Sfântă. Nici unul dintre ei nu s-a ridicat vreodată din morți și-a început să umble.

— Biserica Catolică ar numi ceea ce tocmai ai spus erezie.

— Biserica e o instituție creată și guvernată de oameni. Tot ceea ce s-a făcut mai mult decât atât cu această instituție este, de asemenea, creația omului.

Stephanie se hotărî să pună soarta la încercare.

— Eu ce-ar trebui să fac, Geoffrey?

— Să vă ajutați fiul.

— Cum?

— El trebuie să ducă la îndeplinire ceea ce a început tatăl său. Raymond de Roquefort nu poate să fie lăsat să descopere Chivotul Legii. Maestrul a fost foarte convingător asupra acestui punct. Acesta e motivul pentru care a făcut planuri pentru mai departe. Și pentru care am fost și eu instruit.

— Mark mă detestă.

— Vă iubește.

— Cum ai putea să știi una ca asta?

— Maestrul meu mi-a spus-o.

— N-avea cum să știe așa ceva.

— Maestrul meu știa totul.

Geoffrey căută în buzunarul de la pantaloni și scoase de-acolo un plic sigilat.

— Mi s-a spus să vă dau asta atunci când voi considera de cuviință. Îi întinse plicul boțit, apoi se ridică de la masă.

Seneşalul şi domnul Malone s-au dus la biserică. O să vă las singură.

Stephanie îi fu recunoscătoare pentru gest. Inutil să mai pomenim despre emoţiile pe care acest mesaj le putea stârni în ea, aşa că aşteptă până când Geoffrey se retrase, apoi deschise plicul.

Doamnă Nelle, sunt un străin pentru dumneavoastră, dar simt că ştiu multe în ceea ce vă priveşte, şi totul de la bunul Lars, care mi-a povestit despre ceea ce-i tulbura sufletul. Fiul dumneavoastră e altfel. El şi-a păstrat suferinţa în interior, împărtăşind prea puţin. În câteva ocazii, am izbutit să aflu câte ceva, numai că trăirile lui nu erau la fel de lămurite precum cele ale tatălui. O fi moştenit trăsătura asta de la dumneavoastră? Şi n-am deloc intenţia să fiu lipsit de respect. Ceea ce, cu siguranţă, se întâmplă în clipele acestea e foarte grav. Raymond de Roquefort e un om primejdios. El e mânat de o orbire care, de-a lungul secolelor, i-a afectat pe mulţi membri ai ordinului nostru. Are o fixaţie care-i întunecă luciditatea. Fiul dumneavoastră s-a luptat cu el pentru şefie şi a pierdut. Din nefericire, Mark nu are hotărârea necesară pentru a-şi duce bătăliile până la capăt. Să le pornească pare simplu, să le continue, chiar şi mai simplu, dar să le ducă până la capăt s-a dovedit a-i fi greu. Bătăliile lui cu dumneavoastră. Bătăliile lui cu de Roquefort. Bătăliile lui cu propria conştiinţă. Toate îl provoacă. Am crezut că, dacă vă alătur, această mişcare s-ar putea dovedi decisivă pentru amândoi.

Încă o dată, nu vă cunosc, dar îmi închipui că vă înţeleg. Soţul dumneavoastră a murit şi au rămas nerezolvate atât de multe. Poate că prin căutarea aceasta veţi putea răspunde la toate întrebările. Vă ofer acest sfat: aveţi încredere în fiul dumneavoastră, uitaţi trecutul, gândiţi-vă numai la viitor. Ar putea să fie o cale lungă de parcurs până la obţinerea păcii.

Ordinul meu e unic în cadrul creștinătății. Credințele noastre sunt diferite, iar asta e din cauza a ceea ce au aflat și a suferințelor prin care au trecut frații care l-au întemeiat. Ne face asta să fim mai puțin creștini? Sau mai creștini? Nici una, nici alta, după părerea mea. Găsirea Chivotului Legii ar putea să dea răspuns multor întrebări, dar mă tem că va ridica și mai multe. Rămâne ca dumneavoastră și fiul dumneavoastră să hotărâți ce e mai bine atunci când va sosi clipa critică, și sper că va veni, fiindcă am încredere în amândoi. S-a produs o înviere din morți. O a doua șansă a fost oferită. El, care a fost mort, s-a ridicat și acum umblă din nou alături de dumneavoastră. Profitați cât puteți de această minune, dar vă avertizez: eliberați-vă mințea de prejudecățile care o fac să se simtă confortabil. Deschideți-vă spiritul către concepții mai largi și procedați prin metode mai sigure. Fiindcă numai atunci veți izbândi. Domnul fie cu dumneavoastră!

O lacrimă îi brăzdă obrazul. Ciudat lucru, plânsul. Unul de care nu-și mai amintea de când ieșise din copilărie. Beneficiase de o educație înaltă și avea acea experiență pe care ți-o oferă deceniile de muncă la nivelurile cele mai înalte ale serviciilor de informații. Cariera ei însemnase trecerea de la o situație dificilă la alta. Luase deseori decizii de viață și de moarte. Dar nici una dintre acestea nu se potrivea aici. Cumva, părăsise lumea în care totul se împărțea în bine și rău, în corect și greșit, în alb și negru, pătrunzând într-un tărâm în care gândurile ei cele mai intime nu doar că erau cunoscute, dar chiar erau și înțelese. Maestrul, un bărbat cu care nu schimbase niciodată o vorbă, părea să-i înțeleagă cu precizie durerea.

Dar el avea dreptate.

Întoarcerea lui Mark era ca o înviere. O minune slăvită, creând posibilități infinite.

— V-au întristat cuvintele?

Își ridică privirea. Geoffrey stătea în pragul ușii. Își șterse lacrimile.

— Într-un fel. Dar în altul, mi-au adus fericirea.

— Așa era maestrul. Cunoștea atât bucuria, cât și durerea. Totuși, mai mult durerea, în ultimele lui zile.

— Cum a murit?

— Cancerul l-a răpus acum două nopți.

— Ți-e dor de el?

— Am fost crescut singur, fără să am privilegiul unei familii. Călugării și călugărițele m-au învățat ce înseamnă viața. Au fost buni cu mine, dar nimeni nu m-a iubit vreodată. E atât de greu să crești fără iubirea unui părinte.

Recunoașterea acestui fapt o săgetă în suflet.

— Maestrul mi-a arătat o mare bunătate, poate chiar iubire, dar mai presus de toate și-a pus încrederea în mine.

— Atunci, să nu-l dezamăgești.

— N-o să-l dezamănesc.

Ea făcu un semn spre scrisoare.

— E a mea, pot s-o păstrez?

El încuviință.

— Eu am fost doar mesagerul.

Izbuti să se reculeagă.

— De ce s-au dus Mark și cu Cotton la biserică?

— Am simțit că seneșalul a vrut să stea de vorbă cu domnul Malone.

Ea se ridică de pe scaun.

— Poate că și noi ar trebui.

Se auzi o bătaie la ușa din față. Stephanie se încordă, în timp ce privirea i se abătea asupra ușii descuiate. Cotton și Mark ar fi intrat, pur și simplu. Îl văzu pe Geoffrey că se alarmează, la rândul lui, zărindu-l cum înșfacă o armă. Se îndreptă spre ușă și aruncă o privire prin geam.

Un chip familiar o privea.

Era Royce Claridon.

Capitolul 41

De Roquefort era furios. Cu patru ore mai devreme, fusese informat că, în noaptea în care murise maestrul, sistemul de securitate al arhivei înregistrase o vizită la ora 11:51. Seneşalul stătuse înăuntru timp de douăsprezece minute, după care plecase cu două cărţi. Elementele electronice de identificare ataşate fiecărui volum stabiliseră că volumele care lipseau erau un codice din secolul al XIII-lea, pe care el îl cunoştea bine, precum şi raportul unui mareşal, înregistrat în ultima parte a secolului al XIX-lea, pe care de asemenea îl citise.

Atunci când îl interogase pe Royce Claridon, cu câteva ore mai devreme, nu-i făcuse cunoscut faptul că avusese de-a face cu criptograma inserată în jurnalul lui Lars Nelle. Dar o asemenea criptogramă fusese inclusă în raportul fostului mareşal, împreună cu descrierea locului în care fusese găsită: în biserica abatelui Gélis din Coustaussa, nu departe de Rennes-le-Château. Îşi amintea din acea lectură faptul că mareşalul discutasese cu Gélis cu puţină vreme înainte ca preotul să fi fost asasinat şi să afle că şi Saunière găsise, la rândul lui, o criptogramă în propria biserică. Atunci când le comparase, constatase că erau identice. Se spunea că Gélis ar fi rezolvat şarada şi că mareşalul ar fi aflat soluţia, numai că aceasta nu fusese consemnată şi nu mai fusese vreodată găsită după moartea lui Gélis. Atât poliţia din localitate, cât şi mareşalul bănuiseră că asasinul căuta ceva din servieta lui Gélis. Evident, descifrarea criptogramei. Dar să fi fost Saunière asasinul? Greu de spus. Crima nu fusese niciodată soluţionată.

Cu toate acestea, ţinând seama de ceea ce ştia de Roquefort, preotul din Rennes putea să fie inclus pe oricare

listă de suspecti.

Acum, și raportul mareșalului dispăruse. Ceea ce putea să nu fie atât de rău, din moment ce avea jurnalul lui Lars Nelle, în care se afla criptograma lui Saunière. Dar să fi fost aceasta, așa cum scrisese mareșalul în raport, aceeași cu cea a lui Gélis? Nu era chip să știe fără să aibă raportul mareșalului, care fusese în mod evident scos din arhivă cu un motiv.

Cu cinci minute mai devreme, în timp ce asculta, datorită unui microfon lipit de o fereastră laterală, ce discutau Stephanie Nelle și fratele Geoffrey, aflase că Mark Nelle și Cotton Malone se duseseră la biserică. Stephanie chiar plânsese după ce citise mesajul fostului maestru. Cât de înduioșător! Maestrul, era clar, făcuse planuri dinainte și toată afacerea îi scăpa cu rapiditate de sub control. Trebuia să smucească frâiele cu putere și să le încetinească avântul. Așa că, în timp ce Royce Claridon se ocupa de cei din casa lui Lars Nelle, el avea să vadă ce e de făcut cu ceilalți doi.

Dispozitivul de urmărire încă atașat la mașina închiriată de Malone îi dezvăluise că el și Stephanie Nelle se întorseseră la Rennes din Avignon puțin după miezul nopții. Mark Nelle trebuie să fi ajuns acolo direct de la abație, ceea ce nu era deloc surprinzător.

După tot ceea ce se întâmplase în seara trecută cu femeia aceea pe pod, crezuse că Malone și Stephanie Nelle nu mai aveau nici o importanță, motiv pentru care oamenii săi primiseră instrucțiuni doar să-i scoată din luptă. Uciderea unui actual și a unui fost membru al serviciilor americane ar fi atras cu siguranță atenția. El se dusese la Avignon să descopere ce secrete adăposteau arhivele palatului și să-l captureze pe Claridon, nu să atragă atenția întregii comunități a serviciilor de informații a Statelor Unite. Își îndeplinise toate cele trei obiective și izbutise să obțină și jurnalul lui Lars Nelle, ca bonus. Una peste alta, nu fusese o

treabă prea rea. Chiar s-ar fi arătat dispus să-i lase pe Mark Nelle și pe Geoffrey să scape, din moment ce, fiind departe de abație, reprezentau o amenințare cu mult mai mică. Dar, după ce aflate despre cele două cărți care lipseau, strategia lui se schimbase.

— Suntem la posturi, îi rosti o voce în casca din ureche.

— Stați pe loc până când vă chem eu, șopti el în microfonul de la rever.

Luase șase frați cu el, iar aceștia erau acum împrăștiați prin întreg orașul, amestecându-se prin gloata din ce în ce mai numeroasă a unei după-amiezi de duminică. Ziua era frumoasă, însorită, dar, ca de obicei, vântul nu lipsea. În vreme ce văile râului Aude aveau parte de o climă călduroasă și calmă, culmile care le înconjurau erau veșnic bântuite de vânturile montane.

Se îndreptă agale pe *rue principale*, spre Biserica Mariei Magdalena, fără să facă vreun efort să-și disimuleze sosirea.

Voia ca Mark Nelle să știe că el era acolo.

Mark stătea în picioare lângă mormântul tatălui său. Monumentul era în bună stare, așa cum erau toate, din moment ce acum cimitirul părea să facă parte integrantă din industria turistică în plină dezvoltare a orașului.

În primii șase ani de după moartea tatălui său, se îngrijise personal de mormânt, vizitându-l aproape în fiecare weekend. De asemenea, avusese grijă de casă. Tatăl său fusese foarte popular printre localnicii din Rennes, pentru că tratase orașul cu bunătate și memoria lui Saunière cu respect. Acesta fusese, poate, unul dintre motivele pentru care tatăl lui inclusesse atât de multă ficțiune despre Rennes în cărțile sale. Misterul înfrumusețat se transformase într-o mașină de făcut bani pentru întreaga regiune, iar scriitorii care luaseră în răs acest mister nu erau prea apreciați. Fiindcă erau cunoscute cu certitudine extrem de puține lucruri despre oricare dintre

aspectele poveștii, exista un spațiu foarte vast pentru improvizații. Fusese, de asemenea, de ajutor faptul că tatăl lui era privit ca omul care adusese povestea în atenția întregii lumi, deși Mark știa că o carte aproape necunoscută a unui autor francez, Gérard de Sède, *Le Trésor Maudit*, publicată pe la sfârșitul anilor '60, fusese cea care-i aprinsese la început curiozitatea tatălui său. Întotdeauna fusese de părere că titlul - *Comoara blestemată* - era foarte potrivit, mai ales după moartea neașteptată a lui Lars Nelle. Mark era adolescent atunci când citise pentru prima dată cartea tatălui său, dar abia după niște ani, pe când își făcea studiile postuniversitare, perfecționându-și cunoștințele despre istoria medievală și filosofia religiei, Lars îi destăinuise ce anume era în joc cu adevărat.

„Inima creștinismului este învierea trupului fizic. Este împlinirea promisiunii din Vechiul Testament. Dacă într-o zi creștinii n-ar mai învia, atunci credința lor ar deveni inutilă. Faptul că n-ar exista învierea ar însemna că Evangheliile ar fi în totalitate mincinoase - credința creștină ar fi valabilă numai pentru viața asta - și n-ar mai exista viața de după. Învierea este cea care face că tot ceea ce se îndeplinește în numele lui Hristos să merite efortul. Celelalte religii predică despre paradis și despre o altă viață. Dar numai creștinismul dă un zeu care devine om, moare pentru adepții Lui, apoi se ridică din moarte și stăpânește veșnic.

Gândește-te la asta, îi pusese tatăl lui. Creștinii pot să aibă o mulțime de credințe diferite într-o mulțime de subiecte. Dar cu toții cad de acord asupra învierii. Asta-i constanta lor universală. Isus s-a ridicat din morți numai pentru ei. Moartea a fost biruită numai pentru ei. Hristos e viu și se preocupă de învierea lor. Regatul Cerurilor îi așteaptă pentru când, la rândul lor, se vor ridica din morți ca să trăiască veșnic alături de Domnul. Există o semnificație în fiecare tragedie, din moment ce învierea le dă speranța unui

viitor.”

Apoi, tatăl lui îi pusese acea întrebare care avea să-l bântuie mereu de-atunci:

„Ce-ar fi dacă asta nu s-ar fi întâmplat niciodată? Ce-ar dacă Isus ar fi murit pur și simplu, întorcându-se în țărână?”

Într-adevăr, ce-ar fi?

„Gândește-te la toate acele milioane de oameni măcelăriți în numele lui Hristos cel ridicat din morți. Numai în timpul cruciadei albigenzilor, cincisprezece mii de bărbați, femei și copii au fost arși pe rug, doar pentru că negau învățăturile răstignirii. Inchiziția a asasinat multe milioane. Cruciadele din Țara Sfântă au costat sute de mii de vieți. Toate acestea pentru așa-numitul Hristos înviat. Vreme de secole, papii s-au folosit de sacrificiul lui Hristos ca de o modalitate de a-i motiva pe luptători. Dacă învierea nu s-ar fi produs niciodată – adică n-ar mai fi existat promisiunea unei vieți de după – câți dintre oamenii aceștia crezi că ar mai fi înfruntat moartea?”

Răspunsul pentru această întrebare era simplu: nici unul.

Dacă învierea n-ar fi avut loc vreodată?

Mark își petrecuse cinci ani căutând un răspuns pentru această întrebare în rândurile unui ordin pe care lumea îl credea dispărut de șapte sute de ani. Cu toate acestea, acum era la fel de nedumerit ca atunci când fusese adus pentru prima dată la abație.

Ce se câștigase?

Sau, și mai important, ce se pierduse?

Își alungă aceste gânduri tulburătoare din minte și-și concentrează din nou privirea asupra mormântului tatălui său. El comandase lespedea și supraveghease cum fusese pusă la locul ei într-o după-amiază mohorâtă de mai. Tatăl lui fusese găsit cu o săptămână mai înainte, spânzurat de un pod, la o jumătate de oră de mers spre sud din Rennes. Mark era acasă în Toulouse atunci când primise apelul telefonic de la poliție.

Își amintea chipul tatălui său, din clipa în care identificase cadavrul: pielea cenușie, gura căscată, ochii lipsiți de viață. O imagine grotescă pe care se temea că n-o va uita niciodată.

Mama lui se întorsese în Georgia imediat după înmormântare. Vorbiseră puțin în cele trei zile cât rămăsese și ea în Franța. El avea douăzeci și șapte de ani și abia își începuse cariera universitară la Toulouse, ca asistent doctorand, nepregătit pentru viață. Dar acum se întreba, unsprezece ani mai târziu, dacă era mai bine pregătit. În ziua precedentă, ar fi putut să-l ucidă pe Raymond de Roquefort. Ce s-ar fi întâmplat cu tot ceea ce învățase? Unde era disciplina pe care crezuse c-a dobândit-o? Abaterile lui de Roquefort erau lesne de înțeles – proveneau dintr-un fals simț al datoriei, accentuat de egocentrismul său –, dar propriile sale slăbiciuni erau neliniștitoare. Într-un interval de trei zile, trecuse de la stadiul de seneșal la cel de fugar. De la siguranță, la haos. De la un scop, la rătăcire.

Și pentru ce?

Simți apăsarea armei sub haină. Siguranța pe care i-o oferea era tulburătoare: pur și simplu, o senzație nouă, ciudată, care-i aducea liniștea.

Se îndepărtă de mormântul tatălui său și se strecură spre cel al lui Ernst Scoville. Îl cunoscuse pe singuraticul belgian și-l îndrăgise. Maestrul, din câte se părea, îl cunoscuse, de asemenea, dacă-i trimisese lui Scoville o scrisoare doar cu o săptămână în urmă. Ce spusese în urmă cu o zi de Roquefort despre cele două expedieri poștale? „M-am îngrijit de unul din destinatari.” Se pare că așa și făcuse. Dar ce altceva a mai zis? „Și în scurt timp o să mă îngrijesc și de celălalt.” Mama lui era în primejdie. Erau cu toții. Dar nu se putea face mare lucru. Să se ducă la poliție? Nimeni nu i-ar fi crezut. Abația era foarte respectată și nici măcar unul dintre frați n-ar fi vorbit împotriva ordinului. Tot ceea ce s-ar fi găsit ar fi fost o mănăstire liniștită, închinată lui Dumnezeu. Existau anumite

planuri pentru tăinuirea a tot ceea ce ținea de frăție, și nici unul dintre oamenii din interiorul abației nu s-ar fi abătut de la ele.

De asta era sigur.

Nu, erau pe cont propriu.

Malone aștepta în Grădina Calvarului ca Mark să se întoarcă de la cimitir. Nu voia să se amestece în ceva atât de personal, înțelegând pe deplin emoțiile prin care trecea cu siguranță tânărul. El avea doar zece ani atunci când îi murise tatăl, dar tristețea pe care o resimțise știind că nu-și va vedea niciodată părintele nu dispăruse nici până acum. Spre deosebire de Mark, el nu avea ce cimitir să viziteze. Mormântul tatălui său era pe fundul Atlanticului de Nord, în interiorul carcasei zdrobite a unui submarin scufundat. Încercase o dată să afle detaliile a ceea ce se întâmplase, dar întregul incident rămăsese clasificat ca fiind secret.

Tatăl lui iubise marina și Statele Unite: fusese un patriot care-și dăduse de bunăvoie viața pentru țara sa. Iar această realizare îl făcuse pe Malone să se simtă mândru întotdeauna. Mark Nelle fusese norocos. Împărțise mulți ani din viață cu tatăl lui. Ajunseseră să se cunoască unul pe celălalt. Dar, din multe alte puncte de vedere, el și Mark se asemănau. Tații lor fuseseră amândoi pasionați de ceea ce făceau. Amândoi se duseseră de pe această lume. Nici una din morți nu avusese o explicație satisfăcătoare.

Stătea lângă Grădina Calvarului și privea cum tot mai mulți vizitatori veneau în valuri, intrând și ieșind din cimitir. În cele din urmă, îl descoperi pe Mark în urma unui grup de japonezi, ieșind pe poartă.

— A fost greu, mărturisi Mark în clipa în care se apropie de el. Îmi lipsește.

Se hotărî să reia discuția de unde o întrerupseseră.

— Tu și mama ta trebuie să ajungeți la o înțelegere.

— Sunt foarte multe resentimente la mijloc, iar vederea mormântului tocmai mi le-a readus în minte.

— Are și ea o inimă. E învelită cu un strat de fier, știu, dar tot mai e acolo.

Mark zâmbi.

— Se pare c-o cunoști.

— Am trecut prin câteva experiențe împreună.

— În clipa asta, trebuie să ne concentrăm asupra planului pus la cale de maestru.

— Voi doi știți cum să schimbați vorba, nu glumă.

Mark zâmbi din nou.

— Asta ține de gene.

Malone aruncă o privire spre ceas.

— E unsprezece și jumătate. Trebuie s-o șterg. Vreau să fac o vizită pe la Cassiopeia Vitt, înainte de căderea nopții.

— O să-ți desenez o hartă. Nu e mult de mers cu mașina de-aici.

Leșiră din Grădina Calvarului și se întoarseră spre *rue principale*.

La vreo treizeci de metri mai încolo, Malone îl descoperi pe un individ scund, îndesat, cu mâinile înfundate în buzunarele unei haine din piele, îndreptându-se ținută spre biserică.

Îl apucă de umăr pe Mark.

— Avem o vizită.

Mark îi urmări privirea și-l zări, la rândul lui, pe de Roquefort.

Malone cântări la iuțeală în minte posibilitățile pe care le aveau, în timp ce număra alți trei indivizi tunși scurt. Doi dintre ei stăteau în față la Villa Béthanie. Un altul bloca aleea care ducea spre parcare.

— Ceva sugestii? se interesă Malone.

Mark se întoarse spre biserică.

— Vino cu mine.

Stephanie deschise ușa și Royce Claridon intră în casă.

— De unde vii? îl întrebă ea, făcându-i semn lui Geoffrey să lase arma jos.

— M-au luat cu ei aseară de la palat și m-au adus încioace. M-au ținut într-un apartament la vreo două străzi mai încolo, dar am izbutit s-o șterg acum câteva minute.

— Câți dintre frați sunt aici în oraș? îl întrebă Geoffrey pe Claridon.

— Dar tu cine ești?

— Numele lui e Geoffrey, îi răspunse Stephanie, sperând că, până la urmă, compatriotul ei va înțelege că trebuie să ofere cât mai puține date.

— Câți dintre frați sunt aici? își repetă întrebarea Geoffrey.

— Patru.

Stephanie se îndreaptă spre fereastra din bucătărie și privi afară, în stradă. Drumul era pustiu, atât într-o direcție, cât și în cealaltă. Numai că ea își făcea griji pentru Mark și pentru Malone.

— Unde sunt frații ăștia?

— Nu știu. I-am auzit spunând că sunteți în casa lui Lars, așa c-am venit direct aici.

Ei nu-i plăcu răspunsul.

— N-am putut să te-ajutăm aseară. N-am avut nici cea mai vagă idee despre locul în care te-au dus. Ne-au lovit și ne-au lăsat fără cunoștință, în timp ce încercam să-i ajungem din urmă pe de Roquefort și pe femeie. Și, până ne-am trezit, dispăruse toată lumea.

Francezul își ridică palmele.

— E-n regulă, *madame*. Înțeleg. N-aveați ce să faceți.

— De Roquefort e aici? întrebă Geoffrey.

— Cine?

— Maestrul. E aici?

— Nu s-au rostit nume. Claridon se întoarce cu fața spre

ea. Dar i-am auzit spunând că Mark trăiește. Să fie adevărat?
Ea încuviință.

— El și Cotton s-au dus până la biserică, dar ar trebui să se întoarcă în scurt timp.

— E o minune. Crezusem că s-a dus pentru totdeauna.

— Amândoi crezuserăm.

Privirea lui mătură încăperea.

— N-am mai fost prin casa asta de ceva vreme. Eu și Lars am petrecut mult timp împreună aici.

Ea îi oferi un scaun lângă masă. Geoffrey se plasează în apropierea ferestrei, iar Stephanie observă o oarecare încordare în comportamentul lui, altfel liniștit.

— Ce ți s-a întâmplat? îl întreabă ea pe Claridon.

— Am stat legat până azi-dimineață. M-au dezlegat ca să pot să mă ușurez. Când am ajuns la baie, m-am cățarat pe fereastră și am venit direct aici. Sigur o să mă caute, dar n-aveam unde altundeva să mă duc. Să ies din orașul ăsta ar fi fost destul de greu, din moment ce există un singur drum de intrare și de ieșire.

Claridon începu să se foiască pe scaun.

— Aș putea să vă deranjez pentru puțină apă?

Ea se ridică și umplu un pahar cu apă din carafă. Claridon o dădu pe gât dintr-o suflare. Ea îi umplu la loc paharul.

— Eram îngrozit de ei, continuă Claridon.

— Ce voiau? îl întreabă ea.

— Își căutau Chivotul Legii, ceea ce căuta și Lars.

— Și ce le-ai spus? îl întreabă Geoffrey, cu o urmă de dispreț în glas.

— Nu le-am spus nimic, dar nici nu m-au întrebat mare scofală. Mi s-a spus că interogatoriul meu urma să fie astăzi, ceva mai târziu, după ce se îngrijeau de o altă treabă. Dar n-au binevoit să spună și care să fi fost aia. Claridon o privi fix. Știi cumva ce vor de la dumneata?

— Au pus mâna pe jurnalul lui Lars, pe cartea de la

licitație și pe litografia tabloului. Ce-ar putea să mai vrea?

— Cred că pe Mark.

Replica lui îl făcu pe Geoffrey să se încordeze vizibil.

Ea vru să știe:

— Ce vor de la el?

— N-am nici cea mai vagă idee, *madame*. Dar mă tot întreb dacă oricare din toate astea merită vărsare de sânge.

— Frații au murit timp de aproape nouă sute de ani pentru crezul lor, interveni Geoffrey. Nu e nici o diferență.

— Vorbești ca și cum ai face parte din ordin.

— Doar citez din istorie.

Claridon își bău apa.

— Eu și Lars Nelle am studiat ordinul timp de mulți ani. Am citit și istoria despre care vorbești.

— Și ce-ai citit? îl întrebă Geoffrey, cu uimire în voce. Poate doar cărți scrise de oameni care nu știau nimic. Au scris despre erezie și despre adorarea idolilor, despre săruturi reciproce pe gură, despre sodomie și despre lepădarea de Isus Hristos. Nici un cuvânt din toate astea nu e adevărat. Toate sunt minciuni menite să distrugă ordinul și să-i fure bogățiile.

— Acum vorbești cu adevărat ca un templier.

— Vorbesc ca un om care prețuiește dreptatea.

— Și ăsta nu e un templier?

— N-ar trebui să fie așa toți oamenii?

Stephanie zâmbi. Geoffrey era iute de minte.

Malone îl urmă pe Mark înapoi în Biserica Mariei Magdalena. Se grăbiră să ajungă în aripa centrală, trecând de nouă rânduri de strane, spre altar. Acolo, Mark coti spre dreapta și pătrunse într-un mic antreu, printr-o ușă deschisă. Înăuntru se aflau trei vizitatori folosindu-și din plin camerele digitale.

— Sunteți amabili să ne permiteți? îi abordă Mark, în

engleză. Suntem de la muzeu și avem nevoie de camera asta timp de câteva minute.

Nimeni nu-i puse la îndoială evidenta autoritate, așa că bărbatul închise ușurel ușa în urma lor. Malone privi împrejur. Lumina care pătrundea printr-o fereastră cu vitralii. Un șir de dulapuri goale acoperea unul dintre pereți. Ceilalți trei erau lambrisați în întregime cu lemn. Înăuntru nu se afla nici un fel de mobilă.

— Aici era sacristia, explică Mark.

De Roquefort mai avea nevoie de un singur minut până să se arunce asupra lor, așa că voia să afle:

— Presupun că ai ceva în minte, nu?

Mark se apropie de unul dintre dulapuri și caută cu vârfurile degetelor ceva deasupra raftului de sus.

— Așa cum ți-am povestit, atunci când Saunière a construit Grădina Calvarului, a făcut și grota. El și amanta lui se duceau tot timpul în vale să adune pietre. Mark continua să caute în timp ce vorbea. Se întorceau cu roabe pline cu pietre. Uite.

Mark întinse mâna și apucă dulapul, care se trase în lături, lăsând la iveală un spațiu închis, fără vreo fereastră.

— Aici era ascunzătoarea lui Saunière. Orice-ar fi adus, împreună cu pietrele, era depozitat aici. Puțini știau despre anexa asta. Saunière a creat-o în timpul restaurării bisericii. Planurile clădirii, de dinainte de 1891, arătau c-ar fi o încăpere deschisă.

Mark scoase un pistol automat de sub haină.

— O să așteptăm aici, să vedem ce-o să se-ntâmple.

— De Roquefort o ști despre camera asta?

— O să aflăm în scurt timp.

Capitolul 42

De Roquefort se opri în afara bisericii. I se părea ciudat că țintele lui fugiseră înăuntru. Dar n-avea importanță. Avea să se îngrijească personal de Mark Nelle. Răbdarea lui ajunsese la limită. Își luase măsura de precauție să se consulte cu ofițerii săi înainte să plece din abație. N-avea de gând să repete greșelile fostului maestru. Conducerea sa va lăsa măcar impresia unei democrații. Din fericire, evadarea din ziua precedentă și cele două reprize de împușcături pusese rădăcina în alertă, îndreptând-o pe o singură cale. Cu toții căzuseră de acord asupra ideii că fostul seneșal și aliatul său vor trebui aduși înapoi, ca să-și primească pedeapsa.

Iar el intenționa să-i dea pe mâna lor.

Privi cu atenție strada.

Mulțimea era din ce în ce mai numeroasă. Ziua călduroasă adusese mulți turiști.

Se întoarse spre fratele care stătea lângă el.

— Du-te înăuntru și evaluează situația.

Un semn de încuviințare din cap și acesta plecă.

Știa caracteristicile bisericii. O singură intrare, care era și singura ieșire. Ferestrele cu vitralii nu se deschideau, așa că trebuia să le spargi dacă voiai să fugi pe-acolo. Nu zări nici un polițist, ceea ce era normal pentru Rennes. Prea puține se întâmplau aici vreodată, în afară de cheltuirea banilor. Mercantilismul acesta îl îmbolnăvea. Dacă ar fi fost după el, toate excursiile la abație ar fi fost interzise. Își dădea seama de faptul că episcopul ar fi pus la îndoială necesitatea acestei decizii, dar el deja hotărâse să limiteze accesul, lăsând doar câteva ore de vizită în zilele de sâmbătă, invocând nevoia fraților de mai multă singurătate. Episcopul trebuia să înțeleagă asta. Intenționa cu sinceritate să reinstaureze multe

dintre vechile obiceiuri, practici care fuseseră abandonate de multă vreme, ritualuri care odinioară îi diferențiau pe templieri de toate celelalte ordine religioase. Și, pentru aceasta, ar fi avut nevoie că porțile abației să fie mai mult închise, decât deschise.

Fratele pe care-l trimisese înăuntru ieși din biserică și veni spre el.

— Nu sunt acolo, îi zise acesta, în clipa în care ajunse aproape de el.

— Ce vrei să spui?

— Am căutat prin naos, prin sacristie, prin confesionale. Nu sunt înăuntru.

Nu dorea să audă așa ceva.

— Nu există o altă ieșire.

— Maestre, nu sunt acolo.

Privirea lui rămase ațintită asupra bisericii. În minte, i se învolburau mai multe ipoteze.

Apoi, răspunsul deveni limpede.

— Veniți, zise el. Știu exact unde sunt.

Stephanie îl asculta pe Royce Claridon, nu așa cum ar fi făcut o soție și o mamă, aflată într-o misiune importantă pentru familia ei, ci ca șefa unei agenții guvernamentale secrete care se confrunta zilnic cu spionajul și contraspionajul. Ceva nu se potrivea. Subita apariție a lui Claridon era prea cusută cu ață albă. Ea știa prea puține despre Raymond de Roquefort, dar suficiente încât să-și dea seama de faptul că, ori lui Claridon i se permisese să evadeze, ori, și mai rău, băgărețul omuleț care stătea în fața ei era în cârdășie cu inamicul. Oricum ar fi fost, trebuia să aibă grijă de ceea ce spunea. Geoffrey, la rândul lui, părea să fi simțit ceva, din moment ce oferea prea puține informații la multele întrebări ale francezului. Prea multe întrebări pentru un om care tocmai scăpase dintr-o încercare ce-i pusese viața

în pericol.

— Femeia de-aseară din palat era Cassiopeia Vitt, acel *Ingénieur* despre care se pomenea în scrisoarea pentru Ernst Scoville? Îl întrebă ea.

— Așa aş presupune. O diavoliță.

— E posibil să ne fi salvat pe noi toți.

— Cum? Și-a băgat coada. Și în treburile lui Lars se amesteca întotdeauna.

— Dacă mai ești viu acum, e mulțumită amestecului ei.

— Nu, *madame*. Sunt viu fiindcă ei au nevoie de informații.

— Ceea ce mă miră este chiar faptul că te afli aici, zise Geoffrey, din locul său de lângă fereastră. Să scapi din ghearele lui de Roquefort nu e ușor.

— Tu ai scăpat.

— Și de unde știi asta?

— Vorbeau despre tine și despre Mark. Se pare că s-a lăsat cu împușcături. Câțiva frați au fost răniți. Sunt supărați.

— Au pomenit cumva despre faptul c-au încercat să ne ucidă?

Trecură câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

— Royce, zise Stephanie. Ce altceva ar putea să caute?

— Știu doar că le lipsesc două cărți din arhivă. Au pomenit și despre asta.

— Tocmai ai spus adineauri că habar n-ai de ce-l caută pe fiul doamnei Nelle.

Bănuielile erau evidente în replica lui Geoffrey.

— Și chiar n-am. Dar știu că vor înapoi cele două cărți dispărute.

Stephanie aruncă o privire fugară spre Geoffrey și nu observă nici o urmă de consimțire în ochii tânărului. Dacă într-adevăr el și Mark aveau cărțile pe care le căuta de Roquefort, privirea lui nu trădă recunoașterea.

— Ieri, continuă Claridon, mi-ai arătat jurnalul lui Lars și

cartea...

— Care sunt la de Roquefort.

— Nu. Cassiopeia Vitt i le-a furat pe amândouă aseară.

Încă o informație nouă. Claridon știa îngrozitor de multe pentru un om despre care se presupunea c-ar fi fost ignorat de răpitorii săi.

— Prin urmare, de Roquefort are nevoie s-o găsească, trase ea concluzia. La fel ca noi.

— Se pare, *madame*, că una dintre cărțile pe care le-a luat Mark din arhiva lor conține, de asemenea, o criptogramă. De Roquefort vrea cartea aia înapoi.

— Și pe-asta ai auzit-o din întâmplare?

Claridon încuviință.

— *Oui*. Credeau c-am adormit, dar eu ascultam. Un mareșal de-al lor, din vremea lui Saunière, a descoperit criptograma și a consemnat-o în cartea aia.

— N-avem nici o carte, declară Geoffrey.

— Ce vrei să spui?

Ochii omulețului erau plini de uimire.

— N-avem nici o carte. Am plecat din abație în cea mai mare grabă și n-am luat nimic cu noi.

Claridon se ridică în picioare.

— Ești un mincinos.

— Îndrăznește cuvinte. Poți să-ți dovedești acuzația?

— Ești un cavaler al ordinului. Un războinic de-al lui Hristos. Un templier. Jurământul pe care l-ai depus ar trebui să te împiedice să minți.

— Și pe tine ce te împiedică? ripostă Geoffrey.

— Eu nu mint. Am trecut printr-o încercare grea, m-am ascuns într-un azil timp de cinci ani, ca să evit prizonieratul la templieri. Știi cumva ce-aveau de gând să-mi facă? Să-mi ungă tălpile cu grăsime și să le țină în fața unui mangel încins. Să-mi lase carnea să se frigă până la os.

— N-avem nici o carte. De Roquefort aleargă după o

fantomă.

— Dar nu-i așa. Doi oameni au fost împușcați în timp ce evadați voi, și amândoi au spus că Mark căra un rucsac cu el.

Ea tresări auzind și această informație.

— Dar pe-asta cum de poți s-o știi? Îl întrebă Geoffrey.

De Roquefort pătrunse în biserică, urmat de fratele care tocmai fusese înăuntru în recunoaștere. Merse spre aripa centrală și intră în sacristie. Era nevoit să-l admire pe Mark Nelle. Puțini știau despre camera secretă a bisericii. Nu fusese inclusă în nici un circuit turistic și numai cei care erau din tată-n fiu în Rennes puteau să aibă vreo idee vagă despre existența aceluia spațiu ascuns. Deseori i se păruse ciudat faptul că operatorii turistici nu exploataseră îmbunătățirea adăugată de Saunière la arhitectura bisericii – încăperile secrete întotdeauna sporeau misterul –, dar mai existau atâtea lucruri în legătură cu biserica, orașul și povestea, care sfidau orice explicație.

— Atunci când ai intrat aici mai devreme, ușa de la camera asta era deschisă?

Fratele clătină din cap și șopti:

— Închisă, maestre.

Împinse ușor ușa.

— Nu da voie nimănui să intre.

Se apropie de dulap și-și scoase arma. Niciodată nu văzuse, de fapt, camera secretă care se afla dincolo de el, dar citise destule relatări de-ale foștilor mareșali care făcuseră investigații prin Rennes, astfel încât să știe că exista o cameră secretă. Dacă-și aducea bine aminte, mecanismul de deschidere se afla în colțul din dreapta sus al dulapului.

Se întinse și nimeri peste un mâner metalic.

Știa că, în clipa-n care-l va deschise cu o smucitură, cei doi bărbați aflați de cealaltă parte aveau să fie avertizați; în plus, trebuia să presupună că sunt și înarmați. Malone sigur

era în stare să se descurce, iar Mark Nelle îi dovedise că nu era omul pe care să-l subestimeze.

— Pregătește-te, zise el.

Fratele scoase la iveală un pistol automat cu țeavă scurtă și ținti spre dulap. Făcu să se deschidă zăvorul și pași repede înapoi, cu arma îndreptată înainte, așteptând să vadă ce avea să se-ntâmple în continuare.

Dulapul se întredeschise de două degete, apoi ușa se opri din mișcare.

El rămăsese lângă marginea din dreapta, deschizând apoi larg ușa cu piciorul.

Camera secretă era goală.

Malone stătea lângă Mark în interiorul confesionalului. Așteptaseră în camera secretă timp de câteva minute, putând să observe sacristia printr-un mic vizor plasat strategic în dulap. Mark urmărise cum unul dintre frați pătrunde în sacristie, vede că încăperea e goală, apoi pleacă. Mai așteptaseră câteva secunde, apoi ieșiseră, privind din pragul ușii cum trimisul iese din biserică. Văzând că nu mai era nici un alt frate înăuntru, se repeziseră în mare grabă în confesional și intraseră chiar în clipa în care de Roquefort se întorcea împreună cu acela care venise în recunoaștere.

Mark intuise corect că de Roquefort cunoaște existența camerei secrete, dar și că nu i-ar fi împărtășit nimănui această informație, decât dacă ar fi fost absolut necesar. Atunci când observaseră că de Roquefort rămâne să aștepte afară, trimițând pe cineva să investigheze, zăboviseră doar câteva minute, atât cât le trebuia ca să-și schimbe locul, fiindcă, din moment ce iscoada se întorsese și raportase că nu erau acolo, de Roquefort și-ar fi dat imediat seama unde se ascundeau. La urma urmei, exista o singură intrare, care era și singura ieșire din biserică.

— Cunoaște-ți dușmanul ca pe tine însuși, șopti Mark în

clipa în care de Roquefort și însoțitorul său pătrunseră în sacristie.

Malone zâmbi.

— Sun Tzu a fost un om înțelept.

— Îi lăsăm câteva secunde, apoi afară cu noi, hotărî Mark.

— Ar putea să fie alții afară.

— Sunt convins că sunt. O să riscăm. Eu mai am nouă gloanțe.

— Să nu începem să tragem decât dacă n-avem altă posibilitate.

Ușa de la sacristie rămase închisă.

— Trebuie să mergem, zise Malone.

Ieșiră din confesional, o luară la dreapta și se îndreptară spre ușă.

Stephanie se ridică încet în picioare, veni lângă Geoffrey și, cu calm, îi luă arma din mână. Apoi, se răsuci pe călcâie, ridică piedica și se năpusti înainte, împungându-i craniul lui Claridon cu țeava.

— Javră nenorocită! Ești de partea lor!

Claridon făcu ochii mari.

— Nu, *madame*. Jur că nu sunt.

— Desfă-i cămașa, ordonă ea.

Geoffrey trase de material făcând să sară nasturii și scoase la iveală un microfon lipit cu bandă adezivă de pieptul lui slab.

— Vino! Repede! Am nevoie de ajutor! țipă Claridon.

Geoffrey îi trânti un pumn în falcă lui Claridon și-l expedie pe diabolicul omuleț la podea. Stephanie se întoarse, cu arma în mână, observând, prin fereastră, un tip cu părul scurt alergând spre ușa din față.

O lovitură de picior și ușa se trânti de perete.

Geoffrey era pregătit.

Se plasase în stânga intrării și, în clipa în care omul dădu

năvală înăuntru, Geoffrey îl făcu pe atacator să se răsucească pe loc. Stephanie zări o armă în mâna individului cu părul scurt, dar mai tânărul ei aliat își lăsă țeava armei îndreptată în jos, și în clipa următoare pivotă pe călcâi izbindu-l cu piciorul și trimițându-l în perete. Fără să-i lase timp să reacționeze, îi expedie o altă lovitură de picior în abdomen, făcându-l să scâncească. În clipa în care acesta se încovoie în față, cu răsuflarea tăiată, Geoffrey îl propulsă la podea cu o lovitură în șira spinării.

— Vă învață asta la abație? îl întrebă ea, impresionată.

— Asta și altele.

— Hai să plecăm de-aici!

— Numai o clipă.

Geoffrey se repezi din bucătărie înapoi în dormitor, apoi se întoarse cu rucsacul lui Mark.

— Claridon avea dreptate. Avem cărți la noi și nu pot să plec fără ele.

Ea zări un mic difuzor în urechea celui doborât de Geoffrey.

— El îl ascultă pe Claridon și sigur e în legătură cu ceilalți.

— De Roquefort e aici, afirmă Geoffrey, cu convingere.

Ea își înșfăcă telefonul mobil de pe masa din bucătărie.

— Trebuie să-i găsim pe Mark și pe Cotton.

Geoffrey se apropie de ușa din față, deschisă, privind cu grijă în stânga și-n dreapta.

— Aș fi crezut că vor mai veni și alți frați încoace.

Ea porni în urma lui.

— Poate că sunt ocupați la biserică. Mergem într-acolo urmând zidul exterior, prin parcare, stând departe de *rue principale*.

Îi întinse înapoi arma.

— Acoperă-mă.

Geoffrey zâmbi.

— Cu plăcere, *madame*.

De Roquefort se holba la camera secretă goală. Unde or fi? Pur și simplu, nu mai era un alt loc în care să se ascundă, în biserică.

Trânti ușa dulapului la locul ei.

Celălalt frate sigur observase expresia de derută care i se întipărise pe chip în clipa în care găsiseră ascunzătoarea goală. Își șterse orice urmă de îndoială din privire.

— Unde sunt, maestre? îl întrebă fratele.

Cântărindu-și răspunsul, se îndreptă spre fereastra cu vitralii și privi printr-unul dintre ochiurile de sticlă transparentă. Grădina Calvarului, aflată dedesubtul lor, era încă aglomerată de vizitatori. Apoi, îi zări pe Mark Nelle și pe Cotton Malone dând buzna și cotind spre cimitir.

— Afară, replică el calm, îndreptându-se spre ușa sacristiei.

Mark se gândise că trucul cu camera secretă le-ar putea oferi suficient timp încât să încerce o evadare. Spera că de Roquefort să-și fi adus cu el doar un mic grup. Dar alți trei frați așteptau afară: unul pe *rue principale*, altul barând alea care ducea spre parcare, iar cel din urmă, postat lângă Villa Béthanie, prevenind eventualitatea că grădina cu copaci să devină un drum al salvării. Se pare că de Roquefort nu considerase cimitirul o amenințare, fiind mărginit de cealaltă parte o râpă adâncă de aproape cincizeci de metri.

Dar acesta era locul exact spre care se îndrepta Mark.

Acum, îi mulțumea Cerului pentru numeroasele expediții nocturne pe care le întreprinsese, odinioară, împreună cu tatăl lui. Localnicii îi priveau urât pe cei care vizitau cimitirul pe întuneric, dar atunci era momentul cel mai potrivit, cum ar fi spus tatăl lui. De atâtea ori scormoniseră pe-acolo, căutând indicii, încercând să dea un sens poveștii lui Saunière și

aparent inexplicabilei lui comportări. În câteva incursiuni, fuseseră întrerupți, așa că-și improvisaseră o altă ieșire decât cea prin poarta marcată de craniul și de oasele încrucișate.

Era momentul ca descoperirea aceasta să fie pusă în practică.

— N-am curaj să te-ntreb cum o să ieșim de-aici, zise Malone.

— E înspăimântător, dar măcar strălucește soarele. De fiecare dată când am mai făcut asta, era noapte.

Mark coti la dreapta și coborî în fugă scara din piatră, către partea de jos a cimitirului. Vreo cincizeci de persoane erau împrăștiate pe-acolo, admirând monumentele funerare. Dincolo de zid, cerul fără nori era de un albastru strălucitor, iar vântul gemea ca un suflet îndurerat. Zilele senine erau întotdeauna vântoase în Rennes, dar aerul din cimitir era nemișcat, biserica și prezbiteriul blocând până și cele mai puternice rafale, venite dinspre sud sau dinspre vest.

Alergă drept spre un monument aflat alături de zidul estic, sub un pâlț de ulmi care înfășurau pământul cu umbre lungi. Observă că mulțimea zăbovea mai mult la nivelul superior, acolo unde se afla mormântul amantei lui Saunière. Sări pe o piatră groasă de mormânt, se rostogoli o dată, apoi sări din nou în picioare, ștergându-se de țărână.

Privi înapoi spre Malone, care sărea de la cei doi metri și jumătate înălțime, pe potecă îngustă.

Erau acum la baza zidului, pe o cărare pietroasă care măsura cam un metru și douăzeci de centimetri lățime. Câțiva fagi și pini răzleți mărgineau panta descendentă de dincolo, în bătaia vântului, cu crengile răsucite și întrețesute și rădăcinile înțepenite în crăpăturile stâncii.

Mark arătă spre stânga.

— Cărarea se termină chiar în față, dincolo de castel, de-acolo nu mai ai unde să te duci. Se întoarce. Așa că trebuie să mergem pe-aici. Asta ne duce pe lângă parcare. E o

scurtătură.

— Deocamdată nu bate vântul, dar după ce trecem de colțul ăsta - Malone arată în față - îmi închipui c-o să cam sufle.

— Ca un uragan, dar n-avem de ales.

Capitolul 43

De Roquefort îl luă cu el pe unul dintre frați și pătrunse în cimitir, ceilalți trei așteptând afară. Mark Nelle făcuse o mișcare inteligentă folosindu-se de camera secretă pentru o diversiune. După toate probabilitățile, stătuseră înăuntru doar cât trebuia pentru ca iscoada lui să iasă din biserică. Apoi, se ascunseseră în confesional, până când el se închisese în sacristie.

Ajungând în împrejmuirea parohială, se opri și studie cu calm mormintele, dar nu-și zări prada. Îi spuse fratelui de lângă el să caute în stânga, iar el porni în dreapta, unde dădu peste mormântul lui Ernst Scoville.

Cu patru luni în urmă, atunci când aflate de interesul fostului maestru față de Scoville, îl trimisese pe unul dintre frați să supravegheze activitățile belgianului. Prin intermediul unui dispozitiv de ascultare instalat la postul telefonic al lui Scoville, spionul lui aflate despre Stephanie Nelle, despre planurile ei de a vizita Danemarca, apoi Franța, precum și despre intenția ei de a obține cartea. Dar atunci când devenise clar faptul că Scoville n-o agreea pe văduva lui Lars Nelle și că doar o ducea cu vorba, încercând să-i contracareze strădaniile, un automobil care circula cu mare viteză pe o pantă din Rennes rezolvase problema potențialului său amestec. Scoville nu făcea parte dintre participanții la jocul care se afla în desfășurare. Stephanie făcea, și nimic nu trebuia să-i împiedice mișcările. De Roquefort se ocupase personal de asasinarea lui Scoville, fără să implice pe altcineva dintre cei de la abație, fiindcă i-ar fi fost greu să explice de ce era necesar să recurgă la un asasinat fățiș.

Fratele se întoarse din cealaltă parte a cimitirului și raportă:

— Nimic.

Unde puteau să se fi dus?

Privirea lui poposi pe zidul cenușiu-roșcat care mărginea cimitirul în cealaltă parte. Se îndreptă spre un loc în care zidul abia-i ajungea până la brâu. Rennes avea ca temelie o culme cu povârnișuri la fel de abrupte precum fețele laterale ale unei piramide cu trei laturi. Obiectele din valea de dedesubt se vedeau pierdute într-o ceață cenușie care învăluia pământul plin de culoare, ca un fel de tărâm îndepărtat al liliputanilor, depresiunea, șoselele și orașele arătând ca privite pe o hartă. Vântul de dincolo de zid îl izbi în față și-l făcu să-și simtă ochii uscați. Își propti ambele mâini pe culmea zidului, se ridică în brațe și-și săltă trupul. Aruncă o privire spre dreapta. Bordura stâncoasă era pustie. Apoi, privind spre stânga, îl zări pentru o fracțiune de secundă pe Cotton Malone, cotind dinspre latura nordică a zidului spre cea vestică.

Se lăsă să cadă înapoi.

— Sunt pe o bordură, îndreptându-se spre Turnul Magdala. Opriți-i. Eu mă duc spre foișor.

Stephanie porni în față, după ce ea și Geoffrey ieșiră în fugă din casă. O alee arsă de soare mergea paralel cu zidul dinspre vest, ducând spre parcare, dincolo de domeniul lui Saunière. Geoffrey era cuprins de o evidentă nerăbdare și, pentru un bărbat care abia se apropia de vârstă de treizeci de ani, se descurca în ceea ce făcea cu ușurința unui profesionist.

Doar câteva case împrăștiate se mai aflau în acel colț al orașului. Brazii și pinii se înălțau spre cer în pâlcuri răzlețe.

Ceva îi şuieră pe lângă urechea dreaptă și ciupi din varul clădirii aflate chiar în fața ei. Se răsuci și-l văzu pe tipul cu părul scurt din casă, țintind spre ei de la doar cincizeci de metri depărtare. Se aruncă lângă un automobil parcat, aflat

aproape de partea din spate a uneia dintre case. Geoffrey se lăsă să cadă la pământ, se rostogoli, apoi se arcui de mijloc și trase două focuri printre picioarele depărtate. Zgomotul, ca de pocnitoare, fu estompat de urletele vântului. Unul dintre gloanțe își nimeri ținta, iar individul scoase un răcnet de durere, după care-și duse mâinile la coapsă și se prăbuși.

— Bine țintit, aprecie ea.

— Nu puteam să-l omor. Mi-am dat cuvântul.

Se ridicară în picioare și se năpustiră înainte.

Malone îl urmă pe Mark. Povârnișul stâncos mărginit de mănunchiuri de iarbă maronie se îngustase, iar vântul, care înainte fusese doar sâcâitor, acum devenise periculos, izbindu-i cu rafalele lui puternice, vâjâitul monoton acoperind orice alt zgomot.

Erau în partea vestică a orașului. Trunchiurile semețe ale copacilor din dumbravă de pe povârnișul nordic dispăruseră. Nu se mai vedea în fața lor decât stânca goală, sclipind în văpaia soarelui după-amiezii, colorată de smocuri de mușchi și de buruieni.

Foișorul pe care-l traversase Malone cu două seri în urmă, alergând după Cassiopeia Vitt, se întindea la șase metri în fața lor. Turnul Magdala era chiar în față și-i putea zări pe turiștii din vârful lui, admirând valea îndepărtată. Nu se dădea în vânt după priveliște. Înălțimile-i afectau creierul la fel ca vinul: era una dintre acele slăbiciuni pe care le ascunsese de psihologii guvernamentali, cărora li se cerea ca, din când în când, să-i evalueze aptitudinile. Riscă să arunce o privire în jos. Tufele rare punctau abruptul plan înclinat cale de câteva zeci de metri. Apoi, o scurtă pasarelă la nivel, iar dedesubt, un povârniș și mai abrupt.

Mark era la vreo trei metri în fața lui. Îl zări privind înapoi, oprindu-se, întorcându-se și ridicându-și arma, cu țeava îndreptată spre el.

— Am zis eu ceva? strigă la el.

O rafală de vânt îi izbi brațul lui Mark și-i făcu arma să tremure. Celălalt braț veni în ajutor, fixând ținta. Malone îi observă scânteia din ochi și se întoarse, la timp cât să-l vadă pe unul dintre cei cu părul scurt venind drept spre ei.

— Ajunge, pâna-aici, frate, răcni Mark peste urletul vântului.

Individul avea în mână un Glock 17, similar cu cel pe care-și încleștase degetele aliatul lui.

— Dacă arma aia se ridică, te împușc, îl anunță Mark.

Brațul bărbatului își opri ascensiunea.

Displăcându-i situația în care se afla, Malone se lipi de peretele stâncos, ca să le facă loc pentru duel.

— Țsta nu-i războiul tău, frate. Înțeleg că, pur și simplu, faci ceea ce ți-a ordonat maestrul. Dar, dacă te împușc, chiar și în picior, cazi peste margine. Merită?

— M-am legat să-mi urmez maestrul.

— Te mână spre primejdie. Te-ai gândit la ceea ce faci?

— Asta nu-i răspunderea mea.

— Să-ți salvezi viața este, îl contrazise Mark.

— M-ați împușca, seneșale?

— Fără discuție.

— Ceea ce căutați să fie atât de important încât să-i faceți rău unui alt creștin?

Malone îl urmări pe Mark cum își cumpănește răspunsul și se întrebă dacă hotărârea pe care i-o citea în ochi va prevala în fața îngăduinței. Pistolul Glock începu să se înalțe, pe măsură ce brațul celuilalt bărbat se repezea înainte, pregătit să elibereze drept la țintă glonțul.

Dar nu mai apucă să tragă.

Un pocnet înăbușit de vânt porni din stânga lui Malone și Păr Scurt fu aruncat în spate, în timp ce un glonț i se înfiea în piept. Nu-și dădea seama dacă individul purta vreo vestă protectoare sau nu, dar asta nu mai avea importanță. Focul

de armă tras de aproape îl dezechilibra, iar trupul îndesat al bărbatului începu să se clatine. Malone se repezi spre el, încercând să-i oprească prăbușirea, iar ochii lui întâlneau o privire liniștită. Își aminti de privirea lui Geacă Roșie, aflat pe Round Tower. Mai avea nevoie de doi pași ca să ajungă la el, dar vântul îl mătură pe atacator de pe promontoriu, iar trupul se rostogoli în față ca un buștean.

Auzi un țipăt de sus. Unii dintre vizitatorii care se găseau în foișor se pare că fuseseră martori la sfârșitul acestuia. Privi corpul rostogolindu-se, oprindu-se în cele din urmă pe pasarela aflată mult mai jos.

Se întoarse spre Mark, care încă mai ținea arma ridicată.

— Te simți bine?

Mark își lăsă arma în jos.

— Nu prea. Dar trebuie să mergem.

Fu de acord.

Se întoarseră și se repeziră în jos, pe poteca pietroasă.

De Roquefort se repezi pe scara care ducea spre foișor. Auzise o femeie țipând și văzu agitația, pe măsură ce lumea se îngrămădea spre zid. Se trase mai aproape și întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Își croi drum cu coatele spre zid. La fel ca în împrejmuirea parohială, piatra avea aproape un metru lățime, făcând să devină imposibilă aruncarea unei priviri spre baza zidului exterior.

— Unde-a căzut? întrebă el.

— Acolo, îi răspunse un bărbat, arătându-i.

Urmări direcția degetului întins și zări, departe în jos pe panta steepă, o siluetă înveșmântată într-o haină de culoare închisă și pantaloni de culoare deschisă, zăcând nemișcată. Știa cine era. Fir-ar să fie! Își lăsă palmele pe piatra aspră și se împinse prin forța brațelor deasupra zidului. Rotindu-se pe burtă, își lăsă capul spre stânga și-i zări pe Mark Nelle și pe

Cotton Malone făcându-și drum pe o pantă scurtă care ducea spre parcare.

Se lăsă să cadă înapoi și se retrase spre trepte.

Apăsă pe butonul stației radio pe care-o avea prinsă cu o clemă la talie și șopti în microfonul de la rever:

— Vin spre voi, pe la marginea zidului. Rețineți-i.

Stephanie auzi zgomotul unui foc de armă. Pocnetul părea să vină dinspre cealaltă parte a zidului. Dar asta n-avea nici un rost.

De ce-ar fi fost cineva acolo? Ea și Geoffrey ajunseseră la vreo treizeci de metri depărtare, o aruncătură de băț față de parcare, observând că aceasta era plină de vehicule, inclusiv patru autobuze trase lângă turnul de apă din piatră.

Își încetiniră înaintarea. Geoffrey își ascunse arma sub curea, după care pășiră liniștiți înainte.

— Acolo, șopti Geoffrey.

Și ea îl văzuse pe individ, stând în picioare în capătul opus, barând aleea care venea dinspre biserică. Se întoarse și zări un altul dintre cei cu păr scurt repezindu-se pe aleea din spatele lor.

Apoi, îi descoperi pe Mark și pe Malone, în timp ce alergau dinspre cealaltă parte a zidului și săreau peste piatra înaltă până la genunchi.

Se năpusti spre ei și-i întrebă:

— Unde-ați fost voi doi pân-acum?

— Am ieșit la o plimbărică, îi răspunse Malone.

— Am auzit focuri de armă.

— Nu acum, ripostă Malone.

— Avem oaspeți, îl făcu ea să înțeleagă, arătându-i spre cei doi bărbați.

Mark examinează decorul.

— De Roquefort a pus la cale toată chestia asta. E timpul să plecăm. Dar n-am cheile de la mașina noastră.

— Le am eu pe ale mele, interveni Malone.

Geoffrey îi întinse rucsacul.

— Bună treabă, îl laudă Mark. Hai să mergem.

De Roquefort se repezi pe lângă Villa Béthanie, fără să-i ia în seamă pe numeroșii vizitatori care-și făceau drum spre Turnul Magdala, spre grădină și spre foișor.

Se întoarse drept spre biserică.

— Încearcă să plece cu mașina, îl informă o voce în casca din ureche.

— Lăsați-i să plece, răspunse el.

Malone demară în marșarier din locul în care-și parcase automobilul și-și făcu drum pe lângă celelalte mașini, spre aleea care ducea în *rue principale*. Observă că nici un acolit cu păr scurt nu făcu vreo încercare să-i oprească.

Și asta-l îngrijoră.

Erau mânați undeva.

Dar unde?

Se strecură pe alee, trecu de chioșcurile cu suvenire și coti drept spre *rue principale*, lăsând automobilul să coboare pe pantă spre porțile orașului.

După ce trecură de restaurant, mulțimea se risipi și strada se eliberă.

În fața lor, îl zăriră pe de Roquefort, stând chiar în mijlocul drumului, blocând poarta.

— Vrea să te provoace, îi zise Mark, de pe bancheta din spate.

— E bine, fiindcă pot să-mi măsoar curajul cu cei mai buni dintre ai lor.

Își lăsă ușurel piciorul deasupra pedalei de accelerație.

Mai erau câteva zeci de metri.

De Roquefort rămânea nemișcat, de parc-ar fi prins rădăcini.

Malone nu observă nici o armă. Se părea că maestrul considerase simpla sa prezență suficientă pentru a-i opri. Dincolo de el, Malone văzu că drumul era liber, numai că o curbă strânsă urma imediat după porți, iar el speră ca nimeni să nu se fi hotărât să treacă pe-acolo în următoarele câteva secunde.

Apăsă accelerația până la podea.

Cauciucurile mușcară din pavaj și, cu o smucitură, mașina se năpusti înainte.

Treizeci de metri.

— Vrei să-l omori, rosti Stephanie.

— Dacă n-am încotro.

Cincisprezece metri.

Malone menținu volanul drept și privi țintă spre de Roquefort, pe măsură ce silueta acestuia se vedea prin parbriz din ce în ce mai mare. Se propti bine pentru eventualul impact și le impuse brațelor să rămână încordate.

O siluetă grăbită țâșni din partea dreaptă și-l împinse pe noul maestru din calea automobilului.

Trecură cu zgomot prin poartă.

De Roquefort își dădu seama de ceea ce se întâmplase și nu se bucură deloc. Se pregătise pe deplin să-și provoace adversarul, fiind gata pentru orice s-ar fi întâmplat, așa că nu aprecie deloc intervenția. Abia atunci văzu cine-l salvase. Royce Claridon.

— Mașina aia ar fi putut să vă omoare! îi strigă Claridon. Îl împinse deoparte și se ridică în picioare.

— Asta rămânea de văzut. Apoi întrebă ceea ce voia cu adevărat să știe: S-a aflat ceva?

— Mi-au descoperit șiretlicul și am fost obligat să strig

după ajutor.

Mânia îl copleși. Încă o dată, nimic nu mersese așa cum trebuia.

Totuși, un gând salvator îi trecu prin minte.

Mașina cu care plecaseră. Cea închiriată de Malone.

Echipată în continuare cu un dispozitiv electronic.

Măcar știa exact încotro se duceau.

Capitolul 44

Malone conduse cât de repede îndrăzni pe panta șerpuită care ducea spre nivelul solului. Ajuns acolo, coti spre vest ca să ajungă pe autostrada principală și, după aproape un kilometru, o luă spre sud, către Pirinei.

— Unde mergem? îl întrebă Stephanie.

— S-o căutăm pe Cassiopeia Vitt. M-aș fi dus singur, dar cred că e vremea să ne cunoaștem cu toții.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția.

— Povestește-mi despre ea, îi ceru el lui Mark.

— Nu știu prea multe. Am auzit că tatăl ei era un antreprenor spaniol bogat, iar mama, o musulmană din Tanzania. Are o minte sclipitoare. Licențe în istorie, în artă, în religie. Și e bogată. A moștenit o grămadă de bani și a făcut și mai mulți. Ea și tata s-au ciondănit de multe ori.

— Pe ce temă? vru să știe Malone.

— Ea și-a făcut o misiune din dovedirea faptului că Isus n-ar fi murit pe cruce. Acum doisprezece ani, fanatismul religios era văzut cu totul altfel. Oamenii nu erau atât de preocupați de talibani sau de Al-Qaida. Atunci, Israelul era o zonă fierbinte, iar Cassiopeia nu era de acord cu modul în care erau înfățișați întotdeauna musulmanii, ca extremiști. Ura aroganța creștinătății și înfumurarea iudaismului. Scopul căutării ei era adevărul, ar fi zis tata. Voia să demonteze mitul și să vadă cât de mult semănau Isus Hristos și Mahomed. Teren comun, interese comune. Chestii de genul ăsta.

— Nu e exact ceea ce voia tatăl tău să facă?

— Cam același lucru obișnuiam să i-l spun și eu.

Malone zâmbi.

— Cât de departe e castelul ei?

— La mai puțin de o oră de aici. Cotim spre vest și e la câțiva kilometri în față.

Malone examinează oglinzile retrovizoare. Încă nu-i urmărea nimeni. Bine. Micșoră viteza în clipa în care intrau într-un oraș numit St. Loup. Fiind duminică, totul era închis, cu excepția unei benzinării și a unui magazin cu mărunțișuri, chiar spre sud. Trase pe dreapta.

— Așteptați-mă aici, le spuse celorlalți, în timp ce cobora din mașină. Trebuie să mă ocup de ceva.

Malone părăsi șoseaua și mână mașina pe o cărare acoperită cu pietriș, pătrunzând adânc în pădurea deasă. Un panou indica faptul că GIVORS – O AVENTURĂ MEDIEVALĂ ÎN LUMEA MODERNĂ se găsea la mai puțin de un kilometru în față. Drumul de la Rennes le luase ceva mai puțin de cincizeci de minute. Merseseră în cea mai mare parte a timpului spre vest, trecând de ruinele fostei Fortărețe a Catarilor din Montsegur, apoi cotiseră spre sud, spre munți, unde povârnișurile înalte adăposteau văile râurilor și copacii masivi.

Șoseaua cu doar două benzi era bine întreținută și umbrită de coroanele dese ale fagilor aflate într-o nemișcare de vis și aruncând umbre alungite asupra drumului. Intrarea se afla într-un luminiș căptușit cu un covor de iarbă scurtă. Din loc în loc, erau parcate mașini. Coloane zvelte de pini și de brazi mărgineau perimetrul. Opri mașina și coborâră cu toții. Un panou scris în franceză și-n engleză le dădea amănunte despre locul în care se găseau:

Șantierul arheologic Givors

Bine ați venit în trecut. La Givors, pe un teren ocupat pentru prima dată de Ludovic al IX-lea, se construiește un castel utilizându-se materiale și tehnici de care dispuneau doar meseriașii din secolul al XIII-lea. Turnul zidit a fost însuși simbolul puterii

dumnezeiești, iar castelul din Givors a fost proiectat ca o fortăreață militară, cu ziduri groase și multe turnuri la colțuri.

Împrejurimile ne-au pus la dispoziție din abundență apă, piatră, pământ, nisip și lemn, toate acestea fiind necesare pentru construirea castelului. Pietrari, cioplitori în piatră, zidari, dulgheri, fierari și ceramiști trudesesc în prezent, trăind și îmbrăcându-se exact așa cum ar fi făcut-o acum șapte secole. Proiectul este finanțat din fonduri private și estimarea curentă este că va fi nevoie de 30 de ani până la finisarea castelului.

Distracție plăcută în secolul al XIII-lea!

— Cassiopeia Vitt finanțează toate astea singură? întrebă Malone.

— Istoria medievală e una dintre pasiunile ei, îi răspunde Mark. Era bine cunoscută la Universitatea din Toulouse.

Malone ajunsese la concluzia că abordarea directă ar fi fost cea mai bună. Mai mult ca sigur că Vitt prevăzuse faptul că, până la urmă, el va reuși să dea de ea.

— Unde locuiește?

Mark îi arată spre est, acolo unde crengile stejarilor și ale ulmilor, împreunate ca o arcadă, umbreau o altă alee.

— Pe-aici se merge spre castel.

— Mașinile astea sunt pentru vizitatori? mai vru să știe Malone.

Mark încuviință.

— Organizează excursii pe șantierul de construcții, ca să strângă fonduri. Am fost și eu o dată, acum câțiva ani, chiar după ce s-a început lucrul. E de-a dreptul impresionant ceea ce face ea.

Malone porni spre aleea care ducea spre castel.

— Haideți s-o salutăm pe gazdă.

Merseră în tăcere. În depărtare, pe versantul abrupt al unui povârniș înalt, observă jalnicele ruine ale unui turn din piatră, îngălbenite și acoperite de mușchi. Aerul uscat era cald și complet lipsit de vânt. Buruienile purpurii și florile de câmp acopereau ca un covor pământul de-o parte și de cealaltă a aleii. Malone își imaginează zăngănitul armelor și strigătele de luptă care, cu secole în urmă, și-ar fi răspândit ecourile de-a lungul văii, atunci când oamenii își disputau stăpânirea asupra ei. Deasupra lor, un cârd de ciori zgomotoase trecu în zbor.

La vreo sută de metri mai încolo, pe alee, zări castelul. Acesta ocupa un fel de scobitură adăpostită, care-i oferea o izolare evidentă. Cărămizile de un roșu-închis și pietrele, aranjate în modele simetrice pe patru niveluri, flancate de două turnuri încununate cu iederă și acoperite cu plăcuțe de ardezie aranjate în pantă. Verdeța împânzise întreaga fațadă, ca rugina pe o suprafață metalică. Urmele unor șanțuri, acum umplute cu iarbă și cu frunze, îl înconjurau din trei părți. Copaci subțirei se înălțau în spate și garduri vii din tisă, tunse cu îngrijire, îi străjuiau temelile.

— Ce mai casă! exclamă Malone.

— Stil de secol șaisprezece, preciză Mark. Mi s-a spus că a cumpărat castelul și șantierul arheologic din împrejurimi. Ea numește locul Royal Champagne, după unul dintre regimentele de cavalerie ale lui Ludovic al XV-lea.

Două automobile erau parcate în față. Ultimul model de Bentley Continental GT – costa cam 160000 dolari, din câte-și amintea Malone – și un Porsche Roadster, ieftin în comparație cu celălalt. Mai era și o motocicletă. Malone se apropie de ea și-i examinează cauciucul din stânga spate și toba de eșapament. Suprafața cromată, strălucitoare, era zgâriată.

Și el știa exact cum se întâmplase.

— Aici am tras eu.

— Foarte corect, domnule Malone.

Se întoarce. Vocea rafinată venea dinspre portic. În fața ușii deschise stătea o femeie înaltă, suplă ca un șacal, cu părul castaniu-roșcat lung până la umeri. Trăsăturile ei reflectau o frumusețe leonină, amintind de o zeiță egipteană: sprâncene subțiri, pomeții înalți, nasul cârn. Pielea avea culoarea mahonului. Era îmbrăcată cu gust, cu o bluză cu decolteu în V care-i dezvelea umerii rotunzi și cu o fustă din mătase, lungă până la genunchi, cu un imprimeu safari. În picioare purta sandale din piele. Ansamblul era neprotocolar, dar elegant, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o plimbare pe Champs-Élysée.

Ea îi aruncă un zâmbet.

— Vă așteptam.

Privirea femeii o întâlnește pe a lui, iar Malone remarcă hotărârea în apele adânci ale ochilor ei negri.

— Interesant, fiindcă abia acum o oră m-am hotărât să vin să vă vizitez.

— O, domnule Malone, sunt convinsă că ocup un loc de frunte pe lista priorităților dumneavoastră, cel puțin de-acum două seri, când ați tras în motocicletă mea, în Rennes.

Îi stârnise curiozitatea.

— De ce m-ați încuiat în Turnul Magdala?

— Speram să câștig suficient timp încât să plec în liniște. Dar v-ați descurcat să scăpați mult prea repede.

— În primul rând, de ce-ați tras în mine?

— N-ați fi avut nimic de câștigat discutând cu bărbatul pe care l-ați atacat.

Remarcă tonul melodios al vocii, cu siguranță menit să fie dezarmant.

— Sau, poate, n-ați vrut să stau de vorbă cu el? Oricum, mulțumesc pentru faptul că mi-ați salvat pielea în Copenhaga.

Ea îi respinse manifestările de recunoștință.

— Ați fi găsit o cale de ieșire și singur. Eu doar am grăbit

procesul.

Observă că privește peste umărul lui.

— Mark Nelle. Sunt încântată să vă cunosc, în sfârșit. Mă bucur să văd că n-ați murit în avalanșa aia.

— Văd că tot vă mai place să vă amestecați în treburile altora.

— Eu nu-l consider un amestec. Doar un mod de a supraveghea progresele celor care mă interesează. Cum era cazul tatălui dumneavoastră.

Cassiopeia trecu pe lângă Malone și întinse o mână spre Stephanie.

— Și-mi face plăcere să vă întâlnesc. L-am cunoscut bine pe soțul dumneavoastră.

— Din câte am auzit, nu erați chiar cei mai buni prieteni, dumneavoastră și Lars.

— Nu pot să cred c-ar putea să afirme cineva una ca asta. Cassiopeia îi aruncă o privire evident răutăcioasă lui Mark. Chiar i-ați spus mamei dumneavoastră așa ceva?

— Nu. Nu el mi-a spus, o contrazise Stephanie. Royce Claridon a fost.

— Ei, asta-i o persoană cu care trebuie să ai grijă. Să ai încredere în cineva ca el nu înseamnă altceva decât să-ți atragi necazurile. Eu l-am avertizat pe Lars în privința lui, dar n-a vrut să m-asculte.

— În privința asta, suntem de aceeași părere, zise Stephanie.

Malone i-l prezintă pe Geoffrey.

— Faci parte din frăție? Îl întrebă Cassiopeia.

Geoffrey nu răspunse nimic.

— Nu, nici nu m-aș aștepta să-mi răspunzi. Și totuși, dumneata ești primul templier pe care-l întâlnesc în civil.

— Nu-i adevărat, ripostă Geoffrey, arătând spre Mark. Domnul seneșal face parte din frăție, și pe el l-ați cunoscut mai întâi.

Pe Malone îl miră această informație oferită în mod voluntar. Până atunci, tânărul avusese buzele cusute.

— Seneșal? Sunt convinsă că e o poveste pe cinste, zise Cassiopeia. Ce-ar fi să intrați? Prânzul meu fusese pregătit, dar atunci când v-am văzut i-am cerut servitorului să mai așeze câteva farfurii. Trebuie să fi terminat între timp.

— Grozav, exclamă Malone. Mor de foame.

— Atunci, haideți să mâncăm. Avem multe de discutat.

O urmară înăuntru, iar Malone admiră pieptarele italienești scumpe, armurile cavaleriești rare, suporturile pentru torțe spaniole, tapiseriile de Beauvais și tablourile flamande. Totul părea să fie o veritabilă paradă pentru cunoscători.

Se lăsară conduși într-o sufragerie spațioasă, tapisată cu piele aurită. Razele soarelui pătrundeau în voie prin ferestrele încadrate de draperii sofisticate, scaldând fața de masă albă și marmura podelei cu umbre proaspete. Un candelabru electric cu douăsprezece brațe atârna de tavan, stins. Slujitorii așterneau argintăria sclipitoare la locurile convenite de la masă.

Ambianța era impresionantă, dar ceea ce-i atrase atenția lui Malone era persoana care stătea la celălalt capăt al mesei.

Forbes Europa îl clasa pe locul opt în ierarhia celor mai bogați oameni de pe continent, puterea și influența sa fiind direct proporționale cu miliardele de euro. Șefi de state și monarhi îl cunoșteau bine. Regina Danemarcei îl numea prietenul ei intim. Organizațiile caritabile din lumea întreagă contau pe el ca pe un binefăcător generos. În ultimul an, Malone își petrecuse cel puțin trei zile pe săptămână vizitându-l, discutând despre cărți, despre politică, despre lume, despre ce porcărie e viața. Venea și pleca de pe proprietățile acestuia ca și cum ar fi făcut parte din familie și, în multe privințe, Malone chiar se simțea astfel.

Dar acum punea la modul cel mai serios la îndoială toate

acestea.

De fapt, se simțea ca un prost.

Și tot ceea ce putea Henrik Thorvaldsen să facă era să zâmbească.

— Era și timpul, Cotton. Te tot aștept de două zile.

PARTEA A PATRA

Capitolul 45

De Roquefort stătea pe scaunul din dreapta șoferului și se concentra asupra ecranului GPS³¹. Dispozitivul atașat la automobilul închiriat de Malone funcționa perfect, transmițând un semnal puternic. Unul dintre frați conducea, iar altul stătea pe bancheta din spate. De Roquefort era încă iritat în urma intervenției lui Claridon, din Rennes. N-avea câtuși de puțin de gând să moară și până la urmă ar fi sărit din calea mașinii, dar chiar voia să vadă dacă într-adevăr Cotton Malone avea curajul să dea cu mașina peste el.

Fratele care căzuse de pe povârnișul acela stâncos murise, împușcat în piept, înainte să cadă. O vestă antiglonț Kevlar împiedicase glonțul să-i facă vreun rău, dar căderea îl făcuse să-și rupă gâtul. Din fericire, nici unul dintre ei nu purta asupra lui acte, numai că vesta reprezenta o problemă. Un astfel de echipament trăda tehnică sofisticată, dar nimic nu făcea legătura între mort și abație. Toți frații cunoșteau Regulamentul. Dacă oricare dintre ei era ucis în afara abației, trupul său ar fi rămas neidentificat. La fel cum se întâmplase cu fratele care sărise de pe Round Tower, întâmplarea din Rennes avea să se încheie într-o morgă regională, rămășițele urmând să fie încredințate unui cimitir al săracilor. Dar, înainte să se-ntâmple așa ceva, procedura îi impunea maestrului să delege un cleric, care revendică rămășițele în numele Bisericii, oferindu-se să-i facă o înmormântare creștinească și să scutească statul de orice cheltuială. Niciodată nu fusese refuzată o asemenea ofertă. Și astfel, fără să trezească vreo bănuială, acțiunea avea ca efect faptul că fratele mort beneficia de funeraliile cuvenite.

³¹ Abreviere de la *Global Positioning System*, un sistem de navigație prin satelit, utilizat pentru localizarea oricărui obiect purtător al unui emițător special, aflat oriunde în lume (n. tr.)

Nu se grăbise să plece din Rennes, ci mai întâi scotocise prin casele lui Lars Nelle și Ernst Scoville, dar nu găsisese nimic. Oamenii lui îi raportaseră că Geoffrey plecase cu un rucsac pe care i-l înmânase lui Mark Nelle în parcare. Mai mult ca sigur că în el se aflau cele două cărți furate.

— Aveți vreo idee încotro s-au dus? întrebă Claridon, de pe bancheta din spate.

De Roquefort făcu un semn către ecran.

— O să știm în scurt timp.

După ce-l luase la întrebări pe fratele rănit, care trăsese cu urechea la conversația lui Claridon din interiorul casei, aflase că Geoffrey nu spusese mai nimic, fiind evident bănuitor față de explicațiile lui Claridon. Trimiterea lui Claridon acolo fusese o greșeală.

— M-ai asigurat că poți să găsești cărțile.

— De ce-ați mai avea nevoie de ele? Avem jurnalul. Ar trebui să ne concentrăm asupra descifrării a ceea ce avem.

Poate că da, numai că-l deranja gândul că Mark Nelle alesese tocmai acele două volume din miile existente în arhivă.

— Dar dacă în ele se află informații diferite față de cele din jurnal?

— Aveți idee peste câte versiuni ale aceleiași informații am dat eu? Întreaga poveste despre Rennes conține o serie de contradicții îngrămădite una peste alta. Lăsați-mă să cercetez arhivele. Spuneți-mi ceea ce știți și să vedem, împreună, ce avem.

Era o idee bună, dar, din nefericire – contrar a ceea ce-i făcuse să creadă pe membrii ordinului –, nu știa mai nimic. Mizase pe mesajul tradițional pe care-l lăsa maestrul pentru succesorul său, în care cele mai tainice informații erau transmise întotdeauna de la un conducător la altul, așa cum se procedase din vremea lui de Molay.

— O să ai ocazia asta. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm

de ei.

Gândul îi zbură iarăși la cei doi frați morți. Pierderea lor ar fi fost văzută de colectiv ca un semn rău prevestitor. Pentru o societate religioasă cu o disciplină riguroasă, membrii ordinului erau uimitor de superstițioși. Iar moartea violentă nu era una obișnuită; cu toate acestea, se petrecuseră două incidente în doar câteva zile. Modul lui de a conduce putea acum să fie pus sub semnul întrebării. „Prea mult, prea repede”, ar fi obiecțiile. Iar el s-ar vedea obligat să plece urechea la toate, mai ales că el contestase fățiș posteritatea fostului maestru, printre altele și din cauză că acesta nu luase în seamă dorințele fraților.

Îi ceru șoferului să interpreteze informațiile de pe ecranul GPS.

— Cât de departe e vehiculul lor?

— La doisprezece kilometri.

Aruncă o privire prin geamurile automobilului, spre peisajul rural francez. Odinioară, nici un petic de cer nu părea veridic dacă la orizont nu se înălța măcar un turn. Prin secolul al XII-lea, templierii populaseră regiunea, deținând aici mai bine de o treime din totalul proprietăților lor funciare. Întregul Languedoc ar fi trebuit să devină un stat al templierilor. Citise despre aceste planuri în Cronici. Despre cum fuseseră amplasate strategic fortărețele, avanposturile, depozitele de provizii, fermele și mănăstirile, legate fiecare între ele de o serie de drumuri bine întreținute. Timp de două sute de ani, puterea frăției fusese păstrată cu grijă, iar atunci când ordinul dăduse greș în încercarea de a-și stabili o feudă în Țara Sfântă, fiind nevoit până la urmă să le predea înapoi musulmanilor Ierusalimul, țelul devenise acela de a izbuti să facă asta în Languedoc. Totul decursese bine până în clipa în care Filip al IV-lea le dăduse lovitura de grație. Interesant lucru, Rennes-le-Château nu fusese menționat niciodată în Cronici. Orașul, cu toate denumirile sale precedente, nu juca

nici un rol în istoria templierilor. Existaseră fortificații ale templierilor în alte părți din valea Râului Aude, dar nimic la Rhedae, așa cum era numită pe-atunci acea culme locuită. Cu toate acestea, acum orașelul părea să fie un epicentru, și toate acestea din pricina unui preot ambițios și a unui iscoditor om de știință american.

— Ne apropiem de mașină, anunță șoferul.

Deja le recomandase prudență. Ceilalți trei frați pe care-i adusese cu el la Rennes se întorseseră la abație, unul dintre ei cu o rană la coapsă, după ce Geoffrey trăsese asupra lui. Asta însemna trei răniți, alături de cei doi morți. Trimisese vorbă că dorea să țină un sfat cu ofițerii săi atunci când avea să se întoarcă la abație, ceea ce ar fi trebuit să țină în frâu orice nemulțumire, dar mai întâi de toate trebuia să afle unde se dusesse prada lui.

— Drept înainte, spuse șoferul. La cincizeci de metri.

Privi cu atenție pe fereastră și se miră ce refugiu putuseră să-și aleagă Malone și însoțitorii lui. Ciudată treabă, să vină tocmai aici.

Șoferul opri mașina și coborâră cu toții.

Erau înconjurați de automobile parcate.

— Adu unitatea mobilă.

Făcură câțiva pași și, la douăzeci de metri mai încolo, fratele care ducea cu el receptorul portabil se opri.

— Aici.

De Roquefort privi atent vehiculul.

— Asta nu-i mașina cu care au plecat din Rennes.

— Semnalul e puternic.

Făcu un semn. Celălalt frate căută dedesubt și descoperi emițătorul magnetic.

Scutură din cap și privi țință spre zidurile orașului Carcassonne, care se înălțau spre cer la doar zece metri depărtare. Pajiștea ierboasă din fața lui alcătuisese odinioară șanțul de apărare al orașului. Acum, servea drept parcare

pentru mașinile miilor de vizitatori care veneau în fiecare zi să vadă una dintre ultimele cetăți apărute de ziduri rămase din Evul Mediu. Pietrele îngălbenite de vreme se aflau acolo și pe când templierii bântuiau pe pământurile din jur. Fuseseră martore la cruciada albigenzilor și la multele războaie izbucnite după aceea. Și nu fuseseră niciodată știrbite, constituind, cu adevărat, un monument al trăinicieii.

Dar ele spuneau ceva și despre inteligență.

De Roquefort cunoștea mitul local, conform căruia musulmanii controlaseră orașul pentru scurtă vreme, în decursul secolului al VIII-lea. Francii sosiseră din nord ca să-și ceară drepturile asupra locului și, credincioși țelului lor, stabiliseră un lung asediu. În urma unei expediții, regele maurilor fusese ucis, motiv pentru care sarcina apărării zidurilor căzuse pe umerii fiicei sale. Ea fusese inteligentă, creând iluzia unui mare efectiv prin faptul că trimisese cele câteva trupe de care dispunea să alerge dintr-un turn în altul, apoi umplând straiile morților cu paie. Până la urmă, mâncarea și apa începuseră să le lipsească ambelor tabere. Fiica regelui maur ajunsese să dea poruncă să fie prinsă ultima purcea și hrănită cu ultima baniță de porumb. Apoi, pusese să fie azvârlită peste ziduri. Animalul se zdrobise de pământ și, din burta sa, țâșniseră grăunțele. Francii rămăseseră șocați. După un atât de îndelungat asediu, se părea că necredincioșii încă aveau suficientă mâncare pentru porcii lor. În consecință, se retrăseseră.

Era un mit, n-avea nici o îndoială asupra acestui lucru, numai că era o poveste interesantă despre ingeniozitate.

Și Cotton Malone dăduse dovadă de ingeniozitate, la rândul lui, transferând dispozitivul electronic de urmărire pe un alt vehicul.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Claridon.

— Am fost atrași pe un drum greșit.

— Nu e mașina lor?

— Nu, *monsieur*.

Se întoarse și porni înapoi spre vehiculul lor. Unde s-or fi dus? Deodată, îi încolți un gând în minte. Se opri.

— Mark Nelle ar fi putut s-o știe pe Cassiopeia Vitt?

— *Oui*, îi răspunse Claridon. Discutase cu tatăl lui despre ea.

Să fie, oare, posibil ca ei să se fi dus într-acolo? Vitt se amestecase de trei ori în ultima vreme, și de fiecare dată de partea lui Malone. Poate că simțise un aliat în persoana lui.

— Veniți, porunci el, pornind din nou spre mașină.

— Ce facem acum? vru să știe Claridon.

— Ne rugăm.

Claridon tot nu se mișcă.

— Pentru ce?

— Că instinctele mele să nu dea greș.

Capitolul 46

Malone era furios. Henrik Thorvaldsen știuse mult mai multe despre tot, dar nu spusese absolut nimic. Arătă spre Cassiopeia.

— Și ea e una dintre prietenele tale?

— O știi de multă vreme.

— De când trăia Lars Nelle. Pe-atunci o știai?

Thorvaldsen încuviință.

— Și Lars știa despre relația dintre voi?

— Nu.

— Prin urmare, l-ați luat și pe el de fraier.

Mânia îi sugrumă vocea.

Danezul păru silit să renunțe la atitudinea misterioasă. La urma urmei, era încolțit.

— Cotton, îți înțeleg iritarea. Dar înțelege că trebuia să țin secret anumite informații. Trebuie să explorezi situația din unghiuri multiple. Sunt sigur că, atunci când lucrei pentru guvernul Statelor Unite, ai făcut același lucru.

Reuși să nu muște momeala.

— Cassiopeia îl supraveghea pe Lars. El o cunoștea și, în ochii lui, ea era o pacoste. Dar adevărata ei misiune era să-l protejeze.

— De ce nu i-ai spus, pur și simplu?

— Lars era un om încăpățânat. Era mai simplu pentru Cassiopeia să-l urmărească în tăcere. Din nefericire, ea nu putea să-l apere de el însuși.

Stephanie făcu un pas în față, pe chip citindu-i-se iritarea.

— Asta-i tocmai lucrul despre care avertiza profilul lui psihologic. Motivații îndoielnice, alianțe determinate de interese, amăgiri.

— Îmi pare rău pentru asta. Thorvaldsen îi aruncă o privire

mânioasă. Mai ales din moment ce Cassiopeia a avut grijă și de voi doi, la fel de bine.

În această privință, Malone nu putea să-l contrazică.

— Trebuia să ne spui.

— Pentru ce? Din câte-mi amintesc, amândoi erați hotărâți să veniți în Franța. Mai ales dumneata, Stephanie. Atunci, ce-aș fi avut de câștigat? În schimb, am avut grijă să fie Cassiopeia la post, pentru cazul în care ați fi avut nevoie de ea.

Malone n-avea de gând să accepte o explicație atât de superficială.

— Printre altele, Henrik, ai fi putut să ne oferi informații despre Raymond de Roquefort, pe care se vede clar că-l cunoașteți amândoi. În loc de asta, am mers orbește.

— Sunt prea puține de spus, interveni Cassiopeia. În vremea în care trăia Lars, tot ceea ce făceau frații era să-l supravegheze și ei. De fapt, nu m-am întâlnit niciodată cu de Roquefort până acum. Toate întâlnirile s-au petrecut în ultimele câteva zile. Știu la fel de multe despre el ca și voi.

— Atunci, cum de i-ai anticipat mișcările în Copenhaga?

— N-am anticipat nimic. Pur și simplu, te-am urmărit.

— Nu te-am simțit niciodată pe urmele mele.

— Mă pricep la ceea ce fac.

— La Avignon nu te-ai priceput chiar atât de bine. Te-am zărit la cafenea.

— Cu trucul ăla cu șervețelul, lăsându-l să cadă, astfel încât să vezi dacă vă urmăresc? Chiar am vrut să știți că sunt acolo. Din moment ce l-am văzut pe Claridon, știam că de Roquefort nu poate să fie departe. Îl urmărea pe Royce de ani de zile.

— Claridon ne-a povestit despre tine, continuă Malone, dar nu te-a recunoscut în Avignon.

— El nu m-a văzut niciodată. Tot ceea ce știe e numai ceea ce i-a spus Lars Nelle.

— Claridon n-a pomenit niciodată despre asta, interveni Stephanie.

— Sunt convinsă că Royce s-a făcut că uită să pomenească despre o grămadă de lucruri. Lars nu și-a dat niciodată seama, dar Claridon a fost o problemă cu mult mai mare pentru el decât am fost eu.

— Tata te ura, spuse și Mark, pe un ton disprețuitor.

Cassiopeia îl măsură cu o privire calmă.

— Tatăl tău era un om strălucit, dar nu prea priceput în ceea ce privește firea omenească. Avea o viziune simplistă asupra lumii. Conspirațiile pe care le căuta, cele pe care le-ai explorat tu după moartea lui, sunt cu mult mai complicate decât v-ați putea imagina oricare dintre voi. E o căutare a cunoașterii pentru care mulți oameni au murit.

— Mark, adăugă Thorvaldsen, tot ce-a spus Cassiopeia despre tatăl tău e adevărul, după cum sunt convins că-ți dai seama.

— A fost un om bun, care credea în ceea ce făcea.

— Așa a fost, într-adevăr. Dar, în același timp, păstra foarte multe lucruri doar pentru el. Tu n-ai știut niciodată că noi doi am fost prieteni apropiați și regret că tu și eu n-am ajuns să ne cunoaștem. Dar tatăl tău dorea ca relația dintre noi să rămână confidențială, iar eu i-am respectat dorința, chiar și după moartea lui.

— Mie puteai să-mi spui, îi reproșă Stephanie.

— Nu, nu puteam.

— Atunci, de ce mai vorbești cu noi acum?

— Atunci când tu și Cotton ați plecat din Copenhaga, am venit direct aici. Mi-am dat seama că, până la urmă, o s-o găsiți pe Cassiopeia. Tocmai de-asta a fost ea în Rennes alaltăseară: ca să vă atragă în direcția ei. La început, era vorba ca eu să stau în umbră și voi să nu știți despre legătura dintre noi, dar m-am răzgândit. Lucrurile au ajuns prea departe. Voi trebuie să aflați adevărul, așa că eu sunt aici ca

să vi-l spun.

— Frumos din partea ta, îl persiflă Stephanie.

Malone privi țintă în ochii întredeschiși ai bătrânului. Thorvaldsen avea dreptate. Și el jucase de multe ori pe două fronturi. Și Stephanie o făcuse, de asemenea.

— Henrik, eu n-am mai intrat în genul ăsta de joc de mai mult de un an. Am ieșit fiindcă n-am mai vrut să particip la un astfel de joc. Reguli proaste, șanse slabe. Dar, în clipa asta, sunt înfometat și, trebuie s-o spun, curios. Așa că, hai să mâncăm, după care ne vei povesti despre adevărul pe care trebuie să-l aflăm.

Prânzul constă în iepure fript, aseasonat cu pătrunjel, cimbru și maghiran, cu garnitură de sparanghel proaspăt și salată, precum și o prăjitură cu coacăze, glazurată cu cremă de vanilie. În timp ce mânca, Malone încercă să evalueze situația. Gazda lor părea să fie într-un totul în largul ei, numai că el nu se lăsa impresionat de cordialitatea pe care le-o arăta.

— L-ai provocat deschis pe de Roquefort aseară, în palat, îi spuse el. De unde ai învățat meșteșugul ăsta?

— L-am învățat singură. De la tata am moștenit curajul, iar mama m-a binecuvântat cu puterea de a pătrunde în mintea bărbaților.

Malone zâmbi.

— Într-o zi, ai putea să te și înșeli.

— Mă bucur că-ți pasă de viitorul meu. Ți s-a întâmplat vreodată să te înșeli în calitate de agent al guvernului american?

— De multe ori, și câteodată au și murit oameni din cauza asta.

— E și fiul lui Henrik pe listă?

Malone simți din plin croșeul, mai ales deoarece crezuse că ea nu știa nimic despre trecut.

— La fel ca și aici, oamenii au primit informații proaste.

Informațiile proaste conduc la luarea unor decizii proaste.

— Tânărul a murit.

— Cai Thorvaldsen a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, încercă să pună lucrurile la punct Stephanie.

— Cotton are dreptate, interveni Henrik, oprindu-se din mâncat. Fiul meu a murit pentru că n-a fost avertizat de primejdia în care se afla. Cotton a fost acolo și-a făcut tot ce-a putut.

— N-am vrut să insinuez c-ar fi fost de vină, insistă Cassiopeia. Doar că mi se părea c-ar fi nerăbdător să mă învețe cum să-mi văd de treburile mele. Pur și simplu, m-am întrebat dacă el știe să-și vadă de ale lui. La urma urmei, s-a și retras.

Thorvaldsen oftă.

— Trebuie s-o ierți, Cotton. E strălucită, e o artistă, *cognoscenta*³² în muzică, e și colecționar de antichități. Numai că a moștenit de la tatăl ei lipsă de maniere. Mama ei, Dumnezeu să-i odihnească minunatul suflet, era mult mai rafinată.

— Henrik își închipuie că mi-e un fel de tată-surogat.

— Ai avut noroc, zise Malone, privind-o cu atenție, că nu te-am împușcat atunci când erai pe motocicletă aia, în Rennes.

— Nu mă așteptam să scapi din Turnul Magdala atât de repede. Sunt convinsă că operatorii turistici care se ocupă de domeniul ăsta sunt destul de necăjiți pentru pierderea ferestrei ăleia. Cred că era originală.

— Aștept să aud adevărul despre care vorbeai, îl interpelă Stephanie pe Thorvaldsen. Mi-ai cerut, atunci când eram în Danemarca, să judec cu mintea deschisă tot ceea ce ține de persoana ta și de ce considera Lars c-ar fi important. Acum, vedem că ești cu mult mai implicat în afacerea asta decât ne-am dat seama oricare dintre noi. Sunt convinsă că poți să

³² „Cunoscătoare” – în limba latină, în original (n. tr.)

înțelegi cât de bănuitori am putea să fim.

Thorvaldsen își lăasă furculița pe masă.

— E-n regulă. Cât de multe știți despre Noul Testament?

„Ciudată întrebare”, își zise în gând Malone. Dar știa că Stephanie era catolică practicantă.

— Printre altele, cuprinde cele patru Evanghelii – după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan – care ne povestesc despre Isus Hristos.

Thorvaldsen încuviință.

— Istoria a stabilit limpede că Noul Testament, așa cum îl cunoaștem, a fost formulat în timpul primelor patru secole de după Hristos, ca o modalitate de a universaliza ideile abia născute ale creștinismului. La urma urmei, asta-i ceea ce înseamnă catolic: „universal”. Amintiți-vă, spre deosebire de astăzi, în lumea din trecut, politica și religia erau unul și același lucru. Pe măsură ce păgânismul decădea, iar iudaismul se retrăgea în sine, oamenii începeau să caute ceva nou. Adepții lui Isus, care nu erau altceva decât evrei dornici să adopte o altă perspectivă, și-au alcătuit propria versiune a Cuvântului; totuși, la fel au procedat și carpocrațienii³³, esenienii³⁴, nasenienii³⁵, gnosticii³⁶ și o sută de alte secte apărute peste noapte. Principalul motiv pentru care versiunea catolică a supraviețuit, în timp ce altele au dat greș, a fost abilitatea ei de a-și impune crezul pe plan universal. Au conferit Scripturilor atât de multă autoritate, încât până la urmă nimeni n-a mai putut să le pună la îndoială

³³ Adepți ai unei secte întemeiate în prima jumătate a secolului al II-lea de Carpocrates din Alexandria, precursori ai gnosticismului (n. tr.)

³⁴ Membri ai unei secte a vechilor evrei care interzicea sacrificiile și propovăduia comunitatea de bunuri. (n. tr.)

³⁵ Sectanți care considerau că șarpele din Facere este adevăratul deținător al cunoașterii; întemeiată în preajma anului 100, este considerată o precursoră a sectelor ofiților. (n. tr.)

³⁶ Adepții unui puternic curent filosofico-religios apărut în secolul al II-lea, în cadrul căruia dogmele creștine erau îmbinate cu filosofia elenistică și cu anumite concepții panteiste derivate din religiile orientale. (n. tr.)

valabilitatea, fără să fie considerat eretic. Dar există multe probleme și cu Noul Testament.

Biblia era unul dintre subiectele preferate ale lui Malone. O citise, dar studiasse și numeroase analize istorice și știa totul despre inconsecvențele ei. Fiecare dintre Evangheliile reprezenta un amestec obscur de fapte, zvonuri, legende și mituri care fuseseră supuse unor nenumărate traduceri, editări și redactări.

— Amintiți-vă, Biserica Creștină a apărut încă din vremea romanilor, completă Cassiopeia. Vrând să-și atragă adepți, părinții Bisericii au fost nevoiți să concureze nu doar cu diferitele credințe păgâne, ci și cu propriile credințe iudaice. În același timp, aveau nevoie să se delimiteze. Isus trebuia să fie mai mult decât un simplu profet.

Malone începea să devină nerăbdător.

— Ce-are asta de-a face cu ce se-ntâmplă aici?

— Gândește-te la ceea ce ar însemna pentru creștinătate să se descopere osemintele lui Hristos, spuse Cassiopeia. Religia se învâртеște în jurul morții pe cruce a lui Hristos, a învierii și-a înălțării la Ceruri.

— Asta e o problemă care ține de credință, rosti aproape în șoaptă Geoffrey.

— Are dreptate, îl susținu Stephanie. Credința e definitorie, nu faptele.

Thorvaldsen scutură din cap.

— Haideți să eliminăm elementul acesta din ecuație pentru o clipă, din moment ce credința, la rândul ei, elimină logica. Gândiți-vă la asta: dacă un bărbat pe nume Isus ar fi existat, cum ar fi putut să știe cronicarii din Noul Testament despre viața Lui? Luați în considerare numai dilema asta de limbaj: Vechiul Testament a fost scris în ebraică. Noul Testament a fost scris în greacă, iar oricare materiale folosite ca sursă, dac-or fi existat cu adevărat, ar fi trebuit să fie în aramaică. Apoi, intervine însăși problema surselor. Matei și

Luca povestesc despre ispitirea lui Hristos în deșert, numai că Isus a fost singur atunci când s-a întâmplat asta. Și rugăciunea lui Isus în grădina Ghetsimani. Luca spune că El a rostit-o după ce i-a lăsat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan „la o aruncătură de piatră de-acolo”. Atunci când Isus s-a întors, i-a găsit pe discipoli adormiți și imediat după aceea a fost arestat, apoi răstignit. Nu există absolut nici o mențiune cum că Isus ar fi spus vreodată o vorbă despre rugăciunea din grădină sau despre ispitirea din deșert. Cu toate astea, le cunoaștem în amănunt. Cum? Toate Evangheliile vorbesc despre fuga discipolilor la arestarea lui Isus – ceea ce înseamnă că nici unul dintre ei nu se mai afla acolo – dar toți patru oferă relatări detaliate ale răstignirii. De unde vin detaliile astea? Ce-au făcut soldații romani, ce-au făcut Pilat și Simon? Cum ar fi putut să știe autorii Evangheliilor despre toate astea? Credincioșii ar putea spune că informațiile au fost inspirate de Dumnezeu. Numai că toate aceste patru Evanghelii, așa-numitele Cuvinte ale lui Dumnezeu, mai mult se contrazic între ele decât se pun de acord. De ce-ar fi vrut Dumnezeu să le ofere oamenilor numai date confuze?

— Poate că nu e treaba noastră să ne punem întrebări, fu de părere Stephanie.

— Ei, haide, o mustră Thorvaldsen. Sunt mult prea multe exemple de contradicții, ca să le dăm deoparte pur și simplu, spunând c-au fost intenționate. Haideți să privim la modul general. Evanghelia după Ioan menționează multe lucruri pe care celelalte trei – așa-numitele Evanghelii sinoptice – le ignoră pur și simplu. Tonul la Ioan este, de asemenea, diferit, mesajul e mult mai elevat. Mărturia lui Ioan este una în întregime diferită. Dar câteva dintre cele mai clare inconsecvențe pornesc de la Matei și de la Luca. Aceștia sunt singurii care pomenesc ceva despre nașterea și obârșia lui Isus, dar chiar și ei se contrazic. Matei spune că Isus avea origine aristocratică, descinzând din David, de neam regesc.

Luca este de acord cu legătura cu David, dar arată spre o clasă inferioară. Marcu merge într-o cu totul altă direcție, înfățișând imaginea unui sărman dulgher. Nașterea lui Isus e, de asemenea, povestită din perspective diferite. Luca spune despre vizita păstorilor. Matei îi numește „înțelepți”. Luca povestește că familia sfântă locuia în Nazaret și că a călătorit spre Bethlehem, iar nașterea s-a săvârșit într-o iesle. Matei susține că familia era de mult plecată și că locuia în Bethlehem, acolo unde s-a născut Isus, dar nu într-o iesle, ci într-o casă. Dar răstignirea este aceea la care se manifestă cele mai mari inconsecvențe. Evangheliile nu se pun de acord nici măcar în privința datei. Ioan spune c-ar fi fost în ajunul Paștilor, iar ceilalți trei o plasează la o zi după. Luca îl descrie pe Isus ca fiind blând. „Un miel.” Matei trece de cealaltă parte: pentru el, Isus „nu aduce pacea, ci sabia”. Până și ultimele cuvinte ale Mântuitorului diferă. Matei și Marcu spun c-ar fi fost: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” Luca spune: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez sufletul”. Ioan e chiar mai simplu: „Săvârșitu-s-a”.

Thorvaldsen făcu o pauză și sorbi o gură de vin.

— Și însăși povestea învierii e plină de contradicții. Fiecare dintre Evanghelii are o versiune diferită în legătură cu cine s-a dus la mormânt, cine a fost găsit acolo, nici chiar zilele săptămânii nu sunt clare. Iar în ceea ce privește ivirea lui Isus după înviere, nici una dintre relatări nu concordă cu celelalte în nici un punct. Nu credeți că Dumnezeu ar fi fost măcar rezonabil de consecvent cu Cuvântul Lui?

— Diferențele dintre Evanghelii au constituit subiectul a mii de cărți, preciză Malone.

— Corect, acceptă Thorvaldsen. Și inconsecvențele au fost acolo de la început: extrem de ignorate în vechime, din moment ce rareori au apărut împreună cele patru Evanghelii. Dimpotrivă, ele au fost răspândite în mod individual prin creștinătate, fiecare dintre povești având un efect mai bun în

unele locuri decât în altele. Ceea ce, ca fapt în sine, ne apropie foarte mult de explicația pentru aceste diferențe. Aduceți-vă aminte, ideea din spatele Evangheliilor era să se demonstreze că Isus era Mesia despre care se prorocise în Vechiul Testament, și nu să reprezinte o biografie fără cusur.

— N-au fost Evangheliile doar o consemnare a ceea ce s-a transmis prin tradiția orală? interveni Stephanie. Nu era de așteptat să apară și erori?

— Nici vorbă, o contrazise Cassiopeia. Cei dintâi creștini credeau că Isus se va întoarce curând și că va veni sfârșitul lumii, așa că nu vedeau nici o necesitate de a scrie ceva. Dar, după cincizeci de ani, din moment ce Mântuitorul încă nu se întorsese, a devenit importantă imortalizarea vieții lui Isus. Și atunci a fost scrisă prima dintre Evanghelii, cea a lui Marcu. Au urmat Matei și Luca, prin preajma anului 80. Ioan a venit mult mai târziu, aproape de sfârșitul primului secol, ceea ce explică de ce Evanghelia lui e atât de diferită față de celelalte trei.

— Dar dacă Evangheliile ar fi fost într-un totu consecvente, n-ar fi devenit chiar mai suspecte? întrebă Malone.

— Cărțile astea sunt mai mult decât, pur și simplu, inconsecvente. Sunt, literalmente, patru versiuni diferite ale Cuvântului.

— Asta e o problemă care ține de credință, repetă Stephanie.

— Iarăși vorba asta, oftă Cassiopeia. Ori de câte ori există vreo problemă cu textele biblice, rezolvarea e simplă: asta-i credința. Domnule Malone, dumneata ești avocat. Dacă mărturiile lui Matei, ale lui Marcu, ale lui Luca și ale lui Ioan ar fi fost depuse în fața unui tribunal ca dovadă că Isus a existat, s-ar fi pronunțat vreun juriu în favoarea acestei idei?

— Evident, toate pomenesc despre Isus.

— Acum, dacă aceluiasi tribunal i s-ar cere să stabilească precis care dintre cele patru cărți e cea corectă, cum ar

judeca?

Știa răspunsul cuvenit.

— Toate sunt corecte.

— Și-atunci, cum descurcați neconcordanțele dintre mărturii?

Nu-i răspunse, fiindcă nu știa ce să spună.

— Ernst Scoville a făcut odată un studiu, zise Thorvaldsen. Lars mi-a povestit despre el. A ajuns la concluzia că existau variații de zece până la patruzeci la sută între Evangheliile după Matei, după Marcu și după Luca, la oricare pasaj ai vrea să faci comparații. Oricare pasaj. Iar cu Ioan, care nu face parte dintre sinoptici, procentajul era cu mult mai mare. Prin urmare, întrebarea pe care ți-a pus-o Cassiopeia e corectă, Cotton. Ar putea să aibă aceste patru mărturii vreo valoare probatorie, în afara faptului că stabilesc existența unui bărbat pe nume Isus?

Malone se simți ispitit să replice:

— N-ar putea să fie explicate toate inconsecvențele astea pur și simplu prin libertățile pe care și le-au luat evangheliștii față de tradiția orală?

Thorvaldsen încuviință.

— Explicația asta pare logică. Dar ceea ce-i întemeiază acceptarea e cuvântul acesta: credința. Vezi tu, pentru milioane de oameni, Evangheliile nu reprezintă o tradiție orală a radicalilor evrei prin care se creează o nouă religie, încercând să-și asigure adepți, relatându-și povestea cu adăugirile și omisiunile necesare pentru particularitățile vremii lor. Nu. Evangheliile sunt Cuvântul lui Dumnezeu, iar învierea e piatra lor de temelie. Pentru că Domnul lor și-a trimis Fiul să moară pentru ei, iar faptul că El a înviat la propriu și s-a înălțat la Cer... asta-i diferența față de toate celelalte religii apărute.

Malone se întoarse spre Mark.

— Templierii credeau asta?

— Există un element de gnosticism în credința templierilor. Cunoașterea le este predată fraților în etape și numai cel mai înalt în ierarhie cunoaște totul. Dar nimeni n-a avut acces la această cunoaștere după pierderea Chivotului Legii, în 1307, când a avut loc Epurarea. Nici unul dintre maeștrii care au venit de-atunci n-a putut să beneficieze de arhiva ordinului.

— Ce cred ei acum despre Isus Hristos? mai vru să știe Malone.

— Templierii iau în considerare atât Vechiul, cât și Noul Testament. În viziunea lor, profeții evreilor din Vechiul Testament au prorocit venirea lui Mesia, iar evangheliștii din Noul Testament au împlinit prezicerea.

— E ca la evrei, interveni Thorvaldsen, despre care am dreptul să vorbesc, din moment ce sunt și eu unul dintre ei. Timp de secole, creștinii au susținut că evreii nu L-au recunoscut pe Mesia atunci când a venit, acesta fiind motivul pentru care Dumnezeu a creat un nou Israel sub înfățișarea Bisericii Creștine, ca să ia locul Israelului evreiesc.

— „Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri”, murmură Malone, citind ceea ce scrisese Matei despre consimțământul evreilor față de acest blestem.

Thorvaldsen încuviință.

— Fraza asta a fost folosită timp de două milenii ca pretext pentru uciderea evreilor. Ce-ar putea să aștepte de la Dumnezeu un popor, atunci când L-a respins pe Fiul Lui și nu L-a recunoscut ca Mesia? Cuvintele pe care cine știe ce evanghelist necunoscut le-a scris, din cine știe ce motiv, au devenit strigătul de luptă al ucigașilor.

— În consecință, ceea ce au făcut creștinii, până la urmă, completă Cassiopeia, a fost să se despartă de acel trecut. Au numit prima jumătate a Bibliei Vechiul Testament, iar pe cealaltă, Noul Testament. Una era pentru evrei, cealaltă pentru creștini. Cele douăsprezece triburi ale Israelului din

Vechiul Testament au fost înlocuite de cei doisprezece apostoli în cel Nou. Credințele păgâne și cele evreiești au fost asimilate și modificate. Prin intermediul scrierilor din Noul Testament, Isus împlinea profețiile Vechiului Testament, dovedindu-și astfel identitatea mesianică. Un întreg perfect asamblat: mesajul potrivit, croit pentru publicul potrivit, toate acestea permițându-i creștinătății să domine categoric lumea apuseană.

Apărură slujitorii și Cassiopeia le făcu semn să strângă farfuriile și tacâmurile. Se umplură din nou paharele cu vin și se turnă cafeaua. În timp ce ultimul slujitor se retrăgea, Malone îl întrebă pe Mark:

— Templierii cred în adevărul învierii lui Hristos?

— Care dintre ei?

Ciudată întrebare. Malone ridică din umeri.

— Cei de azi, firește. Cu doar câteva excepții, ordinul urmează doctrina catolică tradițională. S-au făcut unele ajustări, conform Regulamentului, la fel cum trebuie să facă toate societățile monahale. Dar în 1307? N-am habar ce-or fi crezut. Cronicile din vremea aceea sunt criptice. Așa cum am mai spus, numai cei mai înalți în rang dintre membrii ordinului puteau să discute pe marginea subiectului acestuia. Cei mai mulți dintre templieri erau analfabeți. Nici măcar Jacques de Molay nu știa să scrie sau să citească. Prin urmare, doar câțiva dintre membrii ordinului controlau ceea ce gândeau cei mulți. Desigur, Chivotul Legii exista pe-atunci, așa că presupun că a vedea însemna a crede.

— Și ce e Chivotul Legii?

— Aș fi vrut să știu. Informația asta s-a pierdut. Cronicile vorbesc puțin despre asta. Presupun că este o dovadă pentru credința ordinului.

— De-asta îl caută? întrebă Stephanie.

— Până de curând, n-au căutat cu adevărat. Au existat prea puține informații în legătură cu locul în care s-ar putea

afla. Numai că maestrul i-a spus lui Geoffrey că, după părerea lui, tata era pe pista cea bună.

— Și de ce-l vrea de Roquefort cu atâta îndârjire? îl întrebă Malone pe Mark.

— Găsirea Chivotului Legii, în funcție de ceea ce ar conține, ar putea foarte bine să alimenteze reapariția ordinului pe scena lumii. Cunoașterea aceasta ar putea, de asemenea, să schimbe în mod fundamental creștinismul. De Roquefort vrea o despăgubire pentru ceea ce s-a întâmplat cu ordinul. Vrea ca Biserica Catolică să fie acuzată de ipocrizie, iar numele ordinului, reabilitat.

Malone rămase perplex.

— Ce vrei să spui?

— Una dintre acuzațiile ridicate împotriva templierilor în 1307 a fost închinarea la idoli. Era vorba despre cine știe ce cap de bărbos despre care se spunea c-ar fi fost venerat de membrii ordinului; niciodată nu s-a dovedit așa ceva. Cu toate astea, până și acum, catolicii se roagă în mod obișnuit la imagini, Giulgiul de la Torino fiind una dintre ele.

Malone își aminti de ceea ce scrisese una dintre Evangheliile despre moartea lui Hristos: „După ce l-au coborât de pe cruce, l-au înfășurat într-un cearșaf”, un simbol atât de sacru, încât un papă de mai târziu avea să decreteze ca slujbele să se țină întotdeauna deasupra unei fețe de masă din pânză albă de in. Giulgiul de la Torino, despre care pomenise Mark, era o pânză pe care era înfățișat un bărbat cam de un metru și optzeci de centimetri înălțime, cu un nas ascuțit, părul lung până la umeri și cu cărare pe mijloc, cu barbă, având răni produse de răstignire la mâini, la picioare și pe pielea capului, precum și urme de lovituri de bici care-i brăzdau spinarea.

— Imaginea de pe giulgiu, explică Mark, nu e cea a lui Hristos. E a lui Jacques de Molay. A fost arestat în octombrie 1307 și, în ianuarie 1308, a fost pironit de o ușă din Templul

din Paris, într-un mod similar cu cel al răstignirii lui Hristos. Își băteau joc de el, pentru faptul că nu credea în Isus ca Mântuitor. Marele inchișitor al Franței, Guillaume Imbert, a pus la cale această tortură. După aceea, de Molay a fost înfășurat într-un giulgiu din pânză de in, pe care ordinul îl ținea la Templul din Paris, ca să-l folosească în timpul ceremoniilor de înscăunare. Acum știm că acidul lactic și sângele din trupul traumatizat al lui de Molay s-au amestecat cu tămâia cu care era îmbibat giulgiul și s-a întipărit astfel imaginea. Există până și un echivalent modern. În anul 1981, un bolnav de cancer din Anglia a lăsat o urmă similară a membrelor lui, pe așternuturi.

Malone își aminti de ultima parte a anilor 1980, când Biserica a rupt-o în sfârșit cu tradiția și a permis examinarea microscopică și datarea cu carbon a Giulgiului de la Torino. Rezultatele au indicat faptul că nu era vorba despre o schiță sau despre o pictură. Culoarea pătrunsese în pânză. Datarea arăta că materialul nu provenea din secolul I, ci din ultima parte a celui de-al XIII-lea, spre mijlocul celui de-al XIV-lea. Dar mulți contestaseră aceste descoperiri, susținând că mostra ori fusese vopsită, ori era vorba despre un petic adăugat ulterior la materialul original.

— Imaginea de pe giulgiu se potrivește cu descrierea fizică a lui de Molay, continuă Mark. Există descrieri ale lui în Cronici. În vremea în care-a fost torturat, părul îi crescuse, iar barba-i era neîngrijită. Pânza care i-a înfășurat trupul lui de Molay a fost luată de la Templul din Paris de una dintre rudele lui Geoffrey de Charney. Acel de Charney ars pe rug în anul 1314, împreună cu de Molay. Familia a păstrat pânza ca pe o relicvă și a observat mai târziu că apăruse o imagine pe ea. Giulgiul a apărut pentru prima oară pe un medalion religios datând din anul 1338 care a fost făcut public mai întâi în 1357. Atunci când a fost expus, oamenii au asociat de îndată imaginea cu cea a lui Hristos, iar familia de Charney n-a făcut

nimic ca să contrazică această convingere. Totul a continuat astfel până în secolul al XVI-lea, spre sfârșit, când Biserica a pus stăpânire pe giulgiu, declarându-l *acheropita* – adică n-a fost produs de mâna omenească – și consacrându-l ca relicvă sfântă. De Roquefort vrea să ia giulgiul înapoi. Îi aparține ordinului, nu Bisericii.

Thorvaldsen clătină din cap.

— Asta-i o nebunie.

— Asta-i ceea ce crede el.

Malone observă expresia enervată de pe chipul lui Stephanie.

— Lecția despre Biblie a fost fascinantă, Henrik. Dar eu tot mai aștept adevărul despre ceea ce se-ntâmplă aici.

Danezul zâmbi.

— Mare figură mai ești!

— Trece-o în contul spumoasei mele personalități. Stephanie își scoase la iveală telefonul. Dă-mi voie să mă fac bine înțeleasă: dacă nu primesc ceva răspunsuri în următoarele câteva minute, sun la Atlanta. Mi s-a acrit de povești cu de Roquefort, așa că vom face publică vânătoarea asta de comori și vom termina cu prostiile astea.

Capitolul 47

Malone sări ca ars auzind ultimatumul lui Stephanie. Chiar se-ntreba când avea să ajungă la capătul răbdării.

— Nu poți să faci una ca asta, îi spuse Mark mamei sale. Ultimul lucru care ne-ar mai trebui ar fi să se amestece guvernul.

— De ce nu? Întrebă Stephanie. Trebuie să se facă o descindere la abație. Orice-ar face ei acolo, sigur nu e vorba despre ceva care să țină de religie.

— Dimpotrivă, interveni Geoffrey, cu o voce tremurătoare. Acolo există multă pietate. Frații îi sunt devotați Domnului. Își petrec viața închinându-se Lui.

— Și, între timp, învățați despre explozibili, despre lupta corp la corp și despre cum să tragi cu armă ca un țințaș de elită. E o ușoară contradicție, n-ai zice?

— Nicidecum, o contrazise Thorvaldsen. Templierii, la origine, îi erau devotați lui Dumnezeu și reprezentau o forță de temut în luptă.

Era evident că Stephanie nu se lăsa impresionată.

— Acum nu suntem în secolul al XIII-lea. De Roquefort are, în același timp, un plan dar și dorința de a le impune acest plan altora. În ziua de azi, ar putea să fie calificat drept terorist.

— Nu te-ai schimbat câtuși de puțin, se răsti Mark.

— Nu, deloc. Încă mai cred că organizațiile secrete care dispun de bani, de arme și au o atitudine ostilă reprezintă probleme. Misiunea mea e să mă ocup de ele.

— Asta nu te privește pe tine.

— Atunci, de ce m-a implicat maestrul tău?

„Bună întrebare”, îi spuse Malone în gând.

— Tu n-ai înțeles nimic atunci când trăia tata, și nici acum

nu înțelegeți.

— În cazul ăsta, de ce nu-mi clarifici nelămuririle?

— Domnule Malone, interveni Cassiopeia, pe un ton vesel, n-ai vrea să vezi proiectul de restaurare a castelului?

Se părea că gazda dorea să discute cu el între patru ochi. Ceea ce era foarte bine: și el avea câteva întrebări să-i adreseze, la rândul lui.

— Aș fi încântat.

Cassiopeia își împinse scaunul în spate și se ridică de la masă.

— Atunci, dă-mi voie să ți le prezint. Asta o să le ofere tuturor celorlalți un răgaz pentru discuțiile care, evident, trebuie să aibă loc. Vă rog, simțiți-vă cu toții ca la dumneavoastră acasă. Eu și domnul Malone ne vom întoarce în scurt timp.

O urmă pe Cassiopeia afară, în după-amiaza strălucitoare. Merseă agale pe aleea umbrită, spre parcare și spre șantierul de construcții.

— Atunci când va fi terminat, îi spuse Cassiopeia, aici se va înălța un castel din secolul al XIII-lea exact așa cum ar fi arătat acum șapte sute de ani.

— E ceva strădanie.

— Mi-am adunat averea cu mari strădanii.

Pătrunseră în șantierul de construcții printr-o poartă mare din lemn și-și continuară plimbarea spre ceea ce părea să fie o baracă având pereții din gresie și care găzduia un modern centru de primire. Dincolo de ea, plutea prin aer mirosul de praf, de cai și de moloz, în zona în care vreo sută de oameni se agitau de colo-colo.

— Fundația pentru întregul perimetru a fost așezată, iar zidul de apărare dinspre vest e pe drum, spuse Cassiopeia, arătându-i cu mâna. Suntem pe cale să începem lucrul la turnurile din colțuri și la clădirile centrale. Dar asta ia timp.

Trebuie să modelăm cărămizile, pietrele, lemnul și mortarul exact așa cum se făcea acum șapte sute de ani, utilizând aceleași metode și aceleași unelte, ba chiar purtând aceleași straie.

— Mănâncă și aceeași mâncare?

Ea zâmbi.

— Am apelat totuși la unele facilități moderne.

Îl conduse prin zona în care se construia, apoi pe panta unei coline abrupte, spre un mic promontoriu, de unde se putea vedea totul cu claritate.

— Vin deseori aici. O sută douăzeci de bărbați și de femei fac parte din personalul angajat cu normă întreagă.

— Asta zic și eu stat de plată.

— E un preț mic de plătit, dacă vrei să reînviî istoria.

— Porecla care ți s-a dat, *Ingénieur...* Așa ți se spune? Inginerul?

— Echipa mi-a dat numele ăsta. M-am pregătit în ceea ce privește tehnicile de construcție medievală. Eu am alcătuit proiectul în întregime.

— Știi, pe de o parte ești o cățea arogantă. Pe de alta, poți să fii o persoană destul de interesantă.

— Îmi dau seama de faptul că intervenția mea de la prânz, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu fiul lui Henrik, a fost nepotrivită. De ce n-ai ripostat?

— Pentru ce? Nici măcar nu știai despre ce mama dracului vorbești.

— Voi încerca să nu mă mai hazardez și în alte judecăți. Malone chicoti.

— Mă cam îndoiesc, și nu sunt chiar atât de impresionabil. De multă vreme, pielea mi s-a tăbăcit. Trebuie să faci asta, dacă vrei să rămâi în viață, în genul ăsta de afaceri.

— Dar te-ai retras.

— Nu poți să pleci niciodată cu adevărat. Doar stai în afara bății focului ceva mai mult timp.

— Prin urmare, o ajuți pe Stephanie Nelle numai în calitate de prieten?

— Scandalos, nu-i așa?

— Nicidecum. De fapt, e un act de consecvență față de personalitatea dumitale.

Acum, el devenise curios.

— De unde poți să știi cum arată personalitatea mea?

— La un moment dat, Henrik mi-a cerut să mă implic. Am aflat o grămadă de lucruri despre dumneata. Am prieteni care activează în fosta dumitale meserie. Cu toții mi-au vorbit în cei mai favorabili termeni despre dumneata.

— Mă bucur să aflu că oamenii au ținere de minte.

— Dumneata știi multe despre mine? îl întrebă ea.

— Doar o schiță sumară.

— Am multe ciudățenii.

— Asta înseamnă că ar trebui să te înțelegi de minune cu Henrik.

Ea zâmbi.

— Văd că-l cunoști destul de bine.

— Dumneata de când îl cunoști?

— Încă din copilărie. Îi cunoștea pe părinții mei. Acum mulți ani, mi-a povestit despre Lars Nelle. Subiectul la care lucra Lars m-a fascinat. În consecință, am devenit îngerul lui păzitor, cu toate că el mă considera un diavol. Din nefericire, n-am putut să-i fiu de ajutor în ultima lui zi de viață.

— Erai acolo?

Ea clătină din cap.

— Pornise în călătorie spre sud, prin munți. Eram aici atunci când m-a sunat Henrik și mi-a spus că i s-a găsit cadavrul.

— Chiar s-a sinucis?

— Lars avea o fire depresivă, asta era evident. De asemenea, era frustrat din cauza tuturor amatorilor ăștora care se agățau de ideile lui și le schimonoseau într-atât încât

să nu mai poată fi recunoscute. Enigma pe care a încercat el s-o deslușească a rămas un mister pentru multă vreme. Așa că, da, e posibil.

— De ce anume îl apărăi?

— Destui au încercat să-i pună bețe-n roate în cercetările lui. Cei mai mulți erau vânători de comori ambițioși, unii dintre ei oportuniști, dar până la urmă și-au făcut apariția și oamenii lui Raymond de Roquefort. Spre norocul meu, am reușit să-mi ascund prezența față de ei.

— De Roquefort e acum maestrul.

Ea se încruntă.

— Iar asta explică reînnoitele lui eforturi de căutare. Acum are în stăpânirea lui toate resursele templierilor.

Femeia părea să nu știe nimic despre Mark Nelle și despre unde-și petrecuse el ultimii cinci ani din viață, așa că-i povesti totul, după care adăugă:

— Mark a pierdut în fața lui de Roquefort la alegerea noului maestru.

— Atunci, înseamnă că e vorba despre o dispută personală între ei?

— Cu siguranță că e, în parte.

„Dar nu întru totul”, continuă în sinea lui, în timp ce privea fix în jos și urmărea cum un car tras de un cal își croia drum pe pământul uscat spre unul dintre zidurile neterminate.

— Lucrările de azi sunt pentru turiști, zise ea, observându-i interesul. Face parte din spectacol. O să ne întoarcem la construcțiile adevărate mâine.

— Pe panoul din față scrie că va fi nevoie de treizeci de ani de lucru până la finalizarea proiectului.

— Cel puțin.

Avusese dreptate. Chiar avea multe ciudățenii.

— I-am lăsat intenționat jurnalul lui Lars lui de Roquefort, în Avignon.

Această dezvăluire îl lăsă cu gura căscată.

— De ce?

— Henrik dorea să discute în particular cu cei doi Nelle. De asta suntem aici. De asemenea, mi-a mai spus că ești un om de onoare. În foarte puțini oameni de pe lumea asta am încredere, dar Henrik este unul dintre ei. Prin urmare, o să-l cred pe cuvânt și-o să-ți spun unele lucruri pe care nu le știe nimeni.

Mark îi asculta explicațiile lui Henrik Thorvaldsen. Mama lui părea să fie interesată, de asemenea, dar Geoffrey privea pur și simplu spre masă, abia clipind, părând să se afle în transă.

— E timpul să înțelegi pe de-a-ntregul ceea ce credea Lars, îi spuse Henrik lui Stephanie. Contrar impresiei pe care putea s-o lase, el nu era cine știe ce excentric în căutare de comori. În spatele căutărilor lui, se afla un scop serios.

— O să-ți trec cu vederea insulta, din moment ce vreau s-aud ceea ce ai de spus.

O undă de iritare traversă privirea lui Thorvaldsen.

— Teoria lui Lars era simplă, cu toate că în realitate nu el era autorul. Ernst Scoville a formulat-o în cea mai mare parte, anume în ceea ce implică o nouă viziune asupra Evangheliilor din Noul Testament, în mod special în privința modului în care tratau învierea. Cassiopeia v-a dat câteva indicii despre asta mai devreme. Haideți să începem cu cea a lui Marcu. A fost cea dintâi dintre Evangheliile, scrisă în jurul anului 70, probabil singura Evangheliie pe care au avut-o la dispoziție creștinii din perioada timpurie, după moartea lui Hristos. Cuprinde șase sute șaiszeci și cinci de versete; cu toate acestea, doar opt sunt dedicate învierii. Cel mai remarcabil dintre evenimente n-a beneficiat decât de o scurtă mențiune. De ce? Răspunsul poate fi foarte simplu. Atunci când a fost scrisă Evanghelia după Marcu, povestea învierii încă trebuia să fie dezvoltată, așa că textul se încheie fără să se pomenească faptul că

discipolii au crezut în ridicarea lui Isus din morți. În loc de asta, ni se spune că discipolii au fugit. Numai femeii apar în versiunea lui Marcu despre ceea ce s-a întâmplat, iar ele nu iau în seamă porunca de a le spune discipolilor să meargă în Galileea, astfel încât Hristos cel înviat să-i poată întâlni acolo. Femeile sunt, la rândul lor, derutate și o rup la fugă, fără să-i spună cuiva despre ceea ce au văzut. Nu există îngeri, doar un tânăr îmbrăcat în alb care anunță, cu calm, că: „El a înviat”. Nu tu paznici, nu tu straie de înmormântare, nu tu Domn înviat.

Mark știa că tot ceea ce spusese Thorvaldsen era adevărat. Studiase această Evangheliie în cele mai mici amănunte.

— Mărturia lui Matei a venit cu un deceniu mai târziu. Între timp, romanii jefuiseră Ierusalimul și distruseseră Templul. Mulți dintre evrei fugiseră în zonele în care se vorbea limba greacă. Evreii ortodocși care rămăseseră în Țara Sfântă îi considerau pe noii creștini evrei ca fiind o problemă, una tot la fel de mare ca și romanii. Exista o anumită ostilitate între evreii ortodocși și nou-apăruții creștini evrei. Evanghelia după Matei a fost, probabil, scrisă de unul dintre acești scribi creștini evrei. Evanghelia după Marcu lăsase multe întrebări fără răspuns, așa că Matei a schimbat povestea, astfel încât să fie potrivită cu vremurile acelea tulburi. Acum, mesagerul care anunță învierea devine un înger. El coboară din cer în timpul unui cutremur, cu o înfățișare de fulger. Cei care păzeau mormântul cad ca morți. Lespedea este dată la o parte de pe mormânt și un înger se apleacă asupra acestuia. Femeile tot mai sunt cuprinse de frică, dar sentimentul e înlocuit iute cu unul de bucurie. Spre deosebire de femeile din povestirea lui Marcu, femeile de-aici dau fugă să le povestească discipolilor despre ceea ce s-a întâmplat și, până la urmă, ajung să stea față-n față cu Hristos cel înviat. Aici, Domnul cel înviat este descris pentru

prima dată. Și ce fac femeile?

— Îi îmbrățișează picioarele și I se închină, zise Mark încet. Mai târziu, Isus apare în fața discipolilor Lui și proclamă faptul că: „Datu-Mi-s-a toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ”. Și le mai spune că va fi întotdeauna cu ei.

— Ce schimbare! comentă Thorvaldsen. Mesia al evreilor numit Isus devine acum Hristos pentru toată lumea. La Matei, totul are mai multă viață. E și mai miraculos, de asemenea. Și iată că apare Luca, undeva prin preajma anului 90. Între timp, creștinii evrei se îndepărtaseră și mai mult de iudaism, așa că Luca modifică radical povestea învierii, ca să se potrivească mai bine cu această schimbare. Femeile sunt iarăși lângă mormânt, dar de data aceasta îl găsesc gol și se duc să-i vestească pe discipoli. Petru se întoarce și vede aruncat deoparte giulgiul în care-l înmormântaseră. Apoi, Luca spune o poveste care nu mai apare nicăieri altundeva în Biblie. Este vorba despre Isus, călătorind deghizat, întâlnindu-se cu anumiți discipoli, împărțind mâncarea cu ei, apoi, în clipa în care e recunoscut, dispare. Mai există, de asemenea, o întâlnire ulterioară cu toți discipolii, unde ei se îndoiesc de faptul că li s-a arătat în carne și oase, așa că El mănâncă împreună cu ei, apoi dispare. Și numai la Luca găsim povestea cu înălțarea lui Isus la Ceruri. Ce s-a-ntâmplat? Acum, povestea învierii lui Isus este îmbogățită cu episodul înălțării.

Mark mai citise analize similare ale Scripturilor în arhivele templierilor. Frați învățați studiaseră de veacuri Cuvântul, observând erorile, evaluând contradicțiile și emițând ipoteze în legătură cu numeroase incongruențe privitoare la nume, date, locuri și evenimente.

— Pe urmă, iată-l și pe Ioan, continuă Thorvaldsen. Evanghelia sa a fost scrisă în cea mai îndepărtată perioadă față de viața lui Isus, în jurul anului 100. Sunt atâtea schimbări în Evanghelia aceasta, încât pare că Ioan ar vorbi

despre un cu totul alt Hristos. Nu mai e vorba despre vreo naștere la Bethlehem, Nazaret este locul natal al lui Isus, în cazul acesta. Ceilalți trei vorbesc despre trei ani de propovăduire. Ioan amintește doar despre unul. Cina cea de Taină, la Ioan, se petrece în ajunul Paștilor, iar răstignirea, în ziua în care se sacrifică mielul de Paști. E total diferit față de celelalte Evanghelii. De asemenea, Ioan a mutat izgonirea negustorilor din Templu din ziua de după Duminica Floriilor mult mai devreme, în vremea propovăduirii lui Hristos. La Ioan, Maria Magdalena se duce singură la mormânt și-l găsește gol. Ea nu se gândește nici o clipă la înviere, ci că trupul Lui ar fi fost furat. Numai atunci când se întoarce împreună cu Petru și cu „celălalt ucenic” ea vede doi îngeri. Apoi, îngerii se transformă în însuși Isus. Priviți cum acest amănunt, legat de cine se afla lângă mormânt, se schimbă. Tânărul îmbrăcat în alb al lui Marcu devine îngerul plin de lumină al lui Matei, pe care Luca îl extinde la doi îngeri, iar Ioan îl modifică în doi îngeri care se transformă în Hristos. Și a fost Domnul cel înviat văzut în grădină în cea dintâi zi a săptămânii, așa cum li s-a spus întotdeauna creștinilor? Marcu și Luca spun că nu. Matei, da. Ioan spune că nu, la început, dar Maria Magdalena îl zărește mai târziu. E foarte clar ceea ce s-a întâmplat. Cu timpul, învierea a fost făcută astfel încât să pară din ce în ce mai miraculoasă, ca să se potrivească mai bine unei lumi aflate în schimbare.

— Presupun, îl întrerupse Stephanie, că nu aderi la principiul autorității infailibile a Bibliei, nu-i așa?

— Nu există nimic cât de cât precis în cadrul Bibliei. E o poveste presărată cu inconsecvențe, iar singurul mod prin care acestea pot fi explicate este prin intermediul invocării credinței. Asta putea să dea rezultate acum o mie sau chiar cinci sute de ani, dar acum o asemenea explicație nu mai e acceptabilă. Astăzi, oamenii pun întrebări. Soțul dumitale pune întrebări.

— Prin urmare, ce-avea Lars de gând să facă?

— Imposibilul, murmură Mark.

Mama lui îi aruncă o privire ciudat de înțeleghătoare.

— Dar asta nu l-a oprit niciodată.

Vocea îi era joasă și melodioasă, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama de un adevăr care stătuse ascuns multă vreme.

— Dacă e să-l descriu cumva, pot spune că a fost un visător minunat.

— Numai că visurile lui aveau un fundament, insistă Mark. Templierii au știut odată ceea ce voia tata să afle. Chiar și astăzi, ei citesc și studiază Scripturile care nu fac parte din Noul Testament. Evanghelia după Filip, Scrisoarea lui Barnaba, Faptele lui Petru, Epistolele Apostolilor, Cartea Secretă a lui Ioan, Evanghelia după Maria, Didahiile. Și Evanghelia după Toma, care e, pentru ei, poate cea mai apropiată din câte avem de ceea ce ar fi putut să spună cu adevărat Isus, din moment ce ea n-a mai fost supusă la nenumărate traduceri. Multe dintre aceste așa-zise texte eretice îți pot deschide ochii. Și asta-i ceea ce i-a făcut pe templieri să fie deosebiți. Adevăratul izvor al puterii lor. Nu averea, nici forța, ci cunoașterea.

Malone stătea la umbra plopilor înalți care mărgineau promontoriul. Se simțea o briză răcoroasă, îmblânzind razele soarelui și amintindu-i de o după-amiază de toamnă, pe plajă. O aștepta pe Cassiopeia să-i spună ceea ce nimeni altcineva nu știa.

— De ce l-ai lăsat pe de Roquefort să pună mâna pe jurnalul lui Lars Nelle?

— Pentru că-i inutil. În ochii ei negri se strecură o undă de veselie.

— Credeam că e vorba despre gândurile personale ale lui Lars. Despre informații pe care nu le-a publicat niciodată. Cheia întregii probleme.

— Parțial e adevărat, numai că nu e o cheie pentru nimic. Lars l-a creat special pentru templieri.

— Claridon ar putea să știe asta?

— Probabil că nu. Lars era un tip secretos. Nu-i spunea totul nimănui. O dată a zis că numai paranoicii scăpau cu viață în domeniul în care lucra el.

— Și dumneata de unde știi?

— Henrik era la curent. Lars n-a intrat niciodată în amănunte, dar i-a povestit lui Henrik despre ciocnirile lui cu templierii. Ocazional, chiar credea c-a stat de vorbă și cu maestrul ordinului. Au discutat de câteva ori, dar până la urmă a intrat în scenă și de Roquefort. Iar el era cu totul altfel. Mult mai agresiv, mult mai puțin tolerant. Prin urmare, Lars a conceput jurnalul astfel încât de Roquefort să se concentreze asupra lui; o stratagemă nu foarte deosebită de îndrumările greșite de care se folosea Saunière însuși.

— Maestrul templierilor ar fi putut să știe asta? Atunci când Mark a fost adus la abație, avea jurnalul cu el. Maestrul l-a ținut ascuns până acum o lună, când i l-a trimis lui Stephanie.

— Greu de spus. Dar, dacă i-a trimis jurnalul lui Stephanie, e posibil ca maestrul să fi anticipat că de Roquefort va porni iarăși la vânătoare după el. Se pare că-și dorea ca Stephanie să fie implicată, așa că nu putea alege o cale mai bună decât să-i arunce o momeală la care n-ar fi putut să reziste.

Inteligent, trebuia să recunoască. Și izbutise.

— Mai mult ca sigur, maestrul s-a gândit că Stephanie se va folosi de importantele resurse pe care le are la dispoziție, în sprijinul căutării, continuă ea.

— N-o cunoștea pe Stephanie. Prea încăpățânată. Mai întâi de toate, vrea să încerce pe cont propriu.

— Dar dumneata ai venit s-o ajuți.

— Norocul meu.

— A, nu e chiar atât de rău. Altfel, nu ne-am fi cunoscut

niciodată.

— După cum spuneam, norocul meu.

— O să iau asta ca pe un compliment. Altfel, sensibilitatea mea s-ar putea simți lezată.

— Mă îndoiesc c-ai fi atât de ușor de rănit.

— Te-ai descurcat bine în Copenhaga, zise ea. Apoi, din nou, în Roskilde.

— Erai în catedrală?

— La un moment dat, dar am plecat atunci când au început împușcăturile. Mi-ar fi fost imposibil să sar în ajutor fără să-mi dezvălui prezența, iar Henrik dorea ca totul să rămână secret.

— Și dacă n-aș fi fost în stare să-i opresc pe ăia dinăuntru?

— Ei, haide-acum... Dumneata? Îi aruncă un zâmbet. Spune-mi un lucru: cât de șocat ai fost atunci când călugărul acela a sărit de pe Round Tower?

— N-a fost un lucru pe care să-l vezi în fiecare zi.

— Și-a respectat jurământul. Prins în capcană, a ales mai degrabă moartea decât să riște implicarea ordinului.

— Presupun că te aflai acolo fiindcă i-am pomenit lui Henrik despre faptul că venea Stephanie în vizită.

— Parțial. Atunci când am auzit despre decesul subit al lui Ernst Scoville, am aflat, de la câțiva dintre vârstnicii din Rennes, că vorbise cu Stephanie și că ea urma să vină în Franța. Sunt cu toții entuziaști ai poveștilor despre Rennes, care-și petrec zilele jucând șah și lăsându-și fantezia să zburde pe tema lui Saunière. Cu toții trăiesc într-un vis al conspirațiilor. Scoville s-a lăudat față de ei că are de gând să pună mâna pe jurnalul lui Lars. Nu-i păsa de Stephanie, cu toate că o lăsase să creadă altceva. În mod evident, nici el nu știa că jurnalul era într-un totu lipsit de conținut. Moartea lui mi-a trezit bănuielile, așa c-am luat legătura cu Henrik și am aflat despre iminenta vizită a lui Stephanie în Danemarca. Atunci ne-am hotărât să vin și eu în Danemarca.

— Și la Avignon?

— Aveam un informator la azil. Nimeni nu credea despre Claridon c-ar fi nebun. Mincinos, nedemn de încredere, oportunist, cu siguranță. Dar nu nebun. Așa că v-am urmărit până când v-ați întors să-l căutați pe Claridon. Eu și Henrik știam c-ar fi ceva în arhivele palatului, doar că nu și ce anume. Așa cum a spus Henrik la prânz, Mark nu l-a cunoscut niciodată pe Henrik. Cu Mark era mult mai greu de discutat decât cu tatăl lui. El căuta numai ocazional. Poate că era ceva prin care dorea să păstreze vie amintirea tatălui său. Orice ar fi găsit, ar fi păstrat numai pentru el. El și Claridon au ținut legătura o vreme, dar nu era o asociere prea strânsă. Apoi, atunci când Mark a dispărut în avalanșă și Claridon s-a retras la azil, eu și Henrik am renunțat.

— Până acum.

— Căutarea a reînceput, iar de data asta am putea chiar să găsim ceva.

Așteptă ca ea să-i explice.

— Avem cartea cu piatra funerară și mai avem și *Citind Regulile din Caridad*. Împreună, am putea cu adevărat să aflăm ce a descoperit Saunière, din moment ce suntem primii care deținem atât de multe piese din puzzle.

— Și ce-o să facem dacă găsim ceva?

— În calitate de musulmană? Mi-ar plăcea să fac totul public. În calitate de persoană realistă? Aroganța istorică a creștinătății îmi face greață. Pentru ea, oricare altă religie e o imitație. Cu adevărat uimitor. Întreaga istorie a Occidentului e modelată după preceptele ei înguste. Arta, arhitectura, muzica, literatura, până și societatea însăși, toate s-au pus în slujba creștinătății. Această mișcare simplă a alcătuit până la urmă plămada din care a fost modelată civilizația occidentală, și totul ar putea să se întemeieze pe o minciună. N-ai vrea să știi?

— Nu sunt un practicant al religiei.

Buzele ei subțiri se încrețiră într-un alt zâmbet.

— Dar ești o persoană caracterizată prin curiozitate. Henrik vorbește despre curajul și despre intelectul dumitale în termeni reverențioși. Bibliofil, cu o memorie eidetică. Grozavă combinație.

— Și mai știu și să gătesc.

Ea chicoti.

— Nu mă păcălești. Descoperirea Chivotului Legii ar însemna ceva pentru dumneata.

— Hai să zicem doar c-ar fi o descoperire extrem de neobișnuită.

— Destul de corect. S-o lăsăm așa. Dar, dacă izbutim, abia aștept să-ți văd reacția.

— Ești atât de încrezătoare în faptul că există ceva de descoperit?

Ea își întinse brațele spre orizontul îndepărtat al Pirineilor.

— E acolo, fără îndoială. Saunière l-a găsit. Și noi putem s-o facem.

Stephanie cântări în minte încă o dată ceea ce spusese Thorvaldsen despre Noul Testament și declară:

— Biblia nu e un document riguros.

Thorvaldsen clătină din cap.

— Foarte mulți credincioși te-ar condamna pentru o astfel de declarație. Pentru ei, Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.

Ea își întoarse privirea spre Mark.

— Tatăl tău nu credea despre Biblie c-ar fi Cuvântul lui Dumnezeu?

— Ne-am certat pe tema asta de multe ori. La început, eu credeam și l-am tot contrazis. Dar am ajuns să gândesc la fel ca el. E o carte cu povești. Povești minunate, menite să-i îndrepte pe oameni spre o viață curată. Există până și măreție în poveștile acestea, pentru cine le pune în practică morala. Nu cred că e neapărat necesar să fie Cuvântul lui

Dumnezeu. E suficient că sunt adevăruri eterne.

— Ridicarea lui Hristos la statutul de zeitate a fost, pur și simplu, o modalitate de a mări importanța mesajului, spuse Thorvaldsen. După ce religia organizată a preluat controlul, în secolele al III-lea și al IV-lea, atât de multe i-au fost adăugate acestei povești încât a devenit imposibil să-i mai cunoști esența. Lars voia să schimbe toate astea. Voia să afle ce-au avut odinioară în posesie templierii. Atunci când a aflat pentru prima dată despre Rennes-le-Château, acum ani buni, a crezut imediat că, de fapt, Chivotul Legii al templierilor era acolo unde-l descoperise Saunière. În consecință, și-a dedicat întreaga viață rezolvării enigmei din Rennes.

Stephanie încă nu era convinsă.

— Ce te face să crezi că templierii ar fi ascuns ceva? N-au fost arestați la repezeală? Cum ar fi avut timp să ascundă ceva?

— Erau pregătiți, îi spuse Mark. Cronicile afirmă clar asta. Ce-a întreprins Filip al IV-lea nu era un fapt fără precedent. Cu un secol mai devreme, fusese un incident cu Frederic al II-lea, regele Germaniei și al Siciliei. În anul 1228, a ajuns în Țara Sfântă ca excomunicat, ceea ce însemna că nu putea să conducă o cruciadă. Templierii și ospitalierii i-au rămas credincioși papei și au refuzat să-l urmeze. Numai cavalerii teutoni germani au rămas de partea lui. Până la urmă, a negociat un tratat de pace cu sarazinii, prin care s-a creat un Ierusalim divizat. Muntele Templului, acolo unde-și aveau cartierul general templierii, era dat prin acest tratat în stăpânirea musulmanilor. Așa că vă puteți imagina ce părere aveau templierii despre el. Era tot atât de imoral ca și Nero și urât de toată lumea. A încercat până și să-l răpească pe maestrul ordinului. Până la urmă, a plecat din Țara Sfântă în 1229 și și-a continuat drumul până-n portul Acra, unde localnicii au azvârlit cu excremente în el. Îi ura pe templieri pentru lipsa lor de loialitate și, atunci când s-a întors în Sicilia,

a confiscat proprietățile cavalerilor și a recurs la arestări. Toate acestea sunt consemnate în Cronici.

— Așadar, ordinul era pregătit? îl întrebă Thorvaldsen.

— Ordinul deja văzuse, pe viu, ce putea să-i facă un conducător ostil. Filip al IV-lea era la fel. În tinerețe, ceruse să intre în rândurile templierilor și fusese refuzat, așa că a nutrit un resentiment veșnic față de frăție. În prima parte a domniei lui, templierii chiar l-au salvat pe Filip, atunci când încercase să devalorizeze moneda Franței și poporul se revoltase. Fugise să se refugieze la Paris, în templul ordinului. După aceea, s-a simțit îndatorat față de templieri. Iar monarhii nu vor niciodată să fie datori față de cineva. Așa că, da, în octombrie 1307, ordinul era pregătit. Din nefericire, nu există consemnări cu detalii despre ce s-a întreprins.

Privirea lui Mark se aținti asupra lui Stephanie.

— Tata și-a dat viața încercând să rezolve misterul ăsta.

— Chiar îi plăcea să caute, nu-i așa? întrebă Thorvaldsen.

Cu toate că-i răspundea danezului, Mark privea în continuare spre ea.

— A fost unul dintre puținele lucruri care-i aduceau, cu adevărat, bucurie. Își dorea să-i fie pe plac nevastei și lui însuși, dar, din nefericire, n-a izbutit nici una, nici alta. În consecință, a ales. S-a hotărât să ne părăsească pe noi toți.

— N-am vrut niciodată să cred că și-a luat singur viața, îi replică Stephanie.

— Dar n-o să știm niciodată, nu-i așa?

— Poate că da, interveni Geoffrey, ridicându-și pentru prima dată privirea de pe masă. Maestrul a spus că ați putea să aflați adevărul despre moartea lui.

— Ce știi? îl întrebă ea.

— Știu numai ceea ce mi-a dezvăluit maestrul meu.

— Ce ți-a spus despre tatăl meu?

Furia îi schimonosise chipul lui Mark. Stephanie nu-și amintea să-l fi văzut vreodată afișând un asemenea

resentiment față de altcineva în afara ei.

— Asta va trebui s-o aflați dumneavoastră. Eu nu știu.

Vocea lui Geoffrey răsună parcă înfundat, era stranie și conciliantă.

— Maestrul mi-a spus să fiu tolerant față de emoțiile dumneavoastră. Mi-a pus clar în vedere faptul că sunteți seniorul meu și că nu trebuie să vă arăt altceva decât respect.

— Dar îmi dai impresia c-ai fi singurul aflat în posesia răspunsurilor, interveni Stephanie.

— Nu, *madame*. Eu nu cunosc decât punctele de reper. Răspunsurile, a spus maestrul, trebuie să vină din partea dumneavoastră, a tuturor.

Capitolul 48

Malone o urmă pe Cassiopeia într-o cameră de la mansardă, cu un tavan din căpriori și pereți cu lambriuri, de care atârnav tapiserii înfățișând cuirase, spade, lănci, căști și scuturi. Un șemineu din marmură neagră domina întreaga încăpere, luminată de un candelabru scânteietor. Ceilalți li se alăturară, venind dinspre sufragerie, iar el observă preocuparea întipărită pe chipurile tuturor. O masă din lemn de mahon era așezată dedesubtul unui șir de ferestre oblonite, iar pe ea erau întinse cărți, hârtii și fotografii.

— E timpul să vedem dacă putem să ajungem la vreo concluzie, zise Cassiopeia. Pe masa asta e tot ceea ce am referitor la subiectul nostru.

Malone le povesti celorlalți despre jurnalul lui Lars și despre faptul că unele dintre informațiile cuprinse în el erau false.

— Asta se referă și la ceea ce scria despre el însuși? se interesă Stephanie. Tânărul de colo – arătă spre Geoffrey – mi-a trimis unele pagini din jurnal, pagini pe care maestrul lui le-a rupt din jurnal. În ele era vorba despre mine.

— Numai dumneata poți să știi dacă erau adevărate sau false, îi răspunse Cassiopeia.

— Are dreptate, o susținu Thorvaldsen. Jurnalul este, una peste alta, o făcătură. Lars l-a creat ca momeală pentru templieri.

— E un alt punct pe care ți-a convenit să uiți să-l menționezi când eram în Copenhaga!

Tonul lui Stephanie arăta că era, din nou, nervoasă.

Thorvaldsen nu se lăsă intimidat.

— Cel mai important lucru este că de Roquefort a considerat jurnalul ca fiind autentic.

Stephanie își încordă spinarea.

— Ticălos nenorocit, puteam să fim uciși în timp ce încercam să-l recuperăm.

— Dar n-ați fost. Cassiopeia a stat cu ochii pe voi amândoi.

— Și asta înseamnă c-ai procedat corect?

— Stephanie, dumneata n-ai ascuns niciodată informații față de vreunul dintre propriii agenți? o întrebă Thorvaldsen.

Stephanie tăcu.

— Are dreptate, se amestecă Malone.

Ea se răsuci pe călcâie, ajungând cu fața la el.

— De câte ori mi-ai spus numai anumite părți din poveste? Și de câte ori nu m-am plâns, mai târziu, că puteam să fiu ucis din cauza asta? Și tu ce mi-ai zis? „Obişnuiește-te cu asta!” E la fel și-aici, Stephanie. Îmi displace asta la fel de mult ca și ție, numai că eu m-am obișnuit.

— Ce-ar fi să terminăm cu cearta și să vedem dacă putem ajunge la vreun consens în legătură cu ceea ce-ar fi putut să găsească Saunière? interveni Cassiopeia.

— Și de unde propui să începem? o întrebă Mark.

— Aș zice că piatra funerară a lui Marie d'Hautpoul de Blanchefort ar fi un loc bun, din moment ce avem cartea lui Stüblein, pe care Henrik și-a adjudecat-o la licitație. Făcu un semn spre masă. Deschise la pagina cu desenul.

Se apropiară cu toții și priviră schița.

— Claridon ne-a explicat despre asta în Avignon, zise Malone, după care le povesti despre data incorectă a morții – anul era trecut 1681, în loc de 1781 –, despre cifrele romane – MDCOLXXXI – care conțineau un zero, precum și despre celălalt grup de cifre romane – LIXLIXL –, gravate în colțul din dreapta jos.

Mark înșfăcă un creion de pe masă și scrise 1681 și 59, 59, 50 pe o foaie.

— Asta-i conversia numerelor. L-am ignorat pe acel zero

din 1681. Claridon are dreptate, nu există zero la cifrele romane.

Malone arată către literele grecești de pe piatra din stânga.

— Claridon spune că sunt cuvinte latinești scrise în alfabetul grecesc. A transformat literele și a obținut *Et în Arcadia ego*. „Și eu am fost în Arcadia.” El s-a gândit c-ar putea să fie o anagramă, din moment ce propoziția nu înseamnă mare lucru.

Mark examinează cuvintele cu interes, apoi îi ceru lui Geoffrey să-i dea rucsacul, din care scoase un prosop bine împăturit. Desfăcu apoi cu delicatețe pachetul și scoase la iveală un mic codice. Foile acestuia fuseseră îndoite, apoi cusute laolaltă și legate. Un *vellum*³⁷, dacă Malone nu se înșela cumva. Nu văzuse niciodată vreunul pe care să poată să-l și atingă.

— E din arhivele templierilor. L-am descoperit acum câțiva ani, imediat după ce am fost numit seneșal. A fost scris în anul 1542, de unul dintre scribii abatelui. E o excelentă reproducere a unui manuscris din secolul al XIV-lea, povestind cum s-au regrupat templierii după Epurare. De asemenea, se ocupă de perioada dintre decembrie 1306 și mai 1307, când Jacques de Molay se afla în Franța și se știau prea puține despre locul în care stătea.

Mark deschise cu grijă străvechiul volum și-l răsfoi până când găsi ceea ce căuta. Malone observă că scrierea latinească era alcătuită dintr-o serie de bucle și de înflorituri, literele fiind unite de penița care nu fusese ridicată de pe pagină pentru a marca sfârșitul cuvintelor.

— Ascultați aici.

Maestrul nostru, prea respectatul și credinciosul Jacques de Molay, l-a primit pe trimisul papei pe data de 6 iunie 1306

³⁷ Pergament foarte fin din piele de vițel (n. tr.)

cu fastul și curtoazia rezervate celor cu rang înalt. Mesajul afirma că Sanctitatea Sa, Papa Clement al V-lea, l-a convocat pe maestrul de Molay în Franța. Maestrul nostru intenționează să se supună acestui ordin, făcând toate pregătirile, dar înainte de a părăsi Insula Cipru, acolo unde ordinul și-a stabilit cartierul general, maestrul nostru a aflat că și conducătorul ospitalierilor a fost, de asemenea, convocat, dar a refuzat să se supună, invocând nevoia de a rămâne alături de ordinul său, în vreme de conflict. Acest fapt i-a stârnit mari bănuieli maestrului nostru, așa că s-a consultat cu ofițerii săi. Sanctitatea Sa l-a sfătuit, de asemenea, pe maestrul nostru să călătorească fără să fie recunoscut și cu o suită mică. Aceasta a ridicat și mai multe întrebări, anume de ce s-ar preocupa Sanctitatea Sa de modul în care se deplasează maestrul nostru. Apoi, un document ciudat i-a fost adus maestrului nostru, intitulat De Recuperatione Terrae Sanctae. Despre recuperarea Țării Sfinte. Manuscrisul fusese scris de unul dintre legiuitorii lui Filip al IV-lea și sublinia faptul că o nouă și mare cruciadă avea să fie condusă de un rege războinic, având ca scop recuperarea Țării Sfinte de sub stăpânirea necredincioșilor. Propunerea aceasta însemna un afront deschis față de planurile ordinului nostru și l-a făcut pe maestrul nostru să pună la îndoială convocarea sa la curtea regelui. Maestrul nostru a făcut cunoscut faptul că e profund neîncrezător în privința monarhului francez, dar că ar fi atât nebunesc, cât și nepotrivit din partea lui să dea glas acestei neîncrederi în afara zidurilor Templului nostru. Ca o măsură de precauție, nefiind un om neglijent și amintindu-și de trădarea din vechime a lui Frederic al II-lea, maestrul nostru a întocmit planuri pentru punerea la loc sigur a averii și a cunoașterii noastre. S-a rugat să se fi înșelat, dar n-a văzut nici un motiv pentru care să rămână nepregătit. Fratele Gilbert de Blanchefort a fost convocat și a primit ordin să scoată dinainte comoara din Templu. Apoi, maestrul nostru i-

a spus lui de Blanchefort: „Noi, cei din conducerea ordinului, am putea să fim în primejdie. Prin urmare, nici unul dintre noi nu va trebui să știe ceea ce știi, iar tu trebuie să te asiguri că tot ceea ce știi le este transmis altora într-un mod potrivit”. Fratele de Blanchefort, fiind un om învățat, s-a pregătit să-și îndeplinească misiunea și, în cea mai mare grabă, a ascuns tot ceea ce dobândise ordinul. Patru dintre frați i-au fost ajutoare și au folosit patru cuvinte, câte unul pentru fiecare dintre ei, ca semnal de recunoaștere. ET IN ARCADIA EGO. Numai că literele nu sunt altceva decât o amestecătură a celor din mesajul adevărat. O altă aranjare a lor spune precis ce impunea sarcina lor. I TEGO ARCANA DEI.

— „Ascund secretele lui Dumnezeu”, rosti Mark, traducând ultima propoziție. Și anagramele erau ceva obișnuit în secolul al XIV-lea.

— Așadar, de Molay era pregătit? Întrebă Malone.

Mark încuviință.

— A venit în Franța însoțit de șaiszeci de cavaleri, cu o sută cincizeci de mii de florini din aur și cu doisprezece cai de povară, transportând lingouri din argint. Știa că aveau să urmeze necazuri. Aurul și argintul urmau să fie folosite pentru cumpărarea unei căi de salvare. Dar mai este și altceva, legat de această trădare, care n-a prea fost cunoscut. Comandantul contingentului templierilor din Languedoc era seniorul de Goth. Papa Clement al V-lea, omul care l-a convocat pe de Molay, se numea Bertrand de Goth. Mama papei era Ida de Blanchefort, care era înrudită cu Gilbert de Blanchefort. Prin urmare, de Molay era în posesia unor informații bune din interior.

— Asta ajută întotdeauna, aprecie Malone.

— De Molay mai știa ceva despre Clement al V-lea. Înainte de alegerea sa ca papă, Clement se întâlnise cu Filip al IV-lea. Regele avea puterea de a-i acorda scaunul papal oricui ar fi

dorit. Și, înainte să i-l acorde lui Clement, i-a impus șase condiții. Cele mai multe priveau libertatea lui Filip de a face orice-i era pe plac, dar cea de-a șasea îi privea pe templieri. Filip voia ca ordinul să fie dizolvat, iar Clement a fost de acord.

— Interesantă treabă, zise Stephanie, dar ceea ce mi se pare și mai important în momentul de față este ceea ce știa abatele Bigou. El a fost cel care a comandat, în realitate, piatra funerară pentru Marie. Se cunoaște vreo legătură între secretul familiei de Blanchefort și templieri?

— Fără îndoială, îi răspunse Thorvaldsen. Lui Bigou i-a fost destăinuit secretul familiei de însăși Marie d'Hautpoul de Blanchefort. Soțul ei era descendent direct din Gilbert de Blanchefort. Odată ordinul suprimat și arderea pe rug a templierilor începută, Gilbert de Blanchefort nu mai avea să dezvăluie nimănui locul în care fusese ascuns Chivotul Legii. Prin urmare, acest secret de familie trebuie să aibă legătură cu templierii. Ce altceva ar putea să mai fie?

Mark îl aprobă.

— Cronicile vorbesc despre care încărcate cu fân călătorind pe drumuri de țară, prin Franța, îndreptându-se toate spre sud, către Pirinei, escortate de bărbați înarmați deghizați în țărani. Toate, în afară de trei, și-au desfășurat călătoria în deplină siguranță. Din nefericire, nu se pomenește nimic despre destinația lor finală. Există doar un indiciu în toate Cronicile: „Unde e mai bine să ascunzi o piatră?”

— În mijlocul unei grămezi de bolovani, își dădu cu părerea Malone.

— Asta-i și ceea ce zicea maestrul, confirmă Mark. Pentru o minte din secolul al XIV-lea, cea mai evidentă amplasare ar fi fost și cea mai sigură.

Malone privi din nou desenul care înfățișa piatra funerară.

— Prin urmare, Bigou a pus să fie cioplită piatra funerară

care, printr-un cod, afirmă că ascunde secretele lui Dumnezeu, după care-și asumă riscul de a o plasa într-un loc public. Care era scopul? Ce ne-a scăpat?

Mark caută prin rucsac și scoase de-acolo un alt volum.

— Acesta e un raport al mareșalului ordinului, scris în 1897. Omul investiga cazul lui Saunière și a dat peste un alt preot, abatele Gélis, dintr-un sat din apropiere, care a descoperit în biserica sa o criptogramă.

— La fel ca și Saunière, observă Stephanie.

— Întocmai. Gélis a descifrat criptograma și a vrut ca episcopul să afle ceea ce descoperise el. Mareșalul s-a dat drept reprezentantul episcopului și a transcris ghicitoarea, dar a păstrat rezolvarea pentru el.

Mark le arată criptograma și Malone examinează șirurile de litere și de simboluri.

— Există vreun tip de cheie numerică prin care să se descurce astea?

Mark încuviință.

— E imposibil de rezolvat dacă nu deții cheia. Sunt miliarde de combinații posibile.

— Era una asemănătoare și în jurnalul tatălui tău, mai zise Malone.

— Știu. Tata a găsit-o în manuscrisul nepublicat al lui Noël Corbu.

— Claridon ne-a povestit despre asta.

— Ceea ce înseamnă că e la de Roquefort, zise Stephanie. Dar asta face parte din ficțiunile cuprinse în jurnalul lui Lars?

— Tot ce a fost atins de Corbu trebuie să fie suspect, afirmă Thorvaldsen. El a înflorit povestea lui Saunière astfel încât să-și facă reclamă pentru blestematul ăla de han.

— Dar despre manuscrisul lui, interveni Mark, tata a crezut întotdeauna c-ar fi conținut ceva adevăr. Corbu a fost apropiat de amanta lui Saunière până la moartea ei, în 1953. Multă lume este de părere că ea i-a spus anumite lucruri. Iată

de ce Corbu nu și-a publicat niciodată manuscrisul. Acesta contrazicea versiunea lui născocită a poveștii.

— Dar putem să fim siguri că și criptograma din jurnal e falsă? Întrebă Thorvaldsen. Ar putea să fie tocmai acel lucru pentru care-și dorea de Roquefort jurnalul.

— Putem doar să sperăm, zise Malone, în timp ce observă o reproducere după Citind Regulile din Caridad pe masă.

Ridică reproducerea de mărimea unei scrisori și examinează scrisul de sub omulețul îmbrăcat în rasă de călugăr, cocoțat pe un taburet și stând cu un deget lipit de buze, ca să ceară tăcere.

ACABOCE A° DE 1681

Ceva nu era în regulă, așa că imediat compară imaginea cu litografia.

Datele difereau.

— Mi-am petrecut dimineața citind despre tabloul acesta, spuse Cassiopeia. Am găsit imaginea asta pe internet. Tabloul a fost distrus de un incendiu cu puțin înainte de anul 1960, dar înainte de asta, pânza a fost curățată și pregătită pentru expunere. În timpul procesului de restaurare, s-a descoperit că 1687 era, de fapt, 1681. Dar, firește, litografia fusese realizată într-o vreme în care data era acoperită.

Stephanie clătină din cap.

— Asta-i un puzzle fără nici o soluție. Toate datele se schimbă de la o clipă la alta.

— Faceți exact ceea ce a dorit maestrul, se auzi vocea lui Geoffrey.

Cu toții își întoarseră privirile spre el.

— El a spus că, dacă vă combinați eforturile, totul va fi dezvăluit.

Malone se simțea derutat.

— Numai că maestrul vostru ne-a avertizat în mod special să ne „ferim de Inginer”.

Geoffrey făcu un gest spre Cassiopeia.

— Poate c-ar trebui să vă feriți de ea.

— Asta ce mai înseamnă? vru să știe Thorvaldsen.

— Neamul ei a luptat împotriva templierilor timp de două secole.

— De fapt, musulmanii i-au bătut măr pe cavaleri și i-au trimis să-și facă bagajele și să se care din Țara Sfântă, declară Cassiopeia. Iar musulmanii din Spania au ținut ordinul la respect aici, în Languedoc, atunci când templierii au încercat să-și extindă sfera de influență spre sud, dincolo de Pirinei. Așa că maestrul vostru a avut dreptate. Feriți-vă de Inginer.

— Ce-ai face dac-am găsi Chivotul Legii? o întrebă Geoffrey.

— Depinde de ceea ce e de găsit.

— Ce importanță are? Chivotul nu vă aparține, oricum ar fi.

— Ești cam îndrăzneț pentru un simplu frate al ordinului.

— Sunt foarte multe în joc aici, cel puțin în ceea ce privește ambiția dumneavoastră de a dovedi că de fapt creștinismul e o minciună.

— Nu-mi amintesc să fi spus că e ambiția mea.

— Maestrul știa asta.

Chipul femeii se înăspri: era pentru prima dată când Malone observa agitație în atitudinea ei.

— Maestrul tău nu știa nimic despre țelurile mele.

— Și, ținându-le ascunse în continuare, insistă Geoffrey, nu faceți altceva decât să-i confirmați bănuielele.

Cassiopeia se întoarse cu fața spre Henrik.

— Tânărul ăsta ar putea să fie o problemă.

— A fost trimis de maestru, zise Thorvaldsen. N-ar trebui să ne îndoim de el.

— Prevăd necazuri, declară Cassiopeia.

— Poate că da, îi replică Mark. Dar e părtaş la toate astea, așa că obișnuiește-te cu el.

Ea își păstră calmul și nu se mai zburli.

— Ai încredere în el? N-are importanță, replică Mark. Henrik are dreptate. Maestrul a avut încredere în el, și asta-i ceea ce contează. Chiar dacă bunul frate poate să fie și enervant.

Cassiopeia nu împinse lucrurile mai departe, dar în privirea ei se întipăreau umbrele revoltei. Iar Malone nu era neapărat în dezacord cu pornirile ei.

Își întoarse atenția din nou spre masă și privi fix spre fotografiile color făcute la Biserica Mariei Magdalena. Observă grădina cu statuia Fecioarei și cuvintele MISIUNE 1891 și PENITENȚA, PENITENȚA cioplite pe fațada pilastrului vizigot așezat cu susul în jos. Răsfoi instantaneele luate de aproape cu imaginile răstignirii, oprindu-se la cea cu numărul 10, în care un soldat roman juca zaruri pentru mantia lui Hristos, numerele trei, patru și cinci fiind vizibile pe fețele cuburilor. Apoi se opri la imaginea cu numărul paisprezece, care înfățișa trupul lui Hristos cărat la adăpostul întunericului de doi bărbați.

Își aminti de ceea ce spusese Mark în biserică și nu se putu opri să se întrebe: drumul lor era „spre” sau „dinspre” mormânt?

Clătină din cap.

Ce Dumnezeu se întâmpla?

Capitolul 49

Ora 17:30

De Roquefort găsi șantierul arheologic Givors, care era clar marcat pe harta Michelin, apropiindu-se cu o anumită precauție. Nu dorea să-și facă prezența cunoscută. Chiar și dacă Malone și compania n-ar fi fost acolo, Cassiopeia Vitt îl cunoștea. În consecință, în clipa în care ajunsese, îi ordonă șoferului să ruleze încetișor pe o pajiște care servea drept parcare, până când zări autoturismul Peugeot – de al cărui model și a cărui culoare își amintea bine –, purtând un autocolant de închiriere pe parbriz.

— Am ajuns, anunță el. Parchează.

Șoferul făcu întocmai cum i se ceruse.

— Eu plec în recunoaștere, le spuse apoi celorlalți doi frați și lui Claridon. Așteptați aici și nu vă lăsați văzuți.

Coborî din mașină în după-amiaza târzie, soarele de vară ca o minge însângerată deja estompându-se deasupra zidurilor înconjurătoare din calcar. Inspiră adânc și savură aerul răcoros, rarefiat, care-i amintea de cel de la abație. Era clar că se aflau la o altitudine mai mare.

După o examinare vizuală rapidă, descoperi o alee mărginită de copaci care o împresurau cu umbre lungi, așa că se hotărî asupra direcției care i se părea cea mai bună, numai că se menținu în afara potecii marcate, croindu-și drum printre copacii înalți, covoare de flori și de buruieni învelind pământul violaceu. Terenurile înconjurătoare fuseseră, odinioară, în întregime domenii ale templierilor. Una dintre cele mai mari comanderii din Pirinei încununase un promontoriu din apropiere. Fusesse o fabrică, unul dintre cele câteva locuri în care frații trudeau zi și noapte să făurească

armele ordinului. Știa că îndemânarea lor se manifestase în prelucrarea lemnului, a pielii și a metalului, toate transformate în scuturi care nu puteau fi sfărâmate cu ușurință. Dar spada fusese adevăratul prieten al fraților cavaleri. Baronii adesea își iubeau spadele mai mult decât pe propriile soții și încercau să și le păstreze pentru toată viața. Frații cavaleri împărtășeau o pasiune similară, pe care Regulamentul o încuraja. Dacă un bărbat trebuia să-și dăruiască viața, măcar atât se putea face, să i se permită alegerea armei dorite. Totuși, spadele templierilor nu semănau cu cele ale baronilor. Nu aveau minere împodobite cu aur sau bătute cu perle. Nu aveau măciulii îmbrăcate în cristaluri care să conțină relicve. Frații cavaleri nu aveau nevoie de astfel de talismane, fiindcă puterea le venea din credința în Dumnezeu și din ascultarea față de Regulament. Însoțitor le era calul, întotdeauna unul caracterizat prin iuțeală și inteligență. Fiecăruia dintre cavaleri îi erau alocate trei animale, care erau hrănite, ținute și echipate în fiecare zi. Caii reprezentau unul dintre mijloacele prin care ordinul înflorea, iar gonacii, buiestrașii și în mod special caii de luptă răspundeau la afecțiunea fraților cavaleri cu o inegalabilă loialitate. Citise despre unul dintre frați, care se întorsese acasă din cruciade și nu fusese îmbrățișat de tatăl său, dar fusese imediat recunoscut de credinciosul său armăsar.

Și întotdeauna era vorba despre armăsari.

Să călărești o iapă era ceva de neconceput. Cum spusese odată un cavaler? „Femelele, pentru femei.”

Își continuă mersul. Mirosul umed al ramurilor și-al crengilor îi stârnea imaginația, făcându-l aproape să audă zgomotul copitelor grele care odinioară zdrobeau mușchiul moale și florile. Încercă să asculte vreun sunet, dar țârâitul lăcustelor acoperea totul. Era atent la sistemul de supraveghere electronică, dar, până acum, nu simțise nimic. Continuă să-și croiască drum printre pinii înalți, îndepărtându-

se tot mai mult de alee, pătrunzând din ce în ce mai adânc în pădure. Pielea îi era încinsă și sudoarea îi brobonea fruntea. Sus, deasupra lui, fisurile din stânci gemeau în bătaia vântului.

Călugări războinici, iată ce deveniseră frații.

Îi plăcea denumirea aceasta.

Însuși sfântul Bernard de Clairvaux justifica întreaga existență a templierilor glorificând uciderea necreștinilor.

Nici împărțirea morții, nici moartea, atunci când sunt pentru slava lui Hristos, nu au în ele nimic criminal, ci mai degrabă merită o frumoasă răsplată. Soldatul lui Hristos ucide cu siguranță și moare cu cea mai mare siguranță. Nu fără un țel își poartă el spadă. El este unealta lui Dumnezeu pentru pedepsirea răufăcătorilor și pentru apărarea celor drepți. Atunci când îi ucide pe răufăcători nu se numește omucidere, ci răucidere, el fiind considerat executorul legal al lui Hristos.

Cunoștea bine cuvintele acestea. Fiecare dintre recruți trebuia să le învețe. Și le repetase în minte în timp ce-i vedea pe Lars Nelle, pe Ernst Scoville și pe Peter Hansen murind. Cu toții erau eretici. Oameni care stătuseră în calea ordinului. Cei care făceau rău. Acum, mai erau câteva nume de adăugat pe această listă. Acei bărbați și acele femei care ocupau castelul din fața ochilor săi, de dincolo de copaci, într-o depresiune adăpostită printr-un șir de culmi stâncoase.

Aflase câte ceva despre castel din informarea pe care o comandase mai devreme, înainte să plece de la abație. Odinioară reședință regală din secolul al XVI-lea, una dintre numeroasele case ale Caterinei de Medici, scăpase de distrugere în vremea Revoluției datorită izolării sale. Astfel, rămăsese un monument al Renașterii: o îngrămădire pitorească de turnulețe, fleșe și acoperișuri perpendiculare. Cassiopeia Vitt era, evident, o femeie care dispunea de

mijloace materiale însemnate. Locuințe ca aceasta necesitau mari sume de bani, nu numai pentru cumpărare, ci și pentru întreținere, iar el se îndoia de faptul că ea organiza excursii doar ca o modalitate de a-și suplimenta veniturile. Nu, aici era reședința particulară a unui suflet izolat, unul care se amestecase de trei ori în treburile lui. Unul de care trebuia să se îngrijească.

Dar, de asemenea, avea nevoie și de cele două cărți aflate în posesia lui Mark Nelle.

Prin urmare, nici nu se punea problema unor acțiuni impetuoase.

Ziua se scurgea repede, umbrele adânci începând deja să înghită castelul. În mintea lui, se învâртеbeau diferitele variante.

Trebuia să se asigure că erau cu toții înăuntru. Poziția lui actuală era prea apropiată. Dar observase un pâlț des de fagi, la două sute de metri distanță, care puteau să-i ofere o vedere bună asupra intrării din față.

Trebuia să presupună că se așteptau ca el să apară. După ceea ce se întâmplase în casa lui Lars Nelle, își dăduseră mai mult ca sigur seama de faptul că Royce Claridon lucra pentru el. Dar poate că nu-l așteptau atât de curând. Ceea ce-ar fi fost minunat. Trebuia să se întoarcă la abație. Se convocase un consiliu care-i impunea prezența.

Se hotărî să-i lase pe cei doi frați în mașină, să urmărească totul. Era suficient, deocamdată.

Dar se va întoarce.

Capitolul 50

Ora 20:00

Stephanie nu-și mai amintea de ultima dată când ea și Mark stătuseră jos și discutaseră. Poate că nu se mai întâmplase de când băiatul era adolescent. Atât de mult se adâncise prăpastia dintre ei doi.

Acum, se retrăseseră într-o încăpere din vârful unuia dintre turnurile castelului. Înainte să se așeze, Mark deschisese cele patru ferestre, lăsând să pătrundă în cameră aerul aspru al serii.

— Poți să crezi sau nu, dar mă gândesc la tine și la tatăl tău în fiecare zi. L-am iubit pe tatăl tău. Dar, de când a dat peste povestea asta cu Rennes, și-a schimbat obiectivul. Toată chestia l-a copleșit. Și, în vremea aia, n-am putut să suport asta.

— Lucru pe care-l pot înțelege. Chiar pot. Ceea ce nu înțeleg este de ce l-ai pus să aleagă între tine și ceea ce credea el că e important.

Tonul lui tăios îi dădu fiori și fu nevoită să se străduiască să-și păstreze calmul.

— În ziua în care l-am înmormântat, am înțeles cât de mult greșisem. Dar nu mai puteam să-l aduc înapoi.

— Te-am urât în ziua aia.

— Știu.

— Și, cu toate astea, pur și simplu ai zburat spre casă și m-ai lăsat în Franța.

— Am crezut că asta-ți doreai.

— Așa era. Dar în ultimii cinci ani am avut timp destul să reflectez. Maestrul ți-a luat apărarea, deși abia acum înțeleg ce voia să spună cu multe dintre comentariile lui. În

Evangelhia după Toma, Isus spune: „Oricine nu-și urăște tatăl și mama așa cum îi urăsc eu nu-mi poate fi discipol”. Apoi, El mai zice: „Oricine nu-și iubește tatăl și mama așa cum îi iubesc eu nu-mi poate fi discipol”. Încep să înțeleg afirmațiile astea contradictorii. Te-am urât, mamă.

— Dar mă și iubești?

Tăcerea se lăsa între ei, sfâșiindu-i inima.

Până la urmă, el îi răspunse:

— Ești mama mea.

— Asta nu-i un răspuns.

— E tot ce-o să primești.

Chipul lui, atât de asemănător cu cel al lui Lars, reflecta sentimente contradictorii. Nu-l presă. Pierduse de mult șansa de a mai cere ceva.

— Mai ești la conducerea lui Magellan Billet? o întrebă el.

Îi fu recunoscătoare pentru faptul că schimbase subiectul.

— Din câte știi, da, numai că probabil mi-am cam forțat norocul în ultimele câteva zile. Eu și Cotton n-am prea trecut neobservați.

— Pare să fie un om bun.

— Cel mai bun. N-am vrut să-l implic, dar a insistat. A lucrat multă vreme pentru mine.

— E bine să ai astfel de prieteni.

— Și tu ai unul.

— Pe Geoffrey? Îmi e mai degrabă un oracol decât un prieten. Maestrul l-a făcut să-mi jure ascultare. De ce? Habar n-am.

— Te-ar apăra și cu prețul vieții. Cel puțin asta e sigur.

— Nu sunt obișnuit să-și pună oamenii viața în joc pentru mine.

Ea își aminti de ceea ce scrisese maestrul în bilețelul pe care i-l trimisese, despre Mark, care nu ar fi avut hotărârea necesară pentru a-și duce la sfârșit băătăliile. Îi spuse exact ceea ce-i transmisese maestrul. El o ascultă în tăcere.

— Ce-ai fi făcut dac-ai fi fost ales maestru?

— O parte din mine s-a bucurat că am pierdut.

Rămase uimită.

— De ce?

— Eu sunt un profesor de facultate, nu un conducător.

— Te afli în miezul unui conflict important. Unul pe care ceilalți așteaptă să-l vadă rezolvat.

— Maestrul avea dreptate în privința mea.

Ea îl privi cu un dispreț nedisimulat.

— Tatălui tău i-ar fi fost rușine să te audă vorbind astfel.

Așteptă să-l vadă mâniindu-se, dar Mark rămase tăcut, și singurul lucru pe care-l mai auzi Stephanie fu foșnetul insectelor de afară.

— Probabil am ucis un om azi, rosti Mark în șoaptă. Ce-ar crede tata despre asta?

Stephanie așteptă să audă și amănunte. El nu spusese o vorbă despre ceea ce se întâmplase de când plecaseră din Rennes.

— Mi-a povestit Cotton. Omul ăla avea de ales și a preferat să te înfrunte.

— Am privit cum i se rostogolea trupul. Ciudat sentiment - care ți se răspândește prin întreaga ființă - acela de a ști că tocmai ai luat o viață.

Îl așteptă să se explice.

— M-am bucurat c-am apăsât pe trăgaci, fiindcă eu am rămas în viață. Dar o altă parte din mine a murit, fiindcă bărbatul ăla n-a supraviețuit.

— Viața înseamnă o alegere după alta. El a ales greșit.

— Tu faci asta tot timpul, nu-i așa? Iei decizii de genul ăsta?

— Mi se-ntâmplă în fiecare zi.

— Inima mea nu e suficient de tare pentru așa ceva.

— Și a mea crezi că e?

Se simțise vizată.

— Tu să-mi spui.

— Îmi fac meseria, Mark. Omul ăla și-a ales soarta, nu tu.

— Nu. De Roquefort i-a ales-o. El l-a trimis spre prăpastia aia, știind că va fi o înfruntare. El a făcut alegerea.

— Și asta-i problema cu ordinul tău, Mark. Loialitatea necondiționată nu e ceva bun. Nici o țară, nici o armată, nici un conducător n-a supraviețuit vreodată dacă a insistat pe asemenea nebunii. Agenții mei au dreptul la propriile alegeri.

Urmară câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

— Ai dreptate, murmură el într-un târziu. Tatei i-ar fi fost rușine cu mine.

Se hotărî să riște.

— Mark, tatăl tău nu mai e. A murit de multă vreme. Pentru mine, și tu ai fost mort timp de cinci ani. Dar acum ești aici. Nu există loc în sufletul tău pentru iertare?

În pledoaria ei se simțea o undă de speranță.

Mark se ridică de pe scaun.

— Nu, mamă. Nu există.

Și ieși din încăpere.

Malone își găsisse refugiu în afara castelului, sub o pergolă umbroasă, îmbrăcată în verdeață. Numai insectele mai tulburau liniștea. El privi cum liliecii își fluturau aripile, pe cerul din ce în ce mai întunecat. Cu puțin timp înainte, Stephanie îl luase deoparte și-i spusese că sunase în Atlanta, cerând o informare completă despre gazda lor. Rezultatul fusese acela că numele de Cassiopeia Vitt nu apărea în nici una dintre bazele de date despre teroriști ale guvernului Statelor Unite. Biografia ei personală nu avea nimic remarcabil, cu toate că era pe jumătate musulmană și că, în zilele noastre, acest fapt făcea să se ridice măcar un semn de întrebare. Era proprietara unui conglomerat financiar întins pe mai multe continente, cu sediul la Paris, implicat într-un spectru larg de afaceri, a căror cifră se situa în zona

miliardelor de euro. Tatăl ei înființase compania, iar ea moștenise controlul asupra ei, cu toate că se implica foarte puțin în operațiunile de zi cu zi. De asemenea, era președinta unei fundații olandeze care colabora îndeaproape cu Organizația Națiunilor Unite, în privința ajutorării bolnavilor de SIDA și a celor afectați de foamete, în mod special din Africa. Nici unul dintre guvernele străine n-o considera ca fiind o amenințare.

Numai că Malone nu era convins.

Noi și noi amenințări apăreau în fiecare zi și din cele mai neașteptate locuri.

— Atât de adâncit în gânduri...

Își ridică privirea și-o zări pe Cassiopeia, stând în picioare dincolo de pergolă. Purta un costum pentru călărie mulat, negru, care i se potrivea de minune.

— De fapt, mă gândeam la dumneata.

— Mă simt măgulită.

— N-ar trebui. Făcu un semn spre costumația ei. Mă întrebam unde-ai dispărut.

— Încerc să călăresc în fiecare seară. Asta mă ajută să gândesc.

Păși sub umbrar.

— Am construit chestia asta acum câțiva ani, ca omagiu pentru mama. Îi plăceau la nebunie spațiile amenajate în aer liber.

Cassiopeia se așeză pe o bancă în fața lui. Era convins că venirea ei acolo avea un scop.

— Te-am văzut mai devreme că ai îndoieli cu privire la toate astea. Asta-i din cauză că refuzi să pui la îndoială Biblia dumitale creștină?

Malone nu prea avea chef să vorbească despre așa ceva, dar ea părea nerăbdătoare.

— Nicidecum. Asta a fost pentru că dumneata ai ales să contești Biblia. Se pare că toată lumea care s-a implicat în

căutarea asta are câte un interes personal. Dumneata, de Roquefort, Mark, Saunière, Lars, Stephanie. Până și Geoffrey, care e un pic diferit, ca să nu spunem altfel, are un plan al lui.

— Dă-mi voie să-ți povestesc câteva lucruri și-o să vezi că nu e vorba despre nimic personal. Cel puțin, nu în cazul meu.

Se îndoia de acest lucru, dar voia să audă ceea ce avea ea de spus.

— Știai că în întreaga istorie scrisă n-a fost găsit în Țara Sfântă decât un singur schelet de om răstignit?

Nu știa.

— Răstignirea le era străină evreilor. Ei îi pedepseau pe vinovați prin lapidare, ardere, decapitare sau strangulare, atunci când era vorba despre pedepse capitale. Legea mozaică permitea doar ca un criminal care deja fusese executat să fie atârnat pe lemn ca pedeapsă suplimentară.

— „Căci blestemat este înaintea Domnului tot cel spânzurat pe lemn”, rosti el, citind din Deuteronom.

— Ai studiat Vechiul Testament, nu glumă.

— Avem și noi ceva cultură acolo, în Georgia.

Ea zâmbi.

— Dar răstignirea era o modalitate obișnuită de execuție la romani. Varrus, în anul 4 î.Hr., a răstignit mai mult de două mii de persoane. Florus, în anul 66, a omorât aproape patru mii. Titus, în anul 70, a executat cinci sute pe zi. Cu toate astea, numai un schelet crucificat a fost descoperit vreodată. Asta s-a întâmplat în 1968, chiar la nord de Ierusalim. Osemintele datează din secolul I, ceea ce i-a făcut pe mulți să se emoționeze. Numai că executatul nu era Isus. Numele lui fusese Yehohanan, avusese cam un metru și șaiszeci și opt înălțime, iar vârsta, între douăzeci și patru și douăzeci și opt. Știm asta datorită informațiilor înscrise pe osuarul lui. Fusese de asemenea legat de cruce, nu bătut în cuie, și nici unul dintre picioare nu-i fusese zdrobit. Înțelegi semnificația acestui amănunt?

O înțelegea.

— Răstignitul pe cruce murea de sufocare. Până la urmă, capul cădea în față, așa că se instala lipsa de oxigen.

— Răstignirea însemna o umilire publică. Victimele nu trebuiau să moară prea curând. Astfel, ca să întârzie moartea, i se prindea o bucată de lemn la spate, să se poată sta pe ea, sau o alta, la picioare, pe care să se rezeme. Astfel, acuzatul se putea sprijini și era capabil să respire. După câteva zile, dacă victima nu-și epuiza întru totul energia, soldații îi zdrobeau picioarele. Așa, nu se mai putea sprijini. Moartea survenea foarte repede după asta.

El își aminti de Evanghelii.

— O persoană răstignită nu putea să pângărească Sabatul. Evreii doreau ca trupurile lui Isus și ale celor doi tâlhari răstigniți împreună cu El să fie coborâte de pe cruci înainte de lăsarea serii. În consecință, Pilat a poruncit să fie zdrobite picioarele celor doi tâlhari.

Ea încuviință.

— "Dar, venind la Isus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit picioarele." Asta-i din Ioan. Te-ai întrebat vreodată de ce-a murit Isus atât de repede? Fusesse răstignit doar de câteva ore. De obicei, asta dura câteva zile. Și de ce nu l-au zdrobit soldații romani picioarele oricum, doar ca să se asigure c-a murit? În loc de asta, Ioan spune că l-au străpuns coastă cu lancea și sângele și apa au început să țâșnească.

Numai că Matei, Marcu și Luca nu pomenesc deloc despre întâmplarea asta.

— Unde vrei s-ajungi?

— Din atâtea zeci de mii de răstigniți, un singur schelet a fost găsit vreodată. Iar motivul e simplu. În vremea lui Isus, înmormântarea era considerată o onoare. Nu exista oroare mai mare decât cea ca trupul să-ți fie lăsat pradă animalelor. Toate pedepsele capitale ale romanilor - arderea de viu, aruncarea pradă fiarelor sau răstignirea - aveau un singur

lucru în comun: nu exista un trup care să fie înmormântat. Victimele răstignirii erau lăsate să atârne pe cruci până când le ciuguleau păsările toată carnea de pe oase, după care ceea ce rămânea era azvârlit într-o groapă comună. Și totuși, toate cele patru Evanghelii susțin că Isus a murit în cea de-a noua oră, la trei după-amiază, după care a fost coborât și îngropat.

Începea să înțeleagă.

— Romanii n-ar fi putut să facă una ca asta.

— Tocmai aici începe să se complice povestea. Isus a fost condamnat la moarte atunci când mai erau doar câteva ore până la Sabat. Cu toate acestea, s-a poruncit ca El să moară răstignit, una dintre modalitățile cele mai lente prin care era ucis cineva. Cum ar fi putut să se creadă că El ar fi ajuns să moară înainte de căderea serii? Evanghelia după Marcu spune chiar că Pilat a fost uimit de o asemenea moarte rapidă, cerându-i unui centurion să vadă dacă totul era în ordine.

— Dar n-a fost Isus maltratat înainte să fie bătut în cuie pe cruce?

— Isus era un bărbat puternic, în floarea vârstei. Era obișnuit să parcurgă pe jos distanțe mari, în arșiță. Da, a îndurat biciuirea. Conform legii, trebuia să primească treizeci și nouă de lovituri. Dar nu ni se spune nicăieri în Evanghelii dacă i-au fost administrate atâtea. Și, după acest chin, se pare că era încă suficient de puternic încât să li se adreseze acuzatorilor Lui cu tărie. Prin urmare, nu prea există dovezi despre o eventuală stare de slăbiciune. Și totuși, Isus a murit după doar trei ore, fără ca picioarele să-i fie zdrobite, și doar, se spune, cu coasta străpunsă de o lance.

— Profeția din Ieșirea. Ioan vorbește despre ea în Evanghelia lui. Spune că toate lucrurile s-au petrecut astfel încât ceea ce stătea scris în Scripturi să se împlinească.

— Ieșirea vorbește despre restricțiile de Paști și despre faptul că nici o bucată de carne nu trebuia să fie scoasă din casă. Trebuia să fie mâncată într-o singură casă „fără să se

zdrobească oasele”. Asta n-are nimic de-a face cu Isus. Referirea lui Ioan la asta era o slabă încercare de continuare a Vechiului Testament. Desigur, așa cum am spus, celelalte trei Evanghelii nu pomenesc nimic despre lance.

— Presupun că vrei să demonstrezi, în cazul ăsta, că Evangheliile nu spun adevărul.

— Nici una dintre informațiile pe care le cuprind nu are sens. Nu se contrazic doar pe ele însele, ci contrazic istoria, logica și rațiunea. Ne-a fost lăsat să credem că un bărbat răstignit, fără ca picioarele să-i fie frânte, a murit în doar trei ore, după care i s-a acordat onoarea de a fi înmormântat. Bineînțeles, dintr-un punct de vedere religios, e foarte de înțeles. Teologii de la începuturi încercau să-și atragă adepții. Aveau nevoie să-l ridice pe Isus de la nivelul unui bărbat obișnuit la cel al divinului Hristos. Evangheliștii au scris cu toții în greacă și trebuiau să cunoască istoria elenistică. Osiris, soțul zeiței Isis, a murit de mâna răului într-o vineri, după care a fost înviat trei zile mai târziu. De ce nu și Hristos? Firește, ca să se ridice Hristos din morți, din punct de vedere fizic, trebuia să avem de-a face cu un trup identificabil. Nu erau de ajuns oase ciugulite de păsări și aruncate în groapa comună. Prin urmare, era nevoie să fie înmormântat.

— Asta-i ceea ce încerca să dovedească Lars Nelle? Că Isus n-a înviat din morți?

Ea clătină din cap.

— Habar n-am. Tot ceea ce știu este că templierii știau anumite lucruri. Lucruri importante. Suficient cât să transforme o adunătură de nouă cavaleri oarecare într-o forță internațională. Cunoașterea a fost cea care a alimentat această expansiune. Cunoașterea pe care a redescoperit-o Saunière. Eu vreau să posed cunoașterea asta.

— Cum ar putea să existe vreo dovadă despre orice ar fi?

— Trebuie să existe. Ai văzut biserica lui Saunière. A lăsat o grămadă de indicii și toate indică o singură direcție. Trebuie

să fie ceva pe-acolo, ceva suficient de important încât să-l convingă că trebuie să-i facă pe templieri să caute.

— Astea-s visuri.

— Așa să fie?

Malone observă că seara se topise până la urmă în întuneric, transformând dealurile și pădurea înconjurătoare într-o masă compactă de umbre.

— Avem oaspeți, îi șopti ea.

Așteptă explicația.

— În timp ce călăream, mi-am făcut drum pe unul dintre promontorii. Am văzut doi bărbați. Unul spre nord, altul spre sus. Supravegheau. De Roquefort v-a găsit repede.

— Nici n-am crezut că trucul cu emițătorul o să-l întârzie prea mult. Presupunea c-o să venim aici. Și Claridon putea să-i arate drumul. Te-au observat?

— Mă îndoiesc. Am avut grijă.

— Putea să fie primejdios.

— De Roquefort e un om grăbit. E nerăbdător, mai ales dacă se simte tras pe sfoară.

— Vrei să spui, cu jurnalul?

Ea încuviință.

— Claridon o să-și dea seama că e presărat cu greșeli.

— Dar de Roquefort ne-a găsit. Suntem în bătaia puștii lui.

— Probabil că știe mult prea puțin. Altfel, de ce s-ar mai osteni? Pur și simplu, și-ar folosi propriile resurse și-ar căuta pe cont propriu. Nu, el are nevoie de noi.

Afirmațiile ei păreau logice, ca de altfel tot ceea ce spunea.

— Ai plecat călare fiindcă-i așteptai, nu-i așa?

— Mă gândeam c-o să fim supravegheați.

— Ești mereu atât de bănuitoare?

Ea se întoarce cu fața spre el.

— Numai atunci când oamenii vor să-mi facă rău.

— Presupun că te-ai gândit la un plan de acțiune, nu?

— A, da. Am un plan.

Capitolul 51

Abația des Fontaines

Luni, 26 iunie, ora 00:40

De Roquefort stătea în fața altarului, în capela principală, încă o dată înveșmântat în sutana lui albă rituală. Frații umpluseră stranele din fața lui, intonând cântece ale căror cuvinte datau încă de la Începuturi. Claridon era în arhivă, scotocind printre documente. De Roquefort îi dăduse instrucțiuni fratelui care se ocupa cu arhivele să-i permită nebunului aceluia neastâmpărat să umble la orice ar fi dorit, dar, în același timp, să-l supravegheze îndeaproape. Raportul primit din Givors spunea că în castelul stăpânit de Cassiopeia Vitt totul părea să se fi liniștit odată cu căderea nopții. Unul dintre frați supraveghea ieșirea din față, iar celălalt, spatele castelului. Prin urmare, nu era prea mare lucru de făcut, astfel încât se hotărâse să-și vadă de îndatoririle lui. Un nou suflet urma să fie primit în rândurile ordinului. Cu șapte sute de ani în urmă, oricare nou recrut trebuia să provină dintr-o căsătorie legitimă, să nu aibă datorii și să fie apt din punct de vedere fizic pentru purtarea războaielor. Cei mai mulți erau celibatari, dar și bărbații căsătoriți erau primiți, având un statut onorific. Nu era nici o problemă cu criminalii, nici cu cei excomunicați. Atât unora, cât și celorlalți li se permitea să-și răscumpere păcatele. Datoria oricărui maestru era să se asigure de sporirea frăției. Regulamentul grăia limpede: „Dacă oricare cavaler laic sau alt bărbat dorește să părăsească gloata pierzaniei și să-și abandoneze centuria, să nu i se refuze primirea”. Dar cuvintele Sfântului Pavel erau cele care alcătuiseră standardul modern pentru primirea de membri: „Puneți sufletul la încercare, ca să vedeți dacă vine

de la Dumnezeu”. Iar candidatul care îngenunchease în fața lui reprezenta prima încercare de a introduce acest precept. Pe de Roquefort îl dezgusta faptul că o asemenea ceremonie măreață trebuia să se desfășoare în toiul nopții, în spatele porților încuiate. Dar așa se procedă în cadrul ordinului. Moștenirea lui – ceea ce-și dorea să fie consemnat în Cronici multă vreme după ce avea să moară – urma să fie întoarcerea la lumină.

Psalmodiarea încetă.

Se ridică de pe scaunul din lemn de stejar, pe care se așeza maestrul încă de la Începuturi.

— Bunule frate, îi zise el candidatului care îngenunchease în fața lui, cu o Biblie în mâini. Ne ceri un lucru important. Din ordinul nostru, tu vezi numai exteriorul. Trăim în această splendidă abație, mâncăm și bem bine. Avem parte de veșminte, medicamente, educație și împlinire spirituală. Numai că trăim sub oblăduirea unor legi aspre. Nu e ușor să te transformi în slujitorul altuia. Dacă vrei să dormi, poți să fii trezit. Dacă ești treaz, ți se poate porunci să te culci. Poți să nu vrei să mergi acolo unde ești îndrumat, dar trebuie. Cu greu vei ajunge să faci ceea ce-ți dorești. Poți să înduri cu bine toate aceste greutăți?

Bărbatul – care avea spre treizeci de ani –, cu părul deja tuns scurt și fața lividă proaspăt bărbierită, își ridică privirea și rosti:

— Voi îndura tot ceea ce-i va fi pe plac lui Dumnezeu.

De Roquefort știa că era vorba despre un candidat tipic. Fusese descoperit la universitate cu câțiva ani înainte și unul dintre instructorii ordinului îi urmărise progresele, în timp ce-i examina arborele genealogic și evoluția personală. Cu cât avea mai puține legături, cu atât era mai bine, și, slavă Domnului, în lume, sufletele rătăcitoare se găseau din abundență. Până la urmă, avea loc un contact direct și, dacă era receptiv, recrutul era inițiat încetul cu încetul în privința

Regulamentului, punându-i-se întrebările care li se puneau de secole candidaților. Era căsătorit? Logodit? Depusese vreodată jurământ sau își luase vreun angajament față de vreo altă societate religioasă? Avea datorii pe care nu putea să le plătească? Vreo boală ascunsă?

Era îndatorat, dintr-un motiv sau altul, față de vreun bărbat sau de vreo femeie?

— Bunule frate, i se adresă el candidatului, în tovărășia noastră, nu trebuie să cauți bogății, nici onoruri, nici plăceri trupesti. Dimpotrivă, trebuie să cauți trei lucruri. Primul: să renunți la păcatele lumești și să le respingi. Al doilea, să-l slujești pe Domnul nostru. Și cel de-al treilea, să fii sărac și să te pocăiești. Îi vei jura Domnului nostru și Sfintei Fecioare că tot restul vieții tale vei asculta de maestrul acestui Templu? Că vei trăi în castitate, fără averi personale? Că vei respecta obiceiurile acestei case? Că nu vei părăsi niciodată ordinul, nici constrâns prin forță, nici din slăbiciune, nici în vremuri rele, nici în vremuri bune?

Formulele acestea erau folosite încă de la Începuturi, și de Roquefort își aminti de ziua în care-i fuseseră adresate, cu treizeci de ani în urmă. Încă simțea flacăra care se aprinsese în el, o flăcără care acum ardea cu o intensitate turbată. Era important să fii templier. Însemna ceva. Iar el era hotărât să se asigure că toți candidații care îmbrăcau sutana în timpul mandatului său înțelegeau importanța acestei devoțiuni.

Îl privi în ochi pe bărbatul îngenuncheat.

— Ce spui, frate?

— *De par Dieu*. Pentru numele lui Dumnezeu, așa voi face.

— Înțelegi faptul că ți se va putea cere să-ți dai viața?

Și, după ceea ce se întâmplase în ultimele câteva zile, această întrebare părea să fi devenit și mai importantă.

— Fără îndoială.

— Și de ce ți-ai dăruia viața pentru noi?

— Pentru că așa mi-ar porunci maestrul meu.

Era răspunsul corect.

— Și vei face asta fără să cârtești?

— Să cârtesc ar însemna să încalc Regulamentul. Sarcina mea e să mă supun.

De Roquefort făcu un semn către postăvar, care scoase la iveală, dintr-un cufăr din lemn, un veșmânt lung.

— Ridică-te, îi zise el candidatului.

Tânărul se ridică în picioare, îmbrăcat într-o rasă din lână neagră care-i înfășura trupul subțirel de la umeri până la picioarele goale.

— Leapădă-ți vesmântul, îi porunci, și tânărul își trase rasa peste cap. Pe dedesubt, purta o cămașă albă și pantaloni negri.

Postăvarul se apropie cu veșmântul și se opri de-o parte a lui.

— Ți-ai lepădat giulgiul lumii materiale, preciză de Roquefort. Acum, te vom îmbrățișa cu straiul de membru și-ți vom sărbători renașterea, ca frate al ordinului nostru.

Făcu un gest și postăvarul înaintă, apoi petrecu vesmântul în jurul recrutului. De Roquefort văzuse mulți oameni în toată firea plângând în astfel de clipe. El însuși se luptase să-și stăpânească emoțiile, atunci când același gen de veșmânt îi fusese înfășurat în jurul trupului. Nimeni nu știa cât de vechi era acest giulgiu, însă fusese păstrat cu sfințenie în cufărul inițierii încă de la începuturi. Cunoștea bine povestea unuia dintre aceste veșminte. Cu acela fusese învelit Jacques de Molay, timp de două zile, pe când era prea slăbit ca să se mai poată ridica, nefiind în stare să se miște din cauza rănilor. În timp ce stătuse astfel înfășurat, bacteriile și substanțele chimice din trupul său coloraseră fibrele vesmântului și făcuseră să se nască o imagine care, cincizeci de ani mai târziu, avea să înceapă să fie venerată de creștinii creduli ca fiind cea a trupului lui Hristos.

Întotdeauna i se păruse că se potrivește.

Maestrul cavalerilor templieri – căpetenia unui ordin despre care se presupunea c-ar fi eretic – devenise plămada din care toți artiștii de după aceea zămisliseră chipul lui Hristos.

Își întoarse privirea spre adunare.

— Îl vedeți în fața voastră pe cel mai nou dintre frații noștri. El poartă acest giulgiu care simbolizează renașterea. E o clipă prin care am trecut cu toții, una care ne leagă pe unii de ceilalți. Atunci când am fost ales maestru al vostru, v-am promis o nouă zi, un nou ordin, o nouă direcție. V-am spus că nu se va mai întâmpla ca vreo câțiva să știe mai multe decât ceilalți, cei mulți. V-am spus c-o să găsesc Chivotul Legii, care ne aparține de drept.

Făcu un pas în față.

— În arhiva noastră, chiar în clipa asta, se află un bărbat care posedă cunoștințele trebuincioase nouă. Din nefericire, în timp ce fostul nostru maestru n-a făcut nimic, alții, care nu fac parte din ordin, au tot căutat. Le-am urmărit personal strădaniile, le-am privit și le-am studiat mișcările, așteptând clipa în care ne vom alătura acestei căutări.

Se opri pentru câteva clipe.

— Ei bine, această clipă a sosit. Frați de dincolo de ziduri caută chiar în momentul acesta, și mulți dintre voi îi vor urma.

În timp ce vorbea, își plimbă privirea de-a lungul bisericii, până când se opri asupra capelanului. Acesta era un italian cu o figură solemnă, șeful prelaților, cel mai înalt în rang dintre clericii ordinului. Capelanul îi conducea pe preoți – cam o treime din numărul fraților – oameni care-și aleseseră o viață închinată numai și numai lui Hristos. Cuvintele capelanului aveau foarte mare greutate, cu atât mai mult în cazul de față, fiind vorba despre un om care vorbea cu multă cumpătare. Mai devreme, atunci când se stabilise că se va ține consiliul, capelanul dăduse glas îngrijorărilor provocate de recentele

morți.

- Vă cam grăbiți, declarase capelanul.
- Fac numai ceea ce dorește ordinul.
- Faceți numai ceea ce doriți!
- E vreo diferență?
- Vorbiți ca maestrul de dinainte.

Aici, avea dreptate.

— Și, cu toate că n-am fost de acord cu el în foarte multe privințe, m-am supus.

Îi displăcea franchetea capelanului, mai ales fiind în fața consiliului, dar știa că mulți îl respectau pe acesta.

- Ce-ai vrea să fac?
- Să păziți viețile fraților.
- Frații știu că li s-ar putea cere să-și dea viața.
- Nu mai suntem în Evul Mediu. Nu purtăm o cruciadă.

Oamenii aceștia îi sunt devotați lui Dumnezeu și v-au jurat supunere domniei voastre, ca dovadă a devoțiunii lor. N-aveți nici un drept să le luați viața.

— Vreau să recuperez Chivotul Legii.

— În ce scop? Ne-am descurcat și fără el timp de șapte sute de ani. Nu are importanță.

De Roquefort rămăsese șocat.

— Cum poți să spui una ca asta? E moștenirea noastră.

— Ce-ar mai putea să însemne în ziua de azi?

— Mântuirea noastră.

— Suntem deja mântuiți. Toți oamenii de-aici au sufletele curate.

— Ordinul acesta nu merită să trăiască în surghiun.

— Surghiunul nostru e autoimpus. Și suntem împăcați cu el.

— Eu nu.

— Atunci războiul e al domniei voastre, nu al nostru.

Furia îi sporise.

— N-am chef să fiu contrazis.

— Maestre, n-a trecut nici o săptămână și ați uitat deja de unde ați venit.

Privindu-l țintă pe capelan, încercă să descifreze expresia trăsăturilor acestui chip încremenit. Vorbise serios mai devreme. N-avea chef să fie contrazis. Chivotul Legii trebuia să fie găsit. Iar răspunsurile se aflau la Royce Claridon și la cei aflați la Cassiopeia Vitt în castel.

Așadar, se făcu că nu observă privirea indiferentă a capelanului și se concentrează asupra mulțimii așezate în fața lui.

— Frați ai mei, haideți să ne rugăm pentru izbândă.

Capitolul 52

Ora 01:00

Malone era în Rennes, plimbându-se alene prin Biserica Maria Magdalena și aceleași ornamente de prost gust îl făceau să treacă prin aceleași senzații neplăcute. Naosul bisericii era pustiu, cu excepția unui singur bărbat, care stătea în picioare în fața altarului, îmbrăcat într-o sutană neagră, preoțească. În clipa în care bărbatul se întoarse, chipul lui i se păru cunoscut.

Bérenger Saunière.

— Ce cauți aici? îl întrebă Saunière, cu o voce ascuțită. Asta-i biserica mea. Opera mea. A nimănui altcuiva.

— Și cum de e a ta?

— Am profitat de ocazie. Nimeni altcineva.

— Ocazie pentru ce?

— Cei care provoacă lumea întotdeauna întâmpină și riscuri.

Atunci, Malone observă o deschizătură căscată în podea, chiar în fața altarului, și treptele care duceau spre întunericul deplin.

— Ce e acolo jos? întrebă el.

— Primul pas pe calea spre adevăr. Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei care au păzit acest adevăr. Dumnezeu să le binecuvânteze generozitatea.

Biserica în care se afla închis se risipi deodată și se pomeni înconjurat de o piațetă plină de copaci, care se întindea în fața ambasadei americane din Mexico City. Oamenii goneau în toate direcțiile, iar sunetele claxoanelor urlând, ale cauciucurilor scrâșnind și ale motoarelor Diesel se auzeau din ce în ce mai tare.

Apoi, împușcături.

Venite dintr-un automobil care tocmai se oprise. Bărbați tâșnind din el. Trăgând într-o femeie între două vârste și într-un tânăr diplomat danez, care-și savurau prânzul la umbră. Infanteriștii marini care păzeau ambasada ripostară, dar erau prea departe.

Își căută arma și trase.

Trupurile se prăbușiră pe pavaj. Capul lui Thorvaldsen se sfărâmă, în clipa în care-l nimeriră gloanțele care o căutau pe femeie. Îi împușcă pe doi dintre cei care porniseră învălmășeala, apoi simți durerea din umăr în clipa-n care fu străpuns de un glonț.

Durerea îi stârni toate simțurile.

Sângele curgea gâlgâind din rană.

Se împletici, dar își împușcă atacatorul. Glonțul străpunse chipul întunecat, care încă o dată se transformă în cel al lui Bérenger Saunière.

— De ce m-ai împușcat? îl întrebă acesta, calm.

Zidurile bisericii se conturară din nou și-n față-i apărură imaginile cu răstignirea. Malone zări o vioară zăcând pe una dintre strane. Un taler metalic se odihnea pe corzile ei. Saunière pluti într-acolo și împrăștie nisip pe taler. Apoi, trase cu arcușul peste corzi și, în timp ce se auzeau notele ascuțite, nisipul se așeza după un anumit model.

Saunière zâmbi.

— Acolo unde talerul nu vibrează, nisipul rămâne nemișcat. Schimbă vibrația și un alt model se va crea. Un altul, de fiecare dată.

Statuia lui Asmodeu strâmbându-se căpătă viață, iar silueta diavolească lăsă potirul cu apă sfințită la ușa din față și se repezi spre el.

— Cumplit e locul acesta, rosti demonul.

— Tu n-ai ce căuta aici! țipă Saunière.

— Și-atunci, de ce m-ai pus și pe mine?

Saunière nu-i răspunse. O altă siluetă se materializă dintre umbre. Era omulețul în rasa cafenie de călugăr, din Citind Regulile din Caridad. Și acum își ținea degetul la buze, cerând tăcere, și purta cu el taburetul pe care scria **ACABOCE A° 1681**.

Degetul se dădu la o parte și omulețul rosti:

— Eu sunt alfa și omega, eu sunt începutul și sfârșitul.

Apoi, omulețul dispăru.

Apăru o femeie, cu chipul învăluit de întuneric, îmbrăcată în haine negre fără vreun semn distinctiv.

— Îmi știi mormântul, zise ea.

Era Marie d'Hautpoul de Blanchefort.

— Ți-e frică de păianjeni? îl întrebă. Nu-ți vor face nici un rău.

Pe pieptul ei, apărură cifre romane, strălucitoare precum soarele. **LIXLIXL**. Un păianjen se ivi pe sub simboluri, având aceeași înfățișare cu cel de pe piatra de mormânt. Printre tentaculele lui, erau șapte punctulețe. Numai cele două spații din apropierea capului erau goale. Marie trasă cu degetul o linie pornind de la gâtul ei, în jos pe piept, dincolo de literele strălucitoare, până la imaginea păianjenului. O săgeată apăru acolo unde-i fusese degetul.

Aceeași săgeată cu două vârfuri de pe piatra de mormânt.

Acum, plutea. Departe de biserică. Trecând prin ziduri, afară în curte și-apoi în grădina cu flori, în care statuia Fecioarei stătea deasupra pilastrului vizigot. Piatra nu mai era cenușie și roasă de vreme și de ani. În schimb, cuvintele **PENITENȚĂ, PENITENȚĂ și MISIUNE 1891** sclipeau.

Asmodeu reapăru. Demonul spuse:

— Prin semnul acesta, tu îl vei învinge.

În fața pilastrului vizigot zăcea Thorvaldsen. Un petic de asfalt uleios se întindea sub el, stacojiu de sânge, iar membrele tânărului erau întinse în diverse unghiuri și contorsionate, ca ale lui Geacă Roșie, după ce sărise de pe

Round Tower. Ochii îi erau deschiși, fără viață, luminați de groază.

Auzi o voce. Ascuțită, rece, mecanică. Și văzu un televizor la care un bărbat mustăcios anunța știrile, vorbind despre moartea unei avocate mexicane și a unui diplomat danez, mobilul crimelor rămânând necunoscut.

Și bilanțul.

„Șapte morți, nouă răniți.”

Malone se trezi.

Mai visase despre moartea lui Thorvaldsen și altădată – de multe ori, mai bine zis –, dar niciodată în legătură cu Rennes-le-Château.

Se pare că mintea îi era plină de gândurile pe care-i fusese greu să le evite cu două ore înainte atunci când încercase să adoarmă. Până la urmă, izbutise să așipească, instalat confortabil într-una dintre numeroasele încăperi ale castelului stăpânit de Cassiopeia Vitt. Ea îl asigurase de faptul că musafirii nepoftiți de afară vor fi supravegheați și că, dacă de Roquefort se va hotărî să acționeze pe timpul nopții, nu-i va găsi nepregătiți. Iar el fusese de acord cu aprecierile ei asupra situației. Erau în siguranță, cel puțin până a doua zi.

Așa că adormise.

Dar în mintea lui continuase să încerce rezolvarea acelui puzzle.

Cea mai mare parte a visului i se șterse din minte, dar își aminti ultima parte: reportajul de televiziune despre atacul din Mexico City. Aflase ulterior că între Thorvaldsen și avocata mexicană exista o relație. Ea era o femeie curajoasă, puternică, încercând să investigheze un misterios cartel. Poliția locală aflase că primise amenințări, dar nu le luase în seamă. Polițiștii erau în zonă, dar, lucru curios, nici unul dintre ei nu se găsea prin preajmă în clipa în care asasinii țâșniseră din automobil. Ea și tânărul Thorvaldsen stăteau pe o bancă, mâncând de prânz. Malone tocmai se întorcea la

ambasadă, fiind în oraș într-o misiune. Își folosisese pistolul automat ca să-i doboare pe doi dintre atacatori înainte să-și dea seama ceilalți doi de faptul că el era acolo. Nu-i zărise niciodată pe cel de-al treilea și pe cel de-al patrulea asasin, unul din ei expediindu-i un glonț în umărul stâng. Înainte să-și piardă cunoștința, izbutise să-l împuște pe cel care trăsesese asupra lui, iar atacatorul rămas fusese doborât de unul dintre pușcașii din paza ambasadei.

Dar nu înainte ca o mulțime de gloanțe să atingă o mulțime de oameni.

Șapte morți, nouă răniți.

Se ridică în capul oaselor pe pat.

Tocmai rezolvase enigma din Rennes.

Capitolul 53

Abația des Fontaines

Ora 01:30

De Roquefort trecu rapid cartela magnetică prin dispozitivul cu senzori și zăvorul electronic se deschise. Intră în arhivele bine luminate și-și croi drum printre rafturile pline de cărți cu acces restricționat până în locul în care stătea Royce Claridon. Pe masa din fața lui Claridon zăceau teancuri de scrieri. Fratele răspunzător pentru arhive stătea deoparte, urmărindu-l răbdător, așa cum i se ceruse. Îi făcu semn să se retragă.

— Ce-ai aflat? îl întrebă pe Claridon.

— Materialele spre care m-ați îndrumat sunt interesante. Niciodată nu mi-am dat seama de cât s-a extins ordinul după Epurarea din 1307.

— Sunt multe în istoria noastră.

— Am găsit o relatare despre cum a fost ars pe rug Jacques de Molay. Se pare că mulți dintre frați au urmărit spectacolul, în Paris.

— A pășit spre rug pe data de 13 martie 1314, ținându-și fruntea sus și spunând mulțimii: „Este doar un act de dreptate ca, într-un moment atât de solemn, când viața mea se apropie de sfârșit, să dezvălui înșelăciunea care s-a săvârșit și să rostesc adevărul”.

— I-ați memorat cuvintele?

— E un om ale cărui cuvinte merită să fie cunoscute.

— Mulți istorici îl blamează pe Jacques de Molay pentru căderea ordinului. Se spune c-ar fi fost slab și prea mulțumit de sine.

— Și ce spun despre el relatările pe care le-ai citit?

— Că părea puternic și hotărât și că-și făcuse planuri dinainte să plece din Cipru spre Franța, în vara lui 1307. De fapt, anticipase ceea ce plănuise Filip al IV-lea.

— Avere și cunoașterea ne-au fost puse la loc sigur. De Molay s-a asigurat de asta.

— Chivotul Legii.

Claridon scutură din cap.

— Frații s-au asigurat de păstrarea lui. De Molay s-a asigurat.

În ochii lui Claridon apăru o expresie de oboseală. Cu toate că ora era târzie, organismul lui de Roquefort funcționa mai bine noaptea.

— Ai citit ultimele cuvinte ale lui de Molay?

Claridon făcu un semn de încuviințare.

— „Dumnezeu ne va răzbuna moartea. Nenorocirea va cădea curând asupra celor care ne-au condamnat.”

— Se referea la Filip al IV-lea și la Clement al V-lea, care au conspirat împotriva lui și a ordinului. Papa a murit la mai puțin de o lună după aceea, iar Filip a sucombat după șapte luni. Nici unul dintre moștenitorii lui Filip n-a avut băieți, așa că ramura regală a Capetienilor s-a stins. La 450 de ani după aceea, în timpul Revoluției, familia regală a Franței a fost închisă, la fel ca de Molay, în închisoarea Temple. Atunci când ghilotina i-a retezat, în cele din urmă, capul lui Ludovic al XVI-lea, un bărbat și-a cufundat mâna în sângele regelui mort și apoi a împrăștiat mulțimea, strigând: „Jacques de Molay, ești răzbunat!”

— Unul dintre ai voștri?

De Roquefort încuviință.

— Unul dintre frați, pătruns de importanța momentului. Era acolo ca să fie martor la căderea monarhiei franceze.

— Asta înseamnă mult pentru dumneavoastră, nu-i așa?

De Roquefort nu era prea interesat să-și împărtășească emoțiile cu străinul acela, dar vru să clarifice lucrurile:

— Eu sunt maestrul.
— Nu. E vorba despre mai mult. Mai mult, în privința asta.
— Psihologia face și ea parte din specialitatea dumitale?
— Ați stat drept în fața unui automobil în viteză, provocându-l pe Malone să vă calce. Pe urmă, mi-ați fi fript carnea de pe tălpi fără vreo remușcare.

— *Monsieur* Claridon, mii de frați de-ai mei au fost arestați; cu toții, din cauza lăcomiei unui rege. Câteva sute dintre ei au fost arși pe rug. Ca o ironie a sorții, numai minciunile le-ar fi redat libertatea. Adevărul însemna condamnarea lor la moarte, din moment ce ordinul nu era vinovat de nici una dintre acuzațiile aduse împotriva lui. Da. E o problemă extrem de personală.

Claridon se întinse după jurnalul lui Lars Nelle.

— Am ceva vești proaste. Am citit o bună parte din însemnările lui Lars și ceva nu e în regulă.

Lui de Roquefort nu-i plăcu deloc cum suna această afirmație.

— Sunt greșeli. Datele sunt eronate. Locurile diferă. Sursele sunt consemnate incorect. Schimbări subtile, dar pentru o privire încercată sunt evidente.

Din nefericire, de Roquefort nu era suficient de cunoscător încât să sesizeze diferența. În realitate, spera că jurnalul îi va spori cunoștințele.

— E vorba doar despre greșeli de consemnare?

— La început, așa am crezut. Apoi, pe măsură ce observam tot mai multe, am ajuns să mă îndoiesc de asta. Lars era un tip grijuliu. Eu însumi l-am ajutat să culeagă multe dintre informațiile din jurnal. Greșelile sunt intenționate.

De Roquefort luă jurnalul și-l răsfoi atent până când ajunse la criptogramă.

— Cu asta ce-i? E corectă?

— N-aș putea să știu. Lars nu mi-a spus niciodată dacă a descoperit secvența matematică prin care se descifrează.

De Roquefort deveni îngrijorat.

— Vrei să spui că jurnalul e inutil?

— Ceea ce spun este că sunt greșeli. Până și unele dintre însemnările preluate din jurnalul personal al lui Saunière sunt incorecte. Pe unele le-am citit eu însumi, acum multă vreme.

De Roquefort se simți dezorientat. Ce se-ntâmplă acolo? Se duse înapoi cu gândul la ultima zi din viața lui Lars Nelle, la ceea ce-i spusese atunci americanul.

„N-ai fi în stare să găsești nimic, nici dacă s-ar afla chiar sub nasul tău.”

Cum stătea printre copaci, îi displicuse atitudinea lui Nelle, dar îi admirase curajul, mai ales ținând seama de faptul că bătrânul avea o funie înfășurată de gât. Doar cu câteva minute mai devreme, îl privise pe american cum lega funia de unul dintre parapetele podului, apoi înnodea lațul. Apoi, Nelle sărise pe zidul din piatră și se apucase să privească fix spre apele întunecate ale râului de dedesubt.

Îl urmărise pe Nelle întreaga zi, întrebându-se ce-o căuta prin înalții Pirinei. Satul din apropiere nu avea nici o legătură nici cu Rennes-le-Château, nici cu vreuna dintre cercetările lui Lars Nelle de care avea cunoștință. Se făcuse aproape miezul nopții și întunericul învăluia totul în jurul lor. Doar clipocitul apei care curgea pe sub pod mai tulbura liniștea munților.

leșise din frunziș și se apropiase de pod.

— Chiar mă întrebam dac-o să te-arăți, zisese Nelle, cu spatele la el. Am presupus că o insultă o să te scoată din ascunziș.

— Știai că sunt aici?

— M-am obișnuit să fiu urmărit de frați.

În sfârșit, Nelle se întorsese spre el și-i arătă spre funia din jurul gâtului.

— Dacă nu te superi, tocmai aveam de gând să mă sinucid.

— Am impresia că moartea nu te înspăimântă.
— Am murit de multă vreme.
— Nu ți-e teamă de Dumnezeuul tău? El nu permite sinuciderea.

— Care Dumnezeu? Din țarină ne-am născut, în țarină ne întoarcem, asta-i soarta noastră.

— Și dacă te înșeli?

— Nu mă înșel.

— Și cum rămâne cu căutarea ta?

— Nu mi-a adus nimic altceva decât nenorocire. Și de ce te-ar preocupa sufletul meu?

— Nu mă preocupă. Dar căutarea ta e cu totul altceva.

— M-ați urmărit multă vreme. Însuși maestrul vostru a vorbit cu mine. Mare păcat că ordinul va trebui să ducă mai departe căutarea, fără ca eu să-i deschid drumul.

— Știai că te urmărim?

— Bineînțeles. Frații au încercat timp de luni de zile să pună mâna pe jurnalul meu.

— Mi s-a spus că ești un om ciudat.

— Sunt un nenorocit care pur și simplu nu mai vrea să trăiască. O parte din mine regretă asta. Pentru fiul meu, pe care-l iubesc. Și pentru soția mea, care mă iubește în felul ei. Dar nu mai am nici o dorință să trăiesc.

— Nu există și feluri mai rapide de a muri?

Nelle ridicase din umeri.

— Detest armele de foc, iar în ceea ce privește otrava, e ceva care-mi displace. Să sângerez până mor nu mă tentează, așa că am optat pentru spânzurare.

Ridicase și el din umeri.

— Mi se pare un gest egoist.

— Egoist? Să-ți spun eu ce înseamnă să fii egoist. Ceea ce mi-au făcut mie oamenii. Ei cred că Rennes ascunde totul, de la monarhia franceză reîncarnată, până la extraterestri. Câți cercetători au venit în vizită, cu echipament cu tot, să

pângărească pământul? Zidurile au fost răsturnate, s-au săpat puțuri, s-au excavat tuneluri. Până și mormintele au fost deschise și cadavrele exhumate. Scriitorii au formulat toate teoremele nebunești imaginabile, menite să le aducă bani.

Pe de Roquefort îl mirase acest discurs, ciudat pentru un sinucigaș.

— Am urmărit cum și-au ținut spiritiștii ședințele și cum au purtat clarvăzătorii conversații cu morții. Atât de multe au fost inventate, încât adevărul a ajuns acum plictisitor. M-au obligat să scriu toate porcăriile astea. Am fost nevoit să le îmbrățișez fanatismul, ca să-mi vând cărțile. Oamenii vor să citească baliverne. Ridicol. Îmi vine să râd până și de mine. Egoist? Toți idioții ăștia sunt cei cărora ar trebui să le pui o asemenea etichetă.

— Și care-i adevărul despre Rennes? îl întrebase, calm.

— Sunt convins că mori de curiozitate.

Se hotărâse atunci să încerce o altă abordare.

— Îți dai seama de faptul că ești unica persoană care ar putea să rezolve ghicitoarea lui Saunière?

— Ar putea? Am și rezolvat-o.

De Roquefort își adusese aminte de criptograma pe care o văzuse în raportul mareșalului, clasat în arhivele abației, cea pe care abații Gélis și Saunière o descoperiseră în bisericile lor, cea pe care Gélis poate c-o rezolvase cu prețul vieții.

— Poți să-mi spui?

Era aproape un ton de implorare în întrebarea lui, unul care nu-i plăcea.

— Ești ca toți ceilalți: cauți răspunsuri ușoare. Unde-i provocarea aici? Mi-a luat ani de zile să descifrez combinația asta.

— Și presupun că n-ai scris mai nimic, așa-i?

— Asta rămâne să descoperi singur.

— Ești un tip arogant.

— Nu, sunt un țcănit. E o diferență. Vezi, toți oportuniștii ăștia, care au venit doar pentru interesul propriu și au plecat cu nimic, m-au învățat ceva.

De Roquefort rămăsese să aștepte o explicație.

— Nu e absolut nimic de găsit.

— Minți!

Nelle ridicase din umeri.

— Poate că da? Poate că nu.

Se hotărâse atunci să-l lase pe Lars Nelle să-și ducă la sfârșit îndeletnicirea.

— Fie să-ți găsești pacea.

Se întorsese și plecase.

— Templierule! îl strigase Nelle.

Se opri și se întorsese.

— O să-ți fac o favoare. N-o meriți, fiindcă tot ceea ce mi-au făcut frații tăi doar mi-a agravat situația. Dar nici ordinul tău nu merită ceea ce i s-a întâmplat. Așa c-o să-ți dau un indiciu. Ceva care să te ajute să te descurci. Nu e scris nicăieri. Nici măcar în jurnal. Numai tu îl vei avea și, dacă ești deștept, poți chiar să rezolvi ghicitoarea. Ai cumva hârtie și creion?

De Roquefort se apropiase de zid, scotocise prin buzunar și scosese un carnetel micuț și un stilou, pe care i le întinsese lui Nelle. Bărbatul mâzgălise ceva, apoi îi aruncase înapoi stiloul și carnetelul.

— Noroc, zisese Nelle.

Apoi, americanul sărise peste margine. Auzise cum se încorda funia și un pocnet scurt, în clipa în care se frângea gâtul. Își dusese carnetelul aproape de ochi și, în lumina slabă a lunii, citise ceea ce scrisese Lars Nelle.

GOODBYE STEPHANIE

Soția lui Nelle se numea Stephanie. Clătinase din cap. Nici

un indiciu. Doar un ultim salut, de la soț către soție.

Acum, nu mai era atât de sigur.

Ajunsese la concluzia că, lăsând bilețelul asupra cadavrului, se asigură că va fi considerată o sinucidere. Așa că apucase funia, trăsese cadavrul în sus și îndesase bucata de hârtie în buzunarul cămășii lui Nelle.

Dar să fi fost cuvintele acelea cu adevărat un indiciu?

— În noaptea în care-a murit Nelle, mi-a spus c-ar fi rezolvat criptograma și mi-a dat asta.

Înșfăcă un creion de pe masă și scrisse GOODBYE STEPHANIE pe o foaie.

— Cum ar putea să fie asta o soluție? îl întrebă Claridon.

— Nu știu. Niciodată nu m-am gândit c-ar fi, până-n clipa asta. Dacă tot ceea ce spui e adevărat, și anume că jurnalul cuprinde erori intenționate, atunci noi trebuia să-l găsim. Am tot căutat jurnalul ăsta în timpul vieții lui Lars Nelle, apoi la fiul lui. Numai că Mark Nelle l-a ținut încuiat undeva. Pe urmă, atunci când fiul a ajuns aici, la abație, am aflat că avea jurnalul la el atunci când a fost prins de avalanșă. Maestrul l-a luat în stăpânire și l-a ținut sub cheie până acum câteva săptămâni.

Își aminti de pretinsul pas greșit făcut de Cassiopeia Vitt în Avignon. Acum, știa că nu fusese vorba despre o greșeală.

— Ai dreptate. Jurnalul n-are nici o valoare. Trebuia să ajungem în posesia lui.

Arată spre foaia de hârtie.

— Dar poate cuvintele astea două or avea un înțeles.

— Sau, poate, sunt o altă indicație greșită?

Ceea ce era posibil.

Claridon examinează cele două cuvinte cu un evident interes.

— Ce-a spus, exact, Lars, atunci când v-a dat asta?

Îi relatează totul cu rigurozitate, sfârșind cu: „Un indiciu care să te ajute să te descurci. Dacă ești deștept, poți chiar să

rezolvi ghicitoarea”.

— Îmi amintesc de ceva despre care mi-a pomenit Lars, odată.

Claridon scotoci pe masă până când găsi câteva foi de hârtie împăturite.

— Astea sunt notițele pe care le-am făcut în Avignon, după cartea lui Stüblein, despre piatra funerară a lui Marie d’Hautpoul. Priviți aici.

Claridon îi arată o serie de cifre romane. **MDCOLXXXI.**

— Astea au fost gravate pe piatră și se presupunea c-ar fi anul morții ei. 1681. Și asta, fără să-l punem la socoteală pe O, din moment ce nu există o asemenea cifră romană. Dar Marie a murit în 1781, nu în 1681. Și la vârsta ei e o greșeală. Avusese șaiszeci și opt de ani, nu șaiszeci și șapte, așa cum era scris, atunci când a murit.

Claridon puse mâna pe creion și scrise 1681, 67 și GOODBYE STEPHANIE pe foaie.

— Observați ceva?

De Roquefort se holbă la foaie. Nu-i venea nimic în minte, dar niciodată nu fusese bun la ghicitori.

— Trebuie să gândeți ca un om din secolul al XVIII-lea. Bigou a fost cel care a creat piatra funerară. Soluția ar putea să fie simplă dintr-un anumit punct de vedere, dar grea dintr-un altul, din cauza numărului nesfârșit de variante. Să fragmentăm anul 1681 în două numere: 16 și 81. Unu plus șase egal șapte. Opt plus unu egal nouă. Șapte, nouă. Apoi, să ne uităm la șaiszeci și șapte. Șapte nu se poate inversa, dar șase devine nouă atunci când e întors cu susu-n jos. Așadar, din nou, șapte, nouă. Să numărăm literele din ceea ce v-a scris Lars. Șapte, în GOODBYE. Nouă, în STEPHANIE. Am impresia că totuși v-a lăsat un indiciu.

— Deschide jurnalul la pagina cu criptograma și încearcă.

Royce Claridon frunzări paginile și găsi desenul.

Y	E	N	S	Z	N	I	M	G	L	C	Y	•	R	A	T	E	H	O	X
O	•	E	O	T	+	T	E	C	T	N	G	A	+	D	E	Z	B	O	F
V	O	U	P	H	R	P	A	+	D	Y	S	T	L	R	D	A	•	X	T
L	P	O	C	X	F	E	I	S	R	A	V	H	G	C	K	L	N	H	N
R	D	M	R	M	A	A	N	R	J	,	S	•	M	B	D	Q	A	D	P
R	I	E	U	Z	O	O	T	U	O	J	I	F	S	O	E	A	L	B	N
T	N	A	T	,	G	R	E	Y	I	O	E	,	T	R	U	X	,	W	H
K	X	V	E	V	L	A	L	P	E	N	+	L	O	Z	J	K	J	D	G
N	U	E	+	N	G	E	K	O	•	I	X	A	Z	V	R	+	S	I	Z
S	N	S	I	C	E	T	B	+	X	G	A	C	S	E	D	X	V	U	A
Y	V	L	K	B	•	,	N	B	W	V	K	T	P	I	B	•	J	T	Y
O	U	P	E	O	M	S	U	L	Z	R	V	,	J	R	S	B	+	C	E
P	A	T	S	X	E	•	F	X	,	H	N	M	Z	H	•	Y	T	B	C

— Sunt câteva posibilități. Șapte, nouă. Nouă, șapte. Șaisprezece. Unu, șase. Șase, unu. O să încep cu cea mai evidentă. Șapte, nouă.

Îl urmări pe Claridon cum număra de-a lungul șirurilor de litere și de simboluri, oprindu-se la cea de-a șaptea, apoi la cea de-a noua, însemnând de fiecare dată caracterul respectiv. În clipa în care termină, pe foaie apăru ITEGOARCANADEI.

— E în latină, zise el, deslușind cuvintele. I tego arcana Dei. Traduse: „Ascund secretele lui Dumnezeu”.

Pe dracu!

— Jurnalul ăsta e inutil, răcni el. Nelle și-a plasat propria ghicitoare.

Dar un alt gând i se ivi în minte. Raportul mareșalului. Și acesta conținea, la rândul lui, o criptogramă, una pe care-o obținuse de la abatele Gélis. Una despre care se presupunea că abatele ar fi rezolvat-o. Una care era identică, după cum notase mareșalul, cu cea descoperită de Saunière.

Trebuie s-o aibă.

— Mai există un desen într-una dintre cărțile de la Mark Nelle.

Ochii lui Claridon păreau cuprinși de flăcări.

— Presupun c-o să puneți mâna pe ea.

— La răsăritul soarelui.

Capitolul 54

Givors, Franța

Ora 01:30

Malone stătea în picioare în salon, ceilalți fiind înghesuiți în jurul mesei. Îi trezise de câteva minute.

— Cunosc răspunsul, le spuse el.

— La criptogramă? se miră Stephanie.

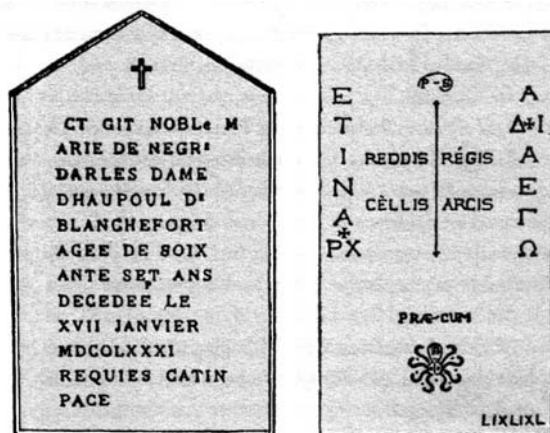
El încuviință.

— Mark mi-a povestit despre caracterul lui Saunière. Îndrăzneț și impertinent. Și sunt de acord cu ceea ce ai spus zilele trecute, Stephanie. Biserica din Rennes nu e un indicator spre o comoară. Saunière n-ar fi transmis mai departe niciodată o asemenea informație, dar pur și simplu n-a putut rezista să nu dea o mică indicație. Problema e că ai nevoie de o grămadă de piese dacă vrei să assemblezi întregul puzzle. Spre norocul nostru, le avem pe majoritatea.

Se întinse după cartea *Pierres Gravées du Languedoc*, încă deschisă la reproducerea pietrelor de pe mormântul lui Marie d'Hautpoul.

— Bigou e tipul care ne-a lăsat adevăratele indicii. Fugea din Franța, n-avea să se mai întoarcă vreodată, așa c-a ascuns criptogramele în ambele biserici și a lăsat două pietre gravate pe un mormânt gol. Avem o dată a morții greșită, 1681, o vârstă greșită, șaizeci și șapte, după care uitați-vă la cifrele romane de jos: **LIXLIXL**. Cincizeci, nouă, cincizeci, nouă, cincizeci. Dacă le adunăm pe toate, avem o sută șaizeci și opt. De asemenea, a făcut o referire la tabloul Citind Regulile din Caridad în registrul parohiei. Amintiți-vă, în vremea lui Bigou, data nu era acoperită. Prin urmare, s-ar fi văzut 1681, nu 1687. Există un șablon aici.

Arată spre reproducerea pietrelor funerare.

— Priviți păianjenul din partea de jos. Șapte punctulețe au fost plasate în mod intenționat între picioarele lui, iar două spații au fost lăsate goale. De ce n-am include, pur și simplu, câte un punct între toate astea? Apoi, priviți ceea ce-a făcut Saunière în grădina de lângă biserică. A luat pilastrul vizigot, l-a întors cu susu-n jos, apoi a gravat „Misiune 1891” și „Penitență, Penitență” pe fața lui. Știu că o să vi se pară o nebunie, dar tocmai am visat legătura dintre toate astea.

Zâmbiră cu toții, dar nimeni nu-l întrerupse.

— Anul trecut, Henrik, atunci când Thorvaldsen și toți ceilalți au fost uciși în Mexico City, am tot visat asta, din când în când. E greu al naibii să-ți scoți niște imagini ca astea din minte. Au fost o mulțime de morți și de răniți în ziua aia.

— Șapte morți. Nouă răniți, murmură Stephanie.

Același gând păru să dea năvală, spontan, în mințile tuturor, iar el zări semnele înțelegerii, mai ales pe chipul lui Mark.

— Cotton, s-ar putea să ai dreptate. Mark se așeză la masă. 1681. Adunăm primele două și ultimele două cifre. Șapte, nouă. Gravura de pe pilastru. Saunière a întors-o cu susu-n jos ca să trimită un mesaj. L-a ridicat în 1891, dar inversează data și-o să ai 1681. Pilastrul e cu susu-n jos ca să

ne conducă în direcția cea bună. Șapte, nouă, iarăși.

— Apoi, să numărăm literele, continuă Malone. Șapte în Misiune. Nouă în Penitență. E mai mult decât o coincidență. Și o sută șazeci și opt, din cifrele romane de pe piatra de mormânt. Totalul ăsta e acolo pentru un anumit motiv. Să adunăm unu cu șase și cu opt și obținem șapte și nouă. Șablonul e peste tot.

Căută fotografia color după cea de-a zecea imagine din Drumul Crucii înfățișat în Biserica Mariei Magdalena.

— Priviți aici. Atunci când soldatul roman aruncă zarurile pentru mantia lui Hristos. Uitați-vă pe fețele zarurilor. Un trei, un patru și un cinci. Atunci când am fost cu Mark în biserică, m-am întrebat de ce-au fost alese tocmai numerele astea. Mark, tu ai spus că Saunière a supravegheat personal fiecare detaliu din ceea ce s-a făcut în biserică. Prin urmare, înseamnă că a ales numerele astea dintr-un anumit motiv. Cred că succesiunea este cel mai important element. Trei e primul, apoi patru, apoi cinci. Trei plus patru fac șapte, patru plus cinci fac nouă.

— Și-atunci, șapte, nouă rezolvă criptograma? Întrebă Cassiopeia.

— Există o singură cale de a afla. Mark făcu un semn și Geoffrey îi întinse rucsacul. Mark deschise cu grijă raportul mareșalului și găsi desenul.

Y	E	N	S	Z	N	T	M	G	L	N	Y	Y	R	A	E	F	V	H	E
O	.	M	O	T	+	P	E	C	T	H	P	E	R	+	A	+	B	L	Z
V	O	U	P	H	R	E	I	+	D	U	S	T	L	E	G	R	,	D	F
L	P	O	R	X	F	O	N	S	R	T	V	H	V	G	+	C	R	K	R
R	D	E	U	M	A	E	T	R	+	R	O	A	U	.	S	M	B	A	Q
R	I	O	+	A	O	I	L	U	J	N	R	Z	K	M	A	O	X	E	M
T	N	A	F	O	G	R	N	E	O	Y	+	M	P	F	Q	L	E	,	+
K	X	V	O	,	L	T	K	Y	I	U	D	.	S	G	T	S	X	O	I
N	U	E	+	V	G	A	N	P	E	E	S	L	E	+	U	P	S	Q	M
S	N	L	I	N	G	,	L	O	+	P	A	Q	D	L	X	D	V	G	P
Y	V	E	K	C	.	T	U	B	G	,	H	S	M	S	C	.	L	Y	,
O	U	P	T	B	M	+	B	L	V	O	V	+	N	A	X	W	X	S	U
P	A	T	S	O	E	S	F	X	.	C	T	I	W	B	.	T	Y	+	O

Apoi, începu să aplice secvența șapte, nouă, deplasându-se pe cele treisprezece șiruri de litere și de simboluri. Pe măsură ce făcea acest lucru, nota fiecare caracter selectat.

— E în franceză, constată Cassiopeia. În limba lui Bigou.

Mark încuviință.

— Înțeleg.

Adăugă spațiile necesare, astfel încât mesajul să aibă sens.

TEMPLIER TRESOR EN FOUI AU LAGUSTOUS

— Comoara templierilor poate fi găsită la Lagustous, traduse Malone.

— Ce-i aia Lagustous? întrebă Henrik.

— Habar n-am, răspunse Mark. Și nu-mi amintesc să se fi pomenit despre un asemenea loc prin arhivele templierilor.

— Am trăit toată viața în regiunea asta, adăugă Cassiopeia, și n-am auzit de o asemenea localitate.

Mark părea frustrat.

— Cronicile au menționat în mod special faptul că toate carele în care se afla și Chivotul s-au îndreptat spre sud, către Pirinei.

— De ce-ar fi făcut abatele ca lucrurile să fie atât de simple? întrebă, calm, Geoffrey.

— Are dreptate, zise Malone. Bigou putea să-și fi luat o măsură de precauție, astfel încât simpla rezolvare a secvenței să nu fie suficientă.

Stephanie era nedumerită.

— Eu n-aș spune că a fost simplu.

— Asta numai din cauză că piesele acestui puzzle au fost împrăștiate, iar câteva s-au pierdut pentru totdeauna, replică Malone. Dar, în vremea lui Bigou, existau toate, iar el a înălțat piatra funerară astfel încât s-o vadă toată lumea.

— Numai că Bigou și-a dublat miza, observă Mark.

Raportul mareșalului remarcă în mod special faptul că Gélis a descoperit în biserica lui o criptogramă identică cu cea a lui Saunière. În secolul al XVIII-lea, Bigou a slujit și în biserica aia, ca și la Rennes, așa că și-a ascuns câte un reper în fiecare dintre ele.

— Sperând că o persoană mai curioasă va găsi măcar una dintre ele, completă Henrik. Și exact asta s-a și întâmplat.

— Gélis, în realitate, a găsit rezolvarea pentru ghicitoare, zise Mark. Știm asta. I-a spus mareșalului. De asemenea, a spus că avea bănuiele în legătură cu Saunière. Apoi, după câteva zile, a fost asasinat.

— De Saunière? Întrebă Stephanie.

Mark ridică din umeri.

— Nimeni nu știe. Întotdeauna am fost de părere că mareșalul ar putea fi suspect. A dispărut de la abație la câteva săptămâni după asasinarea lui Gélis și, în mod intenționat, n-a transcris în raportul lui soluția criptogramei.

Malone arată spre foaie.

— Acum, o avem. Dar trebuie să aflăm ce înseamnă *lagustous*.

— E o anagramă, fu de părere Cassiopeia.

Mark o aprobă.

— Exact la fel ca pe piatra funerară, pe care Bigou a folosit *Et în Arcadia ego* ca o anagramă pentru *I tego arcana Dei*. Putea să facă exact același lucru și aici.

Cassiopeia examinează foaia și, deodată, ochii îi străluciră.

— Știi, nu-i așa? o întrebă Malone.

— Cred că da.

Așteptară cu toții.

— În secolul al X-lea, un baron bogat pe numele lui Hildemar a ajuns să-l cunoască pe un anume Agulous. Rudelor lui Hildemar le displăcea influența pe care Agulous o exercita asupra lui și, ca o opoziție manifestată față de familia lui, Hildemar și-a trecut toate pământurile pe numele

lui Agulous, care a transformat castelul într-o abație, în care s-a călugărit și însuși Hildemar. În timp ce stăteau îngenuncheați pentru rugăciune, în capela abăției, Agulous și Hildemar au fost omorâți de sarazini. Până la urmă, amândoi au fost sanctificați de catolici. Există încă un oraș acolo. La aproximativ o sută patruzeci și cinci de kilometri de-aici, St. Agulous.

Luă stiloul și transformă *Iagustous* în *St. Agulous*.

— Existau așezări ale templierilor acolo, spuse Mark. O mare comanderie, dar acum nu mai e.

— Castelul acela, care a devenit abație, e încă acolo, preciză Cassiopeia.

— Trebuie să mergem, zise Henrik.

— Ar putea să fie o problemă, interveni Malone, aruncând o privire fugară spre Cassiopeia.

Nu le spusese celoralți despre oamenii de-afară, așa că o făcu acum.

— De Roquefort o să acționeze, declară Mark. Gazda noastră, aici de față, i-a permis să intre în posesia jurnalului tatei. Imediat cum va afla că e inutil, atitudinea lui se va schimba.

— Trebuie să plecăm de-aici neobservați, propuse Malone.

— Suntem cam mulți, observă Henrik. O asemenea ieșire ar însemna o provocare.

Cassiopeia zâmbi.

— Mie-mi plac provocările.

Capitolul 55

Ora 07:30

De Roquefort își croi drum prin pădurea de pini înalți, pământul de sub el fiind argintat de buruienile albicioase. Un parfum dulceag plutea în aerul dimineții. Stâncile roșiatice din calcar din preajma lui erau învăluite de o ceață subțire. Un vultur plană, trecând înapoi și-ncolo printre aburi, în căutarea unui vânat pentru micul dejun. De Roquefort luase masa de dimineață împreună cu frații, în tăcere, așa cum cerea tradiția, în timp ce li se citea din Scripturi.

Era nevoit să-i recunoască meritele lui Claridon. Acesta descifrase criptograma folosind combinația șapte, nouă, dezlegând misterul. Din nefericire, mesajul era inutil. Claridon îi povestise că Lars Nelle găsise o criptogramă în manuscrisul nepublicat al lui Noël Corbu, omul care răspândise cea mai mare parte din ficțiunile despre Rennes, pe la mijlocul secolului al XX-lea. Dar Nelle fusese cel care schimbase ghicitoarea, sau fusese Saunière? Soluția aceea frustrantă să fi fost cea care l-a împins pe Lars Nelle spre sinucidere? Toate acele eforturi și, atunci când, în sfârșit, descifrase ceea ce lăsase Saunière, nu i se spunea nimic. Să fi fost asta ceea ce voia să spună Lars Nelle, atunci când declarase: „Nu e absolut nimic de găsit?”

Greu de știut.

Dar, la naiba, o să afle el.

O goarnă trâmbiță în depărtare, dinspre castel. Ziua de lucru era, probabil, pe cale să înceapă. Undeva, în față, își descoperi una dintre santinele. Luase legătura prin intermediul telefonului celular cu oamenii săi, în timp ce se îndrepta spre nord dinspre abație, aflând că totul era liniștit.

Printre copaci, zări castelul, la vreo câteva sute de metri distanță, scăldat în strălucirea filtrată a dimineții.

Se apropie de fratele care-i raportă că, în urmă cu o oră, un grup alcătuit din unsprezece bărbați și femei venise pe jos dinspre șantierul de construcții. Cu toții purtau haine de epocă. De atunci nu se mișcaseră de acolo. Cea de-a doua santinelă raportase că partea din spate a clădirii rămăsese tăcută. Nimeni nu intrase, nici nu plecase. Cu două ore mai devreme fusese mare agitație în interior: lumini în camere, forfota slujitorilor. Însăși Cassiopeia Vitt ieșise la un moment dat și se dusese până la grajduri, după care se întorsese.

— De asemenea, a mai fost activitate și pe la vreo una noaptea, îi raportă fratele. S-au aprins luminile în dormitoare, apoi într-o încăpere de la parter. Cam la o oră mai târziu, luminile s-au stins. Se pare că s-au trezit cu toții pentru o vreme, apoi s-au dus înapoi la culcare.

Poate că noaptea lor fusese la fel de plină de revelații ca și a lui.

— Dar n-a plecat nimeni din casă?

Fratele scutură din cap în semn de negație.

De Roquefort își caută stația radio în buzunar și intră în legătură cu șeful echipei de zece cavaleri pe care-o adusese cu el. Își parcaseră vehiculele la aproape un kilometru distanță și veneau pe jos prin pădure, spre castel. Le dăduse ordin să încercuiască în tăcere clădirea, după care să-i aștepte instrucțiunile. Acum fu informat că toți zece erau la posturi. Adăugându-i pe cei doi care erau deja acolo și pe el însuși, erau treisprezece bărbați înarmați: mai mult decât suficienți pentru îndeplinirea misiunii.

„Ce ironie”, își zise în gând. Frații erau din nou în război cu sarazinii. Mai precis, cu o sarazină. Cu șapte secole în urmă, musulmanii îi învinseseră pe creștini și recuceriseră Țara Sfântă. Acum, o altă musulmană, Cassiopeia Vitt, se amestecase în afacerile ordinului.

— Maestre.

Atenția îi fu atrasă spre castel și spre intrarea lui din față, pe unde ieșeau oameni, cu toții înveșmântați în straie țărănești pline de culoare din Evul Mediu. Bărbații, în tartane scoțiene maronii, cu șnururi legate la mijloc, în pantaloni negri strânși pe picior și încălțați în cipici. Câteva jambiere erau legate mai sus de glezne. Femeile purtau rochii lungi, cenușii, cu șorturi legate în jurul soldurilor cu sfori. Pălării din paie, bonete cu boruri late, berete și glugi le acopereau capetele. În ziua precedentă, observase cât de autentice erau veșmintele tuturor lucrătorilor de la Givors, făcând parte din atmosfera anacronică pe care trebuia s-o evoce locul. Vreo doi muncitori se apucară să-l înghiontească pe un al treilea, plini de voieșie, în timp ce grupul se întorcea și se îndrepta încetisor spre aleea care ducea spre șantierul castelului.

— Poate c-a fost un fel de întâlnire, își dădu cu părerea fratele aflat lângă el. Au venit de la șantier încoace și acum se întorc.

Fu de acord. Cassiopeia Vitt supraveghea personal proiectul Givors, așa că era o presupunere rezonabilă.

— Câți au intrat?

— Unsprezece.

Îi numără. Tot atâția ieșiseră. Perfect. Venise vremea să acționeze. Își ridică stația radio spre buze și rosti:

— Intrați.

— Care vă sunt ordinele? întrebă vocea interlocutorului.

Era sătul de joaca asta cu adversarul.

— Faceți tot ceea ce este necesar ca să-i rețineți până când ajung eu înăuntru.

Pătrunse în castel prin bucătărie, o încăpere imensă încărcată cu vase din oțel inoxidabil. Trecuseră cincisprezece minute de când dăduse ordin să fie ocupată casa, iar asediul se desfășurase fără să se tragă vreun foc de armă. De fapt, ocupanții se aflau la micul dejun în clipa în care frații găsiră

drumul spre parter. Postase oameni la toate intrările și ferestrele sufrageriei, astfel încât să alunge orice speranță de scăpare.

Era încântat. Nu voia să atragă atenția de nici un fel.

În timp ce se deplasa prin numeroasele încăperi, admiră pereții acoperiți cu brocarturi multicolore, tavanele pictate, pilaștrii sculptați, candelabrele din sticlă și mobilierul învelit în diverse nuanțe de damasc. Cassiopeia Vitt avea gusturi rafinate.

Găsi sufrageria și se pregăti să-l înfrunte pe Mark Nelle. Ceilalți aveau să fie uciși și trupurile lor îngropate în pădure, dar Mark

Nelle și Geoffrey trebuiau duși înapoi, să suporte rigorile disciplinei. Avea nevoie să facă din ei un exemplu. Moartea fratelui din Rennes trebuia să fie răzbunată.

Trecu printr-un foaier spațios și pătrunse în sufragerie.

Frații încercuiră încăperea, cu armele pregătite. Privirea lui mătură masa cea lungă și înregistrează șase chipuri.

Pe nici unul dintre ele nu-l recunoștea.

În loc să-i vadă pe Cotton Malone, pe Stephanie și pe Mark Nelle, pe Geoffrey și pe Cassiopeia Vitt, bărbații și femeile din jurul mesei erau cu toții străini, toți șase îmbrăcați în blugi și cămăși.

Lucrători de pe șantierul de construcție.

Dracu' să-i ia!

Scăpaseră chiar de sub nasul lui.

Își stăpâni furia clocotitoare.

— Țineți-i aici până când mă întorc, îi porunci el unuia dintre cavaleri.

Părăsi casa și, cu calm, porni agale pe aleea mărginită de copaci, către parcare. Doar câteva vehicule erau prezente la ora aceea matinală. Dar automobilul închiriat al lui Cotton Malone, care era parcat acolo atunci când ajunsese el, dispăruse.

Clătină din cap.

Acum, nu știa ce să facă și habar n-avea încotro se îndreptaseră.

Unul dintre frații pe care-i lăsase în castel veni în goană din spate. Se întrebă ce-l făcuse să-și părăsească postul.

— Maestre, îi zise fratele, unul dintre oamenii din castel mi-a spus că azi-dimineață Cassiopeia Vitt le-a cerut să vină la castel devreme, îmbrăcați în straiile lor pentru lucru. Șase dintre ei au făcut schimb de haine și Cassiopeia Vitt le-a spus să se bucure de micul dejun.

Măcar atât presupusese și el. Ce altceva mai era?

Omul îi întinse un celular.

— Același angajat mi-a spus c-a fost lăsat un bilețel care indică faptul că veți sosi. Atunci când avea să se întâmple asta, el trebuia să vă dea telefonul acesta, împreună cu un mesaj.

De Roquefort despături peticul de hârtie și citi:

Răspunsul a fost găsit. Voi suna înainte ca soarele să apună, cu informații.

Simți nevoia să afle:

— Cine a scris asta?

— Angajatul a spus că i-a fost lăsat în hainele de schimb, împreună cu instrucțiuni cum că să vă fie înmânate direct dumneavoastră.

— Și cum de le ai tu?

— Atunci când v-a pomenit numele, pur și simplu i-am spus că eu sunt acela, dându-mă drept dumneavoastră, așa că mi le-a dat.

Ce se-ntâmpla? Să fi fost vreun trădător în rândurile dușmanului? Așa se părea. Din moment ce nu avea nici o idee despre direcția în care plecaseră, nu prea avea de-ales.

— Spune-le fraților să se retragă și să se întoarcă la

abație.

Capitolul 56

Ora 10:00

Malone se minună de frumusețea Pirineilor, care semănau atât de mult cu Alpii ca înfățișare și ca măreție. Despărțind Franța de Spania, culmile păreau să se întindă la nesfârșit, fiecare dintre piscurile zimțate fiind încoronat cu zăpadă strălucitoare, iar ridicăturile mai mici fiind învelite cu un amestec de pante înverzite și de stânci purpurii. Printre vârfuri, se întindeau văi pârjolite de soare, adânci și prevestind apariția duhurilor lui Carol cel Mare, ale francilor, ale vizigoților și-ale maurilor.

Plecaseră cu două mașini: cu cea închiriată de Malone și cu un Land Rover pe care Cassiopeia Vitt îl ținea parcat lângă șantier. Ieșirea lor din castel fusese gândită cu inteligență – șiretlicul se pare că funcționase, din moment ce nu aveau nici o „coadă” – și, odată plecați, trecuseră la o cercetare minuțioasă a eventualelor dispozitive de urmărire. Malone fu nevoit să recunoască faptul că, de data asta, Cassiopeia îl întrecuse la capitolul imaginație.

În urmă cu o oră, înainte să pornească în sus prin munți, se opriseră și-și cumpăraseră haine de la un complex comercial de lângă Ax-les-Thermes, o înfloritoare stațiune climaterică din care se aprovizionau excursioniștii și schiorii. Tunicile lor colorate și rochiile lungi le atrăseseră câteva priviri curioase, dar acum erau îmbrăcați în jeansi, cămăși și haine din lână și încălțați cu ghete, pregătiți pentru ceea ce se afla în fața lor.

St. Agulous era cocoțat pe marginea unei prăpăstii, înconjurat de coline terasate, la capătul unei șosele înguste, de unde pornea o cărare în spirală, ce urca printr-o trecătoare

camuflată de nori. Orășelul, nu cu mult mai mare decât Rennes-le-Château, era o îngrămădire de clădiri din calcar ros de vreme, care păreau că se îngemănează cu stânca de dincolo de ele.

Malone se opri înainte de intrarea în oraș, abătându-se printre copaci, pe o potecă strâmtă și noroioasă. Cassiopeia îl urmă. Coborâră cu toții din mașini, respirând aerul aspru de munte.

— Nu cred c-ar fi o idee bună să intrăm cu toții în oraș, zise el. Nu prea arată ca un loc în care să sosească mulți turiști.

— Are dreptate, îl susținu Mark. Tata întotdeauna se apropia cu mare grijă de orașele dintr-astea. Lăsați-mă pe mine și pe Geoffrey să mergem. Doi tipi plecați în drumeție. Nu e ceva neobișnuit vara.

— Credeți că eu n-aș face o impresie bună? întrebă Cassiopeia.

— Să faci impresie nu cred că e o problemă pentru dumneata, replică Malone, rânjind. Să-i faci pe oameni să uite impresia asta ar fi o problemă.

— Și pe dumneata cine te-a pus la comandă? ripostă Cassiopeia.

— Eu, declară Henrik. Mark cunoaște munții ăștia. Vorbește limba de aici. Lăsați-l să meargă împreună cu Geoffrey.

— Atunci, chiar vă rog, acceptă ea, duceți-vă!

Mark și Geoffrey trecură fără grabă prin poarta principală, ajungând într-o piațetă strâmtă, umbrită de copaci. Geoffrey ducea cu el în continuare rucsacul în care se aflau cele două cărți, astfel că păreau doi excursioniști ieșiți la o plimbare de după-amiaza. Porumbeii zburau în cercuri pe deasupra îngrămădirii de acoperișuri din gresie neagră, luptându-se cu rafalele de vânt care șuierau printre crăpăturile stâncilor,

împingând norii spre nord, peste munți. O fântână din mijlocul piațetei picura apă înverzită de vreme. Nu se vedea nimeni în apropiere.

O stradă pietruită, pornind din piațetă, ducea drept înainte, mângâiată de razele răzlețe de soare. Zgomotul de copite le anunță apariția unui țap lătos, care dispăru de îndată pe o altă străduță lăturalnică. Mark zâmbi. Ca atâtea altele în acea regiune, acesta nu era un loc în care viața să se desfășoare contra cronometru.

O mărturie a fostei măreții era biserica ridicată la capătul piațetei. Un șir de trepte largi și înguste urcau spre o poartă în stil romanic. Totuși, clădirea în sine era mai degrabă în stil gotic, cu turnul clopotniței de o formă ciudată, octogonală, care-i atrase imediat atenția lui Mark. Nu-și putea aminti să fi văzut alta asemenea prin regiune. Mărimea și grandoarea bisericii vorbeau despre prosperitatea și puterea pierdute.

— Interesant lucru, ca un oraș mic ca ăsta să aibă o biserică atât de mare, observă Geoffrey.

— Am mai văzut așa ceva. Acum cinci sute de ani, aici era un centru comercial prosper. Așa că o biserică era absolut necesară.

Apăru o tânără. Pistruii de pe față îi dădeau aerul unei fete de la țară. Le zâmbi, apoi intră într-un mic magazin universal. Alături, părea să fie un oficiu poștal. Mark se miră de ciudatul capriciu al sorții, care se pare că apăraseră orașelul St. Agulous de sarazini, de spanioli, de francezi și de cruciații albigenzi.

— Hai să începem de-aici, zise el, arătând către biserică. Preotul local ne-ar putea fi de ajutor.

Pătrunseră într-un naos înghesuit, deasupra căruia se întindea un tavan de un albastru strălucitor, presărat cu stele. Nici un fel de statui nu decorau pereții din piatră obișnuită. O cruce din lemn atârna deasupra unui altar simplu. Scânduri tocite, fiecare dintre ele lată de cel puțin o jumătate de

metru, cioplite probabil cu secole în urmă din pădurea primitivă de alături, alcătuiau podeaua care scârțâia la fiecare pas. În timp ce biserica din Rennes era prea animată, în acest naos domnea o tăcere nefirească.

Mark observă interesul cu care privea Geoffrey tavanul. Știa la ce se gândea. Maestrul purtase un halat albastru cu stele aurii în ultimele lui zile de viață.

— Coincidență? îl întrebă Geoffrey.

— Mă îndoiesc.

Dintre umbrele din apropierea altarului, se ivi un bătrân. Umerii lui încovoiați erau subliniați de o rasă largă, cafenie. Mergea gârbovit, zdruncinându-se la fiecare pas, amintindu-i lui Mark de o marionetă pe sfori.

— Dumneavoastră sunteți abatele? îl întrebă el în franceză.

— *Oui, monsieur.*

— Cum se numește biserica?

— Capela Sfântului Agulous.

Mark îl urmări cu privirea pe Geoffrey, care pornise agale pe lângă ei, spre prima strană din fața altarului.

— E un loc liniștit.

— Cei care locuiesc aici își aparțin doar lor înșiși. E, într-adevăr, un loc pașnic.

— De când sunteți abate?

— O, de mulți ani. Se pare că nimeni altcineva nu vrea să slujească aici. Dar mie-mi place.

Mark își aminti de ceea ce știa.

— Regiunea asta a fost odată ascunzătoare pentru briganzii spanioli, așa-i? Se strecurau în Spania, îi terorizau pe localnici, jefuiau fermele, după care se strecurau înapoi prin munți, ajungând la loc sigur aici în Franța, la adăpost de spanioli.

Preotul încuviință.

— Ca să jefuiască Spania, erau nevoiți să trăiască în

Franța. Și niciodată nu s-au atins de vreun francez. Dar asta a fost acum mulți ani.

Continuă să examineze interiorul auster al bisericii. Nimic nu dădea de înțeles că în clădire s-ar fi putut adăposti vreun mare secret.

— Părinte, zise el. Ați auzit vreodată de numele Bérenger Saunière?

Bătrânul se gândi preț de câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Ați auzit vreodată pe cineva pronunțându-l prin orășel?

— Nu obișnuiesc să supraveghez conversațiile enoriașilor mei.

— Nici n-am vrut să spun c-ați face asta. Dar e un nume despre care să vă amintiți că l-ar fi rostit cineva?

Din nou, scutură din cap.

— Când a fost construită biserica?

— În anul 1732. Dar cea dintâi clădire a fost înălțată aici în secolul al XIII-lea. Multe au mai fost ridicate după aceea. Totuși, din nefericire, n-a rămas nimic din construcțiile de atunci.

Atenția bătrânului fu distrasă spre Geoffrey, care tot mai rățăcea prin apropierea altarului.

— Vă deranjează? îl întrebă Mark.

— Ce caută?

„Bună întrebare”, își zise Mark în gând.

— Poate că se roagă și vrea să fie aproape de altar. Abatele se întoarce cu fața spre el.

— Nu știi să minți.

Mark își dădu seama de faptul că bătrânul din fața lui era cu mult mai inteligent decât voia să lase impresia.

— Ce-ar fi să-mi spuneți ce vreau să aflu?

— Arăți exact ca el.

Se strădui să-și stăpânească surprinderea.

— L-ați cunoscut pe tata?

— A venit prin regiunea asta de multe ori. Noi doi am stat de multe ori de vorbă.

— V-a spus ceva? Preotul scutură din cap.

— Știi mai bine.

— Știți ce-ar trebui să fac?

— Tatăl tău mi-a spus că, dacă vreodată ai s-ajungi aici, înseamnă că știi deja ce trebuie să faci.

— Știți că a murit?

— Firește. Mi s-a spus. Și-a luat singur viața.

— Nu neapărat.

— Asta-i un mod fantezist de gândire. Tatăl tău era un om nefericit. A venit aici să caute, dar, tristă întâmplare, n-a găsit nimic. Asta l-a făcut să se simtă înfrânt. Atunci când am auzit că și-a luat singur viața, n-am fost surprins. Pentru el, nu exista pace pe pământul ăsta.

— Ați discutat despre lucrurile alea?

— De multe ori.

— Și-atunci, de ce m-ați mințit spunând că n-ați auzit niciodată de numele de Bérenger Saunière?

— N-am mințit. N-am auzit niciodată numele ăsta.

— Tata nu l-a pomenit niciodată?

— Nici măcar o dată.

Mark se confrunta cu încă o șaradă, la fel de frustrantă și de enervantă ca și Geoffrey, care venea acum înapoi spre ei. Era clar că Biserica din jurul lui nu conținea nici un răspuns, așa că întrebă:

— Ce-mi puteți spune despre abația lui Hildemar, castelul pe care i l-a dăruit lui Agulous în secolul al X-lea? A mai rămas ceva în picioare?

— O, da. Ruinele mai există încă. Sus, în munți. Nu departe.

— Nu mai e abație?

— Dumnezeuule, nu. N-a mai fost locuită de trei sute de ani.

— A pomenit vreodată tatăl meu despre locul acela?

— A fost în vizită pe-acolo de multe ori, dar n-a găsit nimic. Ceea ce n-a făcut decât să-i sporească dezamăgirea.

Era timpul să plece. Totuși, mai vru să știe:

— Cine e proprietarul ruinelor abației?

— Au fost cumpărate acum mulți ani. De un danez. Henrik Thorvaldsen.

PARTEA A CINCEA

Capitolul 57

Abația des Fontaines

Ora 11:40

De Roquefort privi țintă peste masă spre capelan. Preotul îl așteptase să se întoarcă la abație de la Givors. Ceea ce era foarte bine. După confruntarea din ziua precedentă, și el avea nevoie să stea de vorbă cu italianul.

— Niciodată n-o să-mi mai pui autoritatea sub semnul întrebării, îi puse în vedere.

Avea autoritatea necesară pentru înlăturarea capelanului dacă, așa cum prevedea Regulamentul, „provoca tulburări sau însemna mai mult o piedică decât un ajutor”.

— Datoria mea e să vă servesc drept conștiință. Capelanii i-au slujit astfel pe maeștri încă de la începuturi.

Ceea ce rămăsese nespus era faptul că o decizie de înlăturare a capelanului trebuia să fie aprobată de frăție. Lucru care se putea dovedi dificil, din moment ce individul era destul de popular. În consecință, își înmuie puțin glasul.

— Nu mă vei contesta în fața fraților.

— Nu vă contest. Doar observ că moartea a doi oameni cântărește greu în mințile noastre.

— Și într-a mea nu?

— Trebuie să fiți mai cu grijă.

Stăteau în spatele ușii închise a camerei sale, cu fereastra deschisă, auzind murmurul cascadei îndepărtate.

— Abordarea asta nu ne-a dus nicăieri.

— Fie că vă dați seama, fie că nu, moartea acestor oameni v-a zdruncinat autoritatea. Deja au apărut vorbe, și sunteți maestru doar de câteva zile.

— N-o să tolerez disensiunile.

Un zâmbet trist, dar liniștit apăru pe buzele capelanului.

— Vorbiți exact ca omul față de care v-ați împotrivit atât. Ce s-a schimbat? Seneșalul v-a afectat într-o asemenea măsură?

— Nu mai e seneșal.

— Din nefericire, e singurul nume pe care i-l cunosc. Se pare că dumneavoastră știți mai multe.

Începu să se întrebe dacă prevăzătorul venețian din fața lui era sincer. Auzise și el vorbe, spionii lui raportându-i despre interesul deosebit pe care-l manifesta capelanul față de ceea ce făcea el. Cu mult mai mare față de cât ar fi trebuit să arate un sfătuitor spiritual. Se întrebă dacă omul acesta, care susținea că-i este prieten, avea mai multe în minte. La urma urmei, el însuși făcuse același lucru cu mulți ani în urmă.

De fapt, el chiar voia să discute despre dilema prin care trecea, să-i explice ceea ce se-ntâmpla, ceea ce știa, să caute o îndrumare, dar să-i împărtășească altcuiva toate astea ar fi fost o nesăbuintă. Era destul de rău că trebuia să-l facă părtaș pe Claridon, dar măcar el nu făcea parte din ordin. Omul acesta era cu totul și cu totul diferit. Avea potențialul necesar pentru a-i deveni inamic. Așa că dădu glas numai lucrurilor evidente:

— Caut Chivotul Legii, care ne aparține, și de a cărui găsim sunt foarte aproape.

— Dar cu prețul a două vieți.

— Mulți au murit pentru ceea ce credem, replică el, ridicând vocea. În primele două secole ale existenței noastre, douăzeci de mii de frați și-au dat viețile. Încă două sacrificii sunt ne semnificative.

— Viața unui om are acum o valoare mult mai mare decât atunci.

Observă faptul că vocea capelanului scăzuse până la intensitatea unei șoapte.

— Nu, valoarea e aceeași. Ceea ce s-a schimbat e dăruirea noastră.

— Aici nu e vorba despre un război. Nu avem de-a face cu necredincioși care stăpânesc Țara Sfântă. Discutăm despre găsirea unui lucru care, după toate probabilitățile, nu există.

— Rostești blasfemii.

— Rostesc adevărul. Și știți asta. Credeți că descoperirea Chivotului Legii va schimba totul. Nu va schimba nimic. Tot va trebui să dobândiți respectul tuturor celor care vă slujesc.

— Împlinirea promisiunii mele va duce la nașterea acestui respect.

— V-ați gândit la căutarea asta până la capăt? Nu e chiar atât de simplu pe cât credeți. Implicațiile sunt cu mult mai mari decât erau la începuturi. Oamenii nu mai sunt analfabeți și ignoranți. Aveți mult mai multe de înfruntat decât aveau frații pe-atunci. Din nefericire pentru dumneavoastră, nu există nici o mențiune despre Isus Hristos în vreo relatare laică grecească, romană sau evreiască. Nu există nici o referire în nici o lucrare de literatură din câte au supraviețuit. În afară de Noul Testament. Aceasta-i întreaga esență a existenței Lui. Și de ce e așa? Știți care e răspunsul. Dacă Isus ar fi trăit cu adevărat, și-ar fi predicat învățăturile în întunericul Iudeii. Nimeni nu i-ar fi acordat nici o atenție. Romanilor nu le-ar fi păsat câtuși de puțin, din moment ce El nu incită la rebeliune. Iar evreii nu prea făceau altceva decât să se certe între ei, ceea ce le convenea romanilor. Isus a venit și s-a dus. Era irelevant. Și, cu toate acestea, El acaparează acum atenția a miliarde de oameni. Creștinismul e cea mai răspândită religie din lume. Iar El este, din toate punctele de vedere, Mesia al lor. Domnul care s-a ridicat din morți. Și nimic din ceea ce-ați putea să găsiți nu va schimba asta.

— Și dac-ar fi acolo și osemintele Lui?

— Cum ați putea să știți că sunt osemintele Lui?

— Cum au putut să știe cei nouă cavaleri de la începuturi? Și iată ce-au realizat. Regii și reginele se plecau în fața voinței lor. Cum altfel s-ar putea explica asta, decât prin ceea ce știau?

— Și credeți că le-au împărtășit și altora ceea ce știau? Ce-au făcut, le-au arătat osemintele lui Hristos fiecărui rege, fiecărui finanțator, fiecărui credincios?

— Habar n-am ce-or fi făcut. Dar oricare ar fi fost metoda lor, ea s-a dovedit eficientă. Oamenii au venit în gloată către ordin, dorindu-și să facă parte din el. Autoritățile laice i-au cerșit favorurile. De ce n-ar fi iarăși așa?

— Ar putea să fie. Numai că nu în modul în care credeți.

— Chestia asta mă scârbește. După tot ceea ce am făcut noi pentru Biserică? Douăzeci de mii de frați, șase maeștri, cu toții au murit apărându-l pe Isus Hristos. Sacrificiul cavalerilor ospitalieri nu se poate compara. Cu toate astea, nu există nici un sfânt templier, în timp ce mulți ospitalieri au fost canonizați. Vreau să repar această nedreptate.

— Cum ar fi posibil? Capelanul nu-l mai așteaptă să răspundă. Ceea ce este nu se va schimba.

Își aminti iarăși de bilețel. *RĂSPUNSUL A FOST GĂSIT. Și celularul, care se odihnea în buzunarul lui. VOI SUNA ÎNAINTE CA SOARELE SĂ APUNĂ, CU INFORMAȚII.* Degetele lui mângâiară ușor telefonul din buzunarul pantalonilor. Capelanul tot mai vorbea, bombănind întruna despre „căutarea nimicului”. Royce Claridon era în continuare în arhivă, căutând.

Dar un singur gând îi bântuia prin minte.

„De ce n-ar suna telefonul?”

— Henrik, răcni Malone, nu mai suport chestiile astea!

Tocmai ascultase povestea lui Mark și aflase că ruinele abației din apropiere erau proprietatea lui Thorvaldsen. Stăteau printre copaci, la aproape un kilometru de St.

Agulous, unde-și parcaseră mașinile și așteptaseră.

— Cotton, habar n-aveam de faptul că proprietatea aia îmi aparține.

— Și noi ar trebui să credem asta? întrebă Stephanie.

— Mă doare-n cot dacă mă credeți sau nu. Nu știam nimic despre asta până acum câteva clipe.

— Atunci, cum poți să explici totul? îl provocă Malone.

— Nu pot. Singurul lucru pe care pot să-l spun e că Lars mi-a cerut împrumut o sută patruzeci de mii de dolari, cu trei luni înainte să moară. Nu mi-a spus niciodată pentru ce-i trebuiau banii și nici eu nu l-am întrebat.

— Așa, pur și simplu, i-ai dat atâția bani fără să pui vreo întrebare? se miră Stephanie.

— Avea nevoie de ei, așa că i-am dat. Aveam încredere în el.

— Abatele din oraș a spus că proprietatea a fost cumpărată de la consiliul regional. Voiau să se debaraseze de ruine și au avut puține oferte, fiindcă sunt în munți și într-o stare proastă. Au fost vândute la licitație, aici, în St. Agulous. Mark se întoarse spre Thorvaldsen. Dumneata ai licitat cel mai mult. Preotul îl cunoștea pe tata și mi-a spus că nu el a fost cel care a licitat în realitate.

— Atunci, înseamnă că Lars a angajat pe cineva care să liciteze în locul lui, fiindcă eu n-am fost. Apoi, a trecut titlul de proprietate pe numele meu, ca să-și asigure o acoperire. Lars era cam paranoic. Dacă-ș fi avut în stăpânire proprietatea asta și-aș mai fi și știut-o, aș fi zis ceva azi-noapte.

— Nu neapărat, bombăni Stephanie.

— Ascultă, Stephanie. Nu mă tem de dumneata și nici de oricare dintre voi. N-am de ce să dau explicații. Dar vă consider pe toți prietenii mei și, dacă eu aș fi fost proprietarul și aș fi știut-o, v-aș fi zis.

— Ce-ar fi să presupunem că Henrik spune adevărul? interveni Cassiopeia. Rămăsese neobișnuit de tăcută pe

parcursul întregii discuții. Și haideți să mergem într-acolo. Se întunecă devreme, aici în munți. Eu, una, vreau să văd ce e acolo.

Malone o susținu.

— Are dreptate. Haideți să mergem. Avem tot timpul mai târziu să ne certăm pe tema asta.

Drumul cu mașina spre vârf le luă cincisprezece minute, dar și nervi tari și frâne bune. Urmaseră indicațiile abatelui și, până la urmă, ajunseră să zărească mănăstirea dărâmată, înălțându-se pe o stâncă, precum un cuib de vulturi, cu turnul ei pătrat sfărâmat flancat de un neîndurător abis. Drumul se termina la mai puțin de un kilometru distanță față de ruine și urcușul pe jos, de-a lungul unei poteci din pietre tocite și presărate cu flori de lămâiță, pe sub un umbrar de pini înalți, le mai luă zece minute.

Pătrunseră printre ruine.

Semnele abandonării se vedeau la tot pasul. Zidurile groase erau goale, iar Malone își lăsă degetele să alunece de-a lungul unui șist din granit gri-verzui, pietrele fiind mai mult ca sigur scoase din munți și șlefuite cu migală și credință de mâini străvechi. O galerie odinioară măreață se deschidea spre cer, cu coloane și capiteluri pe care secolele de vânturi, de ploi și de raze solare le făcuseră să devină de nerecunoscut. Mușchii, lichenii portocalii și iarba țepoasă, cenușie acopereau pământul, în timp ce fosta podea din piatră se transformase de multă vreme în nisip. Lăcustele își intonau cântecul ce se auzea ca un cor de castaniete.

Încăperile erau greu de delimitat, fiindcă acoperișul și cele mai multe dintre ziduri se prăbușiseră, dar chiliile călugărilor erau ușor de recunoscut, ca și vastul salon și o altă încăpere spațioasă, care ar fi putut să fie o bibliotecă sau un scriptoriu. Malone știa că traiul aici trebuie să fi fost cumpătat și auster.

— Halal proprietate, îi zise el lui Henrik.

— Tocmai admiram ceea ce puteai să cumperi acum

doisprezece ani cu o sută patruzeci de mii de dolari.

Cassiopeia părea subjugată.

— Poți să ți-i și închipui pe călugări, strângându-și recolta sărăcăcioasă de pe peticul de pământ fertil. Verile sunt scurte aici, ziua, la fel. Aproape că-i poți auzi psalmodiind.

— Locul acesta a fost cam uitat de lume, aprecie Thorvaldsen. Uitarea era în folosul lor.

— Lars a trecut proprietatea pe numele dumitale cu un anumit motiv. A venit aici cu un anumit motiv. Ceva trebuie să fie aici, remarcă Stephanie.

— Poate, interveni Cassiopeia. Numai că abatele din oraș i-a spus lui Mark că Lars n-a găsit nimic. Ar putea fi o alta dintre eternele căutări în care se-arunca.

Mark clătină din cap.

— Criptograma ne-a condus înapoi. Tata a fost aici. N-a găsit nimic, dar a considerat locul suficient de important încât să-l cumpere. Țsta trebuie să fie.

Malone se așază pe vârful unei grămezi de pietre și-și ridică privirea spre cer.

— Mai avem, poate, cinci sau șase ore de lumină. Propun să profităm la maximum de ele. Sunt convins că noaptea se face destul de frig și că hainele astea din lână n-o să ne fie de ajuns.

— Am luat ceva echipament și haine în Rover, îl liniști Cassiopeia. Am bănuț c-o să avem de lucru sub pământ, așa c-am adus lanterne, proiectoare și un mic generator.

— Ei, da' ești chiar de milioane, o lăudă Malone.

— Veniți, îi strigă Geoffrey.

Malone își îndreptă privirea mai departe, printre ruinele mănăstirii. Nici nu observase că Geoffrey plecase de lângă ei.

Se grăbiră să se afunde printre ruine și-l găsiră pe Geoffrey lângă ceea ce odată fusese pragul unei uși în stil romanice. Din ornamentele ei nu mai rămăsese cine știe ce, în afara unei imagini șterse cu tauri cu capete de oameni, cu lei

înaripați și a unui motiv cu frunze de palmier.

— Biserica, explică Geoffrey, a fost cioplită în stâncă.

Malone observă că, într-adevăr, pereții de dincolo nu erau făcuți de mână omenească, ci făceau parte din marginea abisului care se înălța deasupra fostei abații.

— O să avem nevoie de proiectoarele alea, zise el către Cassiopeia.

— Nu, n-o să aveți, îl contrazise Geoffrey. E lumină înăuntru.

Malone porni în fruntea grupului. Albinele zumzăiau în penumbră. Raze prăfuite de lumină se strecurau prin deschizăturile din stâncă, tăiate în diferite unghiuri, părând proiectate special încât să se profite la maximum de soarele trecător. Ceva îi atrase privirea. Se apropie de unul dintre pereții stâncoși, șlefuit, dar acum dezgolit de orice ornament, cu excepția unei sculpturi aflate cam la trei metri deasupra lui. Podoaba consta într-un coif cu o fâșie de lână atârnată de-o parte și de cealaltă a unui chip bărbătesc. Trăsăturile se șterseseră, nasul era ros, ochii erau goi și fără viață. În vârf, era postat un sfinx, iar dedesubt, un scut din piatră, cu trei ciocane.

— E de-a templierilor, zise Mark. Am mai văzut ceva asemănător la abăție.

— Ce-o căuta aici? Întrebă Malone.

— Catalanii care au trăit în regiunea asta în secolul al XIV-lea nu-l iubeau pe regele francez. Templierii erau tratați cu bunătațe aici, chiar și după Epurare. Este unul dintre motivele pentru care regiunea a fost aleasă ca refugiu.

Zidurile uriașe se înălțau spre un tavan boltit. Cu siguranță că odinioară frescele împodobeau totul, dar acum nu mai rămăsese nimic din ele. Apa care se infiltra prin roca poroasă ștersese de mult orice vestigiu artistic.

— E ca o peșteră, constată Stephanie.

— Mai degrabă, ca o fortăreață, zise și Cassiopeia. Putea

foarte bine să fie și ultima linie de apărare a abației.

Malone se gândise la același lucru.

— Dar e și o problemă. Făcu un semn către împrejurimile slab luminate. Nu mai există altă ieșire.

Altceva îi atrase apoi atenția. Se apropie și-și concentra privirea asupra peretelui, care în cea mai mare parte se afla în umbră.

Se strădui cât putu să vadă.

— Ce bine ar fi fost să avem un proiector din ăla...

Se apropie și ceilalți.

La trei metri deasupra lor se vedeau rămășițele șterse ale unor litere, grosolan dăltuite pe piatra cenușie.

— P, R, N, V, I, R, citi el.

— Nu, se împotrivi Cassiopeia. Mai sunt și altele. Încă un I, poate un E și încă un R.

Își încordă privirea, încercând să descifreze inscripția.

PRIER EN VENIR

Mintea lui Malone începu să lucreze. Își aminti de cuvintele din centrul pietrei funerare a lui Marie d'Hautpoul de Blanchefort: **REDDIS RÉGIS CÉLLIS ARCIS**. Și de ceea ce le spusese despre ele Claridon, când erau în Avignon.

„*Reddis* înseamnă «să dai înapoi, să înapoiezi ceva care a fost luat mai înainte». *Regis* derivă din *rex*, ceea ce înseamnă «rege». *Cella* se referă la un depozit. *Arcis* se trage din *arx*: cetate, fortăreață, citadelă.”

Cuvintele acestea i se păruseră lipsite de înțeles atunci. Dar poate că trebuiau, pur și simplu, să fie altfel aranjate.

Depozit, fortăreață, să înapoiezi ceva care a fost luat mai înainte, rege.

Adăugând câteva prepoziții, mesajul putea să sune astfel: într-un depozit dintr-o cetate fortificată, să înapoiezi ceva care a fost luat mai înainte de la rege.

Și săgeata, care se întindea în jos, pe centrul pietrei funerare, între cuvinte, pornind din partea de sus cu literele P-S și terminându-se la **PRÆ-CUM**.

Præ-cum. Latinescul pentru „rugăminte să vii”.

Privi din nou cu atenție literele cioplite în stâncă.

PRIER EN VENIR

Franțuzescul pentru „rugăminte să vii”.

Zâmbi și le spuse celorlalți ce credea.

— Abatele Bigou a fost un tip inteligent, trebuie să recunosc asta.

— Săgeata aia de pe piatra funerară, adăugă Mark, trebuie să aibă o semnificație. E chiar în centru, într-un loc important.

Simțurile lui Malone erau acum în alertă, cu mintea gonindu-i printre informații, și începu să observe podeaua. Multe dintre lespezi se duseseră, cele rămase erau crăpate și deformate, numai că se putea observa un șablon. O serie de pătrate, încadrate de o linie îngustă din piatră, se întindeau dinspre partea din față spre cea din spate, și din stânga spre dreapta.

Începu să numere.

Într-unul dintre patruleterele încadrate, înregistră șapte pietre așezate pe lățime, nouă pe lungime. Numără și în altă secțiune. Același lucru. Apoi, în alta.

— Podeaua e aranjată tot după modelul șapte-nouă, îi anunță el.

Mark și Henrik porniră spre altar, numărând la rândul lor.

— Și sunt exact nouă secțiuni pornind din spate către altar, constată Mark.

— Și șapte de la stânga la dreapta, adăugă Stephanie, în timp ce izbutea să descopere o ultimă secțiune a podelei, în apropierea unui perete exterior.

— Bun, se pare că suntem în locul potrivit, declară Malone.

Se gândi iarăși la piatra de mormânt. „Rugămintele să vii.” Își ridică privirea spre cuvintele franțuzești cioplite în piatră, apoi din nou spre podea. Albinele continuau să bâzâie în apropierea altarului.

— Haideți s-aducem proiectoarele și generatorul înapoi. Trebuie să vedem ce facem.

— Cred că trebuie să rămânem și peste noapte, completă Cassiopeia. Cel mai apropiat han este în Elne, la cincizeci de kilometri distanță. Ar trebui să ne facem tabăra aici.

— Avem provizii? se interesă Malone.

— Putem să facem rost, zise ea. Elne e un oraș destul de mărișor. Putem să cumpărăm tot ceea ce ne trebuie, fără să atragem atenția în vreun fel. Dar eu n-aș vrea să plec.

Malone putea să vadă limpede că nici unul dintre ceilalți n-ar fi vrut să se ducă. Emoția îi făcea pe toți să se agite. O simțea și el. Acel puzzle nu mai era un concept abstract, imposibil de deslușit. Dimpotrivă, răspunsul zăcea pe undeva, prin preajma lor. Și, contrazicând ceea ce afirmase în ziua precedentă față de Cassiopeia, își dorea să-l afle.

— Mă duc eu, se oferă Geoffrey. Fiecare dintre dumneavoastră trebuie să rămână și să decidă ce urmează să facem în continuare. E treaba dumneavoastră, nu a mea.

— Îți suntem recunoscători, zise Thorvaldsen.

Cassiopeia se căută prin buzunar și scoase la iveală un teanc de euro.

— Ai nevoie de bani.

Geoffrey luă bancnotele și zâmbi.

— Dați-mi doar o listă și-o să mă-ntorc până la căderea nopții.

Capitolul 58

Malone mătură cu raza lanternei interiorul bisericii, cercetând pereții stâncoși în căutare de noi indicii. Descărcaseră tot echipamentul adus de Cassiopeia și-l transportară în abație. Stephanie și Cassiopeia erau afară, pregătind tabăra. Henrik se oferise voluntar să caute lemne pentru foc. Malone și Mark se întorseseră înăuntru, să vadă dacă nu cumva le scăpase ceva.

— Biserica asta a fost pustie multă vreme, spuse Mark. Trei sute de ani, după cum a zis preotul din oraș.

— Trebuie să fi fost deosebită, în vremea ei.

— Un asemenea gen de construcție nu e ceva neobișnuit. Există biserici subterane peste tot în Languedoc. La Vals, în apropiere de Carcassonne, e una dintre cele mai faimoase. S-a păstrat bine. Încă mai are frescele. Toate bisericile din regiune au fost pictate. Țsta era stilul. Din nefericire, foarte puțin din arta asta a mai supraviețuit pe undeva, din cauza Revoluției.

— Trebuie să fi fost o viață grea, aici, sus.

— Monahii sunt o specie rară. N-au ziare, radio, televizor, muzică, teatru. Doar câteva cărți și frescele din biserică, pe post de medicamente.

Malone continuă să scruteze bezna care-l înconjura, tulburată numai de o lumină estompată, cretoasă, care colora cele câteva detalii, ca și cum înăuntru s-ar fi așternut un strat gros de zăpadă.

— Suntem nevoiți să presupunem că și criptograma din raportul mareșalului e autentică, zise Mark. N-avem nici un motiv pentru care să credem că n-ar fi.

— În afara faptului că mareșalul a dispărut la scurt timp după ce a clasat raportul.

— Întotdeauna am fost de părere că mareșalul ăla era mânat de aceleași intenții ca de Roquefort. Cred c-a venit după comoară. În mod sigur, cunoștea povestea secretului familiei de Blanchefort. Informația asta, precum și faptul că abatele Bigou putea să fi cunoscut secretul, a făcut parte din Cronicile noastre timp de secole. Putea să presupună că Bigou a lăsat ambele criptograme și că ele duc spre Chivotul Legii. Fiind un tip ambițios, a venit să le caute el însuși.

— Și-atunci, de ce-a mai consemnat și criptograma?

— Ce mai conta? El avea soluția, pe care i-o dăduse abatele Gélis. Nimeni altcineva nu bănuia măcar ce putea să însemne. Și atunci, de ce să nu redactezi raportul și să nu-i arăți maestrului că ai făcut treabă?

— Dacă mergem pe linia asta de deducție, mareșalul putea să-l fi omorât pe Gélis și să se fi întors, pur și simplu, consemnând ceea ce s-a întâmplat după aia, astfel încât să-și șteargă urmele.

— E foarte posibil.

Malone se apropie de literele – **PRIER EN VENIR** – cioplite pe perete.

— Nimic altceva n-a mai rămas pe-aici, bombăni el.

— Asta-i adevărat. Și e păcat. Sunt o mulțime de firide, în care probabil că se găseau statui. În combinație cu frescele, ar fi putut să fie, într-o vreme, un interior foarte frumos împodobit.

— Și cuvintele astea trei, cum de-or fi supraviețuit?

— De-abia se mai citesc.

— Suficient de bine, replică el, gândindu-se că poate Bigou se asigurasă de acest lucru.

Gândul i se întoarse din nou la piatra de pe mormântul lui Marie de Blanchefort. Săgeata cu două vârfuri și **PRÆ-CUM**. „Rugăminte să vii.” Privi cu atenție podeaua și aranjamentul șapte – nouă.

— Aici ar fi trebuit să se găsească odată stranele, corect?

— Sigur. Din lemn. S-au dus de mult.

— Dacă Saunière ar fi aflat soluția criptogramei de la Gélis sau ar fi rezolvat-o el însuși.

— Mareșalul susținea în raportul lui că Gélis n-avea încredere în Saunière.

Malone clătină din cap.

— Ar putea fi o altă îndrumare greșită din partea mareșalului. E clar că Saunière a dedus ceva neștiut de mareșal. Prin urmare, hai să presupunem c-a descoperit Chivotul Legii. Din tot ceea ce cunoaștem, Saunière s-a întors aici de multe ori. Când eram în Rennes îmi spuneai despre cum plecau din oraș, el și amanta lui, după care se întorceau cu pietre pentru grotă pe care o construia. Putea să fi venit aici și ca să mai retragă câte ceva din banca lui personală.

— În vremea lui Saunière, o asemenea călătorie se putea face ușor pe calea ferată.

— Astfel, trebuia să aibă posibilitatea de a-și vizita ascunzătoarea și în același timp să păstreze locul secret.

Privi din nou în sus la literele dăltuite. **PRIER EN VENIR.** „Rugămintele să vii.”

Apoi îngenunche.

— Pare logic, dar ce vezi de-acolo și eu nu văd de-aici? Îl întrebă Mark.

Privirea lui scruta biserica. Nu mai rămăsese nimic înăuntru, în afara altarului, aflat la vreo șase metri mai încolo. Partea de sus, din piatră, avea vreo opt centimetri grosime, fiind sprijinită de un suport dreptunghiular, modelat din blocuri de granit. Numără blocurile de pe un rând orizontal. Nouă. Apoi, numără pe verticală. Șapte. Lumină cu lanterna pietrele acoperite de licheni. Se zăreau încă linii groase, unduite, de mortar. Urmări câteva cu raza lanternei, după care înălță fasciculul luminos spre partea inferioară a coronamentului din granit.

Și văzu.

Acum știa.
Zâmbi.
„Rugămintele să vii.”
Inteligent.

De Roquefort nu asculta vorbele susurate de trezorier. Era vorba despre ceva în legătură cu bugetul și cu surplusul monetar al abației. Abația se bucura de o înzestrare care totaliza câteva milioane de euro, fonduri dobândite de multă vreme și păstrate cu religiozitate, astfel încât să dea siguranța faptului că ordinul nu va avea niciodată de suferit din punct de vedere financiar. Abația era aproape în întregime autonomă. Câmpurile ei, fermele și brutăriile produceau cea mai mare parte a alimentelor necesare. Vinăria și lăptăria asigurau o mare parte din băutură. Iar apa se găsea într-o asemenea abundență, încât era canalizată spre vale, unde era îmbuteliată și vândută în toată Franța. Desigur, multe din cele necesare pentru suplimentarea alimentelor și pentru întreținere trebuiau cumpărate. Dar veniturile obținute din vânzarea vinului și-a apei, împreună cu taxele plătite de vizitatori, erau mai mult decât suficiente pentru acoperirea acestor nevoi. Și-atunci, ce mai era cu toată povestea asta despre surplus?

— Avem nevoie de bani? îl întrebă el, întrerupându-l.
— Nicidecum, Maestre.
— Atunci, de ce mă mai cicălești?
— Maestrul trebuie să fie informat în legătură cu toate deciziile financiare.

Idiotul avea dreptate. Dar el n-avea chef să fie cicălit. Cu toate acestea, trezorierul putea să-i fie de folos.

— Ai studiat istoria noastră financiară?

Întrebarea păru să-l prindă pe celălalt cu garda coborâtă.

— Desigur, maestre. Este obligatorie pentru toți cei care devin trezorieri. Chiar acum îi învăț și pe subordonații mei.

— În vremea Epurării, care era averea noastră?

— Incalculabilă. Ordinul deținea peste nouă mii de proprietăți funciare și e imposibil de evaluat o asemenea suprafață.

— Și averea în bani lichizi?

— Iarăși, greu de spus. Erau dinari din aur, monede bizantine, florini din aur, drahme, mărci laolaltă cu argint și aur în lingouri. De Molay a venit în Franța în 1306 cu doisprezece cai de povară încărcăți cu argint în lingouri, care n-au fost niciodată contabilizate. Apoi, mai este și problema articolelor pe care le țineam în păstrare.

Știa la ce se referea trezorierul. Ordinul fusese pionier al conceptului de depozitare în siguranță, păstrând testamente și documente prețioase ale oamenilor cu stare, împreună cu giuvaere și alte articole personale. Reputația de care se bucura în materie de încredere era impecabilă, ceea ce-i permisesse acestui serviciu să devină înfloritor în întreaga creștinătate; totul, firește, contra unor comisioane.

— Articolele avute în păstrare, continuă trezorierul, au fost pierdute când a avut loc Epurarea. Inventarele erau în arhivele noastre, care și ele au dispărut. Prin urmare, nu există nici o posibilitate să estimăm ce dețineam. Dar nu greșim dacă spunem că averea totală ar fi însemnat astăzi mai multe miliarde de euro.

Auzise despre carele cu fân transportate spre sud de patru frați aleși și de conducătorul lor, Gilbert de Blanchefort, care primise instrucțiuni ca, întâi de toate, să nu dezvăluie nimănui ascunzătoarea și, pe urmă, să se asigure că tot ceea ce știa le este „transmis altora într-un mod potrivit”. De Blanchefort își îndeplinise bine misiunea. Trecuseră șapte sute de ani, iar ascunzătoarea rămăsese încă secretă.

Ce putea să fie atât de prețios, încât Jacques de Molay ținuse să poruncească păstrarea tainei, folosind măsuri de precauție atât de complicate?

Căutase răspunsul timp de treizeci de ani.

Telefonul din sutana lui vibra, ceea ce-l făcu să tresară.

„În sfârșit.”

— Ce s-a-ntâmpat, maestre? îl întrebă trezorerul.

Izbuti să-și recapete stăpânirea de sine.

— Lasă-mă, acum.

Omul se ridică de la masă, se înclină, apoi se retrase. De Roquefort deschise telefonul și zise:

— Sper că nu e vorba despre o pierdere de timp.

— Cum ar putea să fie adevărul o pierdere de timp?

Recunosc vocea instantaneu.

Geoffrey.

— Și de ce-aș crede eu ceea ce-mi spui? îl întrebă.

— Fiindcă sunteți maestrul meu.

— Loialitatea ta îi era închinată predecesorului meu.

— Atât timp cât a avut suflare, e adevărat. Dar după moartea lui, jurământul meu față de frăție îmi cere să-i fiu loial oricui poartă sutana albă.

— Chiar dacă-ți displace omul respectiv?

— Cred c-ați făcut la fel timp de mulți ani.

— Și să-ți ataci maestrul face parte din loialitatea ta?

Nu uitase de lovitura la tâmplă cu patul armei, înainte că Geoffrey și Mark Nelle să evadeze din abație.

— A fost o demonstrație necesară, pentru ochii seneșalului.

— De unde ai făcut rost de telefonul ăsta?

— Fostul maestru mi l-a dat. Trebuia să-l folosesc în timpul călătoriilor noastre dincolo de ziduri. Dar m-am hotărât să-i dau o altă utilizare.

— Tu și maestrul tău ați plănuit bine.

— Pentru el era important să reușim. Acesta e motivul pentru care i-a trimis jurnalul lui Stephanie Nelle. Ca s-o implice și pe ea.

— Jurnalul ăla n-are nici o valoare.

— Așa mi s-a spus și mie. Dar asta a fost o informație nouă pentru mine. Am aflat-o abia ieri.

Îl întrebă ceea ce dorea să știe:

— Au rezolvat criptograma? Cea din raportul mareșalului?

— Da, într-adevăr, au rezolvat-o.

— Atunci, spune-mi, frate. Unde sunteți?

— În St. Agulous. La abația aflată în ruină, chiar la nord de orășel. Nu departe de unde vă aflați.

— Și Chivotul Legii e acolo?

— Toate indiciile duc înapoi. În clipa asta, se străduiesc să caute ascunzătoarea. Eu am fost trimis la Elne, pentru provizii.

Începea să-l creadă pe interlocutorul său. Dar se întreba dacă e din cauza disperării sau datorită unei judecăți sănătoase.

— Frate, o să te ucid dacă mă minți.

— Nu pun la îndoială această declarație. Ați mai ucis și înainte.

Știa că n-ar trebui s-o facă, dar se simți nevoit să-l întrebe:

— Și pe cine am ucis?

— Cu siguranță, ați fost răspunzător pentru moartea lui Ernst Scoville. Lars Nelle? Aici e mai greu de determinat, cel puțin din ceea ce mi-a spus fostul maestru.

Ar fi vrut să-l iscodească mai departe, dar își dădea seama de faptul că orice interes ar fi arătat nu însemna altceva decât o recunoaștere tacită, așa că zise, pur și simplu:

— Ești un visător, frate.

— Am avut parte și de epetete mai rele.

— Ce urmărești?

— Vreau să devin cavaler. Dumneavoastră sunteți cel care stabilește asta. În capelă, acum câteva seri, atunci când l-ați arestat pe seneșal, mi-ați spus clar că asta nu se poate întâmpla. Atunci, m-am hotărât să urmez un alt curs: unul

care nu i-ar fi plăcut fostului maestru. Așa c-am mers mai departe. Am aflat tot ce-am putut. Și-am așteptat până când v-am putut oferi ceea ce vă doriți cu adevărat. În schimb, urmăresc să obțin doar iertarea.

— Dacă tot ceea ce spui e adevărat, o vei avea.

— Mă voi întoarce la ruine în scurt timp. Au de gând să-și facă tabăra acolo pe timpul nopții. Ați observat deja cât sunt de descurcăreți, atât individual, cât și ca grup. Cu toate că nu-mi propun să vă substitui judecata cu a mea, v-aș recomanda o acțiune decisivă.

— Te asigur, frate, riposta mea va fi cât se poate de decisivă.

Capitolul 59

Malone se ridică și se îndreaptă spre altar. În lumina lanternei, observase că sub lespeda de sus nu era mortar. Aranjamentul șapte-nouă al pietrelor de sprijin îi atrăsese atenția, iar faptul că îngenunchease îi permisesse să observe crăpătura.

Ajuns lângă altar, se aplecă și apropie fasciculul luminos.

— Partea de sus nu e lipită.

— Nici nu m-aș fi așteptat să fie, replică Mark. Forța gravitațională o ține pe loc. Uită-te la ea. Cât o avea chestia asta? Vreo opt centimetri grosime și un metru optzeci lungime?

— Bigou și-a ascuns criptograma în coloana care susținea altarul din Rennes. M-am întrebat de ce și-a ales tocmai această ascunzătoare. Ceva unic, n-ai zice? Ca să ajungă la ea, trebuia să ridice lespeda suficient de mult încât să elibereze mecanismul de închidere, apoi să strecoare flaconul de sticlă în nișă. Mută lespeda înapoi și ai o ascunzătoare pe cinstă. Dar mai e și altceva. Bigou trimitea un mesaj alegând locul acela.

Își lăsa în jos lanterna.

— Trebuie să mutăm chestia asta.

Mark se duse spre unul dintre capete și Malone se postă la celălalt. Prinzând de-o parte și de cealaltă cu mâinile, încercă să vadă dacă piatra se mișcă.

Se mișcă, deși foarte puțin.

— Ai dreptate, zise el. Nu e prinsă. Nu văd nici un motiv să ne purtăm cu mânuși. Trage-o la o parte.

Unindu-și eforturile, făcură să se lege piatra în stânga și-n dreapta, apoi o împinseră suficient de tare încât forța gravitațională s-o facă să se prăbușească la pământ.

Malone privi cu atenție prin deschizătura dreptunghiulară pe care o scosese la iveală și zări mai multe pietre stivuite în dezordine.

— Chestia asta e plină de pietre, constată Mark.

Malone zâmbi.

— Sigur că e. Hai să le scoatem.

— Pentru ce?

— Dacă ai fi Saunière și n-ai vrea să-ți descopere cineva urmele, lespeda din piatră ar fi un mijloc bun pentru intimidare. Dar pietrele astea ar fi unul chiar mai bun. Exact cum mi-ai spus ieri. Trebuie să gândim ca oamenii de acum o sută de ani. Privește în jurul tău. Nimeni n-ar fi venit aici să caute o comoară. Aici nu-i altceva decât o ruină. Și cine s-ar fi gândit să demonteze altarul? Chestia asta stă aici de secole nederanjată. Dar, dacă i-ar fi venit cuiva ideea, de ce să nu mai fie prevăzut un alt mijloc de apărare?

Suportul dreptunghiular era la aproape un metru înălțime față de podea, așa că azvârliră repede pietrele deoparte. Zece minute mai târziu, suportul era gol. Pe fundul lui nu zăriră decât țarina.

Malone sări înăuntru și avu impresia că sesizează o ușoară vibrație. Se aplecă și pipăi cu degetele. Pământul uscat avea consistența nisipului din deșert. Mark îndreptă raza lanternei într-acolo și el începu să scoată pământul cu mâna făcută căuș. La vreo cincisprezece centimetri adâncime, se izbi de ceva. Cu ambele mâini, curăță un crater cu lățimea de treizeci de centimetri și zări câteva scânduri.

Își ridică privirea și rânji.

— Nu-i așa că-i frumos să ai dreptate?

De Roquefort intră ca o furtună în încăpere și ajunse în fața sfetnicilor săi. Ordonase în mare grabă adunarea ofițerilor ordinului după ce încheiase convorbirea cu Geoffrey.

— Chivotul Legii a fost găsit, îi anunță el.

Uimirea se întipărise pe chipurile celor adunați.

— Fostul seneșal și aliații săi au localizat ascunzătoarea. Unul dintre frați s-a infiltrat în grupul lor ca spion. Mi-a raportat despre reușită. E timpul să ne cerem moștenirea.

— Și ce propuneți? îl întrebă unul dintre ei.

— Să luăm un contingent de cavaleri și să-i capturăm.

— Altă vărsare de sânge? interveni capelanul.

— Nu și dacă acțiunea e desfășurată cu grijă.

Capelanul nu păru impresionat.

— Fostul seneșal și Geoffrey, care pare să vă fie aliatul, din moment ce nu cunoaștem să fie un alt frate în grup cu ei, i-au împușcat deja pe doi dintre frați. Nu există nici un motiv să presupunem că nu-i vor mai împușca și pe alții.

De Roquefort ascultase destul.

— Capelane, aici nu e vorba despre o chestiune de credință. Sfaturile dumitale nu ne sunt necesare.

— Siguranța membrilor acestui ordin e, de asemenea, responsabilitatea noastră.

— Și îndrăznești să spui că eu nu am în minte siguranța acestui ordin? Întrebă ridicând tonul. Pui la îndoială autoritatea mea? Îmi contești hotărârea? Spune-mi, capelane. Vreau să știu.

Indiferent dacă venețianul fusese intimidat sau nu, din expresia chipului său nimic nu trăda frică. În loc de asta, omul rosti simplu:

— Sunteți maestrul meu. Vă datorez supunere. Orice-ar fi. Nu-i plăcu deloc tonul insolent.

— Dar, maestre, continuă capelanul, nu dumneavoastră ați fost cel care a spus că noi toți ar trebui să fim părtași la hotărârile de o asemenea importanță?

Câțiva dintre ceilalți ofițeri făcură semne de încuviințare.

— N-ați spus în fața întregii frății, în conclav, că veți trasa o nouă cale?

— Capelane, suntem pe punctul de a ne lansa în cea mai

importantă misiune pe care a întreprins-o acest ordin de secole încoace. Și eu n-am timp să mă contrazic cu dumneata.

— Am crezut că să-l slăvim pe Domnul și Dumnezeuul nostru ar fi misiunea noastră cea mai importantă. Iar asta e o chestiune de credință, în care am tot dreptul să vorbesc.

Răbdase destul.

— Ești liber să pleci.

Capelanul nu se mișcă. Nici unul dintre ceilalți nu rosti o vorbă.

— Dacă nu pleci în clipa asta, o să pun să fii arestat și adus în fața mea mai târziu, pentru pedeapsă. Se opri pentru o clipă. Care nu va fi deloc plăcută.

Capelanul se ridică și-și înclină capul.

— O să plec. Așa cum porunciți.

— Și-o să stăm de vorbă mai târziu, de asta te asigur.

Așteptă până când capelanul părăsi sala, apoi le spuse celorlalți:

— Am căutat Chivotul Legii multă vreme. Acum, e la îndemâna noastră. Ceea ce conține acea ascunzătoare nu-i aparține nimănui altcuiva decât nouă. Moștenirea noastră e acolo. Eu, unul, am de gând să cer ceea ce ne aparține. Doisprezece cavaleri mă vor ajuta. Las în seama voastră să-i alegeți pe acei oameni. Cei pe care-i alegeți să fie complet înarmați și adunați în sala de sport într-o oră.

Malone le strigă pe Stephanie și pe Cassiopeia, cerându-le să aducă lopățica pe care o luaseră din Rover. Se întoarseră împreună cu Henrik și, atunci când intrară în biserică, Malone le povesti despre ceea ce găsiseră el și Mark.

— Foarte inteligent, îl laudă Cassiopeia.

— Am și eu momentele mele.

— Trebuie să scoatem de acolo restul pământului, trase concluzia Stephanie.

— Dă-mi lopăţica.

Reuşi să scoată afară pământul rămas. Câteva minute mai târziu, ieşiră la iveală patru scânduri înnegrite. Jumătate din ele erau prinse împreună cu nişte benzi metalice. Cealaltă jumătate alcătuia o uşă prevăzută cu balamale, care se deschidea în sus.

Se aplecă şi mângâie uşor metalul.

— Fierul e ruginit. Balamalele nu mai sunt bune. Un secol de expunere la umezeală le-a terminat.

Se ridică în picioare şi se folosi de lopăţică, fărâmiând ceea ce mai rămăsese din ele.

— Ce vrei să spui cu „un secol”? îl întrebă Stephanie.

— Saunière a construit uşa asta, zise Cassiopeia. Lemnul este într-o stare destul de bună, cu siguranţă nu e vechi de mai multe secole. Şi se pare că a fost şlefuit, ceea ce nu prea poţi să vezi la cheresteaua medievală. Saunière avea nevoie de o intrare şi de o ieşire lesnicioasă. Aşa că, atunci când a găsit intrarea asta, a reconstruit uşa.

— Sunt de acord, o susţinu Malone. Şi asta explică modul în care a mânuit lespeda din piatră de sus. Doar a împins-o pe jumătate, a scos afară pietrele de deasupra uşii, a coborât înăuntru, apoi a pus totul la loc după ce a terminat. Din tot ceea ce am auzit despre el, se pare că se ţinea bine. Al naibii de isteţ, de asemenea.

Strecură lopăţica în spaţiul gol de la marginea uşii şi-o apăsă ca pe o pârghie, ridicând uşa. Mark se întinse şi-i apucă marginea. Malone aruncă deoparte unealta şi, împreună, eliberară trapa din rama ei, în faţa lor căscându-se golul.

Thorvaldsen privi cu atenţie înainte.

— Uimitor. Asta chiar ar putea să fie locul căutat.

Stephanie aprinse o lanternă şi-i dirijă fasciculul de lumină spre deschizătură. De unul dintre pereţii din piatră era sprijinită o scară.

— Ce credeţi? O să ţină?

— Există un singur mod prin care putem afla.

Malone își întinse un picior și-și lăsă ușurel greutatea pe prima treaptă. Scara era confecționată din lemn gros, iar el spera că încă se ținea în cuie. Zări câteva capete ruginite. Se lăsă mai tare, ținându-se de partea de sus a suportului pentru altar, pentru eventualitatea în care ar ceda ceva. Numai că treapta ținu. Își plasă celălalt picior pe scară și încercă mai departe.

— Cred c-o să țină.

— Eu sunt mai ușoară, se oferi Cassiopeia. M-aș bucura să mă duc prima.

Malone zâmbi.

— Dacă nu te superi, prefer să am eu onoarea asta.

— Vezi, am avut dreptate, ripostă ea. Chiar vrei s-o faci.

Da, chiar voia. Era ispitit de ce ar fi putut descoperi dedesubt, întocmai ca de scotocirea după cărți rare prin rafturi necunoscute. Niciodată nu știi peste ce poți să dai.

Încă ținându-se de marginea suportului pentru altar, se lăsă pe cea de-a doua treaptă. Erau la o distanță de aproape o jumătate de metru una față de cealaltă. Își mută repede mâinile pe partea de sus a scării și mai coborî o treaptă.

— Pare să fie bine, anunță el.

Continuă să coboare, având grijă să încerce fiecare treaptă. Deasupra lui, Stephanie și Cassiopeia căutau prin întuneric cu lanternele. În aureola formată de fasciculele lor, observă că ajunsese la capătul scării. Următorul pas era pe pământ. Totul era acoperit cu un pietriș fin și cu pietre de mărimea unor pumni sau a unor cranii.

— Azvârliți-mi o lanternă, le ceru el.

Thorvaldsen lăsă să cadă o lanternă spre el. O prinse și-i plimbă fasciculul luminos prin jurul lui. Scara avea cam patru metri și jumătate. Observă că intrarea se afla în mijlocul unui tunel pe care milioanele de ani de ploi și de zăpezi topite îl săpaseră prin calcar. Știa că Pirineii erau străbătuți de

numeroase peșteri și tuneluri.

— De ce nu sari de-acolo? îl întrebă Cassiopeia.

— E prea ușor.

Fusese alertat de o răcoare care se instalase în golul din spatele său, una care nu provenea numai de la aerul rece.

— O să mă mișc în partea din spate a scării. Voi aruncați o piatră direct înapoi.

Se mută de pe traiectoria ei.

— Ești gata? îl întrebă Stephanie.

— Dă-i drumu'!

Piatra trecu prin deschizătură. Malone îi urmări traiectoria și o privi cum se lovește de pământ, apoi trece de el.

— Ai avut dreptate, recunosc Cassiopeia. Gaura asta era chiar sub pojghița de la suprafață, pregătită pentru cine ar fi sărit de pe scară.

— Mai aruncați și alte pietre în jurul ei, până dați de pământ stabil.

Alte patru pietre căzură în ploaie și bubuiră pe pământul solid. Acum știa unde trebuia să sară, așa că lăsă scara și se folosi de lumina lanternei ca să examineze capcana. Cavitata era un pătrat cu latura de un metru și avea cel puțin un metru adâncime. Se lăsă înăuntrul ei și regăsi o parte din lemnul cu care fusese acoperită. Marginile erau îmbinate între ele prin presare, scândurile fiind suficient de subțiri încât să se sfărâme sub greutatea unui bărbat, dar destul de groase cât să susțină un strat de țărână și de pietriș. Pe fundul găurii, erau piramide metalice, ascuțite la vârf și largi la bază, așteptând să-l prindă în capcană pe intrusul prea încrezător. Timpul le îndepărtase strălucirea, dar nu și eficiența.

— Saunière nu glumea cu astea, declară el.

— Astea ar putea să fie capcane de-ale templierilor, observă Mark. Ce-i aia, alamă?

— Bronz.

— Membrii ordinului sunt experți în metalurgie. Alamă, bronz, cupru, toate se foloseau. Biserica interzicea experimentele științifice, așa c-au învățat cheștiile de genul ăsta de la arabi.

— Lemnul de deasupra nu putea să fie vechi de șapte sute de ani, zise Cassiopeia. Probabil că Saunière a reparat capcanele templierilor.

Nu era ceea ce și-ar fi dorit Malone să audă.

— Ceea ce înseamnă că asta a fost, probabil, doar prima dintre numeroasele capcane.

Capitolul 60

Malone privea cum Stephanie, Mark și Cassiopeia coborau scara. Thorvaldsen rămăsese la suprafață, așteptându-l pe Geoffrey să se întoarcă, pregătit să le arunce unelte, dacă era nevoie.

— Chiar am vorbit serios adineauri, vru să clarifice lucrurile Mark. Templierii au fost pionieri în domeniul capcanelor. Am citit relatări în Cronici despre tehnicile pe care le-au dezvoltat.

— Stați cu ochii-n patru, îi sfătui Malone. Dacă vrem să găsim ce-o fi de găsit, trebuie să fim atenți.

— E trecut de trei, anunță Cassiopeia. Soarele o să apună peste două ore. E destul de frig și-așa aici jos. După ce se înserează, o să fie chiar ger.

Geacă îi ținea cald la piept, dar mănușile și ciorapii groși ar fi fost bine-veniți, fiind trecuți pe lista de mărfuri pe care urma să le cumpere Geoffrey. Doar lumina care se revărsa de sus ilumina tunelul care se întindea în ambele direcții. Fără lanterne, Malone se îndoia c-ar fi fost capabili să zărească un deget atingându-le nasurile.

— Lumina zilei n-o să aibă nici o importanță. Aici jos e numai lumină artificială. Avem doar nevoie să se întoarcă Geoffrey cu mâncare și cu haine mai călduroase. Henrik, strigă el. Anunță-ne când se-ntoarce bunul frate.

— Spor la vânătoare, Cotton.

Prin minte i se învolburau tot felul de ipoteze.

— Ce credeți c-o fi asta? îi întrebă el pe ceilalți.

— Ar putea să fie o parte dintr-un *horreum*, își dădu cu părerea Cassiopeia. Atunci când romanii stăpâneau regiunea asta, și-au organizat depozite subterane, pentru păstrarea

bunurilor perisabile. O variantă timpurie a camerelor frigorifice. Unele s-au păstrat. Asta ar putea să fie unul dintre ele.

— Și templierii îi cunoșteau existența? Întrebă Stephanie.

— Și ei au avut așa ceva, explică Mark. Au învățat de la romani. Ce spune ea pare să aibă sens. Atunci când de Molay i-a cerut lui Gilbert de Blanchefort „să scoată dinainte comoara din Templu”, putea foarte ușor să aleagă un loc ca ăsta. Dedesubtul unei biserici necunoscute, dintr-o abație neînsemnată, fără nici o legătură cu ordinul.

Malone își îndreaptă lanterna în față, apoi se întoarce și luminează în cealaltă direcție.

— Încotro?

— Bună întrebare, zise Stephanie.

— Tu și Mark luați-o încolo, le propuse el. Eu și Cassiopeia o să mergem în partea cealaltă.

Observă imediat că nici lui Mark, nici lui Stephanie nu le convenea această decizie.

— N-avem timp pentru certurile dintre voi doi. Lăsați-le deoparte. Faceți-vă treaba. Asta-i ceea ce-mi tot repetai, Stephanie.

Ea nu-l contrazise.

— Are dreptate. Să mergem, îl îndemnă ea pe Mark.

Malone îi privi cum dispar în întuneric.

— Isteață treabă, Malone, îi șopti Cassiopeia. Dar crezi că e un lucru înțelept să-i trimiți pe ăștia doi împreună? Sunt o grămadă de probleme de rezolvat.

— Nu-i nimic mai bun decât puțină încordare, ca să-i faci să se aprecieze unul pe celălalt.

— Asta e valabilă și pentru noi doi, nu?

Malone îndreaptă lumina lanternei spre fața ei.

— Ia-o înainte și-o să aflăm.

De Roquefort și cei doisprezece frați se apropiară de

străvechea abație în ruină dinspre sud. Evitaseră orașelul St. Agulous și-si parcaseră vehiculele la un kilometru mai în spate, în pădurea deasă. Apoi, merseseră pe jos printr-un peisaj presărat cu tufișuri și cu stânci roșiatice înălțându-se cu semeție. Știa că întreaga regiune era ca un magnet pentru entuziaștii plimbărilor prin natură. Pantele înverzite și stâncile se închideau în jurul lor, dar cărarea era bine marcată, fiind probabil folosită de păstorii locali care-și mânau turmele, ducându-i până la un kilometru distanță de zidurile dărâmate și de maldărele de moloz care fuseseră odată un lăcaș al credinței.

Își opri însoțitorii și-si privi ceasul. Era aproape ora patru după-amiaza. Fratele Geoffrey îi spusese că se va întoarce în locul acela pe la patru. Privi în jurul său. Ruinele erau cățarate pe un promontoriu stâncos, la o sută de metri mai sus. Automobilul închiriat de Malone era parcat mai departe, în josul pantei.

— Printre copaci, la adăpost, le ordonă celorlalți. Și toată lumea să stea la cutie.

Câteva clipe mai târziu, un Land Rover apăru ca un vârtej pe cărarea în pantă, acoperită cu pietriș, apoi se opri lângă mașina închiriată. Îl zări pe Geoffrey coborând de pe scaunul șoferului și observă că tânărul examinează împrejurimile; totuși, de Roquefort nu se arătă, nefiind încă sigur dacă nu cumva era o cursă.

Geoffrey șovăi lângă Land Rover, apoi deschise trapa din spate și scoase de-acolo două cutii. Înșfăcându-le pe amândouă, începu să urce panta care ducea spre abație. De Roquefort îl așteptă până când trecu pe lângă el, apoi ieși cu îndrăzneală pe cărare și zise:

— Te-am așteptat, frate.

Geoffrey se opri și se întoarse.

Chipul și-așa palid al tânărului căpătă o paloare cadaverică. Fratele nu spuse nimic, ci pur și simplu lăsă jos

cutiile, vârî mâna în geacă și scoase la iveală un pistol automat de calibru 9 mm. De Roquefort recunoscuse arma. Era de fabricație austriacă și făcea parte dintre mărcile stocate în arsenalul abației.

Geoffrey își încarcă arma.

— Atunci, aduceți-vă oamenii și să terminăm cu asta.

O tensiune insuportabilă făcea să zboare toate gândurile din mintea lui Malone. O urmă pe Cassiopeia, înaintând centimetru cu centimetru prin pasajul subteran. Coridorul avea cam un metru și optzeci lățime și era înalt de aproape doi metri și jumătate, pereții fiind uscați și colțuroși. Între ei și suprafață se așterneau vreo patru metri și jumătate de pământ solid. Încăperile înghesuite nu erau locurile lui preferate. Totuși, Cassiopeia părea să fie mai puternică în aceste momente. Mai văzuse genul ei de curaj la agenți care se descurcau mai bine sub presiune extremă.

Pășea prevăzător, ca nu cumva să cadă într-o capcană, acordând o deosebită atenție pietrișului din fața lor. Întotdeauna i se păruse amuzant atunci când văzuse, în filmele cu aventuri, mecanisme mobile din piatră și din metal, despre care se presupunea că ar fi vechi de sute sau de mii de ani, și care funcționau încă de parcă ar fi fost unse doar cu o zi în urmă. Fierul și piatra erau supuse acțiunii aerului și a apei, eficiența lor fiind limitată. Dar cu bronzul era o altă treabă. Metalul era rezistent, ceea ce constituia exact motivul pentru care fusese creat. Așadar, alte piramide ascuțite pe fundul unor gropi adânci ar fi putut constitui o problemă.

Cassiopeia se opri, cu raza lanternei îndreptată undeva la trei metri în fața ei.

— Ce e? o întrebă.

— Uită-te.

Lumină și el la rândul lui și văzu.

Stephanie detesta spațiile închise, dar nu avea de gând să-și rostească îngrijorarea, mai ales față de fiul ei, căruia îi păsa prea puțin de ea. Așa că, vrând să-și alunge senzația dezagreabilă, îl întrebă:

— Cum ar fi putut cavalerii să-și depoziteze comoara aici jos?

— Cărând-o bucată cu bucată. Nimic nu i-ar fi putut opri, în afară de moarte sau de cazul în care ar fi fost capturați.

— Cred c-a fost nevoie de ceva efort.

— Timp aveau berechet.

Se concentrau amândoi asupra pământului din fața lor, Mark încercând ușor cu piciorul suprafața, înainte de fiecare pas.

— Poate că măsurile lor de precauție nu erau prea sofisticate, îi explică Mark, dar erau eficiente. Ordinul avea vistierii în toată Europa. Cele mai multe erau păzite și de oameni, pe lângă trapele cu mecanisme ascunse. Aici, numai ascunzătoarea și câteva capcane puteau să fie suficiente, fără să mai fie nevoie de paznici. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să atragă atenția asupra locului acestuia, prin faptul că postau cavaleri în jurul lui.

— Tatălui tău i-ar fi plăcut asta.

Trebuia s-o spună.

— Știu.

Raza lanternei ei prinse ceva pe zidul coridorului. Îl apucă pe Mark de umăr și-l făcu să se oprească.

— Privește.

În stâncă, erau gravate litere.

**NON NOBIS DOMINE
NON NOBIS SED NOMINE TUA DA GLORIUM
PAUPERS COMMILITONES CHRISTI TEMPLIQUE
SALAMONIS**

— Ce spune? îl întrebă ea.

— „Nu nouă, o, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău să-i fie dată slava. Cavalerii Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon.” E deviza templierilor.

— Așadar, e adevărat. Aici e.

Mark nu răspunse nimic.

— Dumnezeu să mă ierte, șopti ea.

— Dumnezeu are prea puțin de-a face cu asta. Omul a creat toată harababura și omul trebuie s-o rezolve.

Făcu un semn cu lanterna spre un punct mai îndepărtat din pasaj.

— Uită-te acolo!

Ea privi în cercul de lumină și zări un grilaj metalic – o poartă – care se deschidea spre un alt pasaj.

— Aici să fie locul în care sunt depozitate toate? întrebă ea.

Și, fără să mai aștepte răspuns, îl ocoli și porni într-acolo, dar făcuse abia câțiva pași atunci când îl auzi pe Mark strigând:

— Nu!

Apoi, pământul îi alunecă de sub picioare.

Malone se holbă la imaginea luminată de cele două lanterne ale lor. Era un schelet. Zăcând la pământ pe fundul cavernei, cu umerii, gâtul și craniul proptite de zid.

— Hai să ne apropiem, propuse el.

Pășiră înainte, centimetru cu centimetru, iar el observă o ușoară adâncitură în pământ. O apucă de umăr pe Cassiopeia.

— O văd, zise ea, oprindu-se. E destul de lungă. Se întinde pe câțiva metri.

— Puțurile astea blestemate or fi fost invizibile la vremea lor, dar lemnul de dedesubt a slăbit destul încât să le scoată

la iveală.

Ocoliră adâncitura, rămânând cu picioarele pe pământul solid, și se apropiară de schelet.

— N-au mai rămas decât oasele, constată ea.

— Privește-i pieptul. Coastele. Și fața. Zdrobite pe alocuri. A căzut în capcană. Găurile astea sunt de la țepi.

— Cine-o fi?

Ceva îi atrase privirea.

Se aplecă și descoperi un lanț din argint înnegrit printre oseminte. Îl ridică. Un medalion atârna de el. Concentră fasciculul luminos asupra lui.

— Pecetea templierilor. Doi bărbați pe un singur cal. Asta reprezenta sărăcia individuală. Am văzut un desen asemănător într-o carte, acum câteva seri. Pariez că e vorba despre mareșalul care a scris raportul folosit și de noi. A dispărut de la abație imediat cum a aflat soluția criptogramei de la preotul Gélis. A venit, a descifrat soluția, dar n-a fost atent. Probabil că Saunière a găsit cadavrul și l-a lăsat, pur și simplu, aici.

— Dar cum ar fi putut să-și dea seama Saunière? Cum să fi rezolvat el criptograma? Mark m-a lăsat să citesc raportul. Conform celor susținute de Gélis, Saunière nu rezolvase acel puzzle pe care-l descoperise în biserica lui, iar Gélis îl privea cu suspiciune, așa că nu-i spusese nimic.

— Asta, dacă presupunem că tot ceea ce a scris mareșalul a fost adevărat. Fie Saunière, fie mareșalul l-a ucis pe Gélis, ca să-l împiedice pe preot să dezvăluie cuiva ceea ce descifrase. Dacă a fost mareșalul, ceea ce mi se pare mai probabil, atunci el a întocmit raportul pur și simplu ca un mod de a-și camufla urmele. Un mod prin care nimănui nu i-ar fi trecut prin gând că el ar fi părăsit abația ca să vină aici și să descopere Chivotul Legii care-i aparținea ordinului. Ce importanță mai avea faptul că a consemnat criptograma? N-ai cum să rezolvi chestia aia fără secvența matematică.

Își mută atenția de la cadavru și luminează pasajul, mai departe.

— Uită-te la asta.

Cassiopeia se ridică și împreună văzură o cruce cu patru brațe egale, mai late la capete, cioplită în stâncă.

— E crucea *patee*, spuse ea. Numai templierii puteau s-o poarte, mulțumită unui decret papal.

Malone își aminti de mai multe lucruri pe care le citise în cartea despre templieri.

— Crucile erau roșii, pe mantiile albe, simbolizând consimțământul de a suferi martiriul în lupta cu necredincioșii.

Cu lanterna, urmări scrisul de deasupra crucii.

PAR CE SIGNE TU LE VAINCRAS

— Prin semnul acesta tu îl vei învinge, rosti el, traducând. Exact aceleași cuvinte sunt și în biserica din Rennes, deasupra potirului cu apă sfințită de la ușă. Saunière le-a pus acolo.

— Replica lui Constantin, atunci când s-a războit pentru prima dată cu Maxențiu. Se zice că înainte de bătălie ar fi zărit o cruce pe cer, cu cuvintele acestea înscrise dedesubt.

— Cu o singură diferență. Mark spune că nu exista nici un „îl” în formularea originală. Numai „Prin semnul acesta tu vei învinge”.

— Are dreptate.

— Saunière a pus „îl” după „tu”. Pe cea de-a treisprezecea și a paisprezecea poziție din frază în franceză. 1314.

— Anul în care a fost executat Jacques de Molay.

— Se pare că lui Saunière îi plăcea să strecoare o tușă de ironie în simbolismul lui și a luat ideea chiar de-aici.

Căută mai departe prin întuneric și văzu că pasajul se termină la vreo șase metri în fața lor. Dar, înainte de asta, un

grilaj metalic încuiat cu un lanț și un lacăt bloca un drum care ducea în altă direcție.

Cassiopeia îl zări, la rândul ei.

— Se pare c-am găsit-o.

Un bubuit se auzi din spatele lor și cineva strigă: „Nu!”

Se întoarseră amândoi.

Capitolul 61

De Roquefort se opri la intrarea spre ruine și le făcu semn oamenilor săi să se așeze pe ambele flancuri. Locul era stingheritor de liniștit. Nici o mișcare. Nici o voce. Nimic. Fratele Geoffrey stătea lângă el. Tot mai era îngrijorat la gândul că putea să fi fost atras într-o capcană. Tocmai de aceea venise cu arme de foc. Era mulțumit de cavalerii aleși de sfetnicii săi: oamenii aceștia erau printre cei mai buni din rândurile frăției, luptători experimentați, ale căror curaj și tărie de caracter nu puteau să fie puse la îndoială, calități de care se putea să aibă nevoie.

Își plimbă privirea peste niște dărâmături acoperite de licheni, apoi tot mai adânc, în clădirea păraginită, dincolo de marea de ierburi nemișcate. Bolta strălucitoare a cerului de deasupra capului său se întuneca treptat, pe măsură ce soarele bătea în retragere în spatele munților. Întinericul avea să se instaleze în scurt timp. Își făcu griji în legătură cu vremea. Grindina și ploile se porneau fără veste în vara din Pirinei.

Făcu un alt semn și oamenii săi înaintară, cățărându-se pe bolovani și pe bucățile de zid prăbușite. Descoperi o tabără pregătită între trei ziduri parțial dărâmate. Fuseseră aranjate lemne pentru un foc pe care încă nu-l aprinseseră. Mă duc înăuntru, șopti Geoffrey. Mă așteaptă.

Pricepu înțelepciunea acestei mișcări și-o încuviință.

Geoffrey păși cu calm pe terenul deschis și se apropie de tabără. Încă nu era nimeni prin preajmă. Apoi, tânărul dispăru mai adânc printre ruine. O clipă mai târziu, ieși din nou și le făcu semn să vină.

De Roquefort le ceru oamenilor lui să aștepte și doar el păși în spațiul deschis. Deja îi dăduse instrucțiuni ajutorului

său să pornească la atac, dacă era necesar.

— Numai Thorvaldsen e în biserică, îl informă Geoffrey.

— Care biserică?

— Una pe care călugării au săpat-o în stâncă. Au descoperit un portic în spatele altarului, care duce către subteran. Ceilalți sunt dedesubtul nostru și explorează. I-am spus lui Thorvaldsen că mă duc să iau proviziile.

Îi plăcea ceea ce auzea.

— Chiar voiam să-l cunosc pe Henrik Thorvaldsen.

Cu arma în mână, îl urmă pe Geoffrey în cavitatea ca o temniță, săpată în stâncă. Thorvaldsen era în picioare, cu spatele la ei, privind în jos în ceea ce fusese până atunci suportul altarului.

Bătrânul se întoarse în clipa în care se apropiară.

De Roquefort își ridică arma.

— Nici un cuvânt. Altfel, ar putea să fie ultimul.

Pământul de sub Stephanie cedase, iar picioarele ei căzuseră într-una dintre capcanele pe care se străduiseră atât de mult să le evite. La ce s-o fi gândit? Zărind cuvintele gravate în stâncă, apoi poarta metalică așteptând să fie deschisă, înțelesese că soțul ei avusese dreptate. În consecință, renunțase la prudență și se năpustise înainte. Mark încercase s-o oprească. Îl auzise strigând, dar fusese deja prea târziu.

Ea deja se prăbușea.

Mâinile i se ridicară, într-o încercare de a-și recăpăta echilibrul, în timp ce se pregătea pentru întâlnirea cu țepii din bronz. Dar tocmai atunci simți un braț cuprinzându-i trunchiul într-o îmbrățișare strânsă. Apoi, simți cum cade pe spate, pe pământ, un alt trup atenuând impactul.

O clipă mai târziu, tăcere.

Mark zăcea sub ea.

— Te simți bine? îl întrebă, rostogolindu-se de deasupra

lui.

Fiul ei se ridică de pe pietriș.

— Încântătoare senzație, cu bolovanii ăștia înghiontindu-mă în spinare.

Zgomote de pași grei răsunară în întuneric în spatele lor, însoțite de două cercuri de lumină tremurătoare. Malone și Cassiopeia își făcură apariția.

— Ce s-a-ntîmplat? se interesă Malone.

— Am fost neatentă, îi răspunse ea, ridicîndu-se și scuturîndu-se.

Malone îndreptă raza lanternei spre groapă dreptunghiulară.

— Ar fi fost o cădere fatală. E plină de țepi, toți în bună stare.

Se apropie și ea, privi cu atenție în deschizătură, apoi se întoarse și-i zise lui Mark:

— Mulțumesc, fiule.

Mark se freca la ceafă, încercând să-și alunge durerea din mușchi.

— N-ai pentru ce.

— Malone, interveni Cassiopeia. Ia uită-te!

Stephanie îi urmări pe Malone și pe Cassiopeia cum examinau deviza templeierilor descoperită de ea și de Mark.

— Tocmai mă îndreptam spre poarta asta când mi-a ieșit groapa în drum.

— Sunt două de-astea, bombăni Malone. La capetele opuse ale coridorului.

— Mai e un alt grilaj? îl întrebă Mark.

— Cu o altă inscripție.

Stephanie ascultă relatarea lui Malone despre ceea ce găsiseră.

— Sunt de acord cu dumneata, zise Mark. Scheletul trebuie să fie al demult dispărutului nostru mareșal.

Scoase la iveală un lanț de sub cămașă.

— Cu toții purtăm medalionul. Ni se dă la primirea în ordin.

— Se pare, continuă Malone, că templierii au ridicat miza și-au separat ascunzătoarea. Făcu un semn către trapa de jos. Și au făcut ca găsirea ei să devină o provocare. Mareșalul ar fi trebuit să fie mai grijuliu. Se întoarse cu fața spre Stephanie. Ca noi toți, de altfel.

— Am înțeles, replică ea. Dar, așa cum ții tu să-mi reamintești destul de frecvent, nu sunt bună de agent de teren.

Malone răspunse cu un zâmbet sarcasmului ei.

— Așadar, haideți să vedem ce-i în spatele grilajului ăstuia.

De Roquefort își îndreaptă țeava scurtă a armei direct spre fruntea ridată a lui Henrik Thorvaldsen.

— Mi s-a spus că ești unul dintre cei mai bogați oameni din Europa.

— Iar mie mi s-a spus că ești unul dintre cei mai ambițioși prelați din istoria recentă.

— N-ar trebui să-l asculți pe Mark Nelle.

— Nici n-am făcut-o. Tatăl lui mi-a spus.

— Tatăl lui nu mă cunoștea.

— N-aș putea să spun asta. L-ai urmărit destul de multă vreme.

— Ceea ce s-a dovedit a fi o pierdere de timp.

— Asta a făcut să-ți fie mai ușor să-l ucizi?

— Asta-i ceea ce crezi? Că l-am ucis pe Lars Nelle?

— Pe el și pe Ernst Scoville.

— Nu știi nimic, moșule.

— Știu că reprezintă o problemă. Thorvaldsen făcu un gest spre Geoffrey. Și știi că el e un trădător față de prietenul lui. Și față de ordinul lui.

De Roquefort îl privi pe Geoffrey cum încasează insulta,

disprețul întipărintu-se în ochii de un cenușiu spălăcit ai tânărului, apoi risipindu-se la fel de repede.

— Sunt credincios față de maestrul meu. Acesta-i jurământul pe care l-am depus.

— Așadar, ne-ai trădat pentru jurământul tău?

— Nu mă aștept să mă înțelegeți.

— Nu te înțeleg și n-o să te înțeleg vreodată.

De Roquefort își lăasă arma în jos, apoi făcu un gest către oamenii săi. Aceștia forfoteau prin biserică, iar el le indicase să facă liniște.

Câteva semne cu mâna și înțelesesă imediat că șase dintre ei trebuiau să se poziționeze afară, iar ceilalți șase să încercuiască interiorul.

Malone păși pe lângă capcana pe care o scosese la iveală Stephanie și se apropie de grilajul metalic. Ceilalți îl urmară. Observă un lacăt în formă de inimă, atârnat de un lanț.

— Alamă.

Pipăi poarta.

— Dar asta-i din bronz.

— Lacătul și lanțul sunt din vremea lui Saunière, constată Mark. Alama era o marfă rară în Evul Mediu. Era nevoie de zinc ca s-o produci, ceea ce era cam greu de găsit.

— Lacătul ăsta e un *xur-de-brass*, zise Cassiopeia. Odinioară, erau foarte răspândite în întreaga regiune, fiind folosite pentru legarea cu lanțuri a sclavilor.

Nici unul dintre ei nu făcuse vreo mișcare ca să deschidă poarta, și Malone știa de ce. Îi putea aștepta o altă capcană.

Mătură ușurel praful și pietrișul de sub piciorul lui cu bocancul și încercă pământul. Era solid. Se folosi de lanternă și examinează exteriorul porții. Două balamale din bronz susțineau muchia din dreapta. Lumină prin grilaj. Coridorul de dincolo de el făcea un unghi ascuțit spre dreapta la doar câțiva pași în interior și nu se putea vedea nimic dincolo de

cotitură. Grozav. Încercă lanțul și lacătul.

— Alama asta se ține încă bine. N-o să putem s-o sfărâmăm.

— Ce-ar fi s-o tăiem?

— Asta ar merge. Dar cu ce?

— Cu foarfecă pentru metal pe care am adus-o cu mine. E în geanta cu scule, în partea de sus, lângă generator.

— Mă duc să le aduc, se oferi Mark.

— E cineva acolo?

Cuvintele se reverberară din suportul gol al altarului și-l făcură pe de Roquefort să tresară. Apoi, își dădu iute seama de faptul că vocea îi aparținea lui Mark Nelle. Thorvaldsen se pregătea să răspundă, dar de Roquefort îl înșfăcă pe bătrânul gârbovit și-și lipi palma de gura lui, înainte să poată scoate un sunet. Pe urmă, îi făcu semn unuia dintre frați, iar acesta se năpusti spre ei și-l prinse în brațe pe danezul care se zbătea de zor, astupându-i gura cu mâna lui. De Roquefort făcu un semn și prizonierul se pomeni târât într-un colț mai îndepărtat al bisericii.

— Răspunde-i, îi ceru el lui Geoffrey, mimând cuvintele.

Era o încercare interesantă care să testeze loialitatea noului său aliat.

Geoffrey își îndesă arma la cingătoare și păși spre altar.

— Sunt aici.

— Te-ai întors. Bine. Ceva probleme?

— Nimic. Am adus tot ce era pe listă. Ce se-ntâmplă acolo jos?

— Am găsit ceva, dar avem nevoie de foarfeca pentru metal. E în geanta cu scule, lângă generator.

Îl privi pe Geoffrey cum se deplasează spre generator și scoate de acolo o foarfecă solidă, pentru metal.

Ce-or fi descoperit?

Geoffrey aruncă unealta în jos.

— Mulțumesc, îi zise Mark Nelle. Vii și tu?

— Rămân aici cu Thorvaldsen și stau cu ochii-n patru. N-avem nevoie de musafiri nepoftiți.

— Bună idee. Unde-i Henrik?

— Despachetează ce-am adus și pregătește tabăra pentru noapte. Soarele aproape că s-a dus. Mă duc să-l ajut.

— Ai putea să pregătești generatorul și să desfaci cablurile pentru proiectoare. S-ar putea să avem nevoie de ele în scurt timp.

— O să am grijă de asta.

Geoffrey mai zăbovi o clipă, apoi se îndepărtă de altar și șopti:

— A plecat.

De Roquefort știa ce trebuia să facă.

— E timpul să preiau comanda expediției ăsteia.

Malone apucă foarfeca și apăsă tăișul pe lanțul din alamă. Apoi strânse cu putere, lăsându-l să muște din metal. Un pocnet îi semnală succesul și lanțul, cu tot cu lacăt, alunecă la pământ.

Cassiopeia se aplecă și le ridică de jos.

— Există muzee din toată lumea care ar fi bucuroase să aibă așa ceva. Sunt convinsă că n-au rezistat prea multe într-o stare atât de bună.

— Și noi, care tocmai le-am tăiat, replică Stephanie.

— N-am avut prea multe opțiuni la dispoziție, zise Malone. Ne cam grăbim. Își îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre grilaj. Toată lumea să se dea la o parte. O să deschid chestia asta încetisor. Pare să nu fie nici o primejdie, dar nu se știe niciodată.

Prinse cu foarfeca de grilaj, apoi păși într-o parte, folosindu-se de peretele stâncos ca de un paravan. Balamalele erau înțepenite și fu nevoit să tragă de grilaj înainte și-napoi. Până la urmă, poarta se deschise.

Tocmai se pregătea să pornească înainte, în clipa în care o voce strigă de sus:

— Domnule Malone! Henrik Thorvaldsen e ostaticul meu. Am nevoie ca dumneata și însoțitorii dumitale să veniți sus. Acum. Vă dau un minut, după care-l împușc pe boșorog.

Capitolul 62

Malone fu ultimul care urcă. În clipa în care păși afară de pe scară, observă că biserica era ocupată de șase bărbați înarmați, împreună cu de Roquefort. Afară, soarele dispăruse. Interiorul era acum luminat de licărirea a două mici focuri, fumul năvălind în exterior prin deschizăturile ferestrelor.

— Domnule Malone, în sfârșit ne întâlnim personal, începu Raymond de Roquefort. Te-ai descurcat bine în catedrala din Roskilde.

— Mă bucur să aflu că ești un fan.

— Cum de ne-ai găsit? îl întreabă Mark.

— În mod sigur, nu datorită falsului jurnal al tatălui tău, oricât de inteligent ar fi fost. Relata numai ceea ce era evident, apoi schimba amănuntele suficient de mult încât să le facă nefolositoare. Atunci când *monsieur* Claridon a descifrat criptograma din el, mesajul, bineînțeles, n-a fost de nici un ajutor. Ne spunea c-a ascuns secretele lui Dumnezeu. Spune-mi, dacă tot ai fost acolo jos, chiar a ascuns secretele alea?

— N-am avut ocazia să aflăm, îi răspunse Malone.

— Atunci, o să remediem asta. Dar, ca să-ți răspund la întrebare...

— Geoffrey ne-a trădat, îl întrerupse Thorvaldsen.

Uimirea îi întunecă chipul lui Mark.

— Ce?

Malone deja observase arma în mâna lui Geoffrey.

— E-adevărat?

— Sunt unul dintre frații Templului, loial față de maestrul meu. Mi-am făcut datoria.

— Datoria? răcni Mark. Porc mincinos!

Mark se clătină, încercând să se repeadă spre Geoffrey,

dar doi dintre frați îi blocază drumul. Geoffrey rămăsese încremenit.

— M-ai atras în toată povestea asta numai ca de Roquefort să câștige? Asta-i ceea ce-a vrut maestrul nostru de la tine? El avea încredere în tine. Și eu aveam încredere în tine.

— Știam eu că tu vei fi o problemă, declară Cassiopeia. Aveam un sentiment că nu aduci decât necazuri.

— Și ar trebui să știi, interveni de Roquefort, că asta ai fost tu pentru mine. Când mi-ai lăsat jurnalul lui Lars Nelle, în Avignon. Ai crezut că asta o să mă țină ocupat pentru o vreme. Dar vezi, *mademoiselle*, loialitatea din frăția noastră are întâietate. Prin urmare, eforturile tale au fost zadarnice.

De Roquefort se întoarce cu fața spre Malone.

— Am șase oameni aici, șase afară, care știu cum să acționeze. Voi n-aveți arme, sau cel puțin așa m-a informat fratele Geoffrey. Dar, ca să fim siguri...

De Roquefort făcu un gest și unul dintre oamenii lui sări și-l percheziționează pe Malone, apoi trecu la ceilalți.

— Ce-ai făcut, ai dat telefon la abație atunci când ai plecat după cumpărături? îl întrebă Mark pe Geoffrey. Chiar mă întrebam de ce te-ai oferit voluntar. Nu m-ai scăpat din ochi în ultimele două zile.

Geoffrey continuă să nu se miște, cu chipul încremenit într-o expresie de convingere.

— Ești o caricatură dezgustătoare, nu un om, se răsti Mark printre dinți.

— Sunt de aceeași părere, zise de Roquefort, iar Malone privi cum pistolul lui de Roquefort se ridică și scuipă trei focuri în pieptul lui Geoffrey.

Gloanțele îl făcură pe tânăr să se dea înapoi, împleticindu-se, după care de Roquefort își desăvârși asasinatul cu un glonț în cap.

Trupul lui Geoffrey se prăbuși la pământ. Sângele-i șiroia

din răni. Malone își mușcă buza. Nu mai era nimic de făcut.

Mark se aruncă spre de Roquefort.

Pistolul țintea spre pieptul lui.

Se opri.

— M-a atacat atunci, la abație, explică de Roquefort. Atacul asupra maestrului se pedepsește cu moartea.

— Niciodată în cinci secole, țipă Mark.

— A fost un trădător. Și față de tine, și față de mine. Nici unuia din noi nu-i mai putea fi de vreun folos. Țasta-i riscul meseriei de spion. Sunt convins că știa ce riscuri își asumă.

— Dar tu știi ce riscuri îți asumi?

— Ciudată întrebare, din partea cuiva care l-a ucis pe unul dintre frații ordinului nostru. Și o asemenea faptă se pedepsește cu moartea.

Malone își dădu seama de faptul că spectacolul se desfășura pentru ceilalți frați care erau prezenți acolo. De Roquefort avea nevoie de dușmanul său, cel puțin pentru moment.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, ripostă Mark.

De Roquefort puse la loc piedica pistolului său automat.

— Așa o să fac și eu.

Stephanie se interpușe între cei doi bărbați, apărându-l cu trupul său pe Mark.

— Și-o să mă omori și pe mine?

— Dac-o să fie nevoie.

— Dar sunt creștină și nu i-am făcut rău nici unuia dintre frați.

— Cuvinte, dragă doamnă. Doar cuvinte.

Ea scoase la iveală un lanț cu medalion, pe care-l purta în jurul gâtului.

— E Fecioară. Merge cu mine oriunde mă duc.

Malone știa că de Roquefort nu putea s-o împuște. Și ea intuise, la rândul ei, teatrul pe care-l juca, așa că-i demasca farsa în fața oamenilor lui. De Roquefort nu-și putea permite

să fie ipocrit. Era impresionat. Trebuia mult curaj ca să înfrunți o armă încărcată. Nu era rău pentru un șoarece de birou.

De Roquefort își coborî arma.

Malone se năpusti spre cadavrul însângerat al lui Geoffrey. Unul dintre frați ridică mâna, încercând să-l oprească.

— Aș lăsa arma asta jos dac-aș fi în locul tău, îl avertiză el.

— Lasă-l să treacă, ordonă de Roquefort.

Se apropie de trupul căzut. Henrik rămăsese cu ochii ațintiți asupra cadavrului. O privire îndurerată îi umbrea ochii danezului, iar Malone observă un lucru pe care nu-l văzuse în întregul an de când îl cunoștea. Lacrimi.

— Noi doi o să mergem jos, îi zise de Roquefort lui Mark, și-o să-mi arăți ceea ce ai găsit. Ceilalți o să rămână aici.

— Du-te-n mă-ta!

De Roquefort ridică din umeri și-și îndreptă arma spre Thorvaldsen.

— Țsta-i evreu. E altă treabă.

— Nu întinde coarda, îl sfătui Malone pe Mark. Fă ce-ți spune. Spera în sinea lui că Mark înțelegea faptul că uneori trebuie să te ții drept, iar alteori să te pleci.

— Bine. Mergem jos, acceptă Mark.

— Vreau să vin și eu, zise Malone.

— Nu, se împotrivi de Roquefort. Asta-i o problemă a frației. Cu toate că nu l-am considerat niciodată pe Nelle ca fiind unul dintre ai noștri, a depus și el jurământul, iar asta înseamnă ceva. Pe urmă, experiența lui ar putea să fie folositoare. Dumneata, pe de altă parte, ai putea să devii o problemă.

— De unde știi că Mark o să se comporte așa cum vrei?

— O să se comporte. Altfel, creștini sau nu, veți muri cu toții înainte ca el să se poată cățăra afară din gaura asta.

Mark coborî pe scară, de Roquefort urmându-l îndeaproape. Arătă spre stânga, apoi îi povesti lui de Roquefort despre încăperea pe care o descoperiseră.

De Roquefort își strecură arma la loc într-un toc pe care-l purta în dreptul umărului și-și îndreptă lanterna înaintea.

— Mergi în față. Și știi ce-o să se-ntâmpale dacă apar probleme. Mark porni înainte, lumina lanternei lui îngemănându-se cu cea a lui de Roquefort. Își făcură drum pe lângă groapa cu țepi care aproape c-o înghițise pe Stephanie.

— Ingenios, aprecie de Roquefort, examinând groapa.

Găsiră grilajul deschis.

Mark își aminti de avertismentul lui Malone în legătură cu posibilitatea existenței altor capcane și, în consecință, înaintă cu pași cât mai mici. Pasajul de dincolo se îngusta, ajungând la o lățime de cam un metru, după care cotea brusc spre dreapta. După doar câțiva pași, un alt colț, iarăși spre stânga. Pas cu pas, înaintă încetișor.

Trecu de ultima cotitură și se opri.

Lumină cu lanterna și zări în fața lui o încăpăre, de circa zece metri pătrați, cu un tavan înalt, boltit. Cassiopeia presupusese că tainețele subterane puteau să fie de origine romană și se părea că ghicise corect. Galeria alcătuia un depozit perfect, iar pe măsură ce lumina lanternei lui risipea întunericul, o mulțime de minuni îi bucurară văzul.

Mai întâi, văzu statuetele. Micuțe, colorate. Câteva o întruchipau pe Fecioara cu Pruncul. Mai multe *pieta* aurite. Îngeri. Busturi. Toate așezate în rânduri drepte, strânse, ca soldații, în dreptul peretelui din spate. Apoi, sclipirile aurului pe cuferele dreptunghiulare. Câteva dintre ele, acoperite cu plăci din fildeș, altele, învelite într-un mozaic de onix și poleială, unele alămite și ornate cu blazoane și scene religioase. Fiecare dintre ele era prea prețios pentru o simplă depozitare. Mai erau lădițe pentru relicve, menite să adăpostească rămășițele sfinților, care probabil fuseseră

luate în grabă, în căutarea a orice putea să transporte ceva.

Îl auzi pe de Roquefort scoțându-și rucsacul și deodată încăperea fu învăluită într-o lumină portocalie, strălucitoare, provenită dintr-un proiector cu baterie. De Roquefort îi întinse un altul.

— Astea o să facă treabă mai bună.

Nu-i plăcea să colaboreze cu un asemenea monstru, dar știa că el avea dreptate. Înșfăcă sursa de lumină și roti fasciculul în jurul lui, ca să vadă ce cuprindea încăperea.

— Acoperă-l, îi ceru Malone unuia dintre frați, făcându-i semn spre Geoffrey.

— Cu ce? veni întrebarea acestuia.

— Cablurile de alimentare pentru proiectoare sunt înfășurate într-o pătură. M-aș putea folosi de ea.

Îi arată înspre cealaltă parte a bisericii, dincolo de unul dintre focurile aprinse.

Templierul păru să cântărească în minte pentru o clipă această cerere, apoi acceptă:

— *Oui*. Fă-o!

Malone porni tropăind pe podeaua neregulată și găsi pătura, între timp căutând să evalueze situația. Se întoarse și-i înveli trupul lui Geoffrey. Trei dintre păzitori se retrăseseră spre celălalt foc. Restul de trei erau postați în apropierea ieșirii.

— N-a fost un trădător, șopti Henrik.

Îl priviră cu toții, uimiți.

— A intrat singur și mi-a spus că de Roquefort e aici. L-a chemat. Trebuia s-o facă. Fostul maestru l-a pus să jure că, atunci când Chivotul va fi găsit, de Roquefort va fi anunțat. N-avea de ales. N-ar fi vrut să facă asta, dar a avut încredere în bătrân. Mi-a cerut să-mi joc rolul, mi-a implorat iertarea și a promis c-o să aibă grijă de mine. Din nefericire, n-am putut să-i întorc serviciul.

— A fost o prostie din partea lui, fu de părere Cassiopeia.

— Poate, acceptă Thorvaldsen. Dar, pentru el, cuvântul dat avea valoare.

— A explicat de ce trebuia să-l anunțe? Întrebă în șoaptă Stephanie.

— Doar că maestrul prevestise că va fi o confruntare între Mark și de Roquefort. Misiunea lui Geoffrey era s-o facă să se-ntâmples.

— Mark nu e de talia ăluia, zise Malone. O să aibă nevoie de ajutor.

— De acord, adăugă Cassiopeia, vorbind printre dinți, fără să-și miște buzele.

— Șansele nu sunt prea grozave, continuă Malone. Doisprezece bărbați înarmați, în timp ce noi n-avem nimic.

— Eu n-aș spune asta, șopti Cassiopeia.

Iar lui îi plăcu sclipirea din ochii ei.

Mark examinează comoara care-l înconjură. Niciodată nu văzuse atâta bogăție. Lădițele pentru relicve conțineau o mare varietate de argint și de aur, fie în monede, fie în metal brut, sub formă de lingouri. Erau acolo dinari din aur, drahme din argint, monede bizantine, toate aranjate în fișicuri îngrijite. Și pietre prețioase. Trei cutii erau pline ochi cu pietre neșlefuite. Prea multe ca să-ți poți măcar închipui. Potirele și vasele pentru relicve îi atraseră privirea, majoritatea lor fiind din abanos, din sticlă, din argint sau suflate cu aur. Unele erau împodobite cu siluete în relief și încrustate cu pietre prețioase. Se întrebă ale cui or fi rămășițele pe care puteau să le conțină. Într-unul dintre cazuri, știa sigur. Citi inscripția și șopti „de Molay”, în timp ce privea prin capacul din cristal al relicvariului.

De Roquefort veni mai aproape.

În interiorul relicvariului erau bucățele de oase înnegrite. Mark cunoștea povestea. Jacques de Molay fusese ars de viu

pe o insulă de pe Sena, la umbra catedralei Notre-Dame, tipându-și nevinovăția și blestemându-l pe Filip al IV-lea, care privea imperturbabil execuția. Pe timpul nopții, frații trecuseră înot râul și scormoniseră prin cenușa fierbinte. Se întorseseră înotând cu oasele arse ale lui de Molay în gură. Acum, privea tocmai una dintre aceste relicve.

De Roquefort își făcu semnul crucii și murmură o rugăciune.

— Uită-te ce-au făcut.

Dar Mark își dădu seama că aveau o semnificație și mai importantă.

— Asta înseamnă că a mai vizitat cineva locul ăsta și după martie 1314. Trebuie că s-au tot întors, până când au murit cu toții. Erau cinci cei care știau despre existența acestui loc. În mod sigur, Moartea Neagră i-a luat pe la jumătatea secolului al XIV-lea. Dar niciodată n-au suflat o vorbă față de nimeni, iar tainița asta a fost pierdută pentru totdeauna.

Îl cuprinse tristețea la acest gând.

Se întoarse, iar raza luminoasă dezvălui crucifixe și statuete din lemn de abanos așezate în dreptul unui alt perete, vreo patruzeci, cu stiluri care variau de la romanic la germanic, de la bizantin la gotic, cu onduleuri complicat cioplite, atât de perfecte, încât aproape că păreau să respire.

— Spectaculos, aprecie de Roquefort.

O evaluare era imposibilă, firidele din piatră care ocupau doi dintre pereți fiind pline ochi. Mark studiase în amănunt istoria și operele de sculptură medievală care mai rămăseseră prin muzee, numai că aici, în fața lui, se afla o expoziție de meșteșug medieval extrem de vastă și de impresionantă.

În dreapta lui, pe un pedestal din piatră, descoperi o carte supradimensionată. Coperta încă sclipea – foiță de aur, presupuse – și era ornată cu perle. Aparent, cineva mai deschisese volumul, din moment ce câteva foi mototolite de

pergament zăceau mai jos, împrăștiate precum frunzele moarte. Se aplecă, aduse lumina mai aproape de cocoloașe și văzu cuvinte latinești. Putea să descifreze o parte din scris și ajunsese repede la concluzia că acela fusese odată un registru de inventar.

De Roquefort îi observă interesul.

— Ce e?

— Contabilitate. Saunière probabil a încercat să le examineze, atunci când a descoperit locul. Dar trebuie să fii atent cu pergamentele.

— Un hoț, asta era. Nimic mai mult decât un hoț ordinar. N-avea nici un drept să ia ceva din toate astea.

— Și noi avem?

— Sunt ale noastre. Ne-au fost lăsate de însuși de Molay. A fost răstignit pe o ușă, dar tot nu le-a spus nimic. Osemintele lui sunt aici. Astea sunt ale noastre.

Atenția lui Mark fu distrasă de un cufăr întredeschis. Făcu lumină în partea aceea și zări alte pergamente. Deschise ușor capacul, care nu opuse prea multă rezistență. Nu îndrăzni să atingă foile așezate în teanc. În schimb, se strădui să descifreze ceea ce se afla pe pagina de sus. „Franceză veche”, își dădu seama repede. Izbuti să citească destul încât să înțeleagă că era vorba despre un testament.

— Hârtii pe care le păstra ordinul. Cufărul ăsta e probabil plin cu testamente și cu acte din secolul al XIII-lea și al XIV-lea. Clătină din cap. Până la urmă, frații s-au asigurat că-și fac datoria.

Evaluă utilitatea a ceea ce se găsea în fața lui.

— Câte am putea să aflăm din documentele astea.

— Astea nu-s toate, afirmă deodată de Roquefort. Nu există cărți. Nici una. Unde-i cunoașterea?

— Ceea ce vezi, asta e.

— Minți. Mai sunt. Unde?

Mark se întoarse să-l înfrunte pe de Roquefort.

— Astea sunt.

— Nu face pe prostul cu mine. Frații noștri și-au ascuns întreaga înțelepciune. Știi asta. Filip n-a putut să găsească nimic niciodată. Așa că trebuie să fie aici. Pot să văd asta în ochii tăi. Mai e ceva.

De Roquefort își scoase arma și-o ridică până spre fruntea lui Mark.

— Spune-mi!

— Mai degrabă mor.

— Dar preferi mai degrabă să-ți moară mama? Sau prietenii de-acolo, de sus? Pentru că pe ei o să-i ucid întâi, în timp ce tu o să privești, până când aflu ceea ce vreau să știu.

Mark examinează posibilitățile. Nu era vorba că i-ar fi fost frică de celălalt – ciudat lucru, nu-l încerca nici un fel de teamă – ci, pur și simplu, voia și el să afle. Tatăl lui căutase atâția ani și nu găsisese nimic. Ce spusese maestrul despre el? „Nu are hotărârea necesară pentru a-și duce băcăliile până la capăt.” Tâmpenii. Răspunsul pentru căutările tatălui său era la câțiva pași distanță.

— Foarte bine. Vino cu mine.

— E groaznic de întuneric pe-aici, îi zise Malone fratelui care părea să fie la comandă. Te-ar deranja dacă am pune generatorul în funcțiune și-am aprinde luminile astea?

— Să-l așteptăm pe maestru să se-ntoarcă.

— Și ei o să aibă nevoie de lumini acolo jos, plus că ne ia doar câteva minute până punem totul la punct. Maestrul vostru n-o să fie prea încântat să aștepte atunci când o să strige după ele.

Spera că prezicerea lui îi va influența decizia individului.

— Ce rău o să facem? Doar punem în funcțiune câteva lumini.

— Bine. Dă-i drumul!

Malone se retrase spre locul în care stăteau ceilalți.

— A mușcat momeala. Hai s-o facem!

Stephanie și Malone se îndreptară spre un set de proiectoare, în timp ce Cassiopeia și Henrik le înșfăcară pe celelalte. Fiecare set consta în două lămpi cu halogen, instalate pe un trepied portocaliu. Generatorul era unul mic, alimentat cu benzină. Așezară trepiedele într-o parte și-n cealaltă a bisericii, după care îndreptară becurile în sus. Conectară cablurile de alimentare și dădură fugă înapoi spre locul în care se afla generatorul, în apropierea altarului.

O geantă cu unelte zăcea în spatele acestuia. Cassiopeia tocmai scotocea în interiorul ei, când unul dintre paznici o opri.

— Trebuie să desfac cablurile de alimentare. Nu poți să folosești ștecăre la amperajul ăsta. Vreau doar să scot o șurubelniță.

Bărbatul șovăi, apoi se dădu înapoi, cu arma la șold, părând pregătit pentru orice. Cassiopeia vârî mâna în geantă și scoase cu grijă șurubelnița. La lumina focurilor, legă cablurile de bornele generatorului.

— Hai să verificăm legăturile de la proiectoare, îi zise ea lui Malone.

Porniră nepăsători spre primul trepied.

— Arma mea cu săgeți e în geanta cu scule, șopti ea.

— Presupun că e vorba despre drăgălășeniile alea de care te-ai folosit și în Copenhaga, așa-i?

Își ținea buzele nemișcate, ca ventrilocii.

— Au efect rapid. Am nevoie doar de câteva secunde ca să trag.

Se juca ușor cu trepiedul, fără să facă nimic.

— Și câte săgeți mai ai?

Ea se prefăcu că-și termină treaba.

— Patru.

Se îndreptară spre celălalt trepied.

— Avem șase musafiri.

— Ceilalți doi te privesc.

Se opriă lângă cel de-al doilea trepied. El răsuflă cu putere.

— Avem nevoie de o mică diversiune, de o clipă de confuzie generală. Am o idee.

Ea își făcu de lucru prin spatele proiectoarelor.

— Era și timpul.

Capitolul 63

Mark merse înainte prin pasajul subteran, trecând de scară, spre locul pe care-l exploraseră mai întâi Malone și Cassiopeia. Nu se întrezărea nici o lumină de sus, din biserică. În clipa în care părăseau camera cu comori, regăsi foarfeca pentru metal, care avea să-i fie de folos, întrucât presupunea că și cealaltă poartă este încuiată cu lanț.

Ajunseră la cuvintele gravate pe perete.

— Prin semnul acesta tu îl vei învinge, rosti de Roquefort, traducând, după care fasciculul luminos descoperi cea de-a doua poartă. Asta e?

Mark făcu un semn de încuviințare și-i arătă scheletul proptit de perete.

— A venit să caute de unul singur.

Îi povesti despre mareșalul din vremea lui Saunière și despre medalionul pe care-l găsisese Malone, care-i confirma identitatea.

— Așa-i trebuia, trase concluzia de Roquefort.

— Și ceea ce faci tu e mai bine?

— Eu am venit pentru frați.

În lumina proiecteurului său, Mark observă o ușoară adâncitura în pământul din fața lui. Fără să rostească un cuvânt, o ocoli și se îndreptă spre perete, evitând capcana pe care de Roquefort păruse că n-o observă, atenția lui fiind concentrată asupra scheletului. La poartă, folosindu-se de foarfecă, Mark tăie un alt lanț din alamă. Își aminti de măsurile de precauție pe care și le luase Malone și se trase într-o parte, în timp ce încerca să deschidă grilajul.

Dincolo de intrare, erau două cotituri în unghiuri ascuțite, similare cu celelalte. Păși înainte, centimetru după centimetru. În lumina aurie a lămpii sale, nu zări altceva

decât piatră.

Trecu de primul colț, apoi de cel de-al doilea. De Roquefort era în spatele lui și fasciculele lor luminoase, combinate, dezvăluiră o altă galerie, aceasta fiind mai spațioasă decât cea dintâi, camera comorilor.

Încăperea era plină cu polițe din piatră, de diferite forme și dimensiuni. Pe ele se aflau cărți, toate stivuite cu îngrijire. Sute de volume.

O senzație de rău îi cuprinse stomacul lui Mark, în clipa în care-și dădu seama de faptul că manuscrisele ar putea să fie, cel mai probabil, deteriorate. Cu toate că aerul din încăperea era răcoros și uscat, timpul trebuia să-și fi pus pecetea atât asupra hârtiei, cât și a cernelii. Ar fi fost cu mult mai bine să le fi depozitat în cufere. Numai că frații care le ascunseseră nu-și închipuiseră c-ar putea să treacă șapte sute de ani până să fie regăsite.

Se apropie de unul dintre teancuri și examinează coperta cărții de sus. Ceea ce, în mod sigur, fusese odată o placă din lemn suflată cu argint, se înnegrise între timp. Studie gravurile cu chipul lui Hristos și ale celor care păreau să fie Petru și Pavel, despre care știa că fuseseră modelate din argilă și ceară, pe sub poleială. Meșteșug italianesc. Ingeniozitate germană. Ridică grijuliu coperta și-și apropie lumina de carte. Bănuielile i se confirmară. Nu putea descifra multe dintre cuvinte.

— Poți să citești? se interesă de Roquefort.

Clătină din cap.

— Trebuie dusă într-un laborator. O să aibă nevoie de restaurare profesională. N-ar trebui să le deranjăm.

— Se pare că a făcut-o deja cineva.

Privi cu atenție în locul în care se revărsa fasciculul luminos pornit din proiectorul pe care-l ținea de Roquefort și zări un teanc de cărți împrăștiate pe jos. Bucăți și bucățele de pagini zăceau ici-colo, unele transformate în cenușă.

Iarăși Saunière, zise el. O să fie nevoie de ani de zile ca să adunăm ceva folositor de-aici. Și asta presupunând c-ar fi într-adevăr ceva de adunat. Dincolo de o oarecare valoare istorică, probabil că sunt complet nefolositoare. Sunt ale noastre.

„Și ce dacă, replică el în gând, ce-ai mai putea face cu ele?”

Totuși, prin minte îi zburdau variantele. Saunière venise în locul acela. Fără îndoială. Camera comorilor îi furnizase averea: era o treabă cât se poate de simplă, să se întoarcă din când în când și să-și încarce căruța cu lingouri din aur și din argint. Monedele ar fi putut naște bănuieli. Funcționarii de la bancă sau inspectorii financiari ar fi putut să-l întrebe despre proveniența acestora. În schimb, metalul neprelucrat ar fi fost o monedă de schimb perfectă pentru prima parte a secolului al XX-lea, când multe dintre economiile naționale se bazau fie pe aur, fie pe argint.

Cu toate acestea, abatele mersese chiar mai departe.

Își folosisese bogăția construind o biserică presărată cu indicii care arătau într-o anumită direcție, spre ceva în care Saunière credea în mod evident. Ceva în legătură cu care era atât de sigur, încât se grozăvise cu cunoștințele lui. „Prin semnul acesta tu îl vei învinge.” Cuvinte gravate nu doar aici, sub pământ, ci și în biserica din Rennes. În fața ochilor îi apăru inscripția pictată deasupra intrării: „Am avut tot disprețul pentru regatul acestei lumi și pentru toate podoabele trecătoare, datorită iubirii față de Domnul meu Isus Hristos, pe care L-am văzut, pe care L-am iubit, în care am crezut și căruia m-am închinat”. Cuvinte necunoscute dintr-un străvechi antifon? Poate. Cu toate acestea, Saunière le-a ales în mod intenționat.

„Pe care L-am văzut.”

Roti proiectorul de-a lungul încăperii și examinează polițele. Atunci îl văzu.

„Unde să ascunzi o pietricică?”

Chiar, unde?

Malone se întoarce spre generator, unde așteptau Stephanie și Henrik. Cassiopeia încă mai „lucra” la trepied. Se aplecă și se asigură de faptul că era benzină în aparat.

— Chestia asta o să facă mult zgomot? Întrebă el, cu vocea scăzută.

— Putem doar să sperăm. Dar, din nefericire, au început să producă aparate din ce în ce mai silențioase în zilele noastre.

Nu se atinse de geanta cu scule, nevrând să le atragă celorlalți atenția asupra ei în vreun fel. Până atunci, nici unul dintre păzitori nu se deranjase să scotocească prin ea. Se pare că pregătirea defensivă care se făcea la abație lăsa mult de dorit. Dar cât de eficientă putea să fie? Sigur, poți să înveți lupta corp la corp, cum să tragi cu o armă de foc, cum să mânuiești un cuțit. Numai că alegerea recruților trebuia să fie limitată și doar atâtea site din mătase se puteau obține din coada unui singur câine.

— Totul e gata, anunță Cassiopeia, suficient de tare încât să fie auzită de toată lumea.

— Trebuie să ajung la Mark, șopti Stephanie.

— Te-nțeleg, îi răspunse Malone. Dar fiecare lucru la timpul lui.

— Chiar îți închipui, măcar pentru o clipă, că de Roquefort o să-l lase să mai urce înapoi de-acolo? L-a împușcat pe Geoffrey fără nici o ezitare.

Observă agitația de care era cuprinsă.

— Cunoaștem cu toții situația, murmură el. Tu doar păstrează-ți calmul.

Și el, la rândul lui, îl voia pe de Roquefort. Pentru Geoffrey.

— Am nevoie de o secundă ca să umblu în geanta cu

scule, șopti dintr-o suflare Cassiopeia, în timp ce se ghemuia și îndesa la loc șurubelnița de care se folosise mai devreme.

Patru dintre paznici stăteau de cealaltă parte a bisericii, dincolo de unul dintre focuri. Alți doi zăboveau în stânga lor, lângă celălalt foc. Nimeni nu părea să le acorde prea multă atenție, încrezători că prada nu putea scăpa din colivia lor sigură.

Cassiopeia rămase ghemuită lângă geanta cu unelte, cu mâna încă vârâta înăuntru, făcându-i un semn ușor cu capul lui Malone. Gata. El se ridică și anunță:

— O să dăm drumul generatorului.

Cel care era la comandă îi făcu semn să-l pornească.

Malone se întoarse și-i șopti lui Stephanie:

— După ce-l pornesc, sărim pe ăia doi care stau împreună. Eu pe unul, tu, pe celălalt.

— Cu plăcere.

Era nerăbdătoare, iar el știa asta.

— Ușurel, tigroaico. Nu-i chiar atât de simplu pe cât crezi.

— Stai să vezi.

Mark se apropie de una dintre polițele din piatră, aflată printre celelalte, vreo douăsprezece sau cam așa ceva. Observase un amănunt. În timp ce toate celelalte erau sprijinite de tot felul de stâlpi, unii izolați, cei mai mulți în perechi, acesta era susținut de un suport de formă dreptunghiulară, similar cu altarul de deasupra. Și ceea ce-i atrăsese atenția fusese aranjamentul pietrelor. Nouă blocuri pline pe lat, șapte pe înalt.

Se aplecă și luminează partea de dedesubt. Nu se vedea nici o lipitură cu mortar deasupra rândului de sus al blocurilor de piatră. La fel ca la altar.

— Trebuie să dăm deoparte cărțile astea, anunță el.

— Ai spus să nu le deranjăm.

— Aici, ceea ce se află înăuntru are importanță.

Lăsă jos proiectorul și înșfăcă un braț de manuscrise străvechi. Mutarea lor stârni o furtună de praf. Le lăsă ușurel pe pământul presărat cu pietriș. De Roquefort făcu același lucru. Trei brațe de fiecare și postamentul se goli.

— Ar trebui să alunece, zise el.

Apucară amândoi de câte o parte și postamentul se mișcă, mult mai ușor decât altarul de deasupra, din moment ce polița era mult mai mică. O aruncară deoparte și bucata de calcar se izbi de pământ, sfărâmându-se în bucățele. Mark zări o altă cutie, ascunsă sub poliță, mai mică, lungă de vreo șaizeci de centimetri, lată cam pe jumătate și înaltă de ceva mai puțin de o jumătate de metru. Făurită din piatră gri-bej – calcar, dacă nu se înșela – și într-o stare remarcabil de bună.

Înșfăcă proiectorul și-l vârî în suport. Exact așa cum bănuia, pe una dintre laturi apăru o inscripție.

— E un osuar, constată de Roquefort. Apare vreun nume?

Examină inscripția și-i făcu plăcere faptul că era în aramaică.

Așa trebuia, ca să fie autentică. Obiceiul păstrării morților în cripte subpământene până când tot ceea ce mai rămânea erau oasele uscate, urmat de strângerea acestora și depozitarea lor într-o casetă din piatră era popular la evreii din secolul I. Știa că se păstrasera câteva mii de osuare. Dar numai un sfert dintre ele purtau inscripții care să ajute la identificarea conținutului; explicația cea mai plauzibilă era aceea că marea majoritate a populației din acea vreme era constituită din analfabeți. Apăruseră multe falsuri de-a lungul secolelor, unul în mod special, cu câțiva ani în urmă, când se pretinsese că s-ar fi găsit o casetă conținând osemintele lui Iacov, fratele vitreg al lui Isus. Un alt test de autenticitate ar fi fost tipul de material utilizat – calcar cretos, din carierele de lângă Ierusalim – alături de stilul ciopliturilor, examinarea microscopică a patinei și testarea cu carbon.

Învățase aramaica în facultate. O limbă dificilă, complicată

și mai mult de ortografie, de jargonul ei și de numeroasele erori ale scribilor antici. Modul în care erau dăltuite literele reprezenta, de asemenea, o problemă. De cele mai multe ori, erau prea puțin adânci, zgâriate cu un cui. Alteori, erau mâzgălite alandala pe suprafața respectivă, ca niște graffiti. Uneori, ca și aici, erau gravate cu dalta, literele fiind clare. Motiv pentru care aceste cuvinte nu erau deloc greu de tradus. De fapt, le mai văzuse și înainte. Citi literele de la dreapta la stânga, așa cum trebuia, apoi și le inversă în gând.

YESHUA BAR YEHOSEF

— Isus, fiul lui Iosif, rosti el, traducând.

— Osemintele Lui?

— Asta rămâne de văzut.

Privi cu atenție partea superioară.

— Ridic-o!

De Roquefort se întinse și prinse cu mâinile capacul plat. Îl mișcă într-o parte și-n cealaltă, până când piatra se desprinsese. Apoi, înlătură capacul și-l sprijini în poziție verticală de osuar.

Mark trase adânc aer în piept.

Înăuntru se aflau oase.

Unele dintre ele se prefăcuseră în praf. Multe erau încă intacte. Un femur. O tibia. Câteva coaste, un pelvis. Altele păreau să fie degetele de la mâini, de la picioare, fragmente din coloana vertebrală.

Și un craniu.

Asta să fi fost ceea ce găsisese Saunière?

Dedesubtul craniului era o cărticică, aflată într-o stare remarcabil de bună. Fapt care era de înțeles, din moment ce fusese sigilată împreună cu osuarul, acesta la rândul lui fiind închis într-un alt container. Coperta era minunată, poleită cu foiță de aur și încrustată cu pietre șlefuite, aranjate în formă

de cruce. Hristos era așezat pe cruce, lucrat de asemenea din aur. Împrejurul crucii erau alte pietre, cu nuanțe de purpuriu, de jad și de limoniu.

Luă cartea și suflă praful și sfărâăturile de pe coperta ei, apoi o așează în echilibru pe colțul suportului. De Roquefort se apropie cu proiectorul lui. Deschise coperta și citi un incipit, redactat în latină și cu o scriere cursivă gotică, fără punctuație, cerneala fiind un amestec de albastru și de stacojiu.

AICI ÎNCEPE O RELATARE DESCOPERITĂ DE FRAȚII ÎNTEMEIETORI ÎN TIMP CE EXPLORAU TEMPLUL MUNTELUI ÎN IARNA LUI 1121. ORIGINALUL FIIND ÎN ASEMENEA STARE DE DEGRADARE A FOST COPIAT EXACT CUM APĂREA ÎNTR-O LIMBĂ PE CARE NUMAI UNUL DINTRE NOI O POATE ÎNȚELEGE DIN PORUNCA MAESTRULUI WILLIAM DE CHARTRES DIN DATA DE 4 IUNIE 1217. TEXTUL A FOST TRADUS ÎN CUVINTELE FRAȚILOR ȘI PĂSTRAT PENTRU CA TOATĂ LUMEA SĂ ȘTIE.

De Roquefort, care citise peste umărul lui, zise:

— Cartea asta a fost lăsată în osuar cu un motiv.

Mark fu de acord cu el.

— la vezi, ce urmează?

— Credeam că ești aici pentru frați. N-ar trebui să fie dusă înapoi la abație și citită de toată lumea?

— O să iau o hotărâre după ce-o s-o citesc.

Se întrebă dacă frații vor mai afla vreodată. Dar și el voia să știe, așa că examinează scrisul de pe pagina următoare și recunoscuse talmeș-balmeșul de mângălituri și zgârieturi.

— E în aramaică. Pot să citesc numai câteva cuvinte. Limba asta a dispărut de două mii de ani.

— În incipit se vorbește despre o traducere.

Dădu cu mare grijă paginile și observă că textul în aramaică se întindea pe patru pagini. Apoi, zări cuvinte pe

care le putea înțelege. *CUVINTELE FRAȚILOR*. Latină. Hârtia se păstrase în condiții excelente, suprafața fiind cea a unui pergament învechit. Cerneala colorată, de asemenea, era încă lizibilă. Un titlu trona deasupra textului.

MĂRTURIA LUI SIMON

Începu să citească.

Capitolul 64

Malone se apropie de unul dintre frați, un bărbat îmbrăcat, ca toți ceilalți, în jeanși și într-un sacou din lână, o șapcă acoperindu-i părul tuns scurt. Afară mai erau cel puțin alți șase – așa le spusese de Roquefort –, dar avea să-și facă griji în legătură cu ei doar după ce scăpa de cei din interiorul bisericii.

Cel puțin, atunci va fi înarmat.

O urmări pe Stephanie cum înșfacă lopățica și se apucă să întetească unul dintre focuri, răscolind lemnele și făcând flăcările să se reaprindă. Cassiopeia era și acum lângă generator, împreună cu Henrik, așteptând ca el și Stephanie să-și ocupe pozițiile.

Se întoarse spre Cassiopeia și făcu un semn din cap.

Ea smuci de cablul de pornire.

Generatorul tuși, apoi muri. Încă două smucituri și mecanismul porni, emițând un hureț încet. Luminile de pe cele două trepiede reveniră la viață, strălucirea lor intensificându-se odată cu creșterea voltajului. Becurile cu halogen se încălzeau repede, iar aburii începuseră deja să se ridice de pe sticlă în norișori care, la fel de repede, se și risipiră.

Malone observă că evenimentul le atrăsese atenția paznicilor. Era o greșeală. Din partea lor. Dar mai era nevoie de puțin timp, astfel încât Cassiopeia să-și poată expedia cele patru săgeți. Se întrebă dacă abilitatea ei de țintaș era la înălțime, după care-și reaminti de reușitele pe care le avusese în Rennes.

Generatorul continua să hureie.

Cassiopeia rămase ghemuită, cu geanta cu scule la picioarele ei, părând să ajusteze funcționarea motorului.

Luminile păreau să fi ajuns la intensitatea maximă, iar paznicii, să-și fi pierdut interesul față de ei.

Un set de becuri explodează.

Apoi, celălalt.

Un fulger albicios se ridică precum o ciupercă și, într-o clipă, dispăru. Malone se folosi de acea clipă, înfigându-și pumnul în falca fratelui de lângă el.

Omul se clătină, apoi se prăbuși la pământ.

Malone se aplecă și-l dezarmă.

Stephanie luă cu lopățica un tăciune aprins din foc și se întoarse spre paznicul aflat la câțiva pași de ea, care era atent la exploziile becurilor.

— Hei, îl strigă ea.

Omul se întoarse. Ea aruncă tăciunele cu boltă spre el. Bucata de lemn incandescent pluti prin aer, iar bărbatul încercă să devieze proiectilul, numai că tăciunele îl izbi în piept.

Bărbatul țipă și Stephanie îl pocni cu partea netedă a lopăței drept în față.

Malone o zări pe Stephanie azvârlind un tăciune spre paznic, apoi pocnindu-l cu lopățica. Privirea lui se îndreptă apoi spre Cassiopeia care, cu calm, începu să tragă cu arma ei cu aer comprimat. Deja expediase o săgeată, fiindcă mai zări doar trei oameni în picioare. Unul dintre paznicii rămași își duse mâna la coapsă. Un altul se smuci și începu să bâjbâie, căutând ceva în partea din spate a sacoului.

Amândoi se prăbușiră la pământ.

Ultimul dintre cei tunși scurt de lângă altar observă ceea ce se întâmplase cu camarazii lui și se răsuci pe călcâie, cu fața spre Cassiopeia, care stătea ghemuită la vreo zece metri distanță față de el, arma cu aer comprimat fiind îndreptată

chiar asupra lui.

Omul se aruncă în spatele suportului altarului.

Cassiopeia nu nimeri ținta.

Malone știa că rămăsese fără săgeți. Mai era doar o clipă și fratele ar fi tras.

Simți arma în mâna lui. Detesta s-o folosească. Zgomotul împușcăturii nu l-ar fi alertat numai pe de Roquefort, ci și pe frații aflați afară. Așa că porni în goană prin biserică, își așeză palmele pe suportul altarului și, în clipa în care fratele se ridică, având arma pregătită, fandă și-și transformă elanul într-un șut care-l expedie pe adversar la podea.

— N-a fost rău, comentă Cassiopeia.

— Credeam c-ai spus că n-o să ratezi.

— A sărit.

Cassiopeia și Stephanie îi dezarmară pe frații căzuți. Henrik se apropie de el și-l întrebă:

— Te simți bine?

— Reflexele mele n-au mai avut de lucru de ceva vreme.

— E bine de știut că mai funcționează.

— Cum ai făcut chestia aia cu luminile? vru să știe Henrik.

Malone zâmbi.

— Pur și simplu, am crescut voltajul. Asta merge de fiecare dată.

Examină interiorul bisericii. Ceva nu era în regulă. De ce nu reacționase nici unul dintre frații de-afară la zgomotul becurilor care explodau?

— Ar fi trebuit să avem oaspeți.

Cassiopeia și Stephanie se apropiară, cu armele în mâini.

— Poate că sunt printre ruine, spre partea din față, își dădu cu părerea Stephanie.

Malone privi atent spre ieșire.

— Sau poate că nici nu există.

— Vă asigur, au existat, se auzi o voce masculină, venind din afara bisericii.

Un bărbat ajunsese încet în raza lor vizuală, cu chipul învăluit de umbre.

Malone își ridică arma.

— Cine ești?

Bărbatul se opri în apropierea unuia dintre focuri. Privirea lui, pornită din ochii solemni adânciți în orbite, se opri asupra trupului acoperit al lui Geoffrey.

— Maestrul l-a împușcat?

— Fără vreo remușcare.

Chipul bărbatului se crispă și buzele lui murmurară ceva. O rugăciune? Apoi, zise:

— Eu sunt capelanul ordinului. Fratele Geoffrey m-a sunat și pe mine, după ce-a vorbit cu maestrul. Am venit aici să împiedic violența. Dar am ajuns prea târziu.

Malone își coborî arma.

— Erați părtaș la ceea ce-a făcut Geoffrey?

Capelanul încuviință.

— El nu voia să aibă vreo legătură cu de Roquefort, dar își dăduse cuvântul față de fostul maestru. Tonul vocii lui deveni blajin. Acum, se pare că și-a dat și viața.

— Ce se-ntâmplă aici? vru să știe Malone.

— Vă înțeleg frustrarea.

— Nu, nu înțelegi, interveni Henrik. Bietul tânăr e mort.

— Și eu îl plâng. A slujit ordinul cu mare onoare.

— Să-l sune pe de Roquefort a fost o mare prostie, fu de părere Cassiopeia. A căutat-o cu lumânarea.

— În ultimele sale luni de viață, fostul maestru a pus în mișcare un lanț complex de evenimente. Mi-a povestit despre ceea ce plănuia. Mi-a spus cine era seneșalul nostru și de ce-l adusese în rândurile ordinului. Mi-a povestit despre tatăl seneșalului și despre ceea ce ne aștepta. Așa că am făcut legământ de supunere, așa cum a făcut și fratele Geoffrey. Știam ce se-ntâmpla. Numai că seneșalul nu știa, așa cum nu cunoștea nimic nici despre implicarea noastră. Mi s-a cerut să

nu mă implic până când nu-mi vă solicita ajutorul fratele Geoffrey.

— Maestrul vostru e aici, sub noi, împreună cu fiul meu, spuse Stephanie. Cotton, trebuie să mergem acolo.

Acesta îi simți nerăbdarea în voce.

— Seneșalul și de Roquefort nu pot să coexiste, continuă capelanul. Sunt capetele opuse ale unui vast spectru. Pentru binele frăției, numai unul dintre acești doi bărbați trebuie să rămână în viață. Numai că fostul meu maestru se întreba dacă seneșalul se va putea descurca de unul singur.

Capelanul o privi insistent pe Stephanie.

— Iată de ce sunteți dumneavoastră aici. El considera că-i veți da putere seneșalului.

Stephanie nu părea să aibă dispoziția necesară pentru o lecție de misticism.

— Fiul meu ar putea să moară din cauza nebuniei ăsteia.

— De atâtea secole, ordinul a supraviețuit printre războaie și conflicte. Așa a fost felul nostru. Fostul maestru n-a făcut decât să declanșeze o confruntare. Știa că între de Roquefort și seneșal va fi război. Numai că el și-a dorit ca războiul acesta să fie pentru ceva, să se ajungă la ceva. Așa că i-a îndreptat pe amândoi spre Chivotul Legii. Știa că e pe-aici, pe undeva, dar nu știu dacă era într-adevăr convins că vreunul din ei îl va găsi. Totuși, știa că un conflict va izbucni și că, din acesta, va rezulta un învingător. De asemenea, știa că, dacă de Roquefort va învinge, își va înstrăina repede aliații, ceea ce a și făcut. Moartea a doi dintre frați apasă greu asupra noastră. Toți sunt de părere că vor mai fi și alte sacrificii.

— Cotton, zise Stephanie, eu mă duc.

Capelanul nu făcu nici o mișcare.

— Oamenii de afară au fost scoși din luptă. Faceți ceea ce trebuie. Aici, sus, nu va mai fi vreo vărsare de sânge.

Iar Malone auzi și cuvintele pe care bărbatul acela întunecat nu le rostise cu voce tare.

„Dedesubtul nostru însă, e cu totul altceva.”

MĂRTURIA LUI SIMON

Am păstrat tăcerea, gândindu-mă că e mai bine ca alții să păstreze o consemnare. Totuși, nimeni n-a ieșit în față. Așa că acestea au fost scrise astfel încât voi să știți ce s-a întâmplat.

Omul Isus și-a petrecut mulți ani propovăduindu-și învățăturile pe tot cuprinsul ținuturilor Iudeea și Galileea. Am fost cel dintâi dintre cei care l-au urmat, dar numărul nostru a crescut, fiindcă mulți considerau că vorbele lui posedă înțelesuri însemnate. Am călătorit împreună cu el, urmărindu-l cum alină suferințele, cum aduce speranța, cum vestește mântuirea. Întotdeauna era el însuși, indiferent de ce zi era și de ce se întâmpla. Dacă mulțimile îl slăveau, el le înfrunta. Atunci când era înconjurat de ostilitate, nu arăta nici mânie, nici frică. Tot ce credeau alții despre el, ce spuneau sau ce făceau nu-l influența niciodată. Odată a spus: „Cu toții purtăm în noi chipul lui Dumnezeu, cu toții suntem demni de a fi iubiți, cu toții putem să creștem în spiritul lui Dumnezeu”. L-am privit cum îi îmbrățișa pe leproși și pe cei imorali. Femeile și copiii îi erau dragi. Mi-a arătat că toți sunt demni să fie iubiți. Spunea: „Dumnezeu e tatăl nostru. El ține la toți, îi iubește și-i iartă pe toți. Nici o oiță nu se va pierde vreodată din turma acestui păstor. Simțiți-vă liberi să-i spuneți totul lui Dumnezeu, fiindcă doar cu o asemenea deschidere inima își va câștiga pacea”.

Omul Isus m-a învățat să mă rog. Vorbea despre Dumnezeu, despre Judecata de Apoi, despre sfârșitul lumii. Am ajuns să cred că putea chiar să stăpânească vântul și valurile, din moment ce stătea atât de departe deasupra noastră. Mai-marii religiei ne învățau că durerile, bolile și

tragediile însemnau judecata lui Dumnezeu și că trebuie să primim aceste pedepse cu regretul pocăinței. Omul Isus a spus că nu era adevărat și le-a oferit celor bolnavi curajul de a se însănătoși, celor slabi, priceperea de a-și clădi un spirit puternic, iar necredincioșilor, șansa de a crede. Lumea întreagă părea să se deschidă la apariția lui. Omul Isus avea un țel, își trăia viața pentru a-și îndeplini acest țel, iar ținta ne era limpede, nouă, celor care-l urmăm.

Numai că în călătoriile lui, omul Isus și-a făcut dușmani. Mai-marii l-au considerat o amenințare prin faptul că ne propunea alte valori, noi reguli, iar lor le amenința autoritatea. Își făceau griji pentru faptul că, dacă omul Isus va fi lăsat să călătorească liber și să predice schimbarea, Roma ar putea să strângă chingile și toată lumea să aibă de suferit, mai ales marii preoți care slujeau după bunul plac al Romei. Așa s-a întâmplat că omul Isus a fost arestat pentru blasfemie și Pilat a hotărât că el să fie urcat pe cruce. Am fost acolo în ziua aceea și-am văzut că Pilat n-a avut nici o tragere de inimă să dea această hotărâre, dar mai-marii și-au cerut dreptatea și Pilat n-a putut să se lepede de ei.

În Ierusalim, omul Isus și alți șase au fost duși într-un loc de pe un deal și legați cu chingi de cruci. Mai târziu în acea zi, picioarele a trei dintre oameni au fost zdrobite și ei au murit pe la căderea serii. Alți doi au murit în ziua următoare. Omul Isus a fost lăsat în viață până când a murit și cel de-al treilea, când în sfârșit i-au fost zdrobite și lui picioarele. Nu m-am dus la el în timp ce suferea. Eu, ca și ceilalți care-l urmaseră, ne-am ascuns, temându-ne de ceea ce ar fi putut să urmeze. După ce-a murit, omul Isus a fost lăsat pe crucea lui timp de încă șase zile, timp în care păsările i-au ciugulit carnea. Până la urmă, a fost luat de pe cruce și aruncat într-o groapă săpată în pământ. Am privit cum s-a întâmplat asta, apoi am fugit din Ierusalim pe calea deșertului, oprindu-mă în Betania la casa Mariei zisă și Magdalena și a surorii ei, Marta. Ele îl

cunoscuseră pe omul Isus și se întristaseră pentru moartea lui. Erau furioase pe mine pentru că nu l-am apărat, pentru că nu l-am mărturisit, pentru că am fugit în timp ce el suferea. Le-am întrebat ce-ar fi vrut ele să fac și răspunsul le-a fost limpede: „Să i te alături”. Dar gândul acesta nu mi-a trecut niciodată prin cap. Dimpotrivă, în fața tuturor celor care m-au întrebat, m-am lepădat de omul Isus și de tot ce propovăduia el. Am plecat din casa lor, întorcându-mă după câteva zile în Galileea și la mângâierea celor pe care-i cunoșteam.

Doi dintre cei care au călătorit împreună cu omul Isus, Iacov și Ioan, s-au întors și ei în Galileea. Împreună, ne-am împărtășit mâhnirea adusă de pierderea omului Isus și ne-am continuat viețile de pescari. Întinericul pe care-l aveam cu toții în suflet ne măcina și timpul nu ne alina durerile. În timp ce pescuiam pe Marea Galileei, vorbeam despre omul Isus și despre tot ce a făcut și despre tot ce am văzut cu ochii noștri. Tot pe lac, cu ani în urmă, l-am întâlnit pentru prima dată, când ne-a predicat chiar în barca noastră. Amintirea lui părea să fie pretutindeni pe apele acelea, ceea ce făcea ca mâhnirea noastră să fie și mai greu de îndurat. Într-o noapte, în timp ce o furtună învolbura lacul, iar noi stăteam pe țărm mâncând pâine și pește, mi s-a părut că-l văd pe omul Isus deasupra cețurilor. Dar atunci când mi-am revenit în fire am știut că vedenia aceea era doar în mintea mea. În fiecare dimineață, frângeam pâinea și mâncăm pește. Amintindu-ne de ceea ce făcea odinioară omul Isus, unul dintre noi binecuvânta pâinea și-o ridica în sus, oferind-o spre slava lui Dumnezeu. Fapta aceasta ne făcea pe toți să ne simțim mai bine. Într-o zi, Ioan a comentat că pâinea frântă era ca trupul frânt al omului Isus. După aceea, cu toții am început să legăm în minte pâinea cu trupul.

Patru luni au trecut și într-o zi Iacov ne-a amintit ceea ce propovăduia Tora, precum că acela care e atârnat de un copac e blestemat. l-am spus că asta nu poate să fie

adevărată și pentru omul Isus. Atunci a fost pentru prima dată când vreunul dintre noi a pus la îndoială străvechile învățături. Pur și simplu, ele nu puteau să se aplice pentru cineva atât de bun ca omul Isus. Cum ar fi putut să știe un scrib de demult că toți cei care erau atârnați de un copac ar fi fost blestemați? Nu putea. În bătălia dintre omul Isus și străvechile învățături, omul Isus a fost învingător.

Mâhnirea noastră continua să ne chinuiască. Omul Isus nu mai era. Glasul lui tăcuse. Mai-marii rămăseseră în viață și învățăturile lor trăiau. Nu pentru c-ar fi fost drepte, ci pur și simplu pentru că ei erau vii și vorbeau. Mai-marii triumfaseră în fața omului Isus. Dar cum ar putea să fie greșit ceva atât de bun? De ce-ar lăsa Dumnezeu că o asemenea bunătate să dispară?

Vara s-a sfârșit și a venit sărbătoarea tabernaculului, vremea la care se sărbătorea bucuria unei noi recolte. Am gândit că n-am fi în pericol dac-am călători spre Ierusalim și-am participa și noi. Ajunși acolo, în timpul procesiunii spre altar, s-a citit din Psalmi că Mesia nu va muri, ci va trăi și va povesti faptele Domnului. Unul dintre mai-mari a declarat că, deși domnul l-a pedepsit pe Mesia atât de amarnic, El nu l-a dat pradă morții. Ci mai degrabă, piatra pe care au aruncat-o ziditorii a devenit piatra de temelie. În templu, am ascultat citindu-se din Zaharia, care spunea că într-o zi Domnul va veni și că apă vie va curge dinspre Ierusalim și că Domnul va deveni rege peste întregul pământ. Apoi, într-o seară am dat peste o altă zicere din Zaharia. Vorbea despre o revărsare din Casa lui David și despre duhul milostivirii și al rugăciunii. Se spunea că atunci când îl vom privi pe el, cel pe care l-au străpuns, îl vom jeli așa cum își jelește cineva întâiul născut.

Ascultând acestea, m-am gândit la omul Isus și la ceea ce s-a întâmplat cu el. Cititorul părea să vorbească direct cu mine atunci când vorbea despre gândul lui Dumnezeu de a-l lovi pe păstor, astfel încât oile să se poată împrăștia. În acea

clipă, m-a cuprins o dragoste de neșters. În acea seară, am plecat din Ierusalim spre locul în care romanii l-au îngropat pe omul Isus. Am îngenunchat asupra rămășițelor lui muritoare și m-am întrebat cum de un simplu pescar putea să fie izvorul tuturor adevărilor. Marii preoți și învățații l-au considerat pe omul Isus un șarlatan. Dar eu știam că n-au dreptate. Dumnezeu nu cerea supunere față de vechile legi ca să-ți găsești mântuirea. Iubirea lui Dumnezeu n-avea granițe. Omul Isus a spus de multe ori asta și, primindu-și moartea cu mare curaj și demnitate, omul Isus ne-a mai dat o ultimă lecție tuturor. Sfârșindu-ți viața, găsești viață. Iubind, vei fi iubit.

Toate îndoielile m-au părăsit. Mâhnirea a dispărut. Tulburarea a devenit limpezime. Omul Isus nu murise. Trăia. În mine, înviase Domnul cel ridicat din morți. L-am simțit prezența atât de deslușit, ca odinioară, când stătea lângă mine. Mi-am amintit de ceea ce mi-a spus de multe ori: „Simon, dacă mă iubești, îmi vei găsi oița”. În sfârșit, am știut că, iubind așa cum iubea el, oricine putea să-l cunoască pe Domnul. Făcând ceea ce-a făcut el, cu toții puteam să-l cunoaștem pe Domnul. Trăind așa cum a trăit el îți deschide calea spre mântuire. Dumnezeu s-a coborât din cer sălășluind în omul Isus și prin faptele și cuvintele acestuia Domnul a devenit cunoscut. Învățătura era limpede: să-ți pese de cei aflați în nevoie, să-i alini pe cei în nenorocire, să te împrietenești cu cei oropsiți. Dacă faci toate lucrurile acestea, Domnul va fi mulțumit. Dumnezeu i-a luat viața omului Isus astfel încât să putem vedea. Eu am fost doar cel dintâi care a acceptat acest adevăr. Misiunea a devenit limpede. Învățătura trebuie să trăiască prin mine și prin alții care cred la fel.

Atunci când le-am povestit lui Ioan și lui Iacov despre viziunea mea, au văzut și ei, la rândul lor. Înainte să plecăm din Ierusalim, ne-am întors în locul în care am avut viziunea și

am săpat pământul după rămășițele omului Isus. Le-am luat cu noi și le-am depus într-o peșteră. Ne-am întors în anul următor și i-am adunat oasele. Apoi, am scris această mărturie pe care am pus-o să stea împreună cu omul Isus, fiindcă, împreună, ei sunt Cuvântul.

Capitolul 66

Mark era, în același timp, tulburat și uimit. Știa despre Simon.

Acesta fusese numit la început Cefas, în aramaică, apoi Petros, adică „piatră”, în greacă. Până la urmă, devenise Petru, iar Evangheliile susțineau că Isus ar fi spus: „Pe piatra asta îmi voi clădi biserica”.

Mărturia aceasta era cea dintâi relatare din vechime pe care o citise vreodată și i se păruse și logică. Fără evenimente supranaturale sau apariții miraculoase. Fără acțiuni care să contrazică istoria sau logică. Fără amănunte inconsecvente care să arunce dubii asupra credibilității. Doar o mărturie din partea unui simplu pescar despre cum ajunsese să-l vadă cu ochii lui pe un om mare, pe unul ale cărui lucrări de bine și vorbe bune supraviețuiseră și după moartea sa, suficient încât să-l inspire să-i ducă mai departe cauza.

Simon, în mod sigur, nu dispunea de intelectul sau de abilitatea necesară ca să fabrice acel tip de idei religioase complicate care aveau să apară mult mai târziu. Întreaga lui capacitate de înțelegere îi era încredințată omului Isus, pe care-l cunoscuse și pe care Dumnezeu îl luase la El printr-o moarte violentă. Ca să-l cunoască pe Dumnezeu, ca să fie parte din El, lui Simon îi era clar că trebuie să se comporte ca omul Isus. Învățăturile puteau să supraviețuiască numai dacă el, precum și alții asemenea lui, le insuflau viață. Moartea nu putea să-și pună pecetea asupra omului Isus. Se producea o înviere. Nu una în adevăratul sens al cuvântului, ci una spirituală. Și, în mintea lui Simon, omul Isus se ridicase din morți – trăia în continuare – și, din acest început izolat, din timpul unei nopți de toamnă, la șase luni după ce omul Isus a

fost răstignit, s-a născut Biserica creștină.

— Ticăloșii ăștia aroganți, bombăni de Roquefort. Cu bisericile lor imense și cu teologia. Fiecare cuvânt din asta e greșit.

— Nu, nu e.

— Cum poți să spui una ca asta? Nu există nici o răstignire povestită în amănunțime, nici un mormânt gol, nici un înger care să anunțe învierea lui Hristos. Asta-i o ficțiune, creată de oameni pentru propriul interes. Mărturia asta are un înțeles. Totul a început cu un om care și-a dat seama de ceva în mintea lui. Ordinul nostru a fost șters de pe suprafața pământului, frații noștri au fost torturați și asasinați, în numele așa-zisului Hristos înviat.

— Efectul e același. Biserica s-a născut.

— Crezi, măcar pentru o clipă, că Biserica ar fi prosperat dacă întreaga ei teologie ar fi fost bazată pe o revelație personală a unui om simplu? Pe câți crezi că i-ar mai fi convertit?

— Dar asta-i exact ceea ce s-a întâmplat. Isus a fost un om obișnuit.

— Care a fost ridicat la statutul de zeitate de oamenii de mai târziu. Și oricine contesta această stare de fapt era considerat eretic și ars pe rug. Catarii au fost șterși de pe fața pământului chiar aici, în Pirinei, pentru faptul că n-au crezut.

— Părinții Bisericii de la început au făcut ceea ce-au făcut. Au fost nevoiți să înfrumusețeze totul, ca să supraviețuiască.

— Vrei să spui că le scuzi faptele?

— Ce-a fost a fost.

— Și nu mai poate fi desfăcut.

Un gând îi trecu prin minte.

— Saunière sigur a citit asta.

— Și n-a spus nimănui.

— Exact. Chiar și-a dat seama de inutilitatea unui asemenea lucru.

— N-a spus nimănui, fiindcă altfel și-ar fi pierdut comoara personală. El n-avea onoare. Era un hoț.

— Poate. Dar informația, în mod evident, l-a afectat. A lăsat atât de multe indicii în biserica lui. Era un om învățat și știa să citească în latină. Dacă a găsit asta, și sunt sigur că a găsit-o, a înțeles. Cu toate astea, a pus-o la loc în ascunzătoarea ei și a încuiat ușa după el când a plecat.

Privi fix spre osuar. Oare privea cu adevărat osemintele omului Isus? Un val de tristețe îl cuprinse, în clipa în care-și dădu seama de faptul că tot ceea ce mai rămăsese din tatăl lui erau, de asemenea, oasele.

Își aținti privirea asupra lui de Roquefort și-l întrebă despre ceea ce dorea să știe cu adevărat:

— Tu l-ai ucis pe tata?

Malone o urmări cu privirea pe Stephanie în timp ce se repezea spre scară, ținând o armă luată de la unul dintre paznici.

— Te duci undeva?

— Poate că el mă urăște, dar tot fiul meu e.

Înțelese că trebuia să se ducă, dar n-avea să fie singură.

— Vin și eu.

— Prefer să fac asta singură.

— Puțin îmi pasă de ce preferi. Vin și eu.

— Și eu, interveni Cassiopeia.

Henrik o apucă de braț.

— Nu. Lasă-i pe ei. Ei trebuie să rezolve asta.

— Să rezolve ce? întrebă Cassiopeia.

Capelanul făcu un pas în față.

— Seneșalul și maestrul trebuie să se provoace unul pe celălalt. Mama lui a fost implicată pentru un motiv anume. Lăsați-o. Destinul ei e acolo, jos, cu ei.

Stephanie dispăru în jos pe scară și Malone o privi de sus cum sărea într-o parte, evitând groapa. Apoi o urmă în jos, cu

lanterna într-o mână și cu arma în cealaltă.

— Pe unde? șopti Stephanie.

El îi făcu semn să tacă. Apoi, auzi voci. Din stânga lui, din direcția încăperii pe care o descoperiseră el și Cassiopeia.

— Pe aici, îi zise el, mimând cuvintele.

Știa că drumul era lipsit de capcane până aproape de intrarea în încăpere. Cu toate acestea, înaintară încet, câte un centimetru o dată. În clipa în care zări scheletul și cuvintele gravate în perete, știu că trebuiau să fie precauți.

Vocile se auzeau mai clar acum.

— Te-am întrebat dacă tu l-ai ucis pe tata, insistă Mark, ridicând vocea.

— Tatăl tău a fost un suflet slab.

— Asta nu-i un răspuns.

— Am fost acolo în noaptea în care și-a pus capăt vieții. L-am urmărit până pe pod. Am stat de vorbă.

Mark asculta.

— Era frustrat. Furios. Rezolvase criptograma, cea din jurnalul lui, dar nu-i spusese nimic. Tatălui tău îl lipsea, pur și simplu, puterea de a merge mai departe.

— Tu nu știi nimic despre tata.

— Dimpotrivă. L-am urmărit ani de zile. S-a plimbat de la o problemă la alta, fără să rezolve vreodată măcar una. Asta i-a adus necazuri atât din punct de vedere profesional, cât și personal.

— Se pare c-a găsit destule încât să ne conducă înapoi.

— Nu. Alții le-au găsit.

— N-ai făcut nici o încercare să-l oprești să se spânzure?

De Roquefort ridică din umeri.

— De ce s-o fac? Era hotărât să moară și n-am găsit c-aș avea vreun avantaj dacă l-aș fi oprit.

— Așa că, pur și simplu, ai plecat și l-ai lăsat să moară?

— Nu m-am amestecat într-o problemă care nu mă privea.

— Ticălosule!

Făcu un pas în față. De Roquefort își ridică arma. Mark încă ținea în mâini cartea luată din osuar.

— Dă-i drumul. Împușcă-mă!

De Roquefort părea derutat.

— Ai împușcat un frate. Știi care-i pedeapsa.

— A murit din cauza ta. Tu l-ai trimis.

— Iar o iei de la capăt. Un set de reguli pentru tine, altul pentru noi, ceilalți. Tu ai apăsât pe trăgaci.

— În legitimă apărare.

— Lasă jos cartea.

— Și ce-o să faci cu ea?

— Ceea ce-au făcut maestrul la Începuturi. O s-o folosesc împotriva Romei. Întotdeauna m-am întrebat cum de s-a ridicat ordinul atât de repede. Atunci când papii au încercat să ne contopească pe toți cu cavalerii ospitalieri, i-am oprit iarăși și iarăși. Și toate, datorită cărții ăsteia și-a osemintelor ăstora. Biserica Romano-Catolică n-a putut să riște ca oricare dintre ele să devină publică. Închipuie-ți ce-a fost în mintea papilor ăstora din Evul Mediu atunci când au aflat că învierea fizică a lui Hristos era un mit. Firește, n-aveau cum să fie siguri. Mărturia asta ar putea să fie la fel de născocită ca și Evangheliile. Cu toate astea, cuvintele sunt fascinante, iar osemintele, greu de ignorat. Pe-atunci, existau mii de relicve peste tot. Bucăți din trupurile sfinților împodobeau fiecare biserică. Toată lumea credea atât de ușor. Nu există nici un motiv pentru care osemintele astea ar fi fost ignorate. Și erau cele mai importante relicve dintre toate. Așa că maestrul s-au folosit de ceea ce știau, iar amenințarea a dat roade.

— Și azi?

— Exact invers. Sunt prea mulți oameni care nu cred în nimic. Mintea omului modern pune multe întrebări, iar în Evanghelii sunt prea puține răspunsuri. Totuși, mărturia asta e altceva. Ar avea un înțeles pentru foarte mulți oameni.

— Prin urmare, o să fii un Filip al IV-lea al zilelor noastre.
De Roquefort scuipă pe pământ.

— Asta-i ceea ce cred eu despre el. Și-a dorit să aibă cunoașterea asta ca să poată controla Biserica și ca și urmașii lui s-o poată controla, la rândul lor. Dar a plătit pentru lăcomia lui. El și întreaga lui familie.

— Chiar crezi, măcar pentru o clipă, c-ai putea să controlezi ceva?

— N-am nici o dorință să controlez. Dar aș vrea să le văd fețele tuturor prelaților ăstora îngâmfați, atunci când ar da explicații despre mărturia lui Simon Petru. La urma urmei, osemintele lui odihnesc în inima Vaticanului. Au construit o catedrală în jurul mormântului lui și-au dat numele lui unei basilici. El e cel dintâi sfânt al lor, primul lor papă. Cum ar putea să-i explice cuvintele? N-ai vrea să-i asculți atunci când vor încerca?

— Cine ar putea să spună precis că sunt chiar ale lui?

— Cine ar putea să spună precis că vorbele lui Matei, ale lui Marcu, ale lui Luca și ale lui Ioan sunt chiar ale lor?

— Să schimbi totul ar putea să nu fie ceva atât de bun.

— Ești la fel de slab ca taică-tău. N-ai sânge-n tine pentru o bătălie. Ce-o să faci, o să îngropi cartea asta? N-o să spui nimănui? O să lași ordinul în întuneric, mânjit de calomniile unui rege lacom? Oamenii slabi ca tine sunt cauza faptului că ne găsim într-o asemenea situație. Tu și maestrul tău vă potriveați de minune, unul cu celălalt. Și el era un om slab.

Auzise destul, așa că, fără vreun avertisment, își ridică mâna stânga, în care ținea proiectorul, orientându-i fasciculul luminos astfel încât, pentru o clipă, să-i strălucească drept în ochi lui de Roquefort. Lumina supărătoare îl făcu pe de Roquefort să-și mijească ochii, lăsând mâna în care ținea arma în jos și ridicând-o pe cealaltă, ca să se apere de strălucirea dureroasă.

Mark lovi cu piciorul arma din mâna lui de Roquefort, apoi

se năpusti să iasă din încăpere. Ieși pe poarta deschisă, se întoarse înapoi spre scară, dar apucă să facă doar câțiva pași.

La trei metri în fața lui zări o altă lumină și-i observă pe mama lui și pe Malone.

De Roquefort apăru în spatele lui.

— Stai! se auzi comanda, iar el se opri.

De Roquefort se apropie.

Mark își zări mama ridicând o armă.

— Lasă-te-n jos, Mark, țipă ea.

Dar el rămase în picioare.

De Roquefort era acum exact în spatele lui. Simți țeava armei în ceafă.

— Lasă-ți arma jos, o somă de Roquefort.

Malone scoase la iveală o altă armă.

— Nu poți să ne împuști pe amândoi.

— Nu. Dar pot s-o împușc pe ea.

Malone cântări în minte posibilitățile. Nu putea să tragă în de Roquefort fără să-l nimerească și pe Mark. Dar de ce se opri Mark? De ce-i dăduse ocazia adversarului să-l încolțească?

— Lasă-ți arma jos, îi zise Malone liniștit Stephaniei.

— Eu aş face așa cum spune el, îi atrase atenția de Roquefort.

Stephanie nu se mișcă.

— Oricum o să-l împuște.

— Poate, insistă Malone. Dar hai să nu provocăm noi chestia asta.

Știa că ea își pierduse odată fiul din cauza unor greșeli. Și n-avea de gând să lase să-i fie luat iarăși. Îi examinează chipul lui Mark. Nu se vedea nici o urmă de frică. Făcu un semn cu lanterna spre cartea din mâna tânărului.

— Asta e rezultatul căutărilor?

Mark încuviință.

— Chivotul Legii, împreună cu o grămadă de comori și de documente.

— Merită?

— Asta nu trebuie s-o spun eu.

— Merită, declară de Roquefort.

— Și-acum, ce? întrebă Malone. Nu mai ai unde să te duci. Oamenii tăi au fost doborâți.

— Tu ai făcut-o?

— În parte. Dar capelanul vostru e aici, cu un contingent de cavaleri. Se pare că s-a petrecut o revoltă.

— Asta rămâne de văzut, replică de Roquefort. O s-o mai spun doar o singură dată, doamnă Nelle: lasă arma jos. După cum foarte corect a observat domnul Malone, ce-aș avea de pierdut dacă ți-aș împușca fiul?

Malone continua să evalueze situația, examinând în minte opțiunile posibile. Apoi, în strălucirea proiectorului lui Mark, o descoperi. O ușoară adâncitura în pământ. Greu de observat, în afara cazului în care știai s-o cauți. O altă capcană, întinzându-se pe toată lățimea pasajului și din locul în care se afla el, până la Mark. Își întoarse privirea din nou spre el și citi în ochii tânărului faptul că știa de existența ei. O ușoară înclinare a capului și înțelese de ce se opri se Mark. Voia ca de Roquefort să vină după el. Avea nevoie ca el să vină.

Se pare că venise vremea să termine cu toate astea.

Aici și acum.

Se întinse și smulse arma din mâna lui Stephanie.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Uită-te spre de Roquefort, îi spuse el, numai din mișcarea buzelor. Jos. Își dădu seama de faptul că ea recepționase ceea ce-i zisese.

Apoi, se întoarse să înfrunte situația.

— Înțeleaptă mișcare, îi zise de Roquefort.

Stephanie rămăsese tăcută, părând să fi înțeles. Numai că el se îndoia de faptul că înțeleșese cu adevărat. Își întoarse

atenția spre cei aflați de cealaltă parte a capcanei. Cuvintele lui, adresate lui Mark, părură să fie îndreptate spre de Roquefort.

— Bun. Tu ești la mutare.

Mark știa că totul avea să se termine. Maestrul îi scrisese lui Stephanie că el nu avea hotărârea necesară pentru a-și duce bătlăile la bun sfârșit. Să le pornească, părea să-i fie ușor, să le ducă mai departe, chiar și mai ușor, dar să le încheie se dovedise întotdeauna ceva dificil. Acum, nu mai era așa. Maestrul lui construisese scena, iar actorii își jucaseră rolurile conform scenariului. Era momentul pentru scena finală. Raymond de Roquefort însemna o amenințare. Doi dintre frați erau morți din cauza lui și nimeni nu putea să spună unde se va opri totul. Nu era chip ca el și de Roquefort să trăiască în același timp în cadrul ordinului. Se pare că maestrul lui știuse asta. Ceea ce însemna că unul din ei trebuia să dispară.

Știa că, doar la un pas în față, era o groapă adâncă, pe fundul căreia spera să fie plasați țepi din bronz. În furia care-l făcea să se arunce înainte orbește, fără să se preocupe de nimic altceva din jurul lui, de Roquefort n-avea habar de această primejdie. Era imaginea vie a modului în care avea să conducă ordinul. Sacrificiile pe care le făcuseră atâtea mii de frați timp de șapte sute de ani ar fi fost irosite din cauza aroganței lui.

Citind mărturia lui Simon, căpătase în sfârșit un argument istoric pentru propriul scepticism religios. Întotdeauna fusese preocupat de contradicțiile biblice și de firavele explicații care li se dădeau. Religia, se temea el, era o unealtă folosită de oameni ca să-i manipuleze pe alți oameni. Nevoia minții omenești de a primi răspunsuri, chiar și la întrebări care nu aveau nici un răspuns, permisesse ca tot ceea ce era de necrezut să devină evanghelie. Apărea o oarecare senzație

de ușurare din credința că moartea nu însemna un sfârșit. Mai era și altceva. Isus se presupunea c-ar fi dovedit acest fapt înviindu-se pe Sine și dăruindu-le aceeași mântuire tuturor celor care credeau.

Numai că nu exista viață după moarte.

Nu în sensul literal al cuvântului.

În loc de asta, ceea ce făceau alții din viața ta era modul în care trăiai mai departe. Amintindu-și de ceea ce spusese și de ceea ce făcuse omul Isus, Simon Petru înțelesese că, de fapt, crezurile prietenului său mort fuseseră cele care înviaseră în el. Și, propovăduind această învățătură, făcând ceea ce făcuse Isus, Simon își găsise mântuirea. Nici unul dintre noi n-ar trebui să-l judece pe altul, ci numai pe el însuși. Viața nu e nesfârșită. Un anumit interval de timp ne definește pe toți; apoi, după cum demonstreu și moaștele din acel osuar, în țarina ne întoarcem.

Putea doar să sperie că viața lui însemnase ceva și că alții își vor aminti de el prin această semnificație.

Trase adânc aer în piept.

Și-i azvârli cartea lui Malone, care o prinse din zbor. De ce-ai făcut asta? îl întrebă de Roquefort.

Mark observă că Malone înțelesese ceea ce se pregătea el să facă.

Și, deodată, înțelese și mama lui.

Descoperi acest lucru în ochii ei, în care licăreau lacrimile. Ar fi vrut să poată să-i spună că-i părea rău, că greșise, că n-ar fi trebuit s-o judece. Ea păru să-i citească gândurile și făcu un pas în față, dar Malone o opri întinzându-și brațul.

— Dă-te la o parte din drum, Cotton, îi ceru ea.

Mark se folosi de acest moment și făcu un mic pas înainte, pe pământul încă solid.

— Du-te, îi porunci de Roquefort. Ia cartea înapoi.

— Sigur.

Încă un pas.

Tot solid.

Dar, în loc să meargă către Malone, așa cum îi poruncise de Roquefort, se aplecă astfel încât să evite direcția în care era îndreptată arma și se răsuci pe călcâie, apoi își rezezi cotul în coastele lui de Roquefort. Abdomenul musculos al acestuia era tare, iar el știa bine că nu se putea măsura cu un luptător mai experimentat decât el. Numai că avea un avantaj. În timp ce de Roquefort se pregătea pentru o luptă corp la corp, el își înfășură pur și simplu mâinile în jurul pieptului acestuia și se învârti împreună cu el, apoi își propulsă picioarele într-un salt, astfel încât amândoi să cadă pe podeaua care, știa, n-avea să reziste.

Își auzi mama țipând „nu”, apoi auzi arma lui de Roquefort declanșându-se.

Îl împinsese într-o parte mâna care ținea arma, dar nu putea să știe sigur încotro se dusesse glonțul. Se prăbușiră pe falsa podea, greutatea lor adunată fiind mai mult decât suficientă încât să dezvăluie groapa. De Roquefort se așteptase cu siguranță să se lovească de pământ tare, fiind gata să riposteze. Dar, în clipa în care se prăbușiră în groapă, Mark își desfăcu strânsoarea din jurul trupului lui de Roquefort și-și eliberă brațele, ceea ce le permise țepilor să se înfigă cu toată forța în spinarea dușmanului său.

Un geamăt se strecură printre buzele lui de Roquefort, în clipa în care-și deschise gura să spună ceva. Dar numai sângele mai ieși, gâlgâind.

— Ți-am spus, în ziua în care l-ai contestat pe maestru, c-o să regreti ceea ce-ai făcut, îi șopti Mark. Mandatul tău s-a încheiat.

De Roquefort încercă să vorbească, dar răsuflarea îl părăsi, în timp ce sângele i se revărsa printre buze.

Apoi, trupul înțepeni.

— Te simți bine? îl întrebă Malone, de deasupra.

Se ridică. Greutatea lui, care-l apăsă, făcuse ca de

Roquefort să se înfigă și mai adânc în țepi. Hainele-i erau pline de nisip și de pietriș. Se ridică sprijinindu-se în mâini și ieși din groapă, apoi se scutură.

— Tocmai am mai omorât un om.

— Te-ar fi omorât el pe tine, îi zise Stephanie.

— Nu e o justificare prea bună, dar alta n-am.

Lacrimile șiroiau pe chipul mamei lui.

— Credeam că te-ai dus iarăși.

— Speram să pot evita țepii, dar nu eram sigur că de Roquefort o să colaboreze.

— Trebuia să-l omori, interveni Malone. Nu s-ar fi oprit niciodată.

— Ce-a fost cu împușcătura? se interesă Mark.

— A trecut pe-aproape, îl informă Malone. Făcu un gest cu cartea. Asta-i ceea ce căutai?

Mark încuviință.

— Și mai sunt destule.

— Te-am mai întrebat mai devreme: a meritat?

Mark îi arătă spre pasaj.

— Hai să aruncăm o privire și să-mi spui tu.

Abația des Fontaines

Miercuri, 28 iunie, ora 12:40

Mark privi de jur împrejurul salonului circular. Frații se împodobiseră încă o dată cu veșmintele lor de sărbătoare și se strânseseră în conclav, pregătindu-se să-și aleagă maestrul. De Roquefort era mort și fusese depus în Salonul Părinților în seara precedentă. La funeralii, capelanul îi contestase posteritatea lui de Roquefort și votul fusese unanim în favoarea renegării acestuia. În timp ce asculta discursul capelanului, Mark își dăduse seama de faptul că tot ceea ce se întâmplase fusese absolut necesar. Din nefericire, el omorâse doi oameni, pe unul din ei cu regret, pe celălalt fără vreo remușcare. Îi implorase iertarea lui Dumnezeu pentru primul mort, dar pentru faptul că de Roquefort nu mai era simțea doar ușurare.

Acum, capelanul vorbea din nou, adresându-se conclavului:

— Vă spun vouă, fraților. Destinul a lucrat, dar nu în maniera în care a plănuit cel mai recent maestru al nostru. Calea lui a fost cea greșită. Chivotul Legii s-a întors la noi datorită seneșalului. El a fost succesorul ales de fostul nostru maestru. El a fost cel trimis în cercetare. El și-a înfruntat și și-a doborât dușmanul, punând binele nostru mai presus de al lui și ducând la împlinire ceea ce maeștrii noștri au visat de atâtea secole.

Mark văzu sute de capete mișcându-se de sus în jos, în semn de aprobare. Niciodată până acum nu-i mai impresionase pe oameni într-o asemenea măsură. Existența lui în viața universitară fusese una singuratică, incursiunile de

weekend împreună cu tatăl său, apoi de unul singur, fiind singurele aventuri pe care le cunoscuse vreodată, până la ultimele câteva zile.

Chivotul Legii fusese scos în liniște de sub pământ în ziua precedentă și readus la abație. El și Malone scosese, cu mâinile lor, osuarul, împreună cu mărturia care-l însoțea. Îi arătase capelanului ceea ce găsiseră și se căzuse de acord ca noul maestru să decidă cum se va proceda în continuare.

Acum, această decizie era la îndemână.

De data aceasta, Mark nu mai stătea printre ofițerii ordinului. Era doar unul dintre frați, așa că-și ocupase locul în mulțimea întunecată de oameni. Nu fusese ales să facă parte din conclav, așa că urmărea, împreună cu ceilalți, cum își îndeplineau misiunea cei doisprezece.

— Nu există nici o îndoială asupra a ceea ce trebuie făcut, rosti unul dintre membrii conclavului. Fostul seneșal trebuie să ne fie maestru. Așa să fie.

Tăcerea cuprinse întreaga încăpere.

Mark ar fi vrut să vorbească, să protesteze. Dar Regulamentul interzicea asta, iar el îl încălcase suficient, cât pentru o viață de om.

— Sunt de acord, spuse un alt membru al conclavului.

Ceilalți zece făcură semne de încuviințare.

— Atunci, așa să fie, conchise cel care făcuse propunerea. Cel care ne-a fost seneșal ne va fi de-acum maestru.

Aplauzele izbucniră, cei peste patru sute de frați arătându-și astfel aprobarea.

Începu corul.

Beauseant.

Acum nu mai era Mark Nelle.

Era maestrul.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Ieși din rândurile fraților și pătrunse în cercul format de membrii conclavului. Îi privi cu atenție pe bărbații aceia pe care-i admira. Intrase în rândurile

ordinului numai ca să împlinească visurile tatălui său și să scape de mama lui. Rămăsese pentru că ajunsese să iubească atât ordinul, cât și pe maestrul său.

În minte îi venira cuvinte din Ioan:

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu.

Simon Petru L-a cunoscut și L-a primit, așa cum au făcut și toți cei care au urmat după Simon, iar întunericul lor s-a făcut lumină. Poate că datorită revelației unice a lui Simon, ei erau acum cu toții fii ai lui Dumnezeu. Strigătele se atenuară.

Așteptă până când întreaga sală fu cuprinsă de tăcere.

— Mă gândisem că poate a venit timpul să părăsesc locul acesta, rosti el, încet. Ultimele câteva zile m-au pus în fața multor hotărâri dificile. Din cauza alegerilor pe care le-am făcut, am crezut că viața mea ca frate al vostru s-a încheiat. L-am omorât pe unul dintre ai noștri și pentru asta regret. Dar n-am avut de ales. L-am omorât pe maestru, dar pentru asta nu simt nimic.

Tonul deveni mai ridicat.

— El a contestat toate lucrurile în care credeam. Lăcomia și neîndurarea lui ar fi însemnat prăbușirea noastră. Era preocupat de nevoile lui, de dorințele lui, nu de ale noastre.

Simți cum forța îl invadează, pe măsură ce auzea din nou cuvintele celui care-i fusese mentor. „Amintește-ți de ceea ce te-am învățat.”

— În calitate de conducător al vostru, voi trasa o nouă cale. Vom ieși din întuneric, dar nu ca să ne căutăm răzbunare sau dreptate, ci ca să ne cerem locul cuvenit în lumea aceasta unor Cavaleri Săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon. Asta suntem. Asta vom fi. Avem înainte fapte mărețe pe care le putem îndeplini. Săracii și asupriții au nevoie de cineva care să-i apere. Noi putem să fim izbăvitorii lor.

Ceva din ceea ce scrisese Simon îi reveni în minte. „*Cu toții purtăm în noi chipul lui Dumnezeu, cu toții suntem demni de a fi iubiți, cu toții putem să creștem în spiritul lui Dumnezeu.*” El era cel dintâi maestru în șapte sute de ani călăuzit de aceste cuvinte.

Și avea de gând să le urmeze.

— Și-acum, bunii mei frați, e vremea să-i spunem adio fratelui Geoffrey, al cărui sacrificiu a făcut ca ziua aceasta să fie posibilă.

Malone era impresionat de mănăstire. El, Stephanie, Henrik și Cassiopeia fuseseră primiți mai devreme și beneficiaseră de un tur complet prin abație, fiind cei dintâi netemplieri cărora li se acordase vreodată această onoare. Ghidul lor, capelanul, le arătase toate cotloanele și le explicase răbdător istoria fiecăruia. Apoi plecase, spunându-le că era vremea să înceapă conclavul. Se întorsese cu câteva minute în urmă și-i condusesese în capelă. Veniseră să participe la funeraliile lui Geoffrey, fiind admiși acolo ca mulțumire pentru rolul important pe care-l jucaseră în redescoperirea Chivotului Legii.

Se așezaseră în primul rând de strane, chiar în fața altarului. Capela însăși era magnifică, o catedrală în sine, un loc care-i adăpostise pe cavalerii templieri de secole. Și Malone le simțea prezența.

Stephanie stătea lângă el, iar Henrik și Cassiopeia, lângă

ea. O simți cum i se taie respirația în clipa în care psalmodierea se opri și apăru Mark din spatele altarului. În timp ce toți ceilalți frați purtau sutane cafenii și aveau capetele acoperite, el era înveșmântat în mantia albă a maestrului. Malone întinse mâna și-o apucă pe a ei, tremurătoare. Ea îi aruncă un zâmbet și-l strânse cu putere.

Mark se apropie de sicriul simplu al lui Geoffrey.

— Fratele acesta și-a dat viața pentru noi. Și-a ținut legământul. Pentru aceasta, va avea onoarea de a fi înmormântat în Salonul Părinților. Până acum, numai maeștrii puteau fi adăpostiți acolo. Acum, li se va alătura acest erou.

Nimeni nu rosti o vorbă.

— De asemenea, contestarea adusă fostului nostru maestru de fratele de Roquefort este, în felul acesta, abrogată. Locul său de onoare va fi reintrodus în Cronici. Acum, haideți să-i spunem adio fratelui Geoffrey. Prin el am renăscut.

Serviciul religios dură o oră, după care Malone și ceilalți îi urmară pe frați jos, în Salonul Părinților. Acolo, sicriul fu plasat în *loculus*, lângă cel al fostului maestru.

După aceea, ieșiră și se îndreptară spre automobilele lor.

Malone observase că Mark era plin de calm, iar relația cu mama lui se îmbunătățise.

— Și-acum, ce-o să faci, Malone? îl întrebă Cassiopeia.

— Mă-ntorc la vânzarea cărților. Și fiul meu o să vină să-și petreacă o lună cu mine.

— Un fiu? Câți ani are?

— Paisprezece, merge pe treizeci. E o belea.

Cassiopeia rânji.

— Înseamnă că seamănă mult cu taică-său.

— Mai mult cu maică-sa.

Se gândise mult la Gary în ultimele câteva zile. Văzându-i pe Stephanie și pe Mark războindu-se unul cu celălalt, îi reveniseră în minte unele dintre propriile eșecuri în calitate

de tată. Dar nu se întâmpla așa ceva cu Gary. În timp ce Mark devenise un om plin de resentiment, Gary era strălucit la școală, un bun atlet și nu obiectase niciodată față de mutarea lui Malone la Copenhaga. Dimpotrivă, îl încurajase să se ducă, dându-și seama de faptul că tatăl lui avea nevoie să fie fericit, la rândul lui. Malone se simțea destul de vinovat din cauza acestei decizii. Dar abia aștepta să-și petreacă timpul împreună cu fiul lui. Cu un an în urmă, își petrecuseră prima lor vară în Europa. Anul acesta, plănuiseră să călătorească în Suedia, în Norvegia și-n Anglia. Gary adora să călătorească: alt lucru pe care-l aveau în comun.

— O să ne distrăm pe cinste, adăugă el.

Malone, Stephanie și Henrik urmau să meargă cu mașina până la Toulouse, după care să ia avionul până la Paris. De acolo, Stephanie avea să zboare spre casă, în Atlanta. Malone și Henrik își continuau călătoria spre Copenhaga. Cassiopeia se îndrepta spre castelul ei, în propriul Land Rover.

Stătea lângă mașină atunci când Malone se apropie de ea.

Munții îi înconjurau din toate părțile. În câteva luni, iarna urma să învelească totul cu o pătură de zăpadă. Făcea parte dintr-un ciclu.

La fel de limpede în natură, ca și în viață. Bine, apoi rău, pe urmă bine, apoi mai mult rău, după care mai mult bine. Își aminti că-i spusese lui Stephanie, atunci când se retrăsese din activitate, că era sătul până-n gât de prostii. Ea zâmbise în fața naivității lui și-i spusese că, atât timp cât pământul va fi locuit, n-o să găsească un loc liniștit. Jocul era același peste tot. Numai jucătorii erau alții.

Asta era în regulă. Experiența din ultima săptămână îl învățase faptul că era un jucător și-avea să fie totdeauna. Dar, dacă-l întreba cineva, avea să-i spună că e librar.

— Ai grijă de tine, Malone, îi zise ea. N-o să-ți mai păzesc fundul.

— Am senzația că noi doi o să ne mai vedem.

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu se știe niciodată. E posibil.

Se întoarse la mașina lui.

— Cum a rămas cu Claridon? Îl întrebă pe Mark.

— A implorat iertare.

— Și tu, cu îndurare, i-ai acordat-o.

Mark zâmbi.

— Mi-a spus că de Roquefort voia să-i frigă tălpile până la os și vreo câțiva frați mi-au confirmat asta. Vrea să ni se alăture.

Malone chicoti.

— Voi, băieți, sunteți pregătiți pentru asta?

— În rândurile noastre au fost odinioară oameni și mai răi. O să supraviețuim. Eu îl privesc ca pe propria ispășire.

Stephanie și Mark stătură preț de câteva clipe de vorbă cu voce scăzută. Deja își luaseră rămas-bun în particular. Ea părea calmă și relaxată. După toate aparențele, convorbirea lor fusese una civilizată. Malone era bucuros. Între ei trebuia să se facă pace.

— Ce-o să se-ntâmple cu osuarul și cu mărturia? Îl întrebă Malone pe Mark. Nu era prin preajmă nici unul dintre frați, așa că se simțea în siguranță să abordeze un asemenea subiect.

— Vor rămâne sigilate, deoparte. Lumea e mulțumită cu credința ei. N-am de gând să mă amestec în asta.

Malone îl aprobă.

— Bună idee.

— Dar ordinul acesta va ieși din nou la lumină.

— Așa e, adăugă Cassiopeia. Deja am discutat cu Mark despre implicarea lor în organizația caritabilă pe care-o conduc. Eforturile mondiale pentru lupta împotriva SIDA și pentru preîntâmpinarea foametei ar avea ce face cu un influx de capital, iar ordinul are acum destui bani de cheltuit.

— Henrik a făcut lobby din greu, de asemenea, ca noi să ne implicăm în cauzele lui preferate, zise Mark. Și am fost de

acord să ajutăm și-acolo. În consecință, cavalerii templieri vor avea ce să facă. Priceperea noastră o să fie întrebuințată din plin.

Își întinse mâna, iar Mark i-o strânse.

— Sunt convins că templierii se află pe mâini bune. Mult noroc îți doresc.

— Și ție, Cotton. Și tot mai vreau să aflu ce-i cu numele ăsta.

— Sună-mă într-o zi și-o să-ți povestesc totul despre el.

Se urcară în automobilul închiriat, cu Malone la volan. În timp ce-și legau centurile de siguranță, Stephanie îi zise:

— Îți rămân datorii.

El o privi mirat.

— Asta-i ceva nou.

— Să nu ți-o iei în cap.

El zâmbi.

— Poartă-te cu înțelepciune.

— Am înțeleles, doamnă.

Și porni mașina.

Nota autorului

În timp ce stăteam la o cafenea în Højbro Plads, am hotărât că protagonistul meu trebuia să locuiască în Copenhaga. E, cu adevărat, unul dintre cele mai grozave orașe din lume. Prin urmare, Cotton Malone, librar, a devenit o nouă adăugire la această piață aglomerată. De asemenea, mi-am petrecut mult timp în sudul Franței, descoperind multe despre istoria sa și despre multe peisaje de-acolo, care au sfârșit prin a ajunge în această povestire. Cea mai mare parte a intrigii mi-a venit în minte în timp ce călătoream, ceea ce este de înțeles, ținând seama de calitățile inspiratoare de care dispun Danemarca, Rennes-le-Château și provincia Languedoc. Dar e vremea să aflăm unde se trage linia de demarcație dintre faptele reale și ficțiune.

Răstignirea lui Jacques de Molay, așa cum e înfățișată în prolog, precum și posibilitatea ca imaginea sa să fie cea de pe Giulgiul de la Torino (capitolul 46) sunt concluziile lui Christopher Knight și ale lui Robert Lomas. Am fost intrigat atunci când am descoperit această idee în lucrarea lor, *The Second Messiah (Cel de-al doilea Mesia)*, așa că am însăilit conceptul lor inovator în povestirea mea. Multe dintre cele susținute de Knight și Lomas – așa cum sunt relatate de Mark Nelle în cuprinsul capitolului 46 – par logice și sunt, de asemenea, în concordanță cu toate dovezile datărilor științifice strânse despre giulgiu, în ultimii douăzeci de ani.

Abația des Fontaines este inventată, dar se întemeiază în mare măsură pe locuri din multe așezăminte din Pirinei. Locurile din Danemarca există toate. Catedrala din Roskilde și cripta lui Christian al IV-lea (capitolul 5) sunt cu adevărat magnifice, iar prveliștea din Round Tower, din Copenhaga, (capitolul 1) te duce într-adevăr cu gândul la un alt secol.

Lars Nelle este un amestec din mai multe persoane,

bărbați și femei, care și-au dedicat viața scrierilor despre Rennes-le-Château. Am citit multe surse, unele aflate la granița cu bizareria, altele la cea cu ridicolul. Dar, în felul lor propriu, fiecare dintre ele oferea o abordare unică a acestui loc cu adevărat misterios. Pe această linie, sunt câteva lucruri de punctat:

Cartea *Pierres Gravées du Languedoc* (Pietrele gravate din Languedoc) de Eugène Stüblein (menționată pentru prima dată în capitolul 4) face parte din folclorul din Rennes, cu toate că nimeni n-a văzut vreodată un exemplar din ea. Așa cum se relatează în capitolul 14, cartea este catalogată în Biblioteca Națională din Paris, numai că volumul lipsește.

Piatra funerară originală a lui Marie d'Hautpoul de Blanchefort a dispărut, cel mai probabil, fiind distrusă de însuși Saunière. Dar se spune c-ar fi fost făcută o schiță, pe data de 25 iunie 1905, de o societate științifică invitată, desenul fiind până la urmă publicat în anul 1906. Numai că există cel puțin două variante ale acestei presupuse schițe, așa că e greu să știm cu siguranță care dintre ele este originală.

Toate faptele legate de familia d'Hautpoul și de relațiile acesteia cu cavalerii templieri sunt reale. Așa cum s-a detaliat în capitolul 20, abatele Bigou a fost confesorul lui Marie și chiar i-a comandat piatra funerară, la zece ani după moartea ei. De asemenea, a fugit din Rennes în anul 1793 și nu s-a mai întors niciodată. Dacă într-adevăr a lăsat în urma lui mesaje secrete, aceasta este o ipoteză (de asemenea, făcând parte din atracțiile din Rennes), dar această posibilitate se potrivește de minune cu o povestire incitantă.

Asasinarea abatelui Antoine Gélis s-a petrecut în realitate și întocmai cum a fost înfățișată în capitolul 26. Gélis a avut într-adevăr legătură cu Saunière și unii au lansat speculația conform căreia Saunière ar fi putut să fie implicat în moartea lui. Cu toate acestea, nu există nici o dovadă a acestei

implicări, așa că până-n ziua de azi crima a rămas neelucidată.

Dacă există vreo criptă dedesubtul bisericii din Rennes, asta nu se va ști niciodată. După cum s-a menționat în capitolele 32 și 39, oficialitățile locale nu vor permite nici un fel de explorare. Numai că seniorii din Rennes trebuiau să fie înmormântați undeva și, până în prezent, cripta lor n-a fost localizată. Referirile la această criptă, presupuse că s-ar fi găsit în jurnalul parohiei, așa cum se menționează în capitolul 32, sunt adevărate.

Pilastrul vizigot consemnat în capitolul 39 există și este expus în Rennes. Într-adevăr, Saunière l-a întors invers și a gravat cuvintele pe el. Legătura dintre 1891 (1681, citit răsturnat) și piatra funerară a lui Marie d'Hautpoul de Blanchefort întinde, într-adevăr, coincidența până la extrem, dar toate acestea există. Așa că e posibil să existe un mesaj pe-acolo, pe undeva.

Toate clădirile și toate lucrările lui Saunière legate de biserică și de Rennes sunt reale. Zeci de mii de vizitatori explorează anual domeniul lui Saunière. Legătura dintre 7 și 9 este invenția mea, întemeiată pe observațiile făcute în timp ce studiam pilastrul vizigot, imaginile răstignirii și diferite alte obiecte din biserică din Rennes și din împrejurimile ei. După știința mea, n-a scris nimeni despre această legătură cu 7 și 9, așa că, poate, aceasta va constitui contribuția mea personală la saga din Rennes.

Nöel Corbu a trăit în Rennes, și rolul lui în plăsmuirea unei mari părți a ficțiunilor despre acele locuri este real (capitolul 29). O excelentă carte, *The Treasure of Rennes-le-Château: A Mystery Solved* (Comoară din Rennes-le-Château: un mister elucidat), de Bill Putnam și John Edwin Wood, se ocupă de născocirile lui Corbu. Acesta chiar a cumpărat domeniul lui Saunière de la fosta amantă a preotului. Mulți sunt de părere că, în cazul în care Saunière ar fi știut ceva, ar fi putut foarte

bine să-i spună și amantei lui. O parte care ține de legendă (poate o altă născocire de-a lui Corbu) este aceea că amanta i-ar fi spus lui Corbu adevărul, înainte să moară, în 1953. Dar nu vom ști niciodată. Ceea ce știm este că același Corbu a profitat din plin de pe urma ficțiunii despre Rennes, el fiind sursa, în anul 1956, a primelor articole de ziar în legătură cu presupusa comoară. Așa cum s-a menționat în capitolul 29, Corbu chiar a redactat un manuscris despre Rennes, dar paginile acestuia au dispărut după moartea lui, în 1968.

Până la urmă, legenda despre Rennes a fost immortalizată într-o carte din 1967, *Le tresor maudit* de Rennes-le-Château (Comoara blestemată din Rennes-le-Château), de Gérard de Sède, care e recunoscută ca fiind cea dintâi pe marginea acestui subiect. Cuprinde multă ficțiune, în cea mai mare parte fiind vorba despre un fel de „remake” al povestirii originale, din 1956, a lui Corbu. În cele din urmă, Henry Lincoln, un cineast britanic, a dat peste poveste și a fost recunoscut ca popularizator al orașului Rennes.

Tabloul *Citind Regulile din Caridad*, de Juan de Valdés Leal, este expus în realitate în biserica spaniolă canonică din Santa Caridad. Am mutat-o în Franța, deoarece simbolismul ei era irezistibil. Ca urmare, includerea ei în povestea despre Rennes este invenția mea (capitolul 34). Palatul papal din Avignon e portretizat cu acuratețe, cu excepția arhivelor, pe care le-am născocit.

Criptogramele fac parte într-adevăr din povestea despre Rennes. Cu toate acestea, cele incluse în povestire provin din imaginația mea.

Șantierul de construcții pentru castelul din Givors se bazează pe un proiect actual care se derulează, de fapt, în Guédelon, în Franța, unde meșterii construiesc un castel din secolul al XIII-lea folosind unelte și materii prime din acea vreme. Lucrarea va dura într-adevăr câteva decenii, iar șantierul este deschis pentru vizitare.

Templierii, firește, au existat, iar istoria lor este reflectată cu acuratețe. De asemenea, Regulamentul lor este citat cu acuratețe. Poemul din capitolul 10 este real, dar autorul e necunoscut. Tot ceea ce a realizat ordinul, așa cum se detaliază pe parcursul întregii cărți, este adevărat și rămâne ca un testament al unei organizații care, în mod evident, a luat-o înaintea timpului său. Cât despre averea și cunoașterea pierdute ale templierilor, nu s-a mai găsit nimic după epurarea din octombrie 1307, cu toate că Filip al IV-lea al Franței le-a căutat, într-adevăr, zadarnic. Relatarea despre carele îndreptate spre Pirinei (capitolul 48) se bazează pe vechi referiri istorice, cu toate că nu se poate ști nimic sigur.

Din nefericire, nu există cronici ale ordinului. Dar poate că aceste documente îl așteaptă pe vreun aventurier, care va descoperi, într-o bună zi, ascunzătoarea pierdută a templierilor. Ceremonia de primire din capitolul 51 este reprodusă cu exactitate, utilizând cuvintele impuse de Regulament. Dar ceremonia de înmormântare, așa cum este detaliată în capitolul 19, este inventată, cu toate că evreii din secolul I își îngropau într-adevăr morții într-o manieră similară.

Evanghelia după Simon este creația mea. Dar conceptul alternativ despre cum ar fi putut „învia” Hristos provine dintr-o excelentă carte, *Ressurrection, Myth or Reality* (Învierea, mit sau realitate), de John Shelby Spong.

Contradicțiile existente între cele patru cărți ale Noului Testament în legătură cu învierea (capitolul 46) au reprezentat o provocare pentru oamenii de știință secole de-a rândul. Faptul că doar un schelet crucificat a fost descoperit vreodată (capitolul 50) ridică într-adevăr semne de întrebare, așa cum au făcut-o numeroase comentarii și declarații de-a lungul istoriei. Una în mod special, atribuită papei Leon al X-lea (1513-1521) mi-a atras atenția. Leon făcea parte din familia Medici, un om puternic, susținut de aliați puternici,

conducând o Biserică despre care, în vremea aceea, se știa că deține autoritatea supremă. Declarația lui este scurtă, simplă și ciudată din partea capului Bisericii Romano-Catolice.

Aceasta a fost, cu adevărat, scânteia care a generat acest roman.

„Ne-a servit de minune, mitul acesta al lui Hristos.”

Sfârșit

